Jo Walton

printre ceilalți

PALADIN | FANTASY

„Există cărţi pe care vrei să le dăruieşti prietenilor şi cărţi pe care ai vrea să ţi le fi putut dărui ţie, la o vârstă mai fragedă. Şi mai există şi altfel de cărţi, ca *Printre ceilalţi,* de Jo Walton, care se încadrează în ambele categorii.”

Charlie Jane Anders,
autoarea romanului *Toate păsările din cer*

„O carte fantastică despre o lume fantastică.”

The Guardian

„Unul dintre basmele rar întâlnite care au ecou până în inima puterii vindecătoare a literaturii! Va fi o adevărată comoară pentru toţi cei cărora o carte bună le-a schimbat viaţa.”

San Francisco Chronicle

„Extraordinară! Cu pricepere şi cu o imaginaţie fabuloasă, Jo Walton combină genurile literare şi scrie o carte de mare efect.”

Booklist

„Nu ştiu în ce măsură *Printre ceilalţi* este o carte autobiografică, dar, scriind-o, Jo Walton a devenit o eroină literară. Indiferent dacă iubiţi sau nu literatura SF, dacă vreodată vă veţi simţi pierduţi, vă veţi regăsi în această poveste şi vă veţi îndrăgosti de o scriitoare care-şi dovedeşte încă o dată curajul în lumea literară.”

Bookslut

„Minunată! Povestea captivantă a unei fete care încearcă să-şi pună ordine în viaţă, analizându-şi experienţele trăite şi nenumăratele lecturi.”

Shelf Awareness

„*Printre ceilalţi* se adresează celor care-şi doresc o lume magică, necunoscută, în locul celei în care trăiesc, dar care descoperă, în cele din urmă, că propriile lor vieţi sunt cele mai frumoase poveşti din câte există.”

The Bloomsbury Review

„Un imn pentru cei înzestraţi şi neobişnuiţi – o sursă de inspiraţie şi un sprijin pentru oricine s-a simţit vreodată printre oameni, dar nu asemenea lor.”

Cory Doctorow

JO WALTON

PRINTRE CEILALŢI

Original: *Among Others* (2010)

Traducere din limba engleză şi note:
LIVIU SZOKE

virtual-project.eu

Editura: Paladin
2017

Dedic această carte tuturor bibliotecilor din lume și
bibliotecarilor care stau acolo zi de zi şi împrumută cărţi oamenilor.

Mulţumiri şi note

Aş vrea să-i mulţumesc mătuşii mele, Jane, care a acceptat axiomatic că voi creşte şi voi deveni scriitoare, şi fiicei sale, Sue, acum numită Ashwell, care mi-a dăruit atât *The Hobbit*[1], cât şi trilogia *Earthsea* a lui Le Guin. De asemenea, îi sunt recunoscătoare doamnei Morris, fosta mea profesoară de limba galeză, care şi-a făcut griji pentru mine timp de treizeci de ani.

Mary Lace şi Patrick Nielsen Hayden m-au susţinut în timp ce scriam această carte. Cei de la Live Journal cu care corespondam au fost extraordinari, căci mi-au furnizat orice fel de informaţii ceream, mai ales Mike Scott, fără de care totul ar fi fost imposibil. Unii oameni au asistenţi de cercetare cu normă întreagă, care nu sunt la fel de rapizi sau de bine informaţi. Mulţumesc încă o dată, Mike.

Emmet O'Brien, Sasha Walton şi, destul de des, Alexandra Whitebean mi-au oferit găzduire în timp ce scriam. Alter Reiss mi-a cumpărat un laptop cu sistem DOS, ca să pot continua să scriu, iar Janet M. Kegg mi-a găsit o baterie pentru el şi mi-a trimis-o. Vecinul de vizavi, René Walling, a găsit titlul potrivit. Am cei mai buni prieteni. Serios.

Louise Mallory, Caroline-Isabelle Caron, David Dyer-Bennett, Farah Mendlesohn, Edward James, Mike Scott, Janet Kegg, David Goldfarb, Rivka Wald, Sherwood Smith, Sylvia Rachel Hunter şi Beth Meacham au citit cartea după ce am terminat-o şi au făcut comentarii pertinente. Liz Gorinsky şi oamenii care muncesc din greu la producţie şi la publicitate în cadrul editurii Tor sunt întotdeauna foarte atenţi când se ocupă de cărţile mele şi fac tot posibilul să ajungă în mâinile oamenilor.

Toată lumea îţi spune să scrii despre ceea ce ştii, însă am descoperit că să scrii ceea ce ştii este mult mai dificil

[1] Titlurile au fost păstrate în limba engleză. Pentru versiunea în limba română, a se consulta *Lista de titluri* de la finalul cărţii (n.r.).

decât să inventezi ceva. Este mai uşor să cauţi informaţii despre o anumită perioadă istorică decât despre viaţa ta şi este mult mai uşor să te descurci cu situaţii care au o încărcătură emoţională mai mică şi de care ţi-e mult mai simplu să te detaşezi. Este un sfat foarte prost! De aceea veţi descoperi că n-au existat niciodată locuri precum văile galeze, că n-a existat cărbune sub ele şi că pe acolo n-au circulat niciodată autobuze roşii; n-a existat niciodată un an ca 1979, nici vârsta de cincisprezece ani şi nicio planetă numită Pământ. Zânele sunt reale, totuşi.

Er' perrehnne.

Ursula K. Le Guin, *The Lathe of Heaven*

Care ar fi sfatul pe care ţi l-ai da ţie însăţi, la o vârstă mai fragedă, şi când anume?
În orice moment cuprins între 10 şi 25 de ani:
Va fi mai bine. Sincer. Chiar există oameni
de care îţi va plăcea şi care te vor plăcea şi ei,
la rândul lor.

Farah Mendlesohn, Live Journal, 23 mai 2008

Joi, 1 mai 1975

Fabrica Phurnacite din Abercwmboi a distrus toţi copacii pe o rază de trei kilometri. Am măsurat pe kilometraj. Semăna cu ceva ieşit din adâncurile iadului, ceva negru ce se ridica în adevărate furnale de flăcări, care se reflectau într-o baltă neagră ce omora orice pasăre sau animal care bea de acolo. Mirosul era de nedescris. Întotdeauna închideam de tot ferestrele maşinii când treceam pe lângă ea şi încercam să ne ţinem respiraţia, însă bunicu' spunea că nimeni nu-şi poate ţine respiraţia atât de mult şi avea dreptate. Se simţea sulf în acel miros, adică un adevărat infern chimic, aşa cum ştie toată lumea, şi mai erau şi altele, mult mai rele, de metale fierbinţi, fără nume, şi de ouă stricate.

Eu şi sora mea îi puseserăm numele Mordor şi nu mergeam niciodată singure acolo. Aveam zece ani. Chiar şi aşa, mari cum eram, imediat ce am coborât din autobuz şi-am zărit-o, ne-am luat de mână.

Era pe seară şi, cu cât ne apropiam, cu atât fabrica părea că se înalţă mai întunecată şi mai înfricoşătoare ca niciodată. Pe şase dintre furnale ieşeau flăcări; patru emanau fum toxic.

— Sigur este un dispozitiv al Duşmanului, am murmurat eu.

Mor n-avea chef de joacă.

— Chiar crezi că va funcţiona?

— Zânele erau convinse de asta, am zis eu încercând s-o liniştesc.

— Ştiu, totuşi câteodată nu sunt sigură cât de mult înţeleg ele din lumea reală.

— Lumea lor este reală, am protestat. Doar că într-un mod diferit. Dintr-un punct de vedere diferit.

— Da.

Se uita la Phurnacite, care se mărea şi devenea mai înfricoşătoare pe măsură ce ne apropiam.

— Dar tot nu sunt sigură cât de mult înţeleg ele din

lumea înconjurătoare. Iar asta, fără îndoială, face parte din acea lume. Copacii sunt uscaţi. Nu există nicio zână pe o rază de kilometri întregi.

— De-asta suntem noi aici, am zis eu.

Am ajuns la gardul de sârmă, trei fire încâlcite dintre care doar cel de sus era ghimpat. Pe un panou scria „Interzis Accesul Persoanelor Neautorizate. Atenţie la Câinii de Pază”. Poarta se afla foarte departe, pe partea cealaltă, şi nu o puteam vedea din locul ăla.

— Sunt şi câini? m-a întrebat ea.

Lui Mor îi era frică de câini, iar ei simţeau asta. Câini foarte prietenoşi, care se jucau cu mine, se zbârleau la ea imediat. Mama zicea că este o metodă prin care oamenii ne-ar putea deosebi una de cealaltă. Poate c-ar fi mers, însă, tipic pentru mama, metoda ei era, în acelaşi timp, îngrozitor de malefică şi cam riscant de pus în practică.

— Nu, i-am răspuns.

— De unde ştii?

— Am strica totul dacă ne-am întoarce tocmai acum, după ce-am depăşit atâtea greutăţi şi am ajuns atât de departe. În plus, este o misiune şi n-o poţi lăsa baltă pentru că ţi-e frică de câini. Nu ştiu ce-ar spune zânele. Gândeşte-te la tot ce trebuie să suporte oamenii într-o misiune.

Ştiam că n-o să funcţioneze. În timp ce vorbeam, scrutam întunericul care se adâncea. Mă strângea de mână din ce în ce mai puternic.

— În plus, câinii sunt animale. Chiar şi câinii dresaţi ar bea din apa asta şi atunci ar muri. Dacă aici chiar ar fi câini, măcar câţiva ar trebui să zacă morţi pe marginea bălţii, dar nu văd niciunul. E o cacealma.

Ne-am strecurat pe sub gardul de sârmă, făcând cu rândul ca să-l ţinem ridicat. Balta nemişcată arăta precum cositorul neşlefuit, în ea reflectându-se flăcările de la furnale ca nişte dâre tremurătoare şi întrerupte. Mai jos de furnale se zăreau lumini, care-i ajutau pe cei din tura de seară să lucreze.

Nu exista niciun fel de vegetaţie, nici măcar copaci

uscaţi. Tăciunii ne trosneau sub picioare, iar bucăţele de zgură ameninţau să ne sucească gleznele. Părea că doar noi eram în viaţă acolo. Steluţele de lumină de la ferestrele caselor de pe dealul din partea opusă păreau teribil de departe. Aveam o colegă care locuia acolo. Fuseserăm la o petrecere la ea odată şi remarcaserăm mirosul chiar şi în interiorul casei. Tatăl ei lucra la fabrică. Mă întrebam dacă era în momentul acela înăuntru.

Ne-am oprit la marginea bălţii. Era complet nemişcată, fără cea mai mică unduire naturală a apei. M-am scotocit prin buzunar după floarea magică.

— Tu o ai pe a ta?

— E un pic zdrobită, mi-a răspuns, scoţând-o.

M-am uitat la flori. Şi a mea era un pic zdrobită. Nimic din ceea ce făcuserăm până atunci nu păruse atât de copilăresc şi de prostesc, precum să stăm în mijlocul pustietăţii, la marginea bălţii moarte, ţinând în mâini două scânteiuţe zdrobite, despre care zânele ne spuseseră că vor distruge fabrica.

Nu-mi trecea prin minte nimic potrivit de zis.

— Hai! Un', doi, trei! am spus şi la „trei", ca de obicei, am aruncat florile în balta plumburie, unde au dispărut fără să stârnească nici măcar o undă.

Nu s-a întâmplat nimic. Apoi un câine a lătrat undeva departe şi Mor s-a întors şi a rupt-o la fugă, iar eu am pornit după ea.

— Nu s-a întâmplat nimic, a zis ea când eram deja pe drum, după ce parcurseserăm distanţa înapoi în mai puţin de un sfert din timpul pe care-l făcuserăm la dus.

— La ce te aşteptai? am întrebat-o.

— Ca Phurnacite să se prăbuşească şi să lase un crater în urmă, mi-a zis pe cel mai normal ton cu putinţă. În sfârşit, la asta sau la huorni[2].

Nu mă gândisem la huorni, deşi mi-ar fi plăcut enorm să-şi facă apariţia.

— Am crezut că se vor dizolva florile şi că apa va începe

[2] Copacii din *The Lord of the Rings*, care pot vorbi şi se pot deplasa (n.r.).

să bolborosească tot mai tare, fabrica se va face bucăţi, iar copacii şi iedera vor ieşi la iveală dintre dărâmături, în timp ce noi am fi privit, şi balta se va umple de apă adevărată, şi o pasăre va veni şi va bea din ea, apoi zânele vor sosi, şi ne vor mulţumi, şi-şi vor face din fabrică un palat.

— Dar nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta, a continuat ea oftând. Mâine va trebui să le spunem că n-a funcţionat. Haide, mergem pe jos acasă sau aşteptăm autobuzul?

Funcţionase, totuşi. A doua zi, titlul de pe prima pagină din ziarul *Leader,* din Aberdare, suna aşa: „Fabrica Phurnacite se închide: Mii de slujbe pierdute”.

Am început cu această parte a poveştii pentru că este mai densă, mai concisă şi are mai mult sens, iar continuarea nu mai e la fel de simplă.

Gândiţi-vă la ea ca la o amintire. Gândiţi-vă la ea ca la una dintre acele amintiri care mai târziu sunt discreditate, spre groaza celorlalţi, pentru că autorul a minţit şi s-a dovedit că e de altă culoare, e de alt sex, face parte din altă clasă socială şi are alte orientări decât cele la care se gândise toată lumea. Eu am cu totul altfel de problemă. Trebuie să mă străduiesc să nu las impresia că sunt prea normală. Ficţiunea este simpatică. Ficţiunea îţi permite să selectezi şi să simplifici. Asta nu este o poveste simpatică şi nu este nicio poveste uşor de spus. Dar este o poveste despre zâne, aşa că simţiţi-vă liberi să vă gândiţi la ea ca la o poveste cu zâne. Oricum, nu e ca şi cum o să-i daţi crezare.

Foarte personal.
Acesta NU este un caiet pentru şcoală!

Et haec, olim, meminisse iuvabit![3]

Virgiliu, *Eneida*

[3] „Într-o zi, vă veţi bucura poate şi de amintirea lor!”, *Eneida,* Cartea I, trad. Eugen Lovinescu, Editura Albatros, Bucureşti, 1978.

Miercuri, 5 septembrie 1979

— Şi ce bine îţi va fi, mi-au spus, să stai la ţară. După ce ai plecat dintr-un loc atât de, să-i zicem, ei bine, industrializat. Şcoala e chiar la ţară, vor fi acolo vaci, iarbă şi aer curat.

Vor să scape de mine. Să mă trimită la o şcoală cu internat, lucru în avantajul lor, aşa putând pretinde în continuare că nu exist. Nu mă priveau niciodată direct în ochi. Se uitau pe lângă mine sau mă priveau mijindu-şi ochii. Nu eram genul de rudă pe care ar fi preferat s-o aibă, dacă ar fi avut de ales. *El* probabil că se uita la mine, nu sunt sigură. Eu nu mă puteam uita la el. Tot ce făceam era să arunc priviri piezişe, examinându-i chipul, barba, culoarea părului. Oare semăna cu mine? Nu-mi dădeam seama.

Erau trei, surorile lui mai în vârstă. Le văzusem într-o fotografie, mult mai tinere, însă feţele lor arătau exact la fel; erau îmbrăcate ca nişte domnişoare de onoare, iar pe lângă ele, mătuşica mea, Teg, arăta la fel de maronie ca o boabă de cafea. În fotografie fusese şi mama, în rochia ei oribilă de mireasă de culoare roz – roz din cauză că era decembrie, iar noi urma să ne naştem în iunie, aşa că îi era oarecum ruşine –, dar pe *el* nu-l văzusem. Ea rupsese partea cu el. Rupsese, tăiase sau arsese toate părţile cu el din fotografiile de nuntă, după ce o părăsise. N-am văzut niciodată o poză cu el, nici măcar una. În *Jane of Lantern Hill,* de L. M. Montgomery, o fată, ai cărei părinţi divorţaseră, recunoaşte o fotografie a tatălui ei într-un ziar, fără să fi ştiut cum arată. După ce am citit despre asta ne-am uitat la câteva fotografii, dar pentru noi n-au avut niciun efect. Ca să fiu sinceră, în cea mai mare parte a timpului nici nu ne gândeam la el.

Deşi mă aflam în casa lui, eram aproape uimită să văd că există cu adevărat, atât el, cât şi cele trei surori vitrege ale lui, care dădeau ordine şi-mi cereau să le numesc mătuşi.

— Nu mătuşică! mi-au zis. Mătuşică e prea comun.

Aşa că le-am spus mătuşi. Se numesc Anthea, Dorothy şi Frederica, ştiu asta, aşa cum ştiu şi multe alte lucruri, deşi sunt minciuni. Nu pot avea încredere în nimic din ce mi-a spus mama, decât dacă a fost mai întâi verificat. Totuşi, unele lucruri nu pot fi verificate cu ajutorul cărţilor. Oricum, nu-mi foloseşte la nimic faptul că le ştiu numele, pentru că nu le pot deosebi, aşa că nu le spun mătuşa cutare, ci doar mătuşă. Ele îmi spun Morwenna, foarte formal.

— Arlinghurst este una dintre cele mai bune şcoli pentru fete din ţară, a spus una.

— Toate trei am învăţat acolo, a continuat alta.

— Am petrecut acolo cea mai minunată perioadă a vieţii, a încheiat a treia.

Vorbitul pompos părea a fi un obicei pentru ele.

Stăteam în faţa şemineului rece, privind pe sub breton şi sprijinindu-mă în baston. Ăsta era un alt lucru pe care nu voiau să-l vadă. Am citit milă pe chipul uneia dintre ele când am coborât din maşină. Urăsc treaba asta. Mi-ar fi plăcut să stau jos, dar nu voiam să le spun. Acum pot sta mult mai bine în picioare. Mă voi vindeca, orice ar spune doctorii. Câteodată îmi doresc atât de mult să alerg, încât resimt dorinţa asta mai tare decât durerea din picior.

M-am întors ca să-mi iau gândul de la asta şi m-am uitat la şemineu. Era din marmură, lucrat foarte elaborat, cu model de frunze de mesteacăn din bronz. Totul era foarte curat, dar nu părea confortabil.

— Deci, îţi vom cumpăra uniformele chiar azi, din Shrewsbury, şi te conducem acolo mâine, mi-au spus.

Mâine. De-abia aşteaptă să scape de mine, cu accentul meu urât galez, cu şchiopătatul meu şi, cea mai rea dintre toate, cu existenţa mea deranjantă. Nici eu nu-mi doresc să fiu aici. Problema e că nu am unde să mă duc în altă parte. Nu poţi să locuieşti singur până la vârsta de şaisprezece ani; am aflat asta la cămin. Iar el este tatăl meu, chiar dacă nu-l mai văzusem niciodată. Există un anumit sens în această situaţie, în faptul că femeile astea sunt mătuşile mele. Iar asta mă face să mă simt mai

însingurată şi mai departe de casă ca niciodată. Îmi este dor de adevărata mea familie, cea care m-a dezamăgit.

Restul zilei l-am petrecut la cumpărături, cu toate cele trei mătuşi, dar fără el. Nu ştiam dacă mă bucuram sau îmi părea rău din cauza asta. Uniforma şcolii Arlinghurst trebuia comandată din magazine speciale, la fel ca şi uniforma pe care o avuseserăm în şcoala gimnazială. Am fost atât de mândre când am luat testul Unsprezece plus[4]. Eram considerate cele mai bune din regiune. Acum totul s-a dus şi sunt obligată să merg la şcoala asta pretenţioasă, cu cerinţele ei ciudate. Una dintre mătuşi avea o listă şi am cumpărat toate obiectele trecute acolo. Cu siguranţă mătuşile nu şovăie atunci când vine vorba să cheltuiască bani. Niciodată nu s-au mai cheltuit atâţia bani pentru mine. Păcat că toate lucrurile sunt atât de oribile. Multe dintre ele sunt echipamente sportive. Nu le-am spus că probabil n-o să le folosesc prea curând sau, poate, niciodată. Evit în continuare să mă gândesc la asta. Toată copilăria am alergat, amândouă. Am câştigat maratoane. În cele mai multe dintre maratoanele de la şcoală am concurat una împotriva celeilalte, depăşindu-i pe toţi. Bunicu' vorbea despre Jocurile Olimpice, visa cu ochii deschişi, dar amintise lucrul ăsta. Nu mai participaseră niciodată gemeni la Jocurile Olimpice, spunea el.

Când am ajuns la pantofi a apărut o problemă. Le-am lăsat să-mi cumpere pantofi de hochei, pantofi pentru alergat şi espadrile pentru gimnastică pentru că le puteam folosi sau nu. Când am ajuns la pantofii pentru uniformă, de purtat zi de zi, a trebuit să le opresc.

— Am un pantof special, le-am zis fără să le privesc. Are o talpă specială. Pantofii trebuie făcuţi de un medic ortoped. Nu-i pot cumpăra, pur şi simplu.

Vânzătoarea le-a confirmat că nu-i puteam cumpăra din orice magazin cu încălţăminte pentru elevi. Ea a ridicat mâna, ţinând un pantof pentru şcoală. Era urât şi nu foarte

---

[4] Sistem de teste de examinare pentru o parte dintre elevii aflaţi în ultimul an de şcoală primară, care condiţionează admiterea la gimnaziu.

diferit de pantofii greoi pe care-i purtam.

— N-ai putea să mergi cu ăştia? m-a întrebat una dintre mătuşi.

Am luat pantoful şi m-am uitat la el.

— Nu, am zis eu, răsucindu-l pe toate părţile. Uite, are toc.

Era un argument slab, deşi şcoala probabil consideră că pantofii cu toc sunt ceva ce ar purta orice adolescentă cu un minim respect de sine.

Nu voiau să mă umilească în timp ce cotcodăceau despre pantofi, despre mine şi despre talpa mea specială. Trebuia să-mi reamintesc asta în timp ce stăteam acolo nemişcată ca o stâncă, cu un zâmbet abia schiţat şi îndurerat pe faţă. Voiau să mă întrebe ce am păţit la picior, dar le priveam sfidătoare şi nu prea îndrăzneau. Faptul că nu îndrăzneau şi că citeam asta pe feţele lor mă înveselea un pic. Au renunţat la ideea cu pantofii şi au spus că cei de la şcoală vor trebui să înţeleagă situaţia.

— Nu e ca şi cum aş purta nişte pantofi roşii şi extravaganţi, le-am zis.

Asta a fost o greşeală, pentru că s-au holbat toate la pantofii mei. Sunt pantofi pentru infirmi. Am avut de ales un singur model pentru femei invalide, negri sau maro, şi mi-am ales negri. Bastonul este din lemn. A fost al bunicului, care încă mai trăieşte, este în spital şi încearcă să se facă bine. Dacă se va însănătoşi, s-ar putea să mă pot întoarce acasă. N-am prea multe şanse, având în vedere tot ce s-a întâmplat, dar e singura mea speranţă. Am un breloc din lemn atârnat de fermoarul puloverului. Este o bucăţică dintr-un copac, cu tot cu coajă, din Pembrokeshire. Îl am de dinainte ca toate astea să fi avut loc. L-am atins şi le-am observat privirile. Am văzut ce au văzut şi ele, o adolescentă ciudată, irascibilă şi infirmă, cu o bucăţică de lemn veche în mână. Dar ar fi trebuit să vadă doi copii încrezători şi luminoşi. Eu ştiu ce s-a întâmplat. Ele nu ştiu şi nici nu vor înţelege vreodată.

— Sunteţi foarte englezoaice, am spus.

Au zâmbit. Acolo de unde vin eu, asta este o insultă, o

ocară îngrozitoare, cel mai rău lucru pe care i-l poţi spune cuiva. A fi englez. Însă acum sunt în Anglia.

Am luat cina la o masă care ar fi fost neîncăpătoare pentru şaisprezece persoane, totuşi eu, doar o persoană din cinci, mă simţeam nelalocul meu. Toate se asortau, feţele de masă, şerveţelele, farfuriile. Totul era complet diferit de lucrurile de acasă. Mâncarea era, aşa cum mă şi aşteptasem, îngrozitoare – carne ca pingeaua, cartofi apoşi şi un fel de legumă verde în formă de suliţă, care avea gust de iarbă. Toată viaţa auzisem că mâncarea englezească este îngrozitoare şi mi s-a părut oarecum liniştitor să-mi dau seama că e adevărat. S-a vorbit despre şcolile cu internat, la care merseseră toate trei. Ştiam deja totul. Că doar n-am citit degeaba seria *Greyfriars* sau *Malory Towers* sau operele complete ale Angelei Brazil[5].

După cină, *el* m-a chemat în birou. Mătuşilor nu prea le-a picat bine, dar n-au zis nimic. Biroul a fost o surpriză absolută, pentru că era plin de cărţi. Având în vedere cum arăta restul casei, mă aşteptam să văd ediţii legate în piele ale romanelor lui Dickens, Trollope şi Hardy (bunica îl iubea pe Hardy), în schimb, rafturile erau ticsite cu exemplare ieftine, multe dintre ele volume SF. M-am simţit cu adevărat relaxată pentru prima dată de când mă aflam în casa asta şi în prezenţa lui, pentru că, în preajma cărţilor nu poate fi totul chiar atât de rău.

În încăpere mai erau şi alte lucruri – scaune, un şemineu, o tavă pentru băuturi, un picup –, însă le-am ignorat sau le-am evitat şi am mers pe cât de repede eram în stare către raftul cu SF-uri.

Erau o mulţime de cărţi de Poul Anderson pe care nu le citisem. Înghesuită deasupra raftului cu scriitori ale căror nume încep cu litera A se afla *Dragonquest,* de Anne McCaffrey, care părea un fel de continuare a povestirii „Weyr Search”, pe care am citit-o într-o antologie. Pe raftul de dedesubt se afla un volum de John Brunner[6] pe

---

[5] Scriitoare britanică (1868-1947).

[6] Scriitor britanic de science-fiction (1934-1995), cunoscut mai ales pentru romanul *Stand on Zanzibar,* apărut în 1968.

care nu-l citisem. Şi, mai bine de-atât, două romane de John Brunner, ba nu, trei romane de John Brunner pe care nu le citisem. Mi-am simţit ochii înotând în lacrimi.

Îmi petrecusem vara practic lipsită de cărţi, având doar ce luasem cu mine când am fugit de la mama – cele trei volume în ediţii de buzunar din *The Lord of the Rings,* desigur, *The Wind's Twelve Quarters, volumul* 2, de Ursula K. Le Guin, despre care aş susţine oricând în faţa tuturor că e cea mai bună culegere de povestiri a unui autor din toate timpurile, şi *The Last Starship from Earth,* de John Boyd, din care citisem cam jumătate şi despre care cred că nu mai are acelaşi farmec atunci când o reciteşti, oricât de mult ţi-ai dori. Citisem, deşi nu o luasem cu mine, *When Hitler Stole Pink Rabbit,* de Judith Kerr, şi comparaţia cu Anna luând cu ea o jucărie nouă în locul iubitului iepure roz când au părăsit Al Treilea Reich mi-a dat un sentiment neplăcut de fiecare dată când m-am gândit la romanul lui Boyd.

— Pot… am vrut să întreb.

— Poţi împrumuta oricâte cărţi doreşti, doar să ai grijă de ele şi să le aduci înapoi, mi-a zis.

Am înşfăcat cărţile de Anderson, de McCaffrey şi pe cele de Brunner.

— Ce-ai luat?

M-am întors şi i-am arătat. Ne uitam amândoi la cărţi, nu unul la celălalt.

— Ai citit-o pe prima? m-a întrebat arătând cu degetul un volum de McCaffrey.

— De la bibliotecă, am zis.

Citisem toată colecţia de science-fiction şi de fantasy a bibliotecii din Aberdare, de la *Ensign Flandry* a lui Anderson şi până la *Creatures of Light and Darkness* a lui Roger Zelazny, ceva ciudat, o carte despre care încă nu ştiu ce să cred.

— Ai citit ceva de Delany? m-a întrebat.

Şi-a turnat nişte whisky şi a băut. Mirosea ciudat, oribil.

Am clătinat din cap. Mi-a întins un Ace Double[7], din care jumătate era *Empire Star,* de Samuel R. Delany. L-am întors pe partea cealaltă pentru a vedea şi celălalt titlu, însă el a ţâţâit nerăbdător şi pentru o fracţiune de secundă chiar l-am privit.

— Cealaltă jumătate e o porcărie, a zis indiferent, zdrobind un chiştoc de ţigară cu o forţă inutilă. Ce zici de Vonnegut?

Citisem toată opera lui Kurt Vonnegut de până atunci. Pe câteva le citisem stând în picioare în librăria Lears din Cardiff. *God Bless You, Mr. Rosewater* este foarte ciudată, dar *Cat's Craddle* este una dintre cele mai bune cărţi pe care le-am citit vreodată.

— Oh, da! i-am răspuns.

— Ce-ai citit de Vonnegut?

— Tot, i-am zis eu sigură pe mine.

— *Cat's Craddle*?

— *Breakfast of Champions, Welcome to the Monkey House…*

Am continuat să înşir titluri. El zâmbea. Părea mulţumit.

Lectura fusese consolarea şi dependenţa mea, însă nimeni până atunci nu se mai arătase mulţumit de mine pentru atâta lucru.

— Dar *The Sirens of Titan*? m-a întrebat, când am făcut o pauză să respir.

Am clătinat din cap.

— N-am auzit de ea.

Şi-a pus paharul jos, s-a aplecat, a luat cartea, abia aruncând o privire spre rafturi, şi a aşezat-o peste teancul meu.

— Dar Zenna Henderson?

— *Pilgrimage,* i-am spus pe nerăsuflate.

Este o carte care efectiv îmi vorbeşte. O ador. Nu mai cunosc pe nimeni care s-o fi citit. N-am luat-o de la bibliotecă. O avea mama, o ediţie americană cu o gaură în copertă. Nici măcar nu cred că există o ediţie britanică.

---

[7] Serie de cărţi apărută la editura americană Ace, în care două romane erau publicate într-un singur volum.

Henderson nu era trecută în catalogul bibliotecii. Pentru prima dată mi-am dat seama că, dacă el este tatăl meu, ceea ce, într-un anumit fel, chiar este, atunci, cu mult timp în urmă, chiar *a cunoscut-o.* S-a însurat cu ea. Avea continuarea la *Pilgrimage* şi încă două antologii. Le-am luat, fără să ştiu ce să cred despre el. De-abia puteam să apuc teancul cu o singură mână. Le-am pus pe toate în geanta pe care o ţineam pe umăr, ca de obicei.

— Cred că acum o să mă pun în pat şi-o să citesc, i-am spus.

A zâmbit. Avea un zâmbet plăcut, complet diferit de al nostru. Toată viaţa ni s-a spus că semănăm cu el, dar eu nu vedeam nicio asemănare. Dacă el era Lazarus Long[8] pentru noi, iar noi eram Laz şi Lor ale lui, m-aş fi aşteptat să văd o oarecare asemănare. Noi nu am semănat niciodată cu cineva din familie. În afară de culoarea ochilor şi a părului, nu vedeam nimic altceva. Nu mai conta. Aveam cărţi, cărţi noi, şi pot suporta orice atâta timp cât am cărţi.

Joi, 6 septembrie 1979

Tata m-a condus la şcoală. Pe bancheta din spate se afla un geamantan frumos pe care nu-l mai văzusem niciodată, în care, mă asigurase una dintre mătuşi, se aflau toate uniformele, perfect împachetate. Mai era acolo şi un ghiozdan din piele, în care mi-a spus că aveam rechizite. Şi geamantanul şi rucsacul cred că erau noi. Probabil costaseră o avere. În vechea mea geantă aveam ceea ce pusesem când fugisem de-acasă, plus cărţile împrumutate. Am strâns-o la piept şi m-am împotrivit încercării lor de a mi-o lua şi de a o pune alături de bagaj, în spate. Am dat din cap, luându-mi la revedere de la ele cu limba împleticită. E ciudat cât de greu îţi e să plângi sau să arăţi

---

[8] Personaj creat de Robert A. Heinlein (1907-1988), apărut pentru prima oară în *Metuselah's Children* (1941) şi pentru ultima oară în *To Sail Beyond the Sunset* (1987). Are doi copii, de fapt două clone ale sale, pe nume Lapis Lazuli şi Lorelei Lee, de unde şi numele Laz şi Lor.

o emoţie puternică în faţa acestor oameni. Nu sunt familia mea. Nu sunt ca familia mea. Parc-ar fi fost primele versuri ale unui poem şi muream de nerăbdare să mi le notez în jurnal. Am urcat în maşină poticnindu-mă. Mă durea piciorul. Cel puţin aveam loc suficient să-l ţin întins. Scaunele din faţă sunt mai comode decât bancheta din spate, mai observasem asta şi înainte.

Am reuşit să le spun mulţumesc şi la revedere. Mătuşile m-au sărutat pe obraz.

Tatăl meu nu se uita la mine în timp ce conducea, ceea ce însemna că puteam să-l privesc pe furiş. Fuma, aprinzându-şi ţigară de la ţigară, la fel ca ea. Am deschis geamul ca să pot să respir. Tot nu mi se părea că semăna câtuşi de puţin cu noi. Nu doar din cauza bărbii. M-am întrebat ce-ar fi crezut Mor despre el şi apoi am alungat gândul cu violenţă. După un timp mi-a vorbit, pufăind:

— Te-am înscris cu numele de Markova.

Este numele lui. Daniel Markova. Am ştiut asta dintotdeauna. Este numele de pe certificatul meu de naştere. A fost însurat cu mama. Este şi numele ei. Dar eu nu l-am folosit niciodată. Numele meu de familie este Phelps şi pe acesta l-am folosit la şcoală. Phelps înseamnă ceva, cel puţin în Aberdare, înseamnă bunicii mei, familia mea. Doamna Markova e nebuna aia de mama. Totuşi, nu va însemna nimic la Arlinghurst.

— Morwenna Markova parcă îţi umple gura, am spus după o pauză puţin cam lungă.

El a râs.

— Aşa am spus şi eu atunci când v-aţi născut. Morwenna şi Morganna.

— Ea ne-a zis că tu ne-ai ales numele, i-am spus aproape şoptit.

Mă uitam pe geamul deschis la câmpurile în mişcare, pline de tot soiul de ierburi. Unele încă mai erau mirişti, altele fuseseră arate.

— Cred că aşa a fost, a zis el. Ea făcuse o listă şi m-a pus să aleg. Toate erau foarte lungi şi galeze. I-am spus că parcă îţi umplu gura, dar ea a zis că oamenii le vor

prescurta foarte repede. Aşa au făcut?

— Da, i-am răspuns eu, încă uitându-mă pe geam. Mo sau Mor. Sau Mori.

Mori Phelps este numele pe care îl voi folosi când voi fi o mare poetă. Este cel cu care îmi semnez cărţile acum. Ex libris Mori Phelps. Ce legătură are Mori Phelps cu Morwenna Markova şi ce i s-ar putea întâmpla la o nouă şcoală? O să râd de chestia asta mai târziu, mi-am spus eu în gând. O să râd despre asta împreună cu nişte oameni atât de inteligenţi şi de sofisticaţi, încât acum nici nu mi-i pot imagina.

— Şi surorii tale i-au spus Mog?

Nu mă mai întrebase până atunci despre ea. Am clătinat din cap, apoi mi-am dat seama că el conducea şi că nu se uita la mine.

— Nu, am răspuns. Mo sau Mor, aşa ne-au spus amândurora.

— Dar cum vă deosebeau?

Şi-a aprins o altă ţigară.

— Nu ne deosebeau, i-am spus zâmbind.

— Nu te deranjează să te numeşti Markova la şcoală?

— Nu-mi pasă. Şi, oricum, tu plăteşti.

S-a uitat la mine pentru o secundă, apoi şi-a întors privirea la drum.

— Surorile mele plătesc, a zis el. Eu n-am niciun ban, doar ce-mi dau ele. Cunoşti situaţia familiei mele?

Ce era de ştiut? Nu ştiam despre el decât că era englez, ceea ce m-a băgat în numeroase încăierări pe terenul de joacă, şi că se însurase cu mama la nouăsprezece ani, luându-şi tălpăşiţa doi ani mai târziu, pe când ea se afla în spital dând naştere unui copil care avea să moară din cauza şocului.

— Nu, i-am răspuns.

— Mama s-a măritat cu un bărbat pe nume Charles Bartleby. Era destul de bogat. Au avut trei fiice. Apoi a venit războiul. El a plecat să lupte în Franţa în 1940, a fost luat prizonier şi trimis în lagăr. Mama le-a lăsat pe cele trei surori cu bunica Bartleby, la Old Hall, casa în care

locuim şi acum. S-a dus să lucreze într-o cantină a forţelor aeriene britanice pentru a susţine şi ea eforturile de război. Acolo a întâlnit şi s-a îndrăgostit de un ofiţer aviator polonez pe nume Samuel Markova. Era evreu. Eu m-am născut în martie 1944. În septembrie 1944, Bartleby a fost eliberat din lagăr, s-a întors acasă, în Anglia, şi a divorţat de mama. Ea s-a măritat cu tatăl meu, care tocmai aflase că toată familia lui din Polonia fusese ucisă.

Oare avusese şi el o soţie şi copii? Eram sigură că avusese. Un evreu polonez! Sunt o parte poloneză. O parte evreică? Tot ce ştiu despre iudaism provine din *A Canticle for Leibowitz* şi din *Dying Inside.* Mă rog, şi din *Biblie.*

— Mama avea ceva bani, dar nu prea mulţi. Tata a părăsit forţele aeriene după război şi s-a angajat într-o fabrică din Ironbridge. Bartleby le-a lăsat banii şi casa surorilor mele. Când aveam treisprezece ani, mama a murit într-un accident de maşină. Surorile mele, deja mature pe atunci, au venit la înmormântare. Anthea s-a oferit să plătească pentru ca eu să pot merge la şcoală, iar tatăl meu a acceptat. De atunci mă susţin financiar. Aşa cum ştii, m-am căsătorit în timpul facultăţii.

— Ce s-a întâmplat cu Bartleby? l-am întrebat.

Probabil că nu era cu mult mai în vârstă decât bunicul.

— S-a împuşcat când fetele au împlinit douăzeci şi unu de ani, mi-a zis pe un ton care nu mai lăsa loc altor întrebări.

— Şi tu ce… faci?

— Ele ţin frâiele averii, iar eu administrez moşia, a zis el, lăsând chiştocul să cadă în scrumiera care dădea pe dinafară. Îmi plătesc un salariu şi locuim în aceeaşi casă. Un trai foarte victorian, de fapt.

— Ai locuit tot timpul acolo, de când ai fugit? l-am întrebat.

— Da.

— Dar au spus că nu ştiau unde eşti. Bunicul a venit şi a vorbit cu ele.

Eram indignată.

— Au minţit.

Nici nu se uita la mine.

— Te-ai întristat chiar atât de mult că am fugit?

— Şi eu am fugit de ea, i-am spus, ceea ce nu-i răspundea la întrebare, deşi părea să-l mulţumească.

— Ştiam că bunicii voştri vor avea grijă de voi.

— Şi au avut. Nici n-ai fi avut de ce să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Aha! a spus el.

Şi în clipa aceea mi-am dat seama, simţindu-mă vinovată, că însăşi prezenţa mea acolo, în maşină, era de fapt un mare reproş. Pentru că, în primul rând, eram doar eu în timp ce el abandonase doi copii. În al doilea rând, eram infirmă. În al treilea rând, eram acolo după ce fugisem. Fusesem nevoită să-i cer ajutorul – şi, mai rău, apelasem la serviciile sociale. Evident, planurile pe care le făcuse pentru noi n-au fost nici pe departe cele mai bune. Mai mult, faptul că mă aflam acolo în acel moment demonstra că este un părinte groaznic. Şi, ca să fiu sinceră, chiar este. Lăsând-o la o parte pe mama, să-ţi părăseşti copiii este un lucru absolut inacceptabil – şi, de fapt, să-ţi abandonezi copiii, lăsându-i cu ea, este cu adevărat extraordinar de iresponsabil. Dar şi eu fugisem de ea.

— Oricum, altfel n-aş fi reuşit să mă maturizez, am continuat.

Bunicii. Văile. Casa.

— Serios. Erau atât de multe lucruri pe care le iubeam. N-aş fi putut avea o copilărie mai bună.

— O să te duc să-l cunoşti pe tatăl meu curând, poate la jumătatea semestrului.

A semnalizat că face stânga şi a întors între doi ulmi, amândoi uscaţi, pe o alee cu pietriş ce scrâşnea sub roţile maşinii. Era Arlinghurst. Ajunseserăm.

Primul lucru care s-a petrecut la şcoală a fost cearta din cauza chimiei. Este o clădire elegantă, construită pe un domeniu vast, cu aspect impunător, victorian. Dar miroase ca o şcoală – cretă, varză fiartă, dezinfectant, transpiraţie. Directoarea este manierată şi distantă. Nu i-a permis

tatălui meu să fumeze, ceea ce nu prea i-a convenit. Scaunele sunt prea joase. Abia reuşesc să mă ridic. Totuşi, nimic din toate acestea n-ar fi contat dacă n-ar fi fost noul orar. În primul rând, în fiecare zi avem trei ore de activitate fizică. În al doilea rând, arta şi educaţia religioasă sunt obligatorii. În al treilea rând, poţi merge ori la chimie, ori la limba franceză şi ori la ora de latină, ori la biologie. Celelalte variante sunt foarte simple, fizică sau economie şi istorie sau muzică.

Robert Heinlein spune în *Have Spacesuit, Will Travel* că singurele materii care merită studiate sunt istoria, limbile străine şi ştiinţele. De fapt, el mai adaugă şi matematica, dar, ca să fiu sinceră, partea care trebuie să se ocupe de matematică în creierul meu nu funcţionează. La Mor funcţiona de minune. Era la fel pentru amândouă: ori înţelegeam totul imediat, ori nu ne băgai nimic în cap nici cu burghiul. „Cum poţi înţelege algebra booleană când tu tot mai ai probleme cu conceptul de diviziune multiplă?" obişnuia să mă întrebe, disperat, profesorul de matematică. Diagramele Venn sunt simple, pe când diviziunea multiplă rămâne o provocare. Cele mai grele dintre toate rămâneau însă problemele cu oameni care făceau lucruri de neînţeles, fără niciun motiv. Aveam tendinţa de a-mi muta gândul de la calcule pentru a mă întreba de ce le-ar păsa oamenilor la ce oră vor trece două trenuri unul pe lângă celălalt (spioni), de ce sunt atât de mofturoşi când trebuie să aleagă locurile pe scaune (persoane recent divorţate) sau – ceva ce până în ziua de azi a rămas un mister – de ce să dai drumul la apă în cadă fără să pui dopul la scurgere?

Istoria, limbile străine şi ştiinţele nu pun astfel de probleme. Când ai nevoie de matematică în ştiinţe, întotdeauna are sens şi, de altfel, poţi să foloseşti un calculator.

— Trebuie să studiez şi latina, şi biologia, şi franceza, şi chimia, am spus ridicându-mi privirea din orar. Însă nu trebuie să studiez arta şi educaţia religioasă, aşa că va fi uşor să facem schimbările.

Directoarea şi-a ieşit din minţi când m-a auzit, pentru că în mod clar orarele erau sfinte sau aşa ceva. Nu prea i-am dat atenţie.

— Sunt peste cinci sute de fete în această şcoală. Propui să le stric tuturor orarul ca să-ţi convină ţie?

Tatăl meu, care fără îndoială îl citise pe Heinlein, m-a susţinut. L-aş accepta oricând pe Heinlein ca director de şcoală. Într-un final am ajuns la un compromis, în urma căruia am renunţat la biologie şi le-am primit pe celelalte trei, ceea ce s-a putut aranja după câteva schimbări de ore. Urma să fac chimia cu o clasă diferită, dar îmi era complet indiferent. Părea că obţinusem o primă victorie şi am fost de acord să mi se arate camera şi să fac cunoştinţă cu şefa de dormitor şi cu „noile prietene".

Când şi-a luat la revedere, tata m-a sărutat pe obraz. L-am urmărit cu privirea din cadrul uşii de la intrare şi l-am văzut aprinzându-şi o ţigară imediat ce a ieşit din curte.

Vineri, 7 septembrie 1979

Statul la ţară s-a dovedit o glumă.

Mă rog, într-un anumit fel este adevărat. Arlinghurst este singura clădire de pe domeniu, înconjurată de terenuri agricole. Nu există nici măcar un centimetru pătrat nefolosit pe o rază de treizeci de kilometri. E plin de vaci, proaste şi urâte, negru cu alb, ca vacile de jucărie, nu maro, ca vacile adevărate pe care le-am văzut în vacanţă. (Cum adică, vaci maro? Nimeni nu poate vorbi cu astea.) Pasc pe câmpuri până vine vremea mulsului, apoi intră pe rând în curtea fermei. Mi-am dat seama în după-amiaza asta, când mi s-a dat voie să fac o plimbare prin împrejurimi, că vacile astea sunt proaste. Bovine! Ştiam cuvântul, însă nu-mi dădusem seama cât de literal poate fi.

Eu provin dintr-o vale din Ţara Galilor. Există un motiv pentru care sunt denumite „Văile". Sunt văi glaciare abrupte şi înguste, fără prea mult teren plat. Se găsesc pe tot cuprinsul Ţării Galilor. Majoritatea au o biserică şi câteva ferme şi, poate, vreo mie de oameni în toată valea.

Cam câţi pot susţine în mod natural. Valea noastră, valea Cynon, la fel precum cele din împrejurimi, are o sută de mii de locuitori, care trăiesc în case terasate pe coastele dealurilor ca viţa-de-vie, încolonate şi înghesuite una într-alta, având loc între ele doar pentru atârnatul rufelor la uscat. Casele şi oamenii stau la grămadă, la fel ca într-un oraş, mai rău decât într-un oraş, doar că nu este un oraş. Dar, în afară de acele coloane, totul este sălbăticie. Şi, chiar şi acolo, tot îţi poţi ridica oricând privirea spre cer.

Ridicat-am ochii mei la munţi, de unde va veni ajutorul meu – un psalm[9] care întotdeauna a avut un înţeles clar pentru mine. Dealurile erau minunate, erau verzi, erau pline de copaci şi de oi şi erau mereu acolo. Erau sălbatice, în sensul că oricine putea să le străbată la voia întâmplării. Nu aparţineau nimănui, spre deosebire de terenul agricol plat şi mărginit de garduri din jurul şcolii. Dealurile erau teren comun. Chiar şi pe fundul văilor, erau râuri, păduri şi ruine, după ce turnătoriile n-au mai fost folosite, după ce fabricile imense au fost abandonate. Printre ruine a încolţit vegetaţia, locurile s-au sălbăticit, apoi s-au mutat zânele acolo. Ceea ce crezuserăm noi că se va întâmpla cu Phurnacite chiar s-a întâmplat. Doar că a durat ceva mai mult decât ne imaginaserăm.

Ne-am petrecut copilăria jucându-ne printre ruine, câteodată singure, câteodată cu alţi copii sau cu zânele. Nu ne-am dat seama mult timp ce reprezentau ruinele. Chiar lângă casa mătuşicii Florrie, unde obişnuiam să ne jucăm tot timpul, se afla o turnătorie. Erau şi alţi copii, cu care ne jucam uneori de-a v-aţi ascunselea, urmărindu-ne unii pe alţii. Nu ştiam ce era aceea o turnătorie. Dacă aş fi fost constrânsă, mi-aş fi dat seama după etimologia cuvântului că cineva probabil turna fierul acolo, dar nu am fost niciodată constrânsă să fac ceva. Era un loc oarecare, un spaţiu. Toamna, creşteau pufuliţe cu flori mici. Ar fi fost neobişnuit să ştim semnificaţia exactă a acelui loc.

Majoritatea ruinelor printre care ne jucam în pădure n-aveau nume şi ar fi putut fi orice. Le spuneam căsuţa

[9] *Biblia,* Psalmul 120.

vrăjitoarei, castelul uriaşului, palatul zânei şi ne imaginam că erau ultima redută a lui Hitler sau zidurile din Angband, dar nu erau decât relicve industriale pe cale să se prăbuşească. Nu fuseseră construite de zâne. Ele se mutaseră acolo odată cu verdeaţa, după ce oamenii le abandonaseră. Zânele nu puteau face nimic, adică nu ceva palpabil, real. Absolut nimic. De aceea aveau nevoie de noi. Noi nu ştiam asta. Erau o mulţime de lucruri pe care nu le cunoşteam, despre care nu ne gândiserăm să întrebăm. Înainte ca oamenii să vină în zonă, bănuiesc că zânele locuiau în copaci şi nu aveau case. Poate că fermierii lăsau lapte pentru ele. Şi poate nici nu erau atât de numeroase.

Oamenii au venit în Văi sau, mai degrabă, strămoşii lor au venit, la începutul Revoluţiei Industriale. Sub dealuri se găseau fier şi cărbune şi s-au construit oraşe prospere, care s-au umplut de locuitori. Dacă v-aţi întrebat vreodată de ce galezii nu au emigrat către Lumea Nouă în număr la fel de mare ca irlandezii şi ca scoţienii, să ştiţi că nu din cauză că n-au fost nevoiţi să-şi părăsească fermele la fel ca ceilalţi. Ci din cauză că ei mai aveau şi alte locuri în care să se ducă, locuri ale lor. Sau, cel puţin, aşa au crezut ei, că le aparţineau. Au apărut şi englezii. Limba galeză a început să piardă teren. Galeza a fost limba maternă a bunicii, cea de-a două limbă a mamei mele, iar eu doar bâjbâi prin ea. Familia bunicii mele a venit din vestul Ţării Galilor, din Carmarthenshire. Încă mai avem rude acolo, Mary-de-la-ţară şi ai ei.

Strămoşii mei au venit şi ei la fel ca toată lumea, după ce s-a descoperit fier şi cărbune. Oamenii au început să construiască topitorii, căi ferate pentru a căra încărcătura, case pentru muncitori, şi mai multe topitorii, şi mai multe mine, şi mai multe case, până când văile au început să zumzăie de oameni şi de activitate. Dealurile au rămas la locul lor, aşa că zânele probabil s-au înghesuit pe dealuri. Apoi fierul s-a terminat sau producerea lui a început să se ieftinească în altă parte şi, deşi încă mai exista cărbune, acesta era doar o rămăşiţă vrednică de milă a belşugului

din urmă cu o sută de ani. Turnătoriile au fost abandonate. Puţurile au fost închise. Unii oameni au plecat, dar cei mai mulţi au rămas. Acolo era casa lor. Când ne-am născut noi, rata şomajului era zdrobitoare, iar zânele se întorseseră în văi şi puseseră stăpânire pe ruinele de care nimeni nu mai avea nevoie.

Noi am crescut jucându-ne nestingherite printre ruine, fără să fim niciun moment conştiente de toate lucrurile astea. Era un loc minunat pentru copii. Era abandonat, invadat de buruieni şi neluat în seamă şi, odată ce te furişai departe de case, sălbatic. Puteai oricând să urci pe munte ca să fii cu adevărat la ţară, căci acolo găseai stânci, copaci şi oi, totul acoperit cu pulbere cenuşie de la cărbune şi neatrăgător. (Nu înţeleg cum pot deveni oamenii sentimentali când vine vorba de oi. Obişnuiam să strigăm „Sos de mentă!” ca să le punem pe fugă. Mătuşica Teg tresărea mereu când ne auzea şi ne spunea să n-o mai facem, dar noi continuam oricum. Oile coborau în vale, călcau coşurile de gunoi în picioare şi distrugeau grădinile. De aceea trebuia să ţii tot timpul porţile închise.) Chiar şi în vale, legătura pe care o stabiliseră copacii cu ruinele depăşea orice obstacol. Erau peste tot, prin, pe sub şi paralel cu oraşul. Nu era singurul peisaj pe care-l ştiam. Mergeam în Pembrokeshire în vacanţă, sus pe munte, pe Brecon Beacons, şi la Cardiff, care este un oraş mare, cu magazine mari. Văile erau casa noastră. Alcătuiau un peisaj al normalităţii şi n-am pus niciodată asta la îndoială.

Zânele n-au spus niciodată că ele au construit ruinele. Mă-ndoiesc c-am întrebat. Dacă am fi făcut-o, probabil c-ar fi râs, aşa cum râdeau de majoritatea întrebărilor noastre. Ele se aflau în mod inexplicabil acolo în unele zile, iar în altele, tot în mod inexplicabil, nu erau de găsit. Uneori vorbeau cu noi, alteori fugeau de noi. La fel ca şi cu ceilalţi copii pe care-i cunoşteam, ne puteam juca şi cu ele, şi fără ele. Aveam nevoie doar una de cealaltă şi de imaginaţia noastră.

Locurile copilăriei mele erau străbătute de poteci magice, unele pe care niciun adult nu le folosea. Ei aveau

drumuri, noi aveam poteci. Acestea din urmă erau pentru mersul pe jos, erau diferite şi mult mai frumoase, mai largi decât o cărare, totuşi nu suficient de mari pentru maşini, câteodată paralele cu drumurile adevărate, alteori plecând de niciunde şi ducând nicăieri, de la o ruină a elfilor spre labirintul lui Minos. Le-am dat nume, dar ştiam, fără nicio îndoială, că de fapt se numeau „drumuri cu şine”[10]. N-am stat niciodată să examinez acel cuvânt, să-l plimb prin gură şi să văd ce este cu adevărat: drum pentru vagonete[11]. Galeza transformă consoanele iniţiale. De fapt, toate limbile o fac, însă pentru majoritatea sunt necesare secole, în timp ce galeza o face în timp ce încă n-ai terminat de rostit cuvântul. De la vagonet s-a ajuns la şine[12], desigur! Cândva, pe şinele căilor ferate treceau vagonete pline cu minereu de fier sau cu cărbune. Acum atât de goale şi acoperite de frunze căzute, folosite doar de copii şi de zâne, odinioară mici căi ferate!

Nu că noi n-am fi ştiut istorie. Chiar dacă puneai la socoteală numai lumea reală, tot ştiam mai multă istorie decât majoritatea oamenilor. Am învăţat despre oamenii cavernelor, despre normanzi şi despre dinastia Tudorilor. Am învăţat despre greci şi despre romani. Ştiam o mulţime de istorisiri despre Al Doilea Război Mondial. Ştiam chiar şi o mulţime de lucruri despre istoria familiei noastre. Dar toate astea nu aveau nicio legătură cu mediul înconjurător. Şi doar mediul înconjurător a fost cel care ne-a format, care ne-a schimbat, care a schimbat totul. Credeam că trăim într-un mediu înconjurător fantastic, când de fapt noi trăiam într-unul ştiinţifico-fantastic. Din ignoranţă, ne-am jucat de-a lungul timpului printre ceea ce lăsaseră în urma lor elfii şi uriaşii, punând stăpânire pe ceea ce de fapt aparţinea zânelor. Am denumit drumurile cu şine după locuri din *The Lord of the Rings,* când, de fapt, ar fi trebuit să-mi dau seama că sunt din *The Chrysalids.*

E incredibil cât de multe lucruri importante poţi trece cu

[10] În original *dramroad.*

[11] În original *tram road.*

[12] În original *Tram to dram.*

vederea.

Marţi, 18 septembrie 1979

Şcoala este îngrozitoare. Deloc surprinzător. Pentru că, în primul rând, după cum ştiam din toate poveştile despre şcoală, unul dintre cele mai importante aspecte ale şcolilor cu internat este sportul. Eu nu sunt în forma fizică necesară sporturilor. În plus, toate celelalte fete au acelaşi statut. Aproape toate sunt englezoaice, din locuri nu prea depărtate, produse ale aceluiaşi mediu asemănător şcolii. Diferă foarte puţin la greutate şi înălţime, însă majoritatea au cam acelaşi accent. Accentul meu, şic pentru Văi, dar care îmi trădează imediat originea socială, mi-a pus aici stigmatul de venetică barbară. De parcă să fii o infirmă barbară nu era destul de rău, trebuie luat în considerare şi faptul că m-am înscris târziu în anul şcolar, într-o clasă în care toate se cunosc deja de doi ani, cu duşmănii şi cu alianţe bine stabilite, despre care eu habar n-am.

Din fericire, m-am prins repede de toate astea. Nu sunt proastă. N-am mai mers niciodată la o şcoală unde să nu mă cunoască toată lumea, pe mine ori pe cei din familia mea. N-am mai mers nici la o şcoală nouă ca un copil singur la părinţi, dar am rezistat timp de trei luni la căminul de copii, iar aici n-are cum să fie mult mai rău. Folosindu-mă de accente, am identificat şi alte barbare: o irlandeză (Deirdre, poreclită Dreary[13]) şi o evreică (Sharon, poreclită Shagger[14]). Fac ce pot ca să mă împrietenesc cu ele.

Mă uit urât la celelalte fete când încearcă să mă necăjească, să-mi vorbească de sus sau să se ia de mine şi mă bucur să văd că uitătura mea urâtă funcţionează la fel de bine ca întotdeauna. Am primit o mulţime de porecle, precum „Taffy”[15] sau „Hoaţa” sau „Comunista”, precum şi unele ceva mai îndreptăţite, cum ar fi „Infirma” sau

[13] „Posomorâta”.
[14] „Lăţoasa”.
[15] Denumire peiorativă dată galezilor de către englezi.

„Înghite-Tot”. „Comunista” mă strigă din cauză că au impresia că numele meu este rusesc. Am greşit când am crezut că nu voi însemna nimic pentru ele. Mă ciupesc şi mă înghiontesc atunci când cred că nu pot fi prinse, dar nu sunt cu adevărat violente. Asta nu-i nimic, absolut nimic, după perioada în cămin. Eu am bastonul şi privirea urâtă şi de curând am început să spun poveşti cu stafii după ce se dă stingerea. Lasă-le să se teamă de mine atâta timp cât mă lasă în pace. Lasă-le să mă urască atâta timp cât se tem de mine. Este o strategie destul de bună pentru şcoala cu internat, doar a funcţionat în cazul lui Tiberius[16]. I-am zis asta lui Sharon şi s-a uitat la mine de parcă eram un extraterestru. Ce? Ce?! N-o să mă obişnuiesc niciodată cu acest loc.

Am ajuns repede în fruntea clasei la toate materiile, mai puţin la matematică. Foarte repede. Mai repede decât m-am aşteptat. Poate că fetele astea nu sunt atât de inteligente ca cele de la şcoala gimnazială? Una sau două de acolo reprezentau cât de cât o competiţie pentru noi, dar aici nu pare să fie nimic de genul ăsta. M-am ridicat deasupra tuturor. Popularitatea mea, în mod bizar, creşte şi scade în funcţie de note. Fetelor nu le pasă de lecţii şi mă urăsc pentru că le întrec, dar se acordă puncte bonus dormitorului ale cărui fete au note excepţionale şi le pasă foarte mult de punctele bonus. Este deprimant cât de mult seamănă şcoala cu internat cu cea descrisă de Enid Blyton, iar atunci când există diferenţe, acestea sunt în defavoarea celei de astăzi.

Ora de chimie, cu altă clasă, este mult mai plăcută. Aici predă profesorul de ştiinţe, singurul profesor bărbat din şcoală, iar fetele par mult mai captivate de subiect. Este cea mai plăcută materie din programă, chiar mă bucur că m-am luptat pentru ea. Nu-mi pasă că am pierdut arta – deşi mătuşicii Teg i-ar păsa. Nu i-am scris. M-am gândit s-o fac, dar n-am avut curaj. Ea nu i-ar spune mamei unde sunt – ar fi ultima persoană care ar face asta –, totuşi nu pot risca.

---

[16] Referire la romanul *I, Claudius,* de Robert Graves.

Ieri am descoperit biblioteca. Am primit permisiunea să-mi petrec timpul aici atunci când ar trebui să fiu pe terenul de antrenament. Dintr-odată, a fi infirmă începe să pară un avantaj. Nu este cea mai grozavă bibliotecă, însă este mult mai bună decât nimic, aşa că nu mă plâng. Am terminat toate cărţile pe care mi le-a împrumutat tata (a avut dreptate cu privire la cealaltă jumătate a volumului din care face parte *Empire Star,* însă *Empire Star* este una dintre cele mai bune cărţi pe care le-am citit vreodată). Pe-aici, pe rafturi, mai sunt *The Bull from the Sea* şi o altă carte de Mary Renault de care n-am mai auzit, numită *The Charioteer,* şi trei romane SF pentru adulţi de C. S. Lewis. Pereţii sunt acoperiţi cu lambriu şi scaunele sunt îmbrăcate în piele crăpată. Până acum pare pustie, cu excepţia mea şi a bibliotecarei, domnişoara Carroll, cu care sunt tot timpul politicoasă.

Acum n-o să mai rămân în urmă cu jurnalul. Unul dintre cele mai rele lucruri de aici este că e imposibil să rămâi singură, iar oamenii te întreabă tot timpul ce faci. „Scriu un poem” sau „Scriu în jurnal” ar însemna condamnarea la moarte. După vreo două zile n-am mai încercat, chiar dacă îmi doream foarte tare să scriu. Deja cred despre mine că sunt ciudată. Dorm într-un dormitor împreună cu alte unsprezece fete. Nu sunt singură nici măcar în baie – nu există uşi la toalete sau la cabinele de duş, iar ele consideră, desigur, că farsele de la baie sunt dovada supremă de isteţime.

Pe fereastra bibliotecii pot vedea ramurile unui ulm uscat. Ulmii se usucă peste tot aici, este boala ulmilor olandezi. Nu e vina mea. Nu pot face nimic în privinţa asta. Însă continui să cred că aş putea, dacă zânele mi-ar spune ce să fac. Este genul de situaţie în care ceva cât de mic ar face diferenţa. Copacii uscaţi arată foarte deprimant. I-am cerut bibliotecarei, şi mi-a dat un număr vechi al revistei *New Scientist,* în care am citit mai multe despre boală. A fost adusă din America într-un transport de buşteni şi este de natură fungică. Asta chiar sună ca şi cum ar exista un tratament. Ulmii sunt un singur ulm, sunt clone, de aceea

şi se usucă toţi. Niciun pic de rezistenţă naturală în rândul populaţiei, pentru că nu există diversitate. Şi gemenii sunt clone. Dacă te uiţi la un ulm n-o să-ţi vină niciodată să crezi că a făcut parte din ceilalţi. O să vezi doar un ulm. La fel mă văd şi pe mine oamenii acum: văd o persoană, nu jumătate dintr-o pereche de gemene.

Miercuri, 19 septembrie 1979

După ce ne terminăm temele şi înainte de cină avem o jumătate de oră liberă. Ieri n-a plouat, aşa că pe înserat am ieşit afară. Am mers pe jos până la hotar, unde se termină terenul şcolii. Acolo e un câmp, cu vaci bălţate. M-au privit apatice. Tot acolo mai sunt câţiva copaci răzleţi lângă un şanţ. Dacă ar fi şi zâne prin preajmă, acolo le-aş găsi. Vremea era rece şi umedă. Cerul îşi pierdea culoarea fără un apus de soare vizibil.

E destul de greu să dai de zâne, chiar şi atunci când ştii unde sunt. Am crezut mereu că zânele sunt precum ciupercile, te împiedici de ele când nici n-ai gândi, însă sunt greu de găsit atunci când le cauţi. Nu-mi adusesem cu mine brelocul, tot ce purtam era nou şi nu putea stabili nicio legătură, aşa că nu m-am putut folosi de asta. Dar bastonul era vechi şi din lemn, aşa că ar fi putut să-mi fie de folos. Am încercat să mă gândesc la ulmi şi la posibilitatea de a-i ajuta. Am încercat să-mi liniştesc mintea.

Am închis ochii şi m-am sprijinit în baston. Am încercat să ignor durerea şi să fac abstracţie de golul imens unde ar fi trebuit să se afle Mor. Este dificil să nu iei în seamă durerea, însă ştiam că le-ar speria mai tare ca orice altceva. Mi-am adus aminte cum s-au împrăştiat sărind în toate părţile ca nişte oi speriate atunci când m-am tăiat la mână în spatele Camelotului. Durerea normală din piciorul meu are două faze, o împunsătură ascuţită şi o măcinare înceată. Dacă stau nemişcată şi nu-mi las greutatea pe picior, măcinarea scade la o durere suportabilă şi împunsătura nu vine decât dacă îmi mut greutatea, aşa că

am încercat să stau într-o astfel de poziţie şi am reuşit s-o ţin sub control. M-am gândit la cum procedam noi ca să le chemăm. Mi-am deschis mintea. Nu s-a întâmplat nimic. „Bună seara?” am încercat în galeză. Dar oare zânele din Anglia n-ar vorbi în engleză? Sau poate că nu există deloc zâne pe aici. N-au prea mult spaţiu în zona asta. Am deschis din nou ochii. Vacile se îndreptau spre ferme. Cred că era cam pe la vremea mulsului. Pe partea dinspre şcoală a şanţului se aflau un tufiş, un frasin de munte pipernicit şi un alun. Mi-am aşezat mâna stângă pe coaja netedă a alunului, fără să mai sper că s-ar putea întâmpla ceva.

Printre crengi se afla o zână. Era foarte precaută. Am observat dintotdeauna că zânele se aseamănă cel mai mult cu plantele. Când vine vorba de oameni şi de animale ai de-a face cu un singur tipar: două mâini, două picioare, un cap, un om. Sau patru picioare şi lână, o oaie. La plante şi la zâne, totuşi, există indicii care arată ceea ce sunt, dar un copac ar putea avea oricâte ramuri, crescând de oriunde. Există un anumit tipar şi aici, însă un ulm nu va arăta exact ca cel de lângă el, ba ar putea arăta complet diferit, pentru că va fi crescut în mod diferit. Zânele pot fi ori extrem de frumoase, ori absolut hidoase. Toate au ochi şi majoritatea au un fel de chestie ce poate trece drept cap. Unele au membre care ar putea părea umane, altele arată mai degrabă ca nişte animale, iar altele nu seamănă cu absolut nimic. Aceasta făcea parte din ultima categorie. Era lunguiaţă, fusiformă şi avea pielea precum coaja aspră de copac. Dacă nu i-ai fi văzut ochii, care erau oarecum înfundaţi în orbite, ai fi luat-o drept un fel de vierme învelit în pânză de păianjen. Aşa cum stejarii au ghinde şi frunze în formă de palmă, iar alunii au alune şi frunze mici şi curbate, majoritatea zânelor sunt noduroase, sunt de culoare gri, verde sau maro şi au o anumită porţiune a corpului foarte păroasă. Aceasta era gri, foarte noduroasă, într-adevăr, şi se număra categoric printre exemplarele hidoase ale speciei.

Zânele nu se prea dau în vânt după nume. Celor pe care

le ştiam noi acasă le dăduserăm nume, iar ele răspundeau sau nu. Păreau oarecum amuzate. Zânele nu le dau nume nici locurilor. Ele nici măcar nu-şi spun zâne, noi le-am numit aşa. Nu au nici noţiunea de substantive, dacă stau bine să mă gândesc, iar felul în care vorbesc... În orice caz, zâna asta era complet neobişnuită pentru mine, şi eu pentru ea, şi n-aveam niciun nume sau vreun cuvânt-cheie pe care să i-l spun. Se uita la mine, gata să-şi ia tălpăşiţa oricând, ori să dispară în copac. Sexul este un alt aspect ambiguu în ceea ce priveşte zânele, cu excepţia situaţiilor când au un păr lung şi, plin de flori sau un penis la fel de mare ca restul corpului sau altceva asemănător. Zâna asta nu-mi dădea niciun fel de indiciu, aşa că m-am gândit la ea ca fiind de genul neutru.

— Prietenă, i-am zis, ceea ce-ar fi trebuit să fie o replică bună de-nceput.

Apoi, din nemişcarea absolută, a izbucnit într-o explozie de gesturi şi de cuvinte.

— Pleacă! Pericol! Găseşte!

Zânele nu vorbesc ca ceilalţi oameni. Nu contează cât de mult îţi doreşti să fie asemenea lui Galadriel[17], deoarece n-or să ţină niciodată un astfel de discurs. Zâna mi-a spus doar acele cuvinte, apoi a dispărut, dintr-odată, înainte să-i pot spune cine sunt sau s-o întreb ceva despre ulmi şi dacă aş putea cumva să-i ajut. S-a întâmplat într-o clipită, deşi nici nu clipisem. Întotdeauna se întâmplă aşa când dispar rapid – dispar între două bătăi de inimă, dispar de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Pericol? Să găsesc? Habar n-aveam ce-ar fi putut să însemne asta. Nu vedeam niciun pericol, dar m-am întors la şcoală, unde suna clopoţelul pentru cină. Am ajuns printre ultimele la rând, oricum mâncarea nu merită mâncată nici măcar când e fierbinte. Pericolul n-o să dea peste mine şi nici eu peste el, cel puţin nu la noapte. Mi-am băut cacaua fără gust şi am sperat că zâna era în regulă. Sunt bucuroasă că e aici, chiar dacă nu e prea vorbăreaţă. Mă simt de parcă am găsit un colţişor de

[17] Personaj din *The Lord of the Rings.*

acasă.

Joi, 20 septembrie 1979

Azi-dimineaţă am aflat ce-a vrut zâna să spună prin „găseşte” şi „pericol”. Am primit o scrisoare de la mama.

Nu ştiu cum se face că după ce am găsit zâna ea şi-a dat seama unde mă aflu. Lumea nu funcţionează într-un mod drăguţ şi logic. Zânele nu i-ar fi spus şi, în ciuda faptului că există oameni care i-ar fi putut spune, aceştia i-ar fi putut spune oricând. Cred că m-a căutat în tot acest timp. Mă aflu într-un mediu diferit, înconjurată de o mulţime de lucruri noi, cu care n-am apucat încă să mă obişnuiesc – n-am decât bastonul şi câteva lucruri personale cu mine, iar celelalte lucruri ale mele care au rămas la ea probabil că şi-au pierdut aproape toată puterea. Dar, deschizându-mi mintea pentru a o chema pe zână, i-am atras atenţia. Poate că aşa a convins pe cineva să-i dea adresa mea sau poate c-a reuşit ea însăşi s-o găsească. Nu contează. Poţi găsi tot felul de coincidenţe încercând să demonstrezi faptul că lumea magică este iluzorie. Asta pentru că lucrurile nu funcţionează ca în cărţi. Coincidenţele fac lumea asta să funcţioneze. Aşa stă treaba. E ca şi cum ai pocni din degete şi ai face să apară un trandafir doar fiindcă cineva aflat într-un avion ar da drumul unui trandafir la momentul potrivit ca să-ţi cadă în mână. Poate că există o persoană reală, un avion real şi un trandafir real, dar asta nu înseamnă că trandafirul n-a apărut în mâna ta datorită magiei înfăptuite de tine.

Asta a fost greşeala mea dintotdeauna. Mi-am dorit ca lucrurile să funcţioneze într-un fel magic. M-am aşteptat să se întâmple ca în cărţi. Dacă e ca în cărţi, atunci este ca în *The Lathe of Heaven,* cel mai probabil. Am crezut că Phurnacite se va transforma în praf şi pulbere chiar în faţa ochilor noştri, când de fapt decizia de a se închide fusese luată la Londra cu multe săptămâni înainte, numai că n-ar fi luat nimeni decizia asta dacă n-am fi aruncat florile. E mai greu să-ţi iasă aşa decât dacă s-ar întâmpla ca-n

poveşti. Şi este mult mai uşor să renunţi, poţi renunţa la tot dacă te-ai răzgândit cu scepticism din simplul motiv că întotdeauna există o explicaţie de bun simţ. Întotdeauna funcţionează prin intermediul lucrurilor din lumea reală şi întotdeauna se poate nega.

Şi scrisoarea mamei se poate explica în acest fel, sub un anumit aspect. Are ghimpi, dar ghimpii n-ar fi tocmai vizibili dacă aş arăta scrisoarea altcuiva. Se oferă să-mi trimită poze cu Mor după ce-i dau un răspuns. Spune că îi este dor de mine, însă este rândul tatei să mă aibă în grijă pentru o vreme. Răstălmăceşte situaţia şi mă face să-mi doresc s-o strâng de gât. Iar plicul are adresa trecută cu scrisul ei inimitabil, pe numele Morwenna Markova, ceea ce înseamnă că ştie ce nume folosesc.

Sunt îngrozită! Totuşi, mi-ar plăcea să am pozele şi sunt destul de sigură că mă aflu suficient de departe ca să nu-mi facă niciun rău.

Sâmbătă, 22 septembrie 1979

Astăzi plouă.

Am ieşit în oraş, Oswestry, care nu e cine ştie ce oraş, şi am cumpărat şampon pentru Sharon. Ea nu poate cheltui bani sâmbăta, pentru că este evreică. Am găsit o bibliotecă, dar se închide la amiază. La ce bun o bibliotecă, dacă se închide sâmbăta la amiază? Tipic englezesc, sincer. Nu există nicio librărie, deşi există un magazin Smiths unde au şi câteva cărţi, doar bestselleruri, dar tot e mai bine decât nimic.

M-am întors şi mi-am petrecut restul după-amiezii în bibliotecă, şocată din cauza lui *The Charioteer.* Până acum nu-mi dădusem seama că în cărţile lui Renault, a căror acţiune se petrece în Grecia Antică, bărbaţii care se îndrăgostesc unul de altul sunt homosexuali, abia acum îmi dau seama că exact asta sunt. Am citit-o pe furiş, de parcă cineva mi-ar fi smuls-o din mâini dacă ar fi ştiut despre ce este vorba. Mă mir că se găseşte în biblioteca şcolii. Mă întreb dacă sunt prima persoană care o citeşte din 1959

încoace, anul în care a fost achiziţionată.

Duminică, 23 septembrie 1979

Trebuie să scriem acasă în după-amiezile de duminică. I-am scris tatălui meu, Daniel, scrisori destul de lungi despre cărţi, neuitând fraza formală „sper că tu şi mătuşile mele sunteţi bine". El mi-a răspuns pe un ton similar şi mi-a trimis un pachet cu singura carte de care chiar n-am nevoie, o ediţie cartonată *The Lord of the Rings* în trei volume. Ediţia necartonată pe care o am eu a fost un cadou de la mătuşica Teg. Mi-a mai trimis şi *Dragonflight,* adică „Weyr Search" şi ce s-a petrecut imediat după, *City of Illusions* a lui Le Guin şi *The Flight of the Horse,* de Larry Niven. Este destul de bun, dar nu la fel ca *Ringworld* sau ca *A Gift from Earth.*

Astăzi i-am scris mamei. I-am spus că sunt bine şi că îmi plac orele de curs. I-am trecut şi notele şi locul între elevele din clasă. I-am scris şi despre performanţele fetelor din dormitorul meu la hochei şi lacrosse. A fost o scrisoare model, care de fapt a fost inspirată de scrisoarea pe care prietena mea irlandeză, Deirdre, cea care dezvoltă o adevărată artă a scrisului, le-a trimis-o părinţilor ei. Am lăsat-o pe Deirdre, căreia eu nu-i spun niciodată Dreary, să copieze traducerea mea din latină. De fapt este o fată foarte drăguţă – nu foarte inteligentă şi care nu spune niciodată ce trebuie – totuşi foarte amabilă. Cred că m-ar fi lăsat să-i copiez scrisoarea şi fără să-i ofer ceva în schimb.

Marţi, 25 septembrie 1979

Scrisoarea a adus rezultate, chiar la următoarea sosire a poştei. Aşa cum promisese, mi-a trimis o poză. E o poză cu noi două pe plajă, construind un castel de nisip. Mor stă cu spatele la aparat, bătătorind nisipul cu mâinile. Eu privesc în obiectiv sau la bunicu', cel care ne face poza, dar nu mi se poate distinge decât silueta, pentru că am fost arsă din fotografie.

Miercuri, 26 septembrie 1979

La şcoală, ca de obicei. Pe primul loc în clasă, cu excepţia matematicii, tot ca de obicei. Am fost până la şanţ, ca să caut zânele şi să văd caii şi grajdurile, dar n-am zărit nimic. Ulmii sunt tot uscaţi. Citesc *Out of the Silent Planet,* care nu e din aceeaşi categorie cu universul Narnia. Încă o scrisoare îngrozitoare. Crampe la stomac.

Sâmbătă, 29 septembrie 1979

Nu poţi fi niciodată sigur în ce punct ai ajuns cu magia. Şi nu poţi fi niciodată sigur dacă într-adevăr ai făcut ceva sau dacă doar te-ai jucat. În orice caz, n-ar trebui să fac nimic magic, pentru că i-aş atrage atenţia şi deja am făcut-o prea mult.

Eu şi Mor ieşeam afară să ne jucăm în zilele de vară în care nu ploua. Ne jucam de-a cavalerii, făcând încercări disperate de a salva Camelotul. Ne imaginam că suntem într-o misiune. Purtam conversaţii lungi cu zânele, în care oricum vorbeam noi două. Ar fi perfect posibil să scot zânele din amintirile astea – desigur, nu şi pe Mor, aşa că tot n-aş putea vorbi despre ele. Nu pot vorbi deloc despre copilărie, pentru că nu pot spune „eu”, când de fapt vreau să spun „noi”, iar dacă spun „noi”, atunci s-ar ajunge la o discuţie despre cum am eu o soră moartă, în loc să vorbesc despre ceea ce vreau cu adevărat să vorbesc. Asta am aflat în timpul verii. Aşa că nu vorbesc deloc despre asta.

Mergeam de-a lungul unui drum cu şine, vorbind, cântând şi jucându-ne, iar când ajungeam în apropierea unor ruine ne furişam printre ele, de parcă astfel ni s-ar fi oferit posibilitatea de a le surprinde. Câteodată, zânul pe care îl numeam Glorfindel[18] ne pândea ca să ne ia prin surprindere, iar noi începeam un joc de-a v-aţi ascunselea, urmărindu-le. Alteori, îşi doreau ca noi să facem anumite lucruri. Zânele ştiu o mulţime de treburi, dar nu le pot pune în practică, nu în lumea reală.

[18] Personaj din *The Lord of the Rings.*

În *The Lord of the Rings* se spune că elfii şi-au pierdut din importanţă şi că trăiesc în secret. Nu ştiu dacă Tolkien ştia ceva despre zâne. Înainte aşa credeam. Obişnuiam să cred că le cunoştea şi că ele îi dezvăluiseră poveştile pe care le aşternuse pe hârtie, ceea ce însemna că poveştile erau adevărate. Zânele nu prea pot minţi. Însă, indiferent dacă o pot face sau nu, oricum nu vorbesc limbile elfilor. Vorbesc galeza. Cele mai multe dintre ele nici nu seamănă fizic cu oamenii, ca elfii. Şi nu ne-au spus nici poveşti, cel puţin nu poveşti adevărate. Au presupus doar că noi ştiam totul, că eram parte a întregului, aşa cum erau ele.

Până la sfârşit, faptul că le-am cunoscut ne-a adus numai lucruri bune. Iar la sfârşit nu cred că au înţeles. Nu, au înţeles. Ele au fost cât se poate de clare. Noi am fost cele care n-am înţeles.

Îmi doresc ca magia să fie ceva mai dramatică.

Duminică, 30 septembrie 1979

Azi am stat în faţa uşii grajdului şi i-am scris mătuşicii Teg.

Familia mea este mare, complicată şi, din anumite puncte de vedere, perfect normală. Doar că – nu! Dacă aş încerca să-i explic cuiva bine intenţionat, care nu ştie absolut nimic despre ea, sunt sortită eşecului din start.

Bunica n-a avut nici fraţi, nici surori, dar a fost crescută de mătuşica ei, Syl, fiindcă mama îi murise. De fapt, este chiar mai complicat de-atât. Ar trebui să încep cu generaţia de dinainte, ca totul să aibă sens. Cadwalader şi Marion „Mama" Teris au venit din vestul Ţării Galilor, lăsând în urmă o mare parte din familie, şi s-au stabilit în Aberdare. Aici el a lucrat în mină, iar ea a condus şcoala primară. Au avut cinci copii: Sylvia, Susannah, Sarah, Shulamith şi Sidney. Îmi pare tare rău pentru biata Shulamith, dar ce puteau face din moment ce începuseră cu seria de nume asemănătoare şi avuseseră atât de multe fete?

Sylvia nu s-a măritat niciodată şi a avut grijă de copiii

celorlalte.

Susannah s-a măritat cu un bărbat de soi rău. Era miner. După ce-a bătut-o, l-a părăsit, luându-şi ambele fiice. În acele vremuri părăsirea bărbatului era considerată o ruşine, nu bătaia, aşa că şi-a lăsat cele două fiice, pe Gwendolen şi pe Olwen, cu mătuşica Syl şi a plecat la Londra, ca să-şi caute de lucru. Mătuşica Gwennie a crescut şi a devenit o femeie fermecătoare, apoi s-a căsătorit cu unchiul Ted, cu care a făcut două fete, care au născut cinci nepoţi, cei care, dacă stai s-o asculţi pe ea, sunt atât de perfecţi încât nu te poţi abţine să nu-i urăşti. Mătuşica Olwen a devenit infirmieră şi a trăit alături de o altă infirmieră, mătuşica Ethel, din anii 1930 încoace. Au trăit exact ca un cuplu căsătorit şi toată lumea s-a purtat cu ele de parcă aşa ar fi fost.

Sarah s-a căsătorit cu un preot pe nume Augustus Thomas. Ăsta a fost un pas înainte pe scara socială. S-au cunoscut pe când el era preot la Sfântul Fagans, biserica noastră locală, şi s-au căsătorit când a obţinut o parohie în Gower, în apropiere de Swansea. A luat-o pe Sarah cu el şi au făcut un băiat, botezat tot Augustus, dar cunoscut de toată lumea ca Gus, pe care tatăl său l-a adus înapoi la mătuşica Syl ca să-l crească, atunci când biata Sarah a murit. Unchiul Gus a devenit erou de război şi s-a căsătorit cu o infirmieră englezoaică pe nume Esther, căreia nu i-a plăcut de niciunul dintre noi. El a fost vărul favorit al bunicii, deşi ea nu l-a văzut niciodată atât cât şi-ar fi dorit.

Shulamith s-a căsătorit cu Matthew Evans, care era miner. Shulamith a fost mama bunicii mele şi a fost profesoară înainte să se căsătorească, la fel ca mama ei. De fapt, era ilegal să fii un profesor adevărat după căsătorie, dar era în regulă în cazul în care conduceai o şcoală primară, la care copiii veneau să înveţe chiar în casa ta. A avut un copil care n-a supravieţuit, apoi pe bunica mea, pe Rebecca, după care a murit.

Sidney a avut un magazin de postavuri în sat, iar mai târziu a devenit primar. S-a însurat cu o femeie pe nume Florence, care a murit dându-i naştere mătuşicii Flossie.

Mătuşica Flossie, la rândul ei, a avut trei copii. Soţul ei a murit de moartea neagră[19], pe care a luat-o de la un şobolan. Apoi mătuşica Flossie a redevenit profesoară, aşa că şi-a lăsat copiii în grija mătuşicii Syl, o nouă generaţie de crescut. Deci vărul meu, Pip, care e mai mare cu şase ani decât mine, fiind născut în 1958, a fost ultimul copil crescut de Sylvia, pe când primul copil, mătuşica Gwennie, avea deja şaizeci de ani, fiind născută în 1898.

Ai putea crede că au fost o mulţime de decese pe parcurs şi aşa e, dar cu toţii au trăit în era victoriană, aşa că nu aveau antibiotice, un simţ al igienei prea dezvoltat sau o noţiune cât de vagă despre boli. Oricum, cred că erau, probabil, destul de bolnăvicioşi, din moment ce, dacă te uiţi la familia Phelps, îţi dai seama de diferenţă. O să scriu despre ei cu altă ocazie. Mătuşica mea, Florrie, sora bunicului meu, dădea vina pe educaţia primită de cei din neamul Terry. Nu prea văd cum i-ar fi putut omorî asta –, iar mătuşica Syl, care era la fel de educată ca şi ceilalţi, a trăit peste optzeci de ani. Mi-o aduc aminte.

Scris în jurnal, pare mult mai complicat decât este în realitate. Poate că ar trebui să desenez o diagramă. Dar nu contează. Nu trebuie să-ţi aduci aminte cine au fost de fapt toţi aceşti oameni. Tot ce vreau să spun este că atunci când faci parte dintr-o familie atât de mare ca aceasta, când cunoşti pe toată lumea şi toate istorisirile despre toată lumea, chiar şi evenimentele care s-au petrecut înainte să te naşti, iar toată lumea ştie cine eşti şi cunoaşte poveştile despre tine, atunci n-o să fii niciodată doar Mor, ci „Mor a lui Luke şi Becky” sau „nepoatele lui Luke Phelps”. Şi, de asemenea, atunci când ai nevoie de cineva, acel cineva va fi alături de tine. Poate că nu părinţii sau bunicii tăi, însă, dacă ai o nevoie absolut disperată de cineva care să aibă grijă de tine, atunci cineva îşi va face apariţia, aşa cum o făcea mătuşica Syl. Dar ea a murit înaintea bunicii mele, iar când eu am avut nevoie de cineva, cumva, acea legătură familială pe care contasem, acea plasă de siguranţă a trambulinei a dispărut, aşa că, în

[19] Ciumă.

loc să am ceva care să amortizeze căzătura, am izbit pământul din plin. Familia n-ar fi recunoscut că era ceva în neregulă cu mama, deşi ar fi trebuit s-o facă dacă intenţionau să mă ajute. Şi, odată ce am fost nevoită să apelez la serviciile sociale ca să scap de ea, n-au mai putut face nimic, din moment ce pentru serviciile sociale o mătuşică pe care o cunoşti de când te ştii nu înseamnă absolut nimic în comparaţie cu un tată pe care nu l-ai mai întâlnit niciodată.

Iar el are, la rândul lui, propria sa familie.

Marţi, 2 octombrie 1979

De fapt, *Warm Worlds and Otherwise* al lui James Tiptree Jr. reprezintă un concurent redutabil pentru *The Wind's Twelve Quarters, volumul* II. Aş spune că Le Guin încă mai este o precursoare, dar nu chiar atât de net superioară pe cât crezusem. Celelalte două cărţi din pachetul de la tata, cel de astăzi, au fost ambele de Zelazny. Încă nu m-am apucat de ele. *Creatures of Light and Darkness* a fost groaznic de bizară.

Joi, 4 octombrie 1979

Nine Princes in Amber şi *The Guns of Avalon* sunt absolut geniale. Tot ce-am făcut în ultimele două zile a fost să citesc. Conceptul de Umbră este minunat, la fel ca şi cel de Atuuri[20], dar ceea ce le face atât de reuşite este vocea lui Corwin. Trebuie să mai citesc şi altceva de Zelazny.

Astăzi a sosit o scrisoare de la mătuşica Teg, care pare foarte uşurată că sunt bine. Mi-a trimis o bancnotă de o liră. Am aflat o mulţime de noutăţi despre familie. Verişoara Arwel a început să lucreze la Căile Ferate Britanice din Nottingham. Mătuşica Olwen este înscrisă pe listă pentru a fi operată de cataractă. Verişoara Sylvie e din nou însărcinată –, deşi Gail încă n-a împlinit doi ani! Unchiul Rhodri se însoară. Nu menţionează nimic despre

[20] În original *Trumps.*

mama. Nici nu mă aşteptam s-o facă. Nici eu nu i-am scris nimic despre ea. Nu i-am spus nimic nici despre faptul că am renunţat la desen în favoarea chimiei. Ea predă desen, aşa că n-ar înţelege. Chimia, fizica şi latina sunt materiile mele preferate, deşi cele mai mari note le-am primit pentru plictisitoarea engleză veche, ca de obicei. Studiem *Prietenul nostru comun,* pe care îl numesc în secret *Duşmanul nostru comun*[21]. Ar putea fi rescris cu acest titlu, pentru a-l demasca pe Rogue Riderhood[22] în ochii tuturor.

Vineri, 5 octombrie 1979

Tatăl bunicului meu a fost francez. A venit în Marea Britanie din Rennes. Mama lui era indiancă, din India. Avea pielea foarte închisă la culoare, după câte se pare, iar bunicul şi surorile lui o aveau şi ei destul de întunecată – cu toţii aveau părul şi ochii închişi la culoare, căpătând când se bronzau o nuanţă mai maronie decât majoritatea europenilor. Mama are acelaşi pigment. Dar noi ne înroşeam de la soare, lucru care îl dezamăgea teribil pe bunicu'. Alexandre Rennes şi-a schimbat numele în Phelps când s-a însurat cu străbunica mea, Annabelle Phelps, pentru că altfel ea nu s-ar fi măritat cu el. Alexandre a muncit în mină. Anabelle a mai avut şapte fraţi şi a născut la rândul ei şapte copii, dintre care cinci au supravieţuit până la maturitate; a trăit nouăzeci şi trei de ani şi i-a tiranizat pe toţi întreaga viaţă. A murit cu un an înainte să mă nasc eu, dar am crescut auzind poveşti despre ea.

Din cauză că Alexandre era francez, vorbeau în engleză acasă, spre deosebire de familia bunicii, care alesese să vorbească întotdeauna în galeză. Cei cinci copii care au supravieţuit s-au căsătorit cu toţii şi au avut copii, la rândul lor.

Băiatul cel mai în vârstă, Alexandre, s-a căsătorit în

[21] Joc de cuvinte bazat pe asemănarea dintre cuvintele *friend* (prieten) şi *fiend* (duşman).

[22] Personaj creat de Charles Dickens, apărut în *Prietenul nostru comun,* menţionat în text (n.r.).

ajunul Marelui Război şi, imediat după căsătorie, şi-a părăsit nevasta gravidă, ca să se ducă să lupte în tranşee. Nu s-a mai întors niciodată şi familia a primit o telegramă în care se spunea că dispăruse în misiune. Tânăra lui soţie, mătuşica Bessie, s-a mutat la socri, a născut copilul, pe unchiul John, fiind tratată în general, la fel ca şi mătuşica Florrie, ca servitoarea neplătită a străbunicii. Apoi, ani mai târziu, în 1941, o tânără a coborât din autobuz în Aberdare împreună cu doi băieţi cu priviri solemne, unchii mei, Malcolm şi Duncan. A venit în casa străbunicii, pretinzând că este văduva fiului ei, Alexandre. El nu murise, ci rămăsese în cadrul armatei şi plecase în India, unde se căsătorise din nou, fără a mai trece prin formalitatea unui divorţ de mătuşica Bessie.

Cea de-a doua lui soţie, Lillian, era englezoaică, crescuse în India şi nu prea avea bani. Era obişnuită să trăiască într-o ţară călduroasă şi să aibă servitori. Străbunicii mei au luat-o la ei, lucru pe care unii l-au văzut ca pe un act de binefacere având în vedere circumstanţele, dar ea a considerat că traiul ăla era prea dificil. După o vreme, ea şi mătuşica Bessie, care avea o mică pensie de văduvă, s-au gândit că şi-ar putea permite o căsuţă numai a lor. Când m-am născut eu, scandalul nu mai reprezenta nimic nou – ştiam că sunt văduvele aceluiaşi bărbat, însă ce se mai putea face? La urma urmei, el era mort. Cele două văduve s-au descurcat foarte bine. Au supravieţuit războiului tricotând ciorapi pentru soldaţi, apoi, după război, au deschis un magazin de textile în camera din faţă, în care vindeau lână şi articole tricotate în casă. Aveau un miros înţepător de animal, pe care ele încercau să-l mascheze cu ajutorul unor borcane pline cu frunze de levănţică din grădina mătuşicii Florrie, primul potpuriu pe care l-am văzut vreodată.

Bunicul a avut trei surori, care s-au căsătorit şi au avut şi ele copii. Una dintre ele, mătuşica Maudie, a căzut în dizgraţie pentru că s-a măritat cu un catolic şi a plecat să locuiască în Anglia, unde a avut unsprezece copii, ultimul un mongoloid, pe lângă el adoptând încă patru, dintre care

doi africani. Nu mi se pare nimic şocant în asta, dacă ea ar fi putut avea grijă de toţi. Şi chiar a putut. A fost sora preferată a bunicului, dar acum n-ar mai putea sta unul lângă altul fără să se ia la harţă. Seamănă foarte mult cu mama ei. N-am înţeles ce era atât de şocant în a fi catolic, prin comparaţie cu a fi bigam, un aspect care i se iertase decedatului Alexandre, sau lesbiană, ca mătuşica Olwen, despre care oamenii nu discutau, dar pe care o acceptau fără comentarii.

Mătuşica Bronwen a avut trei fii şi o fiică, iar soţul ei a muncit tot în mină. Mătuşica Florrie locuia foarte aproape de noi şi o vedeam mai tot timpul – bunica o folosea ca dădacă. Soţul ei, care fusese miner, murise în război. Ea a avut doi băieţi, pe unchiul Clem, care a intrat la puşcărie pentru falsificare de bani, şi pe unchiul Sam, care părea că nu dă niciodată pe-acasă. Într-o zi, mătuşica Florrie l-a văzut pe diavol în casă şi l-a urmărit pe scări cu o carte de rugăciuni, după care l-a închis în cămară. Apoi, i-a cerut bunicului să zidească uşa de la cămară, pentru ca diavolul să nu mai poată ieşi. Ani mai târziu, după ce ea a murit, el a dărâmat zidul din cărămidă şi am pătruns înăuntru, măcinaţi de curiozitate, pentru a găsi nimic altceva decât o tiparniţă. A aruncat-o, nu înainte ca noi să păstrăm câteva cărţi de vizită nescrise şi câteva litere din plumb.

Bunicul meu, Luke, a fost cel mai mic şi s-a căsătorit cu bunica, Becky, cu care a făcut doi copii, Elizabeth şi Tegan. Mama, Liz, s-a căsătorit cu tata şi ne-a născut pe noi. Mătuşica Teg nu s-a căsătorit cu nimeni, din cauză că era mereu ocupată să ne poarte de grijă. În majoritatea privinţelor, ea a fost mai mult ca o soră mai mare decât ca o mătuşă.

Îmi este tare dor de ea, la fel şi de bunicu’.

Sâmbătă, 6 octombrie 1979

O zi minunată astăzi, cea mai frumoasă de când am venit aici.

Am ajuns în oraş înainte ca biblioteca să se închidă şi am

încercat să mă înscriu. Nu m-au lăsat. Am fost incredibil de calmă, n-am plâns, n-am ridicat vocea, nimic de felul ăsta. Mi-au spus că au nevoie de semnătura unui părinte şi de o adresă. Le-am spus că învăţ la Arlinghurst, de parcă nu şi-ar fi putut da seama şi singuri după uniformă. Când ieşim în oraş, trebuie să purtăm un sarafan bleumarin, un sacou bleumarin, o pelerină de ploaie (dacă plouă, deşi plouă mereu, cu excepţia zilei de azi, când soarele străluceşte) şi un chipiu al şcolii. Iarna, purtăm o beretă. Pe timpul verii, purtăm o pălărie de paie. Chipiul e o corvoadă pentru mine; îmi alunecă de pe cap de fiecare dată când mă mişc.

Bibliotecarul, un bărbat destul de tânăr, mi-a zis că dacă învăţ la Arlinghurst ar trebui să folosesc biblioteca şcolii. I-am spus că asta şi fac, dar că este nepotrivită pentru nevoile mele. Atunci m-a privit, împingându-şi ochelarii în sus pe nas, şi, pentru o clipă, am crezut că am câştigat, deşi n-a fost aşa.

— Îţi trebuie semnătura unuia dintre părinţi pe acest formular şi o scrisoare de la bibliotecara şcolii care să precizeze că ai nevoie să foloseşti această bibliotecă, mi-a spus.

În spatele lui era plin de rafturi cu cărţi, cât vedeai cu ochii. Nu m-a lăsat nici măcar să le răsfoiesc.

În orice caz, am găsit o librărie într-o zonă încă neexplorată. Există două străzi în Oswestry pline de magazine, la capătul cărora se află o piaţă. Biblioteca are sediul într-o clădire victoriană tipică undeva în apropiere. Ultima dată, asta a fost tot ce am reuşit să văd – autobuzul opreşte la poalele dealului, iar biblioteca se află practic în vârful lui. Mai există şi un drum care şerpuieşte în jos şi către stânga, despre care am crezut că ar putea ajunge până în staţia de autobuz. N-a fost aşa, iar drumul s-a transformat într-unul rezidenţial, şi m-am gândit să fac cale întoarsă, dar am urmat o curbă şi am dat de un iaz cu raţe sălbatice, cu lebede albe şi cu copaci de jur împrejur şi, de partea cealaltă a drumului, de un mic şir de magazine, între care o librărie.

Am cumpărat *Triton,* de Samuel Delany. Nu ştiu dacă

tata o are deja, totuşi nu mă interesează. A costat 85 de pence. Doamna de la librărie a fost chiar drăguţă. Nu citeşte SF, însă încearcă să păstreze o ofertă diversă. Nu semăna cu oferta librăriei Lears din Cardiff, dar nu era nici prea rea. Îl voi ruga pe tata să-mi dea bani de buzunar ca să-mi cumpăr cărţi. Şi o să-l rog să semneze formularul pentru bibliotecă. Sunt destul de sigură că va fi de acord. Nu sunt sigură dacă domnişoara Carroll va scrie scrisoarea.

Lângă librărie e un magazin de vechituri în care am găsit şi trei rafturi cu cărţi la mâna a doua, toate vechi şi jerpelite. Am cumpărat *I Capture the Castle,* de Dodie Smith, cu zece pence. Îmi plac cărţile ei cu dalmaţieni, mai ales *The Starlight Barking* sau „Haine care fac clanc!”[23], cum îi spunea Mor. N-am ştiut că Dodie Smith a scris şi ficţiune istorică. O s-o păstrez pentru când voi avea dispoziţia necesară de a citi despre un asediu reuşit.

Îmi rămăseseră cinci pence. N-am mai găsit nimic acolo care să coste atât. Al treilea magazin din şir este o cafenea cu patiserie. Am intrat pentru că Sharon m-a rugat să cumpăr brioşe. Asta fac oamenii pe aici. Iată cum funcţionează lucrurile: cumperi brioşele tu însăţi sau rogi pe altcineva să le cumpere pentru tine. Apoi le dai celor de la bucătărie cu tot cu instrucţiuni, după care sunt oferite destinatarilor după prânzul de duminică. Regula spune că trebuie să cumperi cel puţin două, nu poţi cumpăra doar una, pentru tine. Fetele populare primesc o mulţime de brioşe în fiecare săptămână. De obicei, eu nu primesc niciuna. Deirdre nu prea are bani, iar Sharon este evreică. Dar Sharon cumpără brioşe săptămâna asta, ceea ce e drăguţ din partea ei. Vreau să spun că mai ales din partea ei este drăguţ, din moment ce ea nici măcar nu le poate mânca. Evreii au un regim alimentar special. Mâncarea specială a lui Sharon pare mult mai gustoasă decât mâncarea primită de noi de la şcoală. Este adusă în tăvi speciale. Mă întreb, oare mi-ar da şi mie dacă le-aş spune că sunt evreică? Dar dacă nu sunt suficient de evreică şi

[23] În original *Klothes that Klank.*

mâncarea o să mă omoare sau o să mă îmbolnăvească? Ar trebui să vorbesc cu Sharon înainte să încerc. Oricum, Sharon mi-a cerut să cumpăr brioşe pentru mine, pentru Deirdre şi pentru Karen, care este cealaltă prietenă a ei. Am cumpărat brioşe, care costau zece pence fiecare sau patru la 35 de pence, aşa că am cumpărat patru, folosind şi moneda mea de cinci pence. Erau brioşe cu miere, călduţe încă, şi am mers spre iaz, mâncând una. A fost absolut delicioasă.

Lângă iaz e o bancă, e plin de iarbă în jur, iar pe mal sunt sălcii, aplecate deasupra apei. Frunzele de pe ramuri au început să se îngălbenească. Mereu mi s-a părut că sălciile plângătoare e un nume foarte potrivit pentru ele, dar s-ar mai putea numi şi „sălcii plimbăreţe”. Sălciilor le place apa, în timp ce aninii o urăsc. În apropiere de Mlaştina Croggin se află un drum, numit Heol y Gwern, Drumul Aninilor, din cauză că oamenii au plantat anini de-a lungul lui pentru a-l păstra uscat şi sigur. Oamenii din neolitic, aşa se crede. Cu siguranţă era acolo înainte de venirea romanilor. A fost un şoc când am citit istoria văii. Când mă întorc nu ştiu dacă voi mai putea s-o accept ca pe ceva de la sine înţeles, cum făceam înainte.

M-am aşezat pe bancă, lângă sălcii, mi-am terminat brioşa cu miere şi am citit din *Triton.* În lume sunt o mulţime de lucruri îngrozitoare, e adevărat, dar sunt şi câteva cărţi minunate. Când voi creşte mare îmi doresc să scriu o carte pe care oamenii s-o poată citi stând pe o bancă, într-o zi nu prea călduroasă. Să stea acolo şi să citească, uitând complet unde se află sau cât e ceasul, fiind mai degrabă în interiorul cărţii decât în interiorul propriei minţi. Mi-aş dori să scriu ca Delany, ca Heinlein sau ca Le Guin.

De-abia am prins autobuzul înapoi spre şcoală. L-am văzut la poalele dealului şi mi-am dorit să pot fugi ca să-l prind, mi-am amintit cum e să fugi să-ţi scapere călcâiele şi mi-am dorit să fac asta, să-mi iau avânt şi să fac paşi mari, rapizi. Aproape că am făcut un pas ca ăla, dar, când mi-am lăsat greutatea pe piciorul beteag, m-am simţit de

parcă aş fi fost înjunghiată. Şoferul autobuzului m-a văzut venind şi a recunoscut uniforma, aşa că m-a aşteptat. În autobuz se mai aflau o mulţime de alte fete de la şcoală, cele mai multe dintre ele din alte clase. Aproape toate ştiu, sau cred ele că ştiu, că merg sprijinindu-mă în baston din cauză că mama înfige ace într-o păpuşă voodoo. Am găsit un scaun liber, după aceea, Gill Scofield, o colegă de la cursul de chimie, a venit şi s-a aşezat lângă mine.

— Ce-ai făcut de-ai întârziat? m-a întrebat.

— Am citit, i-am spus. Am pierdut noţiunea timpului.

— Nu te-ai întâlnit cu băieţi?

— Nu!

— Nu fi şocată, asta au făcut jumătate dintre fetele din autobuz. Mai mult de jumătate. Uită-te la ele.

M-am uitat. Multe dintre ele aveau fustele sarafanelor şifonate şi buzele suspect de roşii.

— Ce scârbos! am exclamat.

Gill a început să râdă.

— Eu vreau să devin cercetător, mi-a mărturisit.

— Cercetător?

— Da. Unul adevărat. Ieri am citit despre Lavoisier. Ai auzit de el?

— A descoperit oxigenul, am zis eu. El şi Priestley.

— Da, şi era francez. A fost un aristocrat, un marchiz. A fost ghilotinat în timpul Revoluţiei Franceze şi a spus că va continua să clipească după ce i se va tăia capul atâta timp cât va mai fi conştient. A clipit de şaptesprezece ori. Ăsta a fost un adevărat cercetător, a zis Gill.

E o ciudată. Dar îmi place de ea.

Duminică, 7 octombrie 1979

Am terminat *Triton.* Este extraordinară. Dar, cu cât mă gândesc mai mult la ea, cu atât înţeleg mai puţin de ce a minţit-o Bron pe Audri.

Am folosit timpul pentru scris scrisori de astăzi pentru a-i trimite un mesaj de încurajare verişoarei Arwel Parry şi un mesaj de felicitare unchiului Rhodri.

De ce *a minţit-o* Bron pe Audri?

Luni, 8 octombrie 1979

Pe de o parte, bunica şi bunicu' n-au pomenit niciodată despre sex. Probabil că au făcut-o, altfel nu le-ar fi avut pe mătuşica Teg şi pe mama, deşi nu cred că de mai mult de două ori. Apoi mai este felul în care se vorbeşte despre sex la şcoală şi la biserică. Iar în Pământul de Mijloc[24] nu există sex, abia dacă există dragoste de orice fel, ceea ce mă face să cred că da, lumea ar fi mult mai bună fără el. Arwen[25] nu este decât un dar pentru câştigarea bunăvoinţei. Sau un receptacul pentru viitorii Regi Supremi pe jumătate elfi ai Gondorului şi Arnorului[26]. Un premiu. I-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi căsătorit cu Eowyn – care era o eroină, la urma urmei, în felul ei – şi să-i lase pe Numenoreeni să dispară încet. (Uitaţi-vă acum la noi!) Aşa că sexul este un rău necesar pentru a face copii. E ceva normal.

Iar când te uiţi la fetele alea din autobuz şi la mama şi la iubiţii ei şi la fetele care se furişează una în patul alteia în timpul nopţii şi... *ach y fi*[27].

Dar, pe de altă parte, şi eu am impulsuri sexuale. Iar *Triton,* Heinlein şi *The Charioteer* m-au făcut să mă gândesc că, de fapt, sexul în sine este ceva neutru, pe care societatea îl demonizează şi-l face să devină dezgustător. Şi toată treaba cu schimbarea de sex din *Triton,* probabil c-o fi vreun tip de spectru al sexualităţii, iar cei mai mulţi oameni sunt undeva la mijloc, undeva între bărbaţi şi femei, în timp ce unii dintre ei sunt la extreme – eu la un capăt şi Ralph împreună cu Laurie la celălalt. Unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la science-fiction este modul în care te face să te gândeşti la anumite lucruri

---

[24] Locul în care se desfăşoară acţiunea din *The Lord of the Rings.*

[25] Personaj din *The Lord of the Rings.*

[26] Gondor şi Arnor, regate din *The Lord of the Rings*

[27] Expresie în limba galeză care exprimă dezgustul, scârba, aversiunea.

şi felul în care te face să le priveşti din mai multe puncte de vedere, unele pe care nu le-ai mai luat în considerare până atunci.

De acum înainte voi începe să văd sexul ca pe un lucru pozitiv.

Miercuri, 10 octombrie 1979

Dacă şcoala şi-ar fi abandonat misiunea, încercând să ne îndepărteze de magie, n-ar fi putut organiza lucrurile mai bine de-atât. Mă întreb dacă asta a fost intenţia iniţială. Sunt sigură că acum nu mai ştie nimeni nimic despre asta, dar Arlinghurst funcţionează aşa de mai bine de o sută de ani.

Nu gătim, suntem ţinute departe de pregătirea mâncării pe care o mâncăm, care este absolut oribilă. Ieri, de exemplu, cina a constat din carne prăjită, piure de cartofi fără niciun gust şi varză răsfiartă. Am primit budincă de vanilie cu o jumătate de miez de nucă în mijloc, pe care am împărţit-o şase fete. Iar asta se numeşte Delicatesă Hawaiiană. Mai există una asemănătoare, pe care o primim cel puţin o dată pe săptămână, numită Surpriză Hawaiiană, care are în mijloc o jumătate de cireaşă glasată. Nu-mi plac cireşele glasate sau nucile, aşa că devin populară pentru scurt timp ori de câte ori ni se servesc, din cauză că nu mă alătur luptei pentru ele. Nu-mi place nici vanilia, dar câteodată mi-e atât de foame încât o mănânc. N-ai putea primi mâncare mai proastă sau mai îndepărtată de natură nici dac-ai vrea. Dacă primeşti un măr, stabileşti o legătură cu pomul din care provine. Dacă primeşti o porţie de budincă de vanilie cu o jumătate de cireaşă glasată nu stabileşti nicio legătură, cu nimic.

Ca să continui cu subiectul legat de mâncare, nu avem propriile noastre farfurii sau cuţite, furculiţe sau ceşti. La fel ca majoritatea lucrurilor pe care le folosim, sunt bunuri comune, pe care le primim la întâmplare. Niciun obiect nu are nici cea mai mică şansă să însemne ceva, să prindă viaţă prin intermediul afecţiunii cuiva. Nimic de aici nu

pare să reflecte o anumită personalitate, niciun scaun, nicio ceaşcă. Nimeni nu se poate ataşa de nimic.

Acasă mă învârteam printre o mulţime de lucruri care aveau o noţiune cât de cât vagă despre cui aparţineau. Scaunului bunicului îi displăcea să se aşeze altcineva pe el aproape la fel de mult pe cât îi displăcea şi bunicului. Cămăşile şi puloverele bunicii se ajustau singure pentru a-i ascunde sânul lipsă. Pantofii mamei vibrau de o încărcătură pozitivă, de parcă aveau conştiinţă. Jucăriile noastre aveau grijă de noi. În bucătărie era un cuţit pentru curăţat cartofii pe care bunica nu-l putea folosi. Era un obiect destul de banal, cu mâner maro, dar se tăiase o dată cu el şi de atunci dorea mai mult din sângele ei. Dacă răscoleam prin dulapul din bucătărie, îl simţeam agitându-se. După ce bunica a murit, cuţitul şi-a pierdut puterea. Apoi mai erau şi linguriţele pentru cafea, folosite rar, micuţe, un cadou de nuntă. Erau din argint şi erau conştiente de superioritatea lor faţă de celelalte lucruri şi de cât de speciale sunt.

Niciun lucru din toate astea nu făcea nimic special. Linguriţele pentru cafea nu amestecau în cafea fără să fie mânuite de cineva. Nu purtau conversaţii cu cleştii pentru cuburile de zahăr cu privire la cine este cel mai preţuit. (Deşi simţeam că ar putea la un moment dat.) Bănuiesc că tot ce făceau acele lucruri era de natură psihologică. Consolidau trecutul, conectau totul, erau firele dintr-o ţesătură. Aici nu este niciun fel de ţesătură, doar zornăim lucrurile separat.

Altă scrisoare. N-am deschis-o. Am remarcat-o totuşi din cauza chestiei ăsteia. Pulsează de semnificaţie – o semnificaţie malefică, totuşi, o semnificaţie. Orice altceva în jurul ei amuţeşte.

Joi, 11 octombrie 1979

Domnişoara Carroll a fost imediat de acord să scrie scrisoarea pentru bibliotecă.

— Am văzut că ai fost nevoită să recurgi la cărţile lui

Arthur Ransome[28], mi-a zis.

De fapt, îmi place Arthur Ransome. N-aş spune c-am fost nevoită. I-am mai citit cărţile şi înainte, cu ani în urmă, dar m-am bucurat şi acum de ele. E ceva foarte plăcut în cărţile astea doar pentru copii, lipsite de sex şi cu final fericit – cărţi scrise de Ransome, de Streatfeild[29], genul ăsta de cărţi. Nu sunt foarte solicitante şi ştii la ce să te aştepţi, iar ceea ce primeşti este o poveste cinstită despre copii care-şi fac de cap prin vreo barcă sau care învaţă să facă balet sau altceva, care obţin mici succese sau care creează mici dezastre, însă toate cu un final fericit. Este reconfortant, mai ales după ce ieri am citit Cehov. Mă bucur tare mult că nu sunt rusoaică.

Totuşi, am obţinut ceva care mă va aduce mai aproape de un permis de bibliotecă, aşa că am zâmbit fără să spun nimic. Dacă mi-ar trimite şi *el* formularul înapoi, aş putea obţine permisul la sfârşitul săptămânii. N-ar trebui să-i spun „el”. Dar îmi este greu să mă hotărăsc cum să-i spun. Cum îi poţi spune tatălui tău dacă doar ce l-ai cunoscut? „Tati” ar fi ridicol. Totuşi, deşi aşa îl cheamă, ar fi un pic cam ciudat să-i spun Daniel.

Vineri, 12 octombrie 1979

Scrisoarea de la tata a venit cu prima poştă, împreună cu zece lire sterline (!) şi cu formularul semnat. Mi-a spus că banii sunt pentru cărţi, dar am de gând să iau şi nişte brioşe.

Am avut o discuţie cu Sharon despre mâncarea evreiască. Spune că Dumnezeu este cel care le-a spus ce să mănânce şi ce nu, iar mâncarea este într-adevăr specială, însă nu-i face rău altcuiva dacă o mănâncă. Spune că mâncarea pe care o primeşte este foarte bună. Primeşte o grămadă de carne de vită şi peşte. Este bine

---

[28] Scriitor britanic (1884-1967), autorul unei serii foarte populare pentru copii şi nu numai, Swallows and Amazons.

[29] Noel Streatfeild (1895-1986), scriitoare britanică, autoarea unei serii pentru copii, numită Shoes.

gătită, însă întotdeauna rece, din cauză că nici măcar nu poate fi încălzită alături de mâncarea noastră. Spune că pâinea este absolut delicioasă, dar cam veche, din cauză că este adusă tocmai din Manchester. Se pare că este destul de problematic să fii evreu, iar mie mi-ar displăcea tare mult dacă n-aş avea voie să cheltuiesc bani în zilele de sâmbătă, mai ales că este singura zi când ni se permite să ieşim. Totuşi s-ar putea să merite.

A fost dificil s-o fac să vorbească despre asta. A fost ridiculizată destul de mult din această cauză, dar se foloseşte de lucrul ăsta pentru a-i face pe ceilalţi să se teamă de ea, aşa că e de la sine înţeles că nu-şi doreşte ca oamenii s-o cunoască prea bine. A trebuit să-i povestesc despre bunicul din partea tatălui care este evreu. Ea zice că asta nu mă face şi pe mine la fel, nu poţi fi doar parţial evreu. Este un statut care se moşteneşte pe linie maternă. Spune că dacă aş vrea să devin evreică, ar trebui să mă convertesc.

Îmi amintesc când a venit la biserică un misionar şi ne-a vorbit despre convertirea păgânilor. Ne-a spus că unii dintre ei pretindeau că se convertesc pentru mâncare pe gratis, după care se reîntorceau la vechii lor zei păgâni de îndată ce apărea vreo criză. Îi numea „creştini ai orezului”. Presupun că aş putea fi şi eu o evreică a orezului.

Pe de altă parte, bunicu’ ar face o adevărată criză dacă ar afla. Mama s-ar asigura că va afla în speranţa că-i va mai cauza încă un atac cerebral.

Sâmbătă, 13 octombrie 1979

În ultima săptămână vremea s-a schimbat complet. Sâmbăta trecută a fost călduţ şi însorit, toamna se uita nehotărâtă peste umăr către vară. Astăzi a fost umed şi vântul a bătut vijelios, toamna grăbindu-se parcă să întâmpine iarna. Pământul a devenit alunecos din cauza frunzelor căzute. Oswestry arăta mai puţin îmbietor ca niciodată. Acum, după ce Gill m-a pus în temă, am observat că fetele din autobuz îşi trec din mână-n mână un ruj

interzis şi chicotesc. Îmi aduc aminte de Susan din *The Last Battle.* Am început să visez cu ochii deschişi că mă întâlnesc cu C. S. Lewis, deşi ştiu că e mort. Mi-e şi ruşine să povestesc despre asta.

M-am dus la bibliotecă, înarmată cu scrisoarea şi cu formularul semnat, şi am fost întâmpinată de o bibliotecară prietenoasă şi amabilă, care sunt sigură că m-ar fi primit şi fără ele. De-abia le-a aruncat o privire. Acum am un set de opt carduri, care-mi vor permite să iau oricând opt cărţi – sau, de fapt, în orice dimineaţă de sâmbătă în care pot ajunge în oraş, înainte de prânz. De asemenea, mi-a spus că dacă am nevoie de ceva ce ei nu au, împrumuturile interbiblioteci sunt gratuite pentru cei sub şaisprezece ani. Aşa că pot comanda orice îmi doresc, iar ei vor face rost de cărţi pentru mine. Tot ce trebuie să ştiu sunt autorul şi titlul. Aşa că am început cu toate titlurile de Mary Renault trecute în *The Charioteer* de care nu mai auzisem. Am de gând să fac o listă cu cărţile trecute la începutul altor cărţi şi s-o aduc cu mine săptămâna viitoare. Bibliotecara mi-a spus că se poate face rost de orice titlu publicat vreodată în Marea Britanie, indiferent dacă se mai găseşte pe piaţă sau nu. Mi-a spus că o să-mi trimită un formular, dar i-am zis că este în regulă, pot economisi banii de timbre pentru a cumpăra cărţi, aşa că o să vin pur şi simplu în fiecare săptămână şi o să iau ce găsesc.

Împrumuturile interbiblioteci sunt o minune a lumii moderne şi un apogeu al civilizaţiei.

Bibliotecile chiar sunt minunate. Sunt mai bune şi decât librăriile. Vreau să spun că librăriile obţin profit vânzându-ţi cărţi, în timp ce bibliotecile există pur şi simplu ca să ţi le împrumute, fără să se plângă, din pură bunătate.

Am petrecut apoi o oră de fericire printre rafturi, care sunt la fel ca cele din biblioteca şcolii, adică şi ele conţin câteva bijuterii, însă doar câteva. În plus, cărţile SF sunt amestecate cu celelalte cărţi, ceea ce îngreunează mult lucrurile. Din cauza celor opt cărţi care erau destul de grele şi a ploii care mă biciuia peste faţă voiam să mă întorc direct la şcoală, ca să mă apuc să citesc în biblioteca

mea confortabilă. Totuşi, am vrut să trec şi pe la librărie, iar opt cărţi par (şi se simt!) grele şi multe, dar nu e ca şi cum mi-ar ajunge pentru toată săptămâna. În mod normal citesc dis-de-dimineaţă, dacă mă trezesc mai devreme, înainte de semnalul clopoţelului, timp de trei ore cât durează sporturile obligatorii, în timpul oricărei ore de curs plictisitoare, în intervalul rămas liber după ce mi-am terminat temele, teoretic jumătate de oră, deseori mai mult, şi în jumătatea de oră pe care o avem la dispoziţie în pat, înainte de stingere. Aşa că pot devora două cărţi aproape în fiecare zi.

Am pornit încet la vale, către librărie. Vântul şfichiuia ramurile salciei pe deasupra apei. Cea mai mare parte a frunzelor galbene căzuseră şi pluteau. Nu mai era nici urmă de lebede. Dar am observat că dincolo de iaz erau şi mai mulţi copaci.

Am cumpărat câteva cărţi. Aş fi vrut să ştiu cât ar fi trebuit să-mi ajungă cele zece lire. Majoritatea cărţilor costă 75 de pence, însă cele mai groase sunt mai scumpe. Am lăsat în urmă o mulţime de cărţi când am fugit de-acasă. Le-aş putea înlocui, dar aş vrea, totuşi, şi cărţi noi. Recititul este o variantă acceptabilă. Am cumpărat o nouă serie de Tiptree[30]. Are o introducere scrisă de Le Guin, deci probabil că şi ei îi place! Este minunat când scriitorii care îmi plac mie se plac şi ei între ei. Poate că sunt prietene, ca Tolkien şi Lewis. La librărie mai e şi o nouă biografie despre toţi membrii grupului Inklings[31], scrisă de Humphrey Carpenter, cel care a scris biografia lui Tolkien. Este o ediţie cartonată. Va trebui s-o comand la bibliotecă.

După librărie am trecut la verificarea rafturilor din magazinul de vechituri şi am cumpărat şi de acolo vreo două cărţi. Deja căram atât de multe încât de-abia mai puteam merge, iar piciorul fireşte că mă durea îngrozitor.

---

[30] Scriitoare americană de science-fiction, pseudonimul lui Alice B. Sheldon (1915-1987).

[31] Grup literar alcătuit din academicieni legaţi într-un fel sau altul de Universitatea Oxford (cei mai cunoscuţi membri fiind J. R. R. Tolkien şi C. S. Lewis).

Aşa se întâmplă de câte ori plouă. Nu mi-am dorit ca piciorul meu sănătos să fie înlocuit de o giruetă ruginită şi scârţâitoare, dar presupun că nimeni nu şi-ar dori. Aş fi făcut sacrificii şi mai mari. Eram pregătită să mor, iar Mor chiar *a murit.* Ar trebui să mă gândesc la asta ca la o rană de război, ca la cicatricele unui soldat bătrân. Frodo şi-a pierdut un deget şi orice posibilitate de a fi fericit. Tolkien a înţeles cum se vor petrece lucrurile după final. Pentru că asta vine după final, asta reprezintă partea cu *Se face curăţenie în Comitat*[32], asta înseamnă să-ţi dai seama cum să mergi mai departe în vremurile care n-ar trebui să se întâmple după ultima înfruntare glorioasă. Am salvat lumea, sau cred că am salvat-o, şi uite, lumea încă e aici, cu apusuri de soare şi cu împrumuturi interbiblioteci. Şi lumii nu-i pasă de mine mai mult decât i-a păsat Comitatului de Frodo. Nu contează. Mama nu este o regină a magiei negre pe care toată lumea o iubeşte şi de care se teme[33]. Trăieşte, fireşte, dar e prinsă în plasa răutăţii, ca un păianjen prins în propria-i pânză. Am scăpat de ea. Iar acum nici măcar nu-i mai poate face rău lui Mor.

Am intrat în patiserie şi m-am aşezat la una dintre mesele de la fereastră, unde am mâncat un pateu Cornish şi o brioşă cu miere şi m-am prostit cu o cană de ceai. Nu-mi place ceaiul, iar cafeaua este şi mai rea, miroase bine, însă are un gust groaznic. De fapt, nu beau decât apă, deşi, dacă aş fi obligată să beau altceva, aş putea bea limonadă. Prefer apa. Dar o cană de ceai îţi oferă o scuză şi nimeni nu-şi poate da seama dacă ai terminat-o, mai ales dacă n-ai băut deloc din ea. În plus, îţi oferă ocazia să stai, să citeşti şi să te odihneşti pentru o vreme.

Asta am şi făcut, după care am luat patru brioşe la pachet, cu banii mei de data asta. Una pentru Deirdre, una

---

32 *The Scouring of the Shire,* capitolul 18 din volumul trei din *The Lord of the Rings.*

33 În original *a dark queen everyone loves and despairs.* Una dintre replicile lui Galadriel, personaj din *The Lord of the Rings,* atunci când are o viziune a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă inelul i-ar fi aparţinut ei.

pentru Sharon, deşi sigur că ea n-o va putea mânca, deci tot eu o voi primi, şi una pentru Gill. Săptămâna trecută am primit brioşa lui Sharon, iar săptămâna asta o va primi ea pe-a mea. Mai importantă este semnificaţia decât brioşa în sine, deşi – Dumnezeule! – brioşele sunt chiar gustoase. Nu cumpăr şi pentru Karen, pentru că ea îmi spune Ţopăilă[34], o poreclă pe care o urăsc mai tare decât pe oricare alta. Comunistă este aproape afectuos, iar Taffy este inevitabil, dar să spui Invalidă sau, mai ales, Ţopăilă, e duşmănos.

Apoi am întrebat-o pe fata de la patiserie despre iaz.

— Este un parc?

— Un parc, dragă? Nu, este marginea proprietăţii.

— Dar lângă iaz e o bancă. O bancă la fel ca în parcuri.

— Au pus-o cei de la primărie ca să stea oamenii pe ea. Partea de lângă drum aparţine primăriei, aşa că presupun că acolo ar putea fi un parc, însă nu un parc adevărat, cu flori. Ce vezi tu în spate, copacii şi celelalte, reprezintă o parte a proprietăţii, aşa că o să dai destul de aproape de un semn cu Trecerea interzisă, pentru că sunt şi fazani. Îi auzim ţipând pe-acolo toată luna august.

Deci este o proprietate pe care se găseşte o casă de vacanţă, administrată de cineva, unde probabil se organizează şi tot felul de jocuri şi alte lucruri, dar lăsată pe jumătate sălbatică pentru fazani. Pariez că e plin de zâne peste tot pe-acolo.

Duminică, 14 octombrie 1979

Am primit un avertisment după prânz şi am fost consemnată, prima dată când mi se-ntâmplă asta. Se pare că nu se cade să oferi brioşe fetelor care nu stau în acelaşi dormitor cu tine sau cu care nu eşti în aceeaşi clasă, decât dacă îţi sunt rude. Iar Gill, deşi urmăm cursul de chimie împreună, nu stă în acelaşi dormitor cu mine şi nici nu se consideră că ar face parte din clasa mea, aşa că nu am voie să fiu prietenoasă cu ea, iar faptul că i-am oferit o brioşă

[34] În original *Hopalong.*

este considerat teribil de suspect. Probabil lumea crede că suntem lesbiene. Cred că, având în vedere tot ce s-a spus, Gill chiar ar putea fi lesbiană. Foarte bine. N-am nicio problemă cu asta. Eu nu sunt lesbiană, dar sunt de partea lui Heinlein şi a lui Delany în această privinţă.

Chiar şi Deirdre şi Sharon cred că n-ar fi trebuit să-i ofer o brioşă lui Gill. Deirdre a încercat să-mi găsească o scuză, spunând că eu nu înţeleg cum stă treaba din cauză că sunt nou-venită şi că, poate, chimia mi-a afectat creierul.

N-o să înţeleg niciodată acest loc.

Luni, 15 octombrie 1979

Nu i-am mai răspuns la scrisoare. Însă ea continuă să-mi scrie şi să-mi trimită fotografii arse. Primesc una sau două în fiecare săptămână. Sunt atât de disperată să văd imagini cu Mor, încât continui să deschid scrisorile şi nu mă pot abţine să nu le citesc. Le păstrez până ajung în bibliotecă, pentru că nu suport ca celelalte fete să mă vadă citindu-le. Dar astăzi, Lorraine Pargeter a fost foarte răcită şi a venit la bibliotecă, unde m-a văzut uitându-mă la una dintre acele poze decupate. Lorraine este o fată blondă, proastă şi cu oase proeminente, căpitanul echipei de hochei şi unul dintre cei mai importanţi membri ai defensivei din echipa de rugby. Şi ea m-a făcut în toate felurile şi m-a ciupit, dar le-a oprit pe celelalte fete când au vrut să-mi pună piedică atunci când ieşeam de la duşuri, aşa că nu simt neapărat aversiune faţă de ea. Astăzi are nasul foarte roşu şi pare destul de supărată din cauză că nu poate ieşi să asiste la unul dintre sporturile ei favorite de pe teren. Am auzit cum o întreba pe profesoară dacă şi-ar putea lua pe ea ceva mai gros ca să se ducă să vadă meciul.

— Ce-i aia, Morwenna? a întrebat ea.

Nu voiam să creadă că-mi pasă, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi ascuns-o, aşa că i-am aruncat-o peste masă. A ridicat-o şi s-a uitat la ea. Era o fotografie cu noi două primind premii la şcoală, doar că eu eram arsă, ca de

obicei.

— Mama e vrăjitoare, i-am spus pe un ton cât se poate de normal.

Lorraine a icnit şi a dat drumul fotografiei.

— E ceva voodoo? a şoptit ea.

Şi eu m-am întrebat câteodată. Nu ştiu cum funcţionează lucrurile astea şi, ei bine, încercaţi şi voi să analizaţi. Ce înseamnă să arzi o fotografie? Ce s-ar putea întâmpla? Ce consecinţe ar avea? Am pipăit după brelocul din lemn, dar fireşte că nu l-am găsit, nu-l pot purta la uniformă. Am o piatră în buzunar şi am băgat mâna după ea, ca s-o simt. Nu ştiu dacă ajută, însă cu siguranţă mă linişteşte. Am atins biroul din lemn al bibliotecii, care a fost lustruit de timp şi de sute de coate.

— Un fel de, am zis eu încet. Mă arde din poze, totuşi, se pare că sunt în regulă.

— Dar tu eşti chiar aici, a protestat Lorraine, suficient de tare încât domnişoara Carroll să arunce o privire în direcţia noastră.

Normal, Lorraine nu ştie nimic despre Mor. N-am menţionat-o niciodată pentru că, în primul rând, este ceva personal, în al doilea rând, nu suport să fiu compătimită şi, în al treilea rând, n-aş suporta să fiu ridiculizată şi mai mult. Oamenii care m-ar ridiculiza din cauza lui Mor s-ar putea să mă facă să-mi pierd cumpătul.

— Oh, chiar aşa? am întrebat, întinzând mâna după poză. Încă nu m-am uitat la asta. De obicei eu sunt cea pe care o arde. Oricum, sunt protejată. Ar fi îngrozitor dacă ar începe să se ia de prietenii mei.

Lorraine a icnit şi s-a mutat de lângă mine, aşezându-se în capătul celălalt al bibliotecii şi prefăcându-se că citeşte *Pe aripile vântului.* Tot restul zilei „Lasă-i să se teamă de mine atâta timp cât mi se supun” a funcţionat chiar mai bine decât de obicei, dar Deirdre şi Sharon au păstrat şi ele distanţa, ceea ce m-a făcut să mă simt groaznic de singură.

Marţi, 16 octombrie 1979

Ştiţi, orele de curs sunt precum magia. Nu te poţi concentra suficient de mult pe nimic, se evaporă înainte să încerci să le analizezi, dar sunt reale şi influenţează comportamentul oamenilor şi felul în care se desfăşoară evenimentele.

Sharon probabil că primeşte cei mai mulţi bani dintre toate fetele din anul nostru. Suntem în clasa a noua, ceea ce este absolut lipsit de importanţă în oricare alt context, încât mi-e şi jenă să mă gândesc la asta. Numărătoarea începe cu clasa a şaptea. Teoretic, există un fel de şcoală primară care începe cu clasa întâi, când copiii au şapte ani. De fapt, nu există aşa ceva, iar eu îmi dau seama cum stă treaba din cauza acestor numere stupide. În momentul în care ajung în clasa a zecea, la gimnaziu sau la liceu, cei de aici se află la acelaşi nivel cu restul lumii care începe cu clasa întâi şi termină cu clasa a patra din şcoala primară şi care începe cu clasa întâi şi termină cu clasa a şasea în gimnaziu. Arlinghurst merge de la unu la şase, ca orice alt gimnaziu, numai că numără aiurea.

Noi suntem în clasa a noua. Clasele sunt împărţite în A şi B, dar nu suntem împărţite pe clase în funcţie de aptitudini şi de nevoi, Doamne fereşte! Aparent ar fi complet greşit! Doar că, de fapt, suntem împărţite aşa, pentru că Gill şi toată clasa de chimie au nivel A şi sunt indubitabil mai inteligente. Conform notelor mele ar trebui să fiu şi eu la nivel A, dar ei nu ne mută decât la sfârşitul semestrului. Domnişoara Carroll, bibliotecara, mi-a spus că a auzit c-ar trebui să fiu mutată la nivelul A de Crăciun, doar că s-ar modifica orarul, ceea ce înseamnă că voi rămâne aici, cu toantele, până în luna septembrie a anului următor. Mi-a spus asta de parcă ar fi sperat că astfel voi primi o lecţie despre importanţa cunoaşterii propriului loc, dar eu mă bucur că am luptat pentru ora de chimie. Îmi doresc să fi insistat şi pentru biologie.

Sistemul de cazare este diferit de cel de notare. Notele merg pe orizontală, sistemul de cazare merge pe verticală. Fetele din toate cele trei clase din fiecare an stau în cele patru dormitoare. Dormitoarele concurează unul împotriva

celuilalt pentru cupe – cupe din argint adevărate, care sunt ţinute în holul principal. Dormitoarele sunt denumite după poeţi victorieni. Eu stau în Scott. Celelalte dormitoare sunt Keats, Tennyson şi Wordsworth. Nu există Shelley sau Byron, bănuiesc că din cauză că au avut reputaţii oarecum discutabile. Bunicii îi plăceau foarte mult toţi aceşti poeţi, mai puţin, ironic, tocmai Scott. Sistemul de notare controlează orele de curs, în timp ce sistemul de cazare controlează restul – mai ales competiţiile sportive şi, de asemenea, distribuirea punctelor bonus câştigate sau pierdute ca urmare a comportamentului. Se presupune că ţinem foarte mult cont de dormitoarele noastre şi de statutul lor relativ şi că avem grijă de celelalte persoane din dormitor, din oricare clasă ar face parte. Nu mai e nevoie să spun că nu dau nici măcar o ceapă degerată pe acest aspect. Este un gargalon[35] în cel mai pur sens al cuvântului şi-i sunt nespus de recunoscătoare lui Vonnegut pentru că mi-a furnizat termenul.

În sfârşit, încercam să povestesc despre cursuri. Dintre fetele de vârsta mea, singurele pe care le cunosc, Sharon are cei mai mulţi bani. Ea merge în străinătate în vacanţe mai des decât majoritatea fetelor. Tatăl ei este chirurg, iar familia ei are o casă mare şi o maşină mare. Totuşi, ca poziţie socială, se situează destul de jos, din cauză că este evreică, ceea ce o face diferită, şi mai ales din cauza celorlalte aspecte legate de apartenenţa la grup care sunt de neînţeles, asemenea magiei. N-are un ponei, chiar dacă şi l-ar permite fără probleme. Familia ei are piscină, dar nu şi ponei, din cauză că părinţii ei au alte priorităţi. Se duce la schi de Crăciun, dar în Norvegia, deoarece părinţii ei n-ar merge în Germania sau în Elveţia.

Părinţii Juliei nu au bani. Uniformele pe care le poartă ea au fost ale surorii ei. Au o maşină veche. Sora ei este Lidera Elevelor, iar mama ei a fost şefa clasei şi a câştigat

---

[35] În original *granfalloon.* Termen împrumutat din *Cat's Craddle,* de Kurt Vonnegut, care semnifică un „karass fals”, un grup de oameni care se aseamănă şi au acelaşi scop, dar a căror asociere n-are niciun sens.

o cupă la tenis pentru Dormitorul Wordsworth. Julie stă în Wordsworth pentru că mama, mătuşile şi sora ei au stat în Wordsworth. Există o fotografie veche alb-negru în sala de sport cu mama lui Julie ţinând cupa. Iar pe placa de sub fotografie scrie „Onorabila Monica Wentworth”, pentru că bunicul lui Julie din partea mamei este viconte. Julie nu este o Onorabilă, însă, pentru că mama ei este, ca poziţie socială se situează mai sus decât oricine. Nu e numai asta, e vorba de combinaţia dintre Onorabilă, cupă şi tradiţia şcolii. Iar Julie nu este chiar atât de isteaţă, dar este bună la sport, ceea ce contează mult mai mult.

În clasa a zecea este o fată grasă, care chicoteşte mult, căreia i se spune Lady Sarah. Tatăl ei este conte. Cred că Julie ar asculta de părerea ei, însă nu sunt sigură. Poziţia socială nu este doar snobism curat, mai înseamnă şi o mulţime de alte lucruri. Tuturor le pasă de asta teribil de mult. Una dintre primele întrebări care mi-au fost puse când am venit aici a fost ce model de maşină are tatăl meu. „Una neagră” n-a fost un răspuns prea bun. Nu le venea să creadă că nu ştiam. Nu le-am spus că n-am văzut-o decât de vreo două ori şi că oricum nu-mi plac maşinile cine ştie ce. S-a dovedit că este un Bentley – am scris şi am întrebat – deci maşină acceptabilă. De ce le pasă? Îşi doresc să încadreze pe toată lumea cu mare precizie. Fireşte, şi-au dat seama repede de situaţia mea – fără ponei, fără titlu nobiliar şi galeză pe deasupra. Am primit puncte pentru casa în care locuieşte tatăl meu – sunt interesate de poziţia socială a tatălui. Unele fete au părinţii divorţaţi – biata Deirdre, de exemplu –, dar chiar dacă locuiesc cu mamele lor, tot poziţia taţilor contează.

Poziţia socială este intangibilă, iar modul în care influenţează lucrurile nu este un subiect ce poate fi supus unei analize ştiinţifice şi, deşi n-ar trebui să existe, este invazivă şi determinantă. Vedeţi? La fel ca magia!

Miercuri, 17 octombrie 1979

Când voi creşte mare şi voi deveni faimoasă, n-o să

recunosc niciodată că am fost la Arlinghurst. O să mă prefac că nici n-am auzit de ea. Când oamenii mă vor întreba unde am învăţat, o să-i ignor.

Mai există şi alţi oameni ca mine. Există un karass[36]. Ştiu că există, sunt sigură.

Joi, 18 octombrie 1979

Şcoala asta este capabilă să transforme pe oricine în comunist.

Am citit astăzi *Manifestul comunist* – este foarte scurt. Ar fi ca şi cum ai trăi pe Anarres[37]. Aş alege oricând asta în locul şcolii.

Vineri, 19 octombrie 1979

Am iubit-o pe Mor, dar n-am apreciat-o niciodată suficient de mult. Nu înţelegeam cât de minunat era să ai întotdeauna pe cineva cu care să vorbeşti şi care să ştie despre ce vorbeşti. Pe cineva cu care să te joci, care înţelegea cu ce fel de lucruri îţi doreşti să te joci.

Doar o săptămână până la jumătatea semestrului.

Sâmbătă, 20 octombrie 1979

Binecuvântat fie împrumutul interbibliotecar! Mi-au găsit *Purposes of Love* şi *The Last of the Wine.*

Am adus înapoi cele opt cărţi de săptămâna trecută. Am luat alte cinci scrise de autori de care auzisem şi *The Magus.* Autorul mi-e necunoscut (Fowles), dar hei! O carte despre un vrăjitor.

Am comandat douăzeci şi opt de titluri, luate de pe

---

[36] Termen împrumutat din bokononism, religie inventată de Kurt Vonnegut în *Cat's Cradle,* care defineşte un grup de oameni cu o legătură extrem de puternică, chiar dacă nu sunt neapărat conştienţi de asta.

[37] Urras şi Anarres formează un sistem de planete dublu care orbitează în jurul stelei Tau Ceti; pe Anarres (şi pe Urras) se desfăşoară acţiunea din *The Dispossessed,* de Ursula K. Le Guin; este locuită de odonieni, un grup anarhist ce s-a autoexilat de pe Urras.

listele de la începutul unor cărţi. Bibliotecarul a părut oarecum surprins, deşi n-a comentat nimic.

Ploua cu găleata şi aproape toate frunzele au căzut din copaci. M-am dus din nou la patiseria-cafenea, pentru că celelalte fete nu merg acolo şi se răspândesc prin toate cafenelele bune din oraş. Apoi m-am plimbat până la iaz şi o lebădă a sâsâit la mine. Pantofii mi se scufundau în noroiul de pe marginea apei, dar m-am dus până la copaci, în căutare de zâne. Erau acolo una sau două, greu de observat şi nu prea dornice de conversaţie, ceea ce e păcat, pentru că în afară de o scrisoare de la tata n-am mai schimbat cu nimeni nicio vorbă toată săptămâna.

Duminică, 21 octombrie 1979

James Tiptree Jr. Este femeie! Dumnezeule!

Totuşi, n-aş fi ghicit niciodată. O, Doamne, probabil că Robert Silverberg[38] se face de râsul lumii! Pariez că nu-l interesează. (Dacă aş fi scris *Dying Inside* nu mi-ar mai fi fost niciodată ruşine că m-am făcut de râs cu vreo ocazie. Ar putea fi cea mai depresivă carte din lume, adică, vreau să spun, poate sta alături de Hardy sau Eschil, dar este şi genială, totodată.) Iar povestirile lui Tiptree sunt bune, de asemenea, însă niciuna nu este la fel de bună ca „The Girl Who Was Plugged In”. Bănuiesc că a procedat aşa ca să câştige respect, însă Le Guin n-a făcut asta şi tot a primit respect. A câştigat premiul Hugo. Cred că, într-un fel, Tiptree a ales calea mai simplă. Dar gândiţi-vă cât de înclinate sunt personajele sale spre ambiguitate şi superficialitate; poate că la fel este şi ea! Bănuiesc că toţi scriitorii se folosesc de personaje ca de nişte măşti, iar ea s-a folosit de numele masculin ca de-o acoperire. Dacă e să extrapolez, în cazul în care aş fi scris eu „Love Is the Plan, the Plan Is Death”, tot s-ar putea să-mi fi dorit ca oamenii să nu ştie unde locuiesc.

Am fost singura persoană care n-a primit azi brioşă. Nu

---

[38] Autor SF şi editor care a susţinut că James Tiptree Jr. nu era femeie (n.r.).

că mi-ar păsa! Chiar şi Deirdre a primit una de la Karen. Deirdre mă priveşte ciudat, ceea ce e, de fapt, mai rău decât orice. Acum înţeleg mult mai bine încrederea lui Tiberiu în Sejan. Înţeleg şi de ce a devenit aşa bizar. Să fii lăsat deoparte –, iar eu sunt lăsată deoparte – nu este chiar ceea ce-mi doream. Oare aşa se înrăiesc oamenii? Eu nu-mi doresc să devin aşa.

I-am scris mătuşicii Teg, încercând să par veselă. I-am scris tatălui meu, sperând c-aş putea să-l conving să mă ducă s-o văd şi, poate, să-l văd şi pe bunicu', la spital. Ei sunt singurii oameni apropiaţi care mi-au mai rămas. *El* n-ar vrea să-i vadă, dar eu aş vrea şi el ar putea aştepta în maşină. Ar fi chiar drăguţ să întâlnesc nişte oameni care mă plac. Încă cinci zile până la jumătatea semestrului şi o să scap din locul ăsta pentru o săptămână.

Luni, 22 octombrie 1979

Astăzi, la ora de chimie, Gill a venit şi s-a aşezat lângă mine. Un act curajos din partea ei, de fapt, având în vedere cum se poartă toate celelalte.

— Deci, tu nu crezi că sunt o leproasă voodoo? am întrebat direct când s-a terminat ora.

— Sunt cercetătoare, a zis ea. Nu cred în nimic de genul ăsta. Şi ştiu că ai dat de belea din cauză că mi-ai trimis o brioşă.

Era vremea mesei, aşa că ne-am îndreptat împreună către cantină. Mie nu-mi pasă ce cred oamenii. Ea spune că nu citeşte prea multă ficţiune, dar că o să-mi împrumute o carte de eseuri de Asimov, care se numeşte *The Left Hand of the Electron.* Gill are trei fraţi mai mari decât ea. Cel mai mare studiază la Oxford. Cu toţii studiază ştiinţele. O plac. Îmi dă o senzaţie de calm.

The Magus este foarte ciudată. Nu sunt sigură dacă îmi place sau nu, dar de-abia aştept să continui lectura şi mă gândesc la ea tot timpul. Nu este despre magie, nu chiar, deşi atmosfera este asemănătoare. Experienţa citirii ei este neobişnuită, din cauză că şi personajul merge mereu

cale de kilometri întregi de-a lungul insulei, înconjurat de mirosul de lămâiţă, aşa cum obişnuiam şi noi să facem. Nu ne gândeam la nimic când ne plimbam kilometri întregi de-a lungul drumurilor cu şine, spre Llwydcoed sau spre Cwmdare. De obicei, luam un autobuz spre Penderyn şi, odată ajunse acolo, ne plimbam cu orele de-a lungul crestelor. Adoram priveliştea oferită de înălţimi. Stăteam pe spate în iarbă şi ne uitam în sus ca să vedem ciocârliile sau adunam de pe jos smocuri de lână de la oi, pe care le dărăceam şi le dădeam zânelor.

Marţi, 23 octombrie 1979

Azi mă doare piciorul foarte tare. Am zile când pot să merg cât de cât, dar mai am şi altfel de zile. Cred că aş putea spune că sunt zile când scările sunt greu de urcat şi de coborât şi zile când sunt o tortură. Ziua de azi face cu siguranţă parte din cea de-a doua categorie. Am mai primit o scrisoare, fir-ar să fie! Trebuie să le ard sau aşa ceva. Sunt atât de malefice, mai că nu pâlpâie din cauza asta! Le pot vedea cu coada ochiului, deşi de vină ar putea fi doar durerea care-mi joacă feste. Vineri ajungem la jumătatea semestrului. Tata va veni să mă ia la ora şase. Nu mi-a spus unde mergem apoi, însă voi scăpa din locul ăsta. Nu pot lua scrisorile cu mine, deşi nici aici nu le pot lăsa.

Nu m-a convins sfârşitul lui *The Magus.* Pare şi mai ambiguu decât cel din *Triton.* Cine ar scrie ultimele două rânduri în latină, o limbă pe care aproape nimeni n-o înţelege? Este o carte de la bibliotecă, dar am scris uşor deasupra, cu creionul, traducerea:

Mâine să iubească cel care n-a iubit niciodată şi cel care a iubit să iubească tot mâine.

Deci, Alison îl va iubi, presupun, dacă asta mai are vreo importanţă. Înainte nu fusese de ajuns. El şi-a dorit-o cu adevărat abia atunci când a crezut-o moartă.

Ultima parte a cărţii, înapoi în Londra, când Nicholas vrea să se întoarcă la mister, oricare ar fi acesta, e partea în care nu mi-aş dori niciodată să mă aflu. N-ar fi trebuit

niciodată să încerc să-i vorbesc acelei zâne. Să facă altcineva ceva cu privire la boala ulmilor olandezi. Nu este problema mea. Am terminat cu salvarea lumii şi nu m-am aşteptat niciodată ca cineva să-mi fie recunoscător. Trebuie să suport durerea asta prostească şi sâcâitoare şi-l înţeleg prea bine pe Nicholas, pentru că cine nu şi-ar dori aşa ceva? Dar, în acelaşi timp, nu vreau nici să fiu demnă de milă, ca el.

Joi, 25 octombrie 1979

Nu mai ploua, pentru prima dată după o groază de timp, şi piciorul nu prea mă mai supăra, aşa că am ieşit pe afară după ce mi-am făcut temele. Am coborât până la marginea terenurilor de sport, la şanţ, acolo unde am văzut zâna, şi am făcut un mic foc cu scrisorile. Era aproape întuneric şi s-au aprins toate dintr-odată, stârnind o flacără puternică, de la un singur băţ de chibrit. Presupun că din cauza hârtiei fotografice, din cauză că era parţial arsă şi şi-ar fi dorit să ardă în întregime. „Cui pe cui se scoate”[39], aşa a spus şi Gandalf. Dar nu e o regulă universală. Nu te poţi baza pe asta, deşi se pare că se întâmplă destul de des.

M-am simţit mult mai bine după ce s-au aprins. Câteva zâne au ieşit la iveală şi au dansat în jurul focului, aşa cum obişnuiesc. Le spuneam salamandre şi igneide. Au o culoare extraordinară, un albastru care licăreşte şi se schimbă în portocaliu. Cele mai multe se purtau de parcă nici nu mă vedeau, sau de parcă eu nu le puteam vedea pe ele, dar una dintre ele se uita fix la mine, un pic pieziş. S-a îngălbenit la fel ca petele de pe scoarţa ulmului când a văzut că o privesc, aşa că mi-am dat seama că ştia ce întrebasem înainte.

— Ce pot face? am întrebat din nou, demnă de milă, în ciuda a ceea ce spusesem ieri despre Nicholas.

---

[39] În original *Oft evil wvill doth evil mar,* corect *Oft evil will shall evil mar,* citat din *The Two Towers,* al doilea volum al trilogiei *The Lord of the Rings,* dar nu Gandalf este cel care spune aceste cuvinte, ci regele Théoden.

Au dispărut toate când am vorbit şi au reapărut după o clipă. Nu prea seamănă cu zânele noastre de acasă. O fi din cauză că nu au ruine în care să locuiască. Zânele dau impresia că preferă locurile sălbatice. Am învăţat despre Îngrădirea Pământurilor Obşteşti de curând, la istorie. Se pare că toată ţara a avut în trecut islazuri comunale libere – precum Islazul Ake, presupun, unde ţăranii îşi puteau duce animalele la păscut, puteau aduna lemne de foc sau puteau culege mure. Nu aparţineau nimănui, erau ale tuturor. Pariez că erau pline de zâne. Apoi moşierii au reuşit să-i convingă pe oameni să le îngrădească şi să le transforme în adevărate ferme, curate şi îngrijite, iar ei nu şi-au dat seama cât de înghesuiţi vor deveni fără islazuri, până când acestea au dispărut. Satele ar trebui să aibă acele filoane de sălbăticie şerpuind peste tot, pentru că fără ele au de suferit. Aici satele sunt mai moarte decât oraşele, într-o anumită privinţă. Şanţurile şi copacii există în continuare doar pentru că aici se află şcoala, iar copacii din apropierea librăriei reprezintă graniţa unei proprietăţi.

Zânele nu au vorbit cu mine, nici măcar câteva cuvinte, cum făcuse cea din copac. Dar zâna galbenă a continuat să mă privească, precaută, aşa că mi-am dat seama că înţelesese. Sau, mai degrabă, mi-am dat seama că înţelesese *ceva.* Nu pot fi sigură ce anume. Aşa se poartă zânele. Chiar şi cele pe care le ştiam prea bine, cele cărora le dăduserăm nume şi care vorbeau tot timpul cu noi puteau fi la fel de ciudate ca cea din faţa mea.

Apoi au dispărut toate, iar hârtiile s-au transformat în cenuşă – au ars repede –, iar Ruth Campbell m-a prins şi mi-a dat zece puncte penalizare din cauză că am aprins focul. Zece! Ai nevoie de trei puncte bonus ca să anulezi un punct de penalizare, ceea ce este greşit din start, dacă e să mă întrebi pe mine. Trecând peste toate astea, am câştigat patruzeci de puncte datorită rezultatelor excelente obţinute la cursuri. Iar eu am unsprezece puncte penalizare, ceea ce înseamnă că trebuie să folosesc treizeci şi trei de puncte bonus ca să le anulez. Este un sistem stupid şi nu-l iau în serios, dar, *sincer,* vouă vi se

pare corect?

Cel mai ciudat lucru este că Ruth a fost mai supărată din cauza asta decât mine. Ea este şefă de dormitor şi este o Scott, aşa că penalizându-mă cu zece puncte i-a făcut rău propriului dormitor, iar ei îi pasă mult mai mult decât îmi pasă mie. Dacă ai zece puncte de penalizare înseamnă că eşti consemnată sâmbăta următoare şi nu poţi ieşi în oraş, totuşi, săptămâna asta, fiind mijlocul semestrului, nu se ia în calcul. O să fie bine în cele din urmă, din moment ce am suficiente puncte bonus ca să le anulez pe celelalte, dar ar trebui să-mi iau măsuri de precauţie ca să nu mai fiu prinsă pe viitor.

Oh, cică aş fi putut da foc şcolii! A fost un foc mic, ţinut sub control, iar eu am aprins astfel de focuri ani de zile. Ştiam ce fac. Şi, chiar dacă n-aş fi ştiut, mă aflam la mare distanţă de orice clădire, iar pământul era suprasaturat de apă de la ploaie, plus că şanţul era şi el plin cu apă. Apoi, prin jur erau o mulţime de frunze umede, pe care le-aş fi putut presăra deasupra focului dacă ar fi apărut cel mai mic pericol, dar nu fusese cazul. Am acceptat penalizarea, pentru că în niciun caz nu mi-aş fi dorit ca această chestiune să ajungă la urechile unui profesor. Mai bine să nu-i amestecăm. Ruth mi-a confiscat inclusiv chibriturile.

Este o mare uşurare, acum că scrisorile au fost distruse. Mă simt în largul meu ştiind că nu mai sunt acolo.

Vineri, 26 octombrie 1979

În şcoală se simţea o atmosferă aproape tangibilă de nerăbdare reţinută. Toată lumea voia să plece. Toate fetele vorbeau despre planurile lor de săptămâna viitoare şi se dădeau mari. Sharon a plecat încă de azi-dimineaţă, mica ticăloasă norocoasă, pentru că încă o chestie pe care nu o pot face evreii e să călătorească vineri seara sau sâmbăta. Ce se întâmplă dacă o fac? E ca şi cum ar avea aruncate asupra lor mai multe *geasa*[40].

[40] În folclorul irlandez, o obligaţie sau o interdicţie impusă cuiva prin magie.

Câteva fete au fost luate cu maşinile încă de după-amiază. Celelalte le-au urmărit cu privirea de la ferestrele bibliotecii, ca să vadă în ce maşini s-au urcat şi ce purtau mamele lor – căci în majoritatea cazurilor mamele veniseră după ele. Deirdre a fost luată de sora ei mai mare cu o maşină albă micuţă. Cred că nu va reuşi niciodată să treacă peste o asemenea ruşine. Mamele se presupune c-ar trebui să poarte un Burberry şi o eşarfă din mătase. Un Burberry este un pardesiu făcut de o firmă de top.

Nimeni nu m-a întrebat ce poartă mama, pentru că nimeni nu vorbeşte cu mine. Dar e bine şi aşa. Ea poartă fiecare al treilea lucru din garderobă şi îşi alternează hainele într-o ordine bizară, pe care numai ea o înţelege. Nu ştiu dacă face asta din cauza vreunei forme de magie sau o face din cauză că e nebună. Este foarte greu să fac diferenţa. Câteodată arată exact ca un bărbat, câteodată arată ca o persoană perfect normală. Zilele când pare normală aparent coincid cu acelea în care i-ar prinde bine să pară aşa – a arătat sfioasă şi demnă în sala de judecată, de exemplu, şi atunci a fost ultima dată când am văzut-o. Cu mult timp în urmă, când lucra la grădiniţă, arăta destul de normal pentru o profesoară –, pe atunci mai trăia bunica şi putea s-o ţină sub observaţie. Dar am văzut-o purtând inclusiv rochia de mireasă când mergea la cumpărături sau o haină groasă în iulie. Ori am văzut-o de-abia acoperită cu ceva subţire în ianuarie. Are părul lung, negru şi chiar când e pieptănat şi aranjat, tot arată ca un cuib de şerpi. Dacă ar purta un Burberry şi o eşarfă din mătase n-ar fi ea însăşi, s-ar deghiza. Ca un veşmânt aruncat peste un altar pe care s-a făcut un sacrificiu.

Tata a sosit în acelaşi timp cu mai mulţi părinţi şi nimeni n-a făcut nicio remarcă. Arăta ca el însuşi. Mă tem că iar m-am întors la aruncatul privirilor piezişe. Nu ştiu de ce, este chiar absurd, având în vedere că ne-am scris unul altuia ca nişte fiinţe umane normale în tot acest timp. Am mers la Old Hall.

— Vom rămâne peste noapte aici, apoi am să te duc să-l cunoşti pe tatăl meu, mi-a zis.

Farurile luminau drumul până departe. Puteam vedea iepurii ţopăind din calea noastră şi modelul complicat făcut de crengile luminate pentru o clipă, după care se lăsa din nou întunericul.

— Vom sta la un hotel. Ai mai stat la un hotel înainte?

— În fiecare vară, i-am răspuns. Ne duceam în Pembrokeshire şi stăteam două săptămâni la hotel. La acelaşi hotel în fiecare an.

Simţeam că vocea mi se îngroaşă din cauza unui suspin ce-mi stătea în gât când mă gândeam la asta. Bunicu' ne ducea cu maşina la tot felul de plaje, la castele sau la megaliţi. Bunica ne spunea poveşti. Era profesoară, ca toată lumea din familia mea, însă eu eram hotărâtă să întrerup seria. Îi plăceau mult vacanţele, când nu trebuia să gătească şi când ea şi mătuşica Teg se puteau relaxa şi puteau râde împreună. Câteodată venea şi mama, care stătea în cafenele şi fuma şi mânca lucruri ciudate. Era mai bine în anii când nu venea ea, evident. Dar era mult mai uşor de evitat în Pembrokeshire, iar influenţa ei pălea acolo, nu ştiu de ce. Eu şi Mor ne jucam în felul nostru special şi întotdeauna mai erau alţi copii la hotel, pe care îi atrăgeam în jocurile noastre, reuşind să-i distrăm şi pe părinţii lor cu această ocazie.

— Mâncarea era bună? m-a întrebat.

— Minunată, am spus. Mâncam lucruri speciale, cum ar fi pepene sau macrou.

Mâncăruri delicioase, pe care nu le aveam acasă.

— Ei, mâncarea va fi bună şi acolo unde mergem noi, a zis el. Cum e mâncarea la şcoală?

— Îngrozitoare, am spus, făcându-l să râdă când i-am descris-o. Există posibilitatea să ajung şi în Ţara Galilor, în sud?

— Nu te pot duce cu maşina, aşa cum mi-ai sugerat. Dar, dacă vrei să mergi, poţi să iei trenul şi poţi rămâne acolo vreo două zile, ar fi în regulă.

Nu eram prea convinsă, pentru că în tren aş fi prinsă în capcană, iar acolo s-ar afla şi ea, la urma urmei, şi, dacă m-ar prinde, n-aş mai şti ce să fac. Dar probabil că nu s-ar

apropia de mine. N-ar şti unde sunt. N-aş face niciun act de magie.

La Old Hall, când am ajuns în cele din urmă, mătuşile stăteau toate trei în salon[41]. Nu este o cameră în care oamenii desenează, cu şevaletul în faţă, ci este prescurtarea de la „camera în care te retragi”[42], în care oamenii se retrag pentru a discuta în linişte. Totuşi, abia dacă vorbeau. Le-am sărutat, apoi m-am oprit în faţa rafturilor cu cărţi ale lui Daniel, după care m-am retras cu *The End of Eternity.*

Sâmbătă, 27 octombrie 1979

Habar n-aveam că Londra este atât de mare. Se întinde la *nesfârşit.* Pare că se furişează pe lângă tine şi, înainte să-ţi dai seama, te înconjoară de pretutindeni. În suburbii sunt case cu spaţii între ele, apoi se aglomerează şi apar din ce în ce mai multe clădiri.

Pe tatăl tatălui meu îl cheamă Sam. Are un accent nostim. Mă întreb dacă şi lui i se zice Comunistu’. Locuieşte într-o zonă a Londrei denumită Mile End şi poartă pe cap o tichie. În rest nu seamănă absolut deloc cu un evreu. Are părul – o grămadă de păr, deşi este bătrân – complet alb. Poartă o vestă tricotată, foarte frumoasă, dar un pic jerpelită. Este îngrozitor de bătrân.

Tot drumul, în maşină, am vorbit cu tata numai despre cărţi. Nu a amintit de Sam decât atunci când a spus unde mergem. Mă gândeam mai mult la hotel şi la Londra, aşa că aproape am fost luată prin surprindere când am ajuns. Tata a claxonat după un anumit tipar, iar uşa s-a deschis şi Sam a ieşit afară. Tata ne-a făcut cunoştinţă pe trotuar, iar el ne-a îmbrăţişat pe amândoi. La început, am fost puţin alarmată, din cauză că nu seamănă cu nimeni dintre cunoştinţele mele, iar cu bunicu’ nici atât. Este destul de uşor să păstrezi o oarecare distanţă faţă de tata şi de surorile lui, ba chiar să te detaşezi oarecum mental de ei,

---

[41] În original *drawing room.*
[42] În original *withdrawing room.*

poate din cauză că sunt englezi, aşa mă gândesc. Dar Sam nu este englez, absolut deloc, şi mi s-a părut că m-a acceptat instantaneu, în timp ce din partea celorlalţi simt că mă aflu permanent într-o perioadă de probă.

Sam ne-a invitat înăuntru şi m-a prezentat proprietăresei clădirii drept nepoata lui, iar ea a spus că vede asemănarea.

— Morwenna este mândria familiei, a zis el, de parcă mă cunoştea de ani de zile. Uită-te la tenul ei. Seamănă cu sora mea, Rivka, *zichrona livrach!*

L-am privit derutată, aşa că mi-a tradus:

— Fie-i amintirea binecuvântată!

Mi-a plăcut asta. Era un mod drăguţ de a spune despre cineva că este mort fără a pune capăt conversaţiei. L-am întrebat cum se scrie şi în ce limbă este. Este în ebraică. Evreii se roagă întotdeauna în ebraică, aşa spune Sam. Poate că într-o zi voi putea spune „Sora mea, Mor, *zichrona livracha",* pe un ton la fel de normal ca al lui Sam.

Apoi, ne-a condus în cămăruţa lui. Probabil că este ciudat să locuieşti la etaj în casa altcuiva. Mi-am dat seama că n-are bani mai deloc. Mi-aş fi dat seama şi dacă n-aş fi ştiut. În cameră era un pat, o chiuvetă, un scaun şi teancuri de cărţi stivuite peste tot. Mai era un bufet, ticsit cu cărţi, cu un fel de samovar electric şi cu pahare. Avea o pisică mare şi grasă, roşcată cu alb, pe nume Preşedintele Mao ori, poate, Preşedintele Miau. Ocupa o jumătate din pat, dar când m-am aşezat pe marginea patului, a venit şi mi s-a aşezat în poală. Sam m-a asigurat – el mi-a zis să-i spun Sam – că asta înseamnă că-i place de mine, iar ei nu-i plac prea mulţi oameni. Am mângâiat-o cu grijă şi nu m-a zgâriat după un minut, aşa cum făcea mereu Persimmon, pisica mătuşicii Teg. S-a încolăcit şi a adormit.

Sam a făcut ceai, pentru el şi pentru mine. Tata a vrut whisky. (Bea teribil de mult. Acum a coborât la barul hotelului, bea acolo. Mai şi fumează foarte mult. Ar fi nepotrivit să spun că are toate viciile, având în vedere circumstanţele, căci el m-a ajutat să scap de mama şi-mi plăteşte taxa de şcolarizare. Nu că m-ar fi dorit lângă el.)

Ceaiul a fost turnat în pahare cu toarte metalice, fără lapte sau zahăr, ceea ce l-a făcut mult mai bun. Avea o aromă foarte plăcută. Am fost surprinsă, din moment ce, de obicei, nu-mi place ceaiul şi-l beau doar din politeţe. Sam a luat apă din samovarul electric, despre care spune că păstrează apa la temperatura potrivită.

După puţin timp mă uitam la cărţi şi am văzut *Manifestul comunist* deasupra unui teanc. Probabil că am scos vreo exclamaţie, pentru că s-au uitat amândoi la mine.

— Am observat că ai *Manifestul comunist,* am spus.

Sam a râs.

— Mi l-a împrumutat bunul meu prieten, doctorul Schechter.

— L-am citit şi eu de curând.

El a râs din nou.

— Este un vis tare plăcut, dar n-ar funcţiona niciodată. Uită-te la ce se întâmplă acum în Rusia sau în Polonia. Marx este la fel ca Platon, are visuri care nu pot deveni realitate atâta timp cât oamenii rămân oameni. Asta e ceva ce doctorul Schechter nu poate pricepe.

— Am citit şi despre Platon, am spus – pentru că apare în *The Last of the Wine,* desigur, alături de Socrate.

— Ai citit despre Platon? a întrebat Sam. Dar l-ai citit pe Platon?

Am clătinat din cap că nu.

— Ar trebui să-l citeşti, dar să te contrazici cu el tot timpul, mi-a recomandat el. Ia să vedem, ar trebui să am ceva de Platon în engleză pe undeva.

Apoi a început să mute teancuri de cărţi, ajutat de tata. I-aş fi ajutat şi eu, dar nu mă puteam mişca din cauza Preşedintelui Miau, care dormea pe genunchii mei. Îl avea pe Platon în greacă, în polonă şi în germană şi mi-am dat seama, în timp ce mormăia scotocind prin teancuri, că el putea citi în toate acele limbi, plus ebraică. Deşi engleza lui avea un accent comic şi destul de puternic şi locuia într-o cămăruţă cu chirie, era un om educat. Văzându-l pe tata cum îl ajuta să caute cartea, mi-am dat seama că sunt mândri unul de celălalt, deşi nu prea se străduiau s-o

arate.

— Aha, aici! a exclamat Sam. *Banchetul,* în engleză, un început foarte bun pentru lectură.

Era un volum subţire şi negru, scos de Penguin Classics.

— Dacă-mi place, aş putea comanda şi alte cărţi de la bibliotecă, am zis.

— Aşa să faci. Să nu fii ca Daniel, să citeşti numai poveşti şi să nu mai ai timp pentru lucruri reale. Eu sunt opusul. N-am timp pentru poveşti.

— Am o prietenă la şcoală care e exact la fel, i-am spus. Citeşte eseuri ştiinţifice din plăcere.

S-a dovedit că Sam citise câteva dintre eseurile ştiinţifice ale lui Asimov şi că avea şi o carte pe care acesta o scrisese despre *Biblie!*

— Este cartea unui evreu ateu despre *Biblie,* fireşte că o am, mi-a spus.

Când s-a întunecat, tata a început să nu mai aibă astâmpăr şi a insistat să ne scoată în oraş la cină. Am mers la un local din apropiere, unde am mâncat clătite mici, numite blinii, cu somon afumat şi cu brânză grasă, ceva absolut delicios, poate cel mai delicios lucru pe care l-am mâncat vreodată. Am mâncat şi găluşte umplute cu brânză şi cu cartofi, ceva ce-ar fi putut fi cel mai gustos lucru pe care l-am mâncat de luni de zile dacă nu ne-ar fi fost servite după somonul delicios şi sărat, apoi am mâncat un alt fel de clătite, umplute cu gem. Toată lumea de acolo îl cunoştea pe Sam şi toţi veneau să-l salute şi să facem cunoştinţă. La început a fost un pic stânjenitor, dar m-am obişnuit, din moment ce Sam se purta de parcă era ceva normal. Mi-am dat seama că el trăieşte în mijlocul acestor oameni ca într-o familie, făcea parte din aceeaşi comunitate.

Îmi place de Sam. Mi-a părut rău când ne-am luat la revedere. Mi-am notat adresa lui şi i-am dat-o pe-a mea de la şcoală. Voiam să vorbesc cu el despre cum este să fii evreu, despre ce spusese Sharon, despre ideea mea că aş fi o evreică a orezului, dar nu voiam s-o fac cu tata de faţă. Ar fi fost stânjenitor. Cu Sam este mai uşor. Pentru că, în

primul rând, nu trebuie să mă simt recunoscătoare faţă de el şi, în al doilea rând, el nu trebuie să se simtă vinovat din cauza mea.

Am mers cu maşina până la hotel. Nu seamănă cu cel din Pembrokeshire, la care obişnuiam să ne cazăm. Este complet anonim. Împărţim amândoi o cameră, lucru la care nu mă aşteptam, dar, din moment ce el a coborât la bar aproape imediat, am avut suficient spaţiu doar pentru mine. Ceasurile se dau înapoi la noapte, aşa că o să dorm o oră în plus!

Banchetul este genială. Este aproape la fel ca *The Last of the Wine,* deşi descrie evenimente care s-au petrecut mult mai devreme, fireşte, pe când Alcibiade era tânăr. Probabil că era foarte plăcut să trăieşti în vremurile alea.

Duminică, 28 octombrie 1979

Sunt în tren, un intercity lung care face legătura între Londra şi Cardiff. Merge fără să facă discriminare prin peisaje de ţară sau prin oraşe, alergând netulburat pe şinele lui metalice. Stau într-un colţ al vagonului şi nimeni nu-mi remarcă prezenţa. Trenul are şi un vagon restaurant, din care îţi poţi cumpăra sandvişuri oribile şi băuturi carbogazoase la fel de oribile, ori cafea. Mi-am luat un Kit Kat, pe care îl mănânc pe îndelete. Plouă, ceea ce face ca peisajul de ţară să pară mai curat, iar oraşele mai murdare.

Este grozav să pot purta propriile mele haine. Şi ieri le-am purtat, deşi nu le-am acordat o importanţă prea mare. Dar stând aici, de una singură, uitându-mă pe fereastră, mă simt chiar bine în blugi şi-n tricoul meu cu Tolkien în locul uniformei îngrozitoare.

E amuzant, scriu toate aceste lucruri în oglindă, pentru ca nimeni să nu le poată citi, dar îmi doresc să pot scrie următoarele paragrafe în oglindă dublă sau ceva de genul ăsta, în cazul în care cineva ar putea citi scrisul răsturnat, la fel ca şi pe cel invers. Jurnalul se încuie. Sunt norocoasă că pot scrie în oglindă folosindu-mă doar de mâna stângă.

Datorită antrenamentului, pot scrie aproape la fel de repede ca şi cu mâna dreaptă.

În fine.

Azi-noapte, după ce am scris în jurnal, am citit un pic *(World of Ptavvs,* de Niven), apoi am stins lumina. Am adormit. Mai târziu *el,* tata – chiar ar trebui să-i spun Daniel, doar aşa îl cheamă şi aşa îi spune şi Sam – Daniel a intrat, a aprins lumina şi m-a trezit. Era beat. Plângea. A încercat să se suie în patul meu şi să mă sărute, iar eu a trebuit să-l resping şi să-l dau jos.

Ştiu că m-am declarat de partea sexului, şi totuşi!

Într-un fel, e drăguţ să ştiu că cineva mă doreşte. Atingerea este, de asemenea, plăcută. La fel şi sexul, pentru că, ei bine, la şcoală nu există termenul de intimitate, dar aş fi avut o ocazie cu o noapte înainte. (Cât durează? Masturbarea durează cinci, zece minute cel mult. În cărţi nu se precizează niciodată cât durează. Bron şi Spike[43] o făceau ore întregi, dar ei făceau sex pentru a se da în spectacol.) Şi mai ştiu, din *Time Enough for Love,* care este foarte explicit, că incestul nu este neapărat greşit – plus că nu pot să mă gândesc la el ca făcând parte din familie. Nu m-aş imagina dorindu-l pe bunicu', bleah! Bleah!!!

Cu Daniel n-ar fi la mijloc decât problema consangvinităţii, pentru că, altfel, suntem complet străini. Ar mai fi problema contracepţiei, în favoarea căreia oricum mă declar. Am doar cincisprezece ani! Este ilegal, cred, şi n-ar merita să mergi la închisoare pentru asta. Dar se pare că el mă doreşte şi cine m-ar mai dori pe mine, aşa infirmă? Nu vreau să fiu o depravată, deşi probabil deja sunt. *Oricum,* am spus nu înainte să mă gândesc, din cauză că era beat şi jalnic. L-am respins, iar el s-a dus să se culce în patul celălalt, unde a început să sforăie zgomotos, iar eu am rămas întinsă în patul meu, gândindu-mă la Heinlein şi la povestirea aceea a lui Sturgeon din *Dangerous Visions,* „If All Men Were Brothers, Would You Let One Marry Your

[43] Personaje din Triton.

Sister?”[44] Ce titlu grozav.

De dimineaţă s-a purtat de parcă nu se întâmplase nimic. Ne-am întors la privirile aruncate pe furiş şi am mâncat şuncă moale şi ouă ochiuri reci în restaurantul hotelului. Mi-a dat bani pentru biletul de tren şi încă zece lire pentru cărţi. Chiar şi dacă aş folosi o parte din ei pentru mâncare şi pentru bilete de autobuz, tot mi-ar rămâne bani ca să cumpăr cel puţin zece cărţi. E foarte ciudat când vine vorba de bani, căci uneori se comportă ca şi cum n-ar avea niciun ban, după care ţi-i întinde pur şi simplu. Trebuie să mă întorc în Shrewsbury sâmbăta viitoare, pentru că trebuie să ajung la şcoală duminică seara. Dar asta înseamnă o săptămână, o săptămână întreagă la dispoziţie. O să vină să mă aştepte la gara din Shrewsbury. Iar mătuşica Teg o să vină să mă ia azi de la gară, în Cardiff. Am sunat-o din Paddington. Între timp, mă aflu undeva la mijloc, la mijloc din toate punctele de vedere, între lumi, mâncând Kit Kat şi scriind în jurnal. Îmi plac trenurile.

Luni, 29 octombrie 1979

Jumătatea semestrului de aici nu corespunde cu jumătatea semestrului de la Arlinghurst, toată lumea de aici a avut deja vacanţă săptămâna trecută. Tipic. Aşa că mătuşica Teg e la şcoală, predă, iar toţi prietenii mei sunt tot la şcoală. Am ajuns aici azi-noapte, am mâncat o bucată de plăcintă cu brânză făcută de mătuşica Teg şi am adormit imediat după cină.

Astăzi m-am plimbat prin Cardiff şi am cumpărat cărţi. Partea plăcută a librăriei Lears este că are cărţi americane. Librăriile Chapter şi Verse sunt foarte drăguţe, mereu trec pe acolo, dar nu importă cărţi. Apoi, mai sunt şi o mulţime de anticariate. Cum este cel din Castle Arcade, cel din Hayes şi cel de lângă cazinou, în care găseşti inclusive cărţi porno în camera din spate. Cred că sunt

---

[44] „Dacă toţi bărbaţii ar fi fraţi, l-ai lăsa pe unul să se însoare cu sora ta?”, de Theodore Sturgeon.

singura persoană care cumpără cărţile din camera din faţă. Mi se aruncă întotdeauna priviri ciudate, de parcă mi-aş dori să intru în camera lor dosnică stupidă, ca să cumpăr cărţile lor porno stupide. Ori poate că ei nu vor să vândă cărţile normale din faţă, din cauză că ar fi nevoiţi să aducă mai multe? Am cumpărat un *The Best of Galaxy,* volumul IV cu zece pence, care conţine o povestire de Zelazny.

Apoi, seara am mers în vale ca să-l vedem pe bunicu'. A ieşit din spital şi acum e într-un azil care se numeşte Fedw Hir. Practic, toţi ceilalţi de acolo sunt duşi cu pluta. E un bărbat care stă pe jos şi bolboroseşte continuu: „Blubba, blubba, blubba"; şi mai e unul care ţipă la anumite intervale de timp. Este cel mai oribil şi mai depresiv loc în care am fost vreodată, cu toţi oamenii ăia cu fălci căzute şi cu ochi goi, stând în paturile lor îmbrăcaţi în pijamale şi arătând de parcă s-ar afla în antecamera morţii. Bunicu' este unul dintre cei sănătoşi la cap. Este paralizat complet pe o parte, dar cealaltă parte o are la fel de zdravănă ca de obicei şi poate să vorbească. Mintea o are întreagă, deşi culoarea pielii nu e chiar normală. A avut părul grizonant de când îl ştiu, dar acum e alb şi are o şuviţă în nuanţa laptelui prins.

Poate vorbi, deşi n-are prea multe de spus. Speră să fie lăsat să plece acasă curând, totuşi, mătuşica Teg nu este de aceeaşi părere, cu toate că şi ea speră să i se dea drumul pentru o zi, de Crăciun. Îşi doreşte să vin şi eu şi i-am spus că voi veni doar dacă nu va trebui să dau ochii cu mama. Nu ştiu dacă vom reuşi să facem asta. Bunicu' a fost încântat peste poate să mă vadă şi a vrut să afle totul despre mine şi ce anume am mai făcut, ceea ce a fost stânjenitor, normal. N-a vrut să menţioneze numele lui Daniel, deloc, niciodată, şi n-a vrut să mai audă pe nimeni pomenindu-l de când a părăsit-o pe mama. Aşa că normal că nu pot spune nimic despre el. Dar i-am povestit despre şcoală, lăsând la o parte cât de îngrozitoare este şi faptul că mă urăşte toată lumea. I-am povestit despre note şi despre bibliotecă. M-a întrebat dacă mi se vindecă piciorul

şi i-am spus că da.

Nu este adevărat. Însă acum îmi dau seama că n-are importanţă. În regulă, mă doare, dar pot să merg chiar şi aşa. Eu mă pot mişca. El este pur şi simplu blocat acolo, deşi face fizioterapie, aşa mi-a spus mătuşica Teg.

Când am plecat, mătuşica Teg, care vine deseori în vizită, le-a spus noapte bună unora dintre pacienţi, pe care-i cunoaşte, care ori nu i-au răspuns, ori i-au răspuns într-o manieră nepotrivită, urlând sau bâlbâindu-se. N-am putut să nu mă gândesc la Sam, care ar trebui să fie cam de aceeaşi vârstă cu aceşti oameni, la camera lui drăguţă şi călduroasă, la teancurile lui de cărţi şi la samovarul electric. El este o persoană, pe când aceşti bărbaţi sunt doar deşeuri, serios, rămăşiţele unor oameni.

— Trebuie să-l scoatem pe bunicu’ de aici, am zis.

— Da, dar nu e chiar aşa uşor. Nu se poate descurca singur. Eu aş putea trece pe la el la sfârşitul săptămânii, însă o să aibă nevoie de o infirmieră. Este foarte scump. Cei de la azil speră să poată ieşi la primăvară.

— Aş putea locui cu el să-l ajut, am spus, iar pentru o clipă ideea a cântărit cât o mică fărâmă de speranţă.

— Tu trebuie să mergi la şcoală. Şi, în orice caz, nu l-ai putea ajuta să se deplaseze. Îşi sprijină greutatea pe cel care-l ajută.

Are dreptate. M-aş prăbuşi sub greutatea lui, mi-ar ceda piciorul şi-am ajunge amândoi pe jos.

Ar trebui să-i scriu. Aş putea face asta, scrisori drăguţe, care să-l înveselească. Mătuşica Teg i le-ar putea citi cu voce tare, ar avea un subiect de discuţie în orele de vizită. Trebuie să facem ceva ca să-l scoatem de acolo. Este incredibil de sumbru locul ăla. Şi eu care credeam că la şcoală este rău.

Marţi, 30 octombrie 1979

Astăzi am mers în susul văii, într-un autobuz alb cu roşu. Este interesant. Autobuzul merge pe drumul vechi, pe străzile înguste cu case terasate, prin Pontypridd, iar în

timpul călătoriei, peste tot am văzut zone de descărcare a cărbunelui, grămezi de zgură şi case urâte, înghesuite unele în altele, şi deasupra lor, dealurile. Când am ajuns în Aberdare, am coborât şi am mers prin cwm[45], către ruinele pe care noi le denumim Osgiliath. Nu ştiu sigur ce sunt. Copacii erau practic goi, iar pe pământ era plin de frunze ude. Nu ploua, ceea ce era bine, din moment ce aveam neapărat nevoie să stau jos când am ajuns acolo. Nu ţineam minte să fi fost aşa departe. Sau, mai degrabă, îmi aduceam aminte că se află la un kilometru distanţă, cea mai mică depărtare între ruină şi orice staţie de autobuz, dar, totuşi, o cale lungă pentru mine acum.

Nu m-am dus neapărat să caut zâne. Voiam doar să ajung în locul ăla. Dar zânele erau şi ele acolo. Glorfindel, de exemplu. Mă aşteptau.

Mi-ar plăcea să consemnez discuţia pe care am avut-o cu ele, aşa cum ar fi fost dacă aş fi avut-o cu elfii lui Tolkien.

— Mult tare ne-ai lipsit şi îndelung ţi-am aşteptat venirea, Mori. Îndelung te-am căutat printre copaci şi prin palate, în zadar. La urechi ne-a ajuns, dintr-un tărâm îndepărtat, că încă mai cutreieri lumea, despărţită de sora ta geamănă, aşa că am tot aşteptat, năzuind până azi ca vântul să ne aducă veşti despre venirea ta. Fii binevenită printre noi, căci mare nevoie avem de tine.

N-a fost aşa. Câteodată, eu şi Mor ne jucam imaginându-ne că aşa ar vorbi zânele cu noi. Discursul lui Glorfindel a fost în esenţă cum l-am descris mai sus, asta a vrut el să spună, doar că nu s-a folosit aproape deloc de cuvinte, iar când a vorbit efectiv, a făcut-o în galeză şi nu s-a exprimat aşa.

Glorfindel este foarte frumos. Arată ca un tânăr de nouăsprezece sau douăzeci de ani, are părul negru şi ochii cenuşii. Poartă o mantie din frunze care se învârtejeşte în jurul lui, doar că de fapt nu este chiar o mantie. Nu e ca şi cum ar putea să şi-o dea jos de pe el.

Zânele sunt foarte înţelepte. Sau, mai degrabă, ştiu o mulţime de lucruri. Au o experienţă bogată. Înţeleg mai

[45] În galeză, în original *cwm* - vale.

bine ca oricine cum funcţionează lumea magiei. De aceea, ar fi fost un dezastru teribil dacă ar fi reuşit mama să le controleze. S-ar fi folosit de cunoştinţele lor ca să devină ea mai puternică. N-ar fi putut să n-o ajute. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat în lumea reală. Nu cred că ar fi devenit cu adevărat o regină malefică, nu chiar. Dar, deşi nu mai poate încerca niciodată asta, pune altceva la cale. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Ceea ce vrea Glorfindel să fac este să mă duc mâine prin Ithilien, în labirintul lui Minos, unde, spune el, vor veni morţii. Mâine *este* Halloweenul. Spune că trebuie să iau frunze de stejar şi să fac o uşă prin care să poată trece morţii. Asta o va opri pe ea să obţină controlul asupra lor. Zânele ştiu o mulţime de lucruri, dar nu pot face prea multe, pentru că nu pot interacţiona chiar atât de mult cu lumea reală, nu pot muta lucruri, de exemplu. Trebuie să convingă pe cineva să facă asta pentru ele, adică pe mine. Potrivit spuselor lui Glorfindel, el a făcut tot ce a putut ca să mă determine să vin aici săptămâna asta. Nu ştia unde sunt până când n-am vorbit cu zâna şi n-a putut să mă influenţeze până când n-am ars scrisorile. Apoi a aranjat lucrurile în aşa fel încât să mă aducă la el. (A reorganizat orarul? Toate orarele şcolii? A aranjat ca Daniel să mă lase să vin aici? M-a făcut să-mi doresc să vin în cwm astăzi? Câteodată urăsc magia.)

Mi-a spus c-o să fie uşor, nu ca ultima dată. Fără riscuri. Singura dificultate este că va trebui să ajung acolo pe înserat. Am crezut c-o să fie foarte greu să fac asta, însă când am minţit-o pe mătuşica Teg, spunându-i că vreau să iau ceaiul cu Moira, de la şcoala gimnazială, ea mi-a zis doar c-o să vină să mă ia la şapte, ca să mergem să-l vizităm din nou pe săracul bunicu’ la Fedw Hir.

Citesc *The Spell Sword,* de Marion Zimmer Bradley. E foarte amuzantă.

Miercuri, 31 octombrie 1979

Am fost la limită, însă nu aşa cum m-am aşteptat.

Primul lucru de menţionat: un drum lung, foarte luuuung! În timp ce mergeam, nu s-a apropiat de mine nicio zână. Ele urăsc durerea, nu ştiu de ce, dar ştiu asta de mult timp, de când ştiu orice altceva despre ele. Chiar şi un genunchi julit sau o gleznă scrântită le face să se împrăştie imediat. Durerea din picior, care urla în mine la fiecare pas, probabil că le gonise de pe o suprafaţă de câţiva kilometri de jur împrejur. Bine că am plecat devreme, lăsând lucrurile să se aşeze după venirea mea.

Labirintul regelui Minos este chiar pe muntele Graig. Este una dintre ruinele aflate la înălţime. A fost o turnătorie foarte veche, una dintre primele, şi de acolo se extrăgea minereul de fier, dar nu de la mare adâncime. Ceea ce a mai rămas din ea arată ca un labirint sau ca o reţea de labirinturi. Trebuie să-ţi găseşti drumul pe lângă pereţi şi, deşi niciunul nu-ţi vine mai sus de umăr, chiar te simţi de parcă ai urma traseele sinuoase ale unui labirint. Intrarea către puţurile de exploatare este chiar în centru, un pic îngropată în pământ, şi există un fel de alee care duce în jos, spre ea. M-am sprijinit de perete să mă odihnesc, rezemându-mi şi bastonul. Cădea o burniţă măruntă, aşa că nu puteam citi, deşi bineînţeles că îmi luasem o carte cu mine. Era *Babel 17,* de Samuel Delany. O începusem în autobuz. Adusesem şi frunze de stejar, pe care le adunasem în timp ce urcam prin teribil de împăduritul Ithilien. Glorfindel nu-mi spusese câte să aduc, dar îmi îndesasem o mulţime în geantă. Frunzele stejarilor nu cad nici iarna, precum cele ale copacilor mallorn[46], aşa că sunt uşor de găsit.

Eram îmbrăcată cu haina de la uniformă, din cauză că nu mai am altceva de purtat. Nu mi-am luat paltonul cu mine când am fugit de-acasă. Haina asta are emblema şcolii Arlinghurst, un trandafir, cu mottoul *Dum spiro spero,* care chiar îmi place – cât timp respir, nu-mi pierd speranţa. Am auzit o glumă despre o şcoală care şi-a ales: „Aud, văd, învăţ”, care s-ar traduce prin: „Audio video disco”. M-am gândit o vreme la asta. De la aşa distanţă pot

---

[46] Specie de copac inventată de Tolkien în *The Lord of the Rings.*

spune că îmi cam place mottoul. Când sunt la şcoală simt că e de datoria mea să urăsc tot ce ţine de ea, altfel ar fi ca şi cum m-aş preda. Stând acolo, şcoala mi se părea undeva foarte departe, chiar dacă purtam haina de la uniformă. Peisajul văii are ceva real şi esenţial, care face ca orice altceva să pară o efemeră distragere a atenţiei.

După ceva vreme a apărut soarele, palid pe cer. Norii alergau cu o viteză incredibilă, iar eu priveam de-a lungul văi de la o înălţime asemănătoare cu a lor. Pe aici nu sunt prea mulţi copaci, doar doi scoruşi fusiformi, crescuţi la intrarea în puţurile de exploatare. Stoluri de păsări se roteau pe deasupra, probabil hotărându-se în ce parte să migreze, profilând modele pe cer. După soare şi-au făcut apariţia şi zânele, pândindu-mă din spatele zidurilor. În cele din urmă a apărut şi Glorfindel.

E foarte frustrant să transcrii o discuţie cu o zână. Ori o scriu cu cuvinte normale, ceea ce înseamnă s-o inventez, ori încerc să redau în câteva cuvinte ceva ce se desfăşoară doar parţial cu vorbe. Dacă aş scrie-o aşa cum am făcut-o ieri, ar fi o minciună. Transcriu ceea ce mi-aş fi dorit eu să spună, când de fapt el n-a spus decât câteva cuvinte şi a arătat o mulţime de emoţii. Cum să transcrii aşa ceva? Poate că Delany ar fi putut.

Oricum, n-am vorbit prea mult. S-a aşezat lângă mine şi aproape că-l puteam simţi. Apoi l-am simţit lângă mine în carne şi oase, ceea ce este mai mult decât neobişnuit, şi s-a creat un fel de tensiune sexuală. Ştiu, de necrezut, cu o zână! După aceea toate zânele au venit mai aproape, ceea ce m-a îngrijorat, iar când am început să mă îngrijorez, Glorfindel a devenit la fel de lipsit de substanţă ca de obicei, deşi era tot acolo.

Mi-am amintit atunci că ştiu poveşti despre femei care au făcut sex cu zâne şi fiecare dintre acele poveşti este despre cum au rămas însărcinate. L-am privit pe Glorfindel. Da, este foarte frumos şi, fără îndoială, masculin. Se uita la mine de parcă ar fi simţit şi el ceva. Într-adevăr, mi-ar fi plăcut şi mie, dar nu dacă ar fi inclus aia! În niciun caz! Chiar dacă toţi bărbaţii obişnuiţi pe

care-i voi cunoaşte se vor uita la mine doar ca la o bucată de carne. Şi, într-un fel, ăsta ar fi tot incest, cu Glorfindel. Cu atât mai mult cu el.

— Neatinsă? a întrebat el, sau ceva de genul ăsta.

Nu sunt sigură ce înseamnă. Dar ştiam la ce se referă.

— Până acum, m-am împotrivit oricui a încercat, am spus, ceea ce a sunat mult mai aspru decât intenţionasem, însă nu era decât purul adevăr, nu că aş fi numit luptă ceea ce s-a întâmplat cu Daniel. Ştii ce s-a întâmplat cu Carl.

— Mort, a zis el, ca o sentinţă plină de bucurie maliţioasă.

Carl murise. Era poliţist şi s-a dus în Irlanda de Nord pentru că era mai bine plătit acolo, însă a fost ucis într-o explozie. Sau, ca să explic altfel, îl întrebasem pe Glorfindel cum aş putea scăpa de el şi i-am furat pieptenele şi l-am scufundat în Mlaştina Croggin. Asta s-a întâmplat pe când locuiam cu mama, iar el venea în camera mea şi se aşeza prea aproape, tot încercând să mă atingă. L-am muşcat, tare, iar el m-a lovit, dar n-a mai insistat. Ştiam că lucrurile n-o să se termine aşa. Aveam paisprezece ani pe atunci. Să arunci pieptenele cuiva într-o mlaştină nu e o crimă. Am crezut că a funcţionat când el a plecat.

Glorfindel doar s-a uitat la mine şi am ştiut că e prietenul meu, la fel ca orice altă zână, atât cât or fi ele de prietenoase, având în vedere ceea ce sunt de fapt. Celor mai multe zâne nu le pasă de oameni sau de lume, în general, iar cele cărora le pasă nu arată ca oamenii. Nu ştiu ce însemna pentru el dorinţa care plutea în aer, între noi. Numele lui nici nu este Glorfindel, nici măcar nu are un nume. Nu este o fiinţă umană. Eram foarte conştientă de asta.

Soarele cobora dincolo de dealul pe care ne aflam noi, însă nu apusese de tot; în valea alăturată era încă lumină. Dar presupun că întotdeauna mai urmează încă o vale, şi tot aşa, în jurul lumii, până când vine ziua de mâine. Umbrele noastre erau foarte lungi. Glorfindel s-a ridicat şi

mi-a spus să împrăştii frunzele într-o spirală prin labirint, până lângă cei doi scoruşi. Aşa am făcut, după care am stat şi am aşteptat, în timp ce lumina zilei pălea. Nu eram sigură dacă urma să văd ceva sau nu sau dacă era una dintre acele ocazii când făceam ce mi se spunea, chiar dacă n-avea nicio noimă, şi nefiind sigură apoi dacă funcţionase sau ce urmări o să aibă. Albastrul cerului s-a stins până când n-a mai existat niciun pic de culoare în jur, deşi încă nu se întunecase. Am început să mă gândesc la drumul de întoarcere şi la cât de greu îmi va fi să-l străbat.

Apoi au început să sosească, urcând de-a lungul drumurilor cu şine, ieşind din vale în amurg. Erau fantome, cred, procesiunea morţilor. Nu erau regi palizi sau fecioare palide, erau femei şi bărbaţi aspriţi de muncă – oameni absolut normali, doar că erau morţi. N-ai fi putut în veci să-i confunzi cu viii. Nu puteai vedea prin ei, dar erau mai lipsiţi de culoare decât orice altceva şi nu mai erau la fel de materiali pe cât obişnuiau să fie. L-am recunoscut pe unul dintre bărbaţi. Stătuse lângă bunicu’ în Fedw Hir, bolborosind continuu. Acum mergea cu uşurinţă, făcând paşi mari, voios. Avea o expresie gravă şi liniştită, era un bărbat demn şi hotărât. S-a aplecat şi a ridicat una dintre frunzele mele de stejar de pe cărare şi a întins-o ca pe un bilet de cinema în timp ce trecea printre cei doi copaci. N-am văzut pe nimeni care s-o ia. Nu puteam scruta întunericul cu privirea.

Alţi câţiva se foiau în jurul intrării, căci străbătuseră cale lungă şi nu puteau pătrunde din cauza a cine ştie ce făcuse mama. Când l-au văzut pe bătrân dând frunza, au început şi ei să adune frunze. Apoi au început să intre, unul câte unul. Erau serioşi şi demni, nu scoteau niciun sunet, aşteptându-şi rândul să treacă printre copaci şi să dispară în întuneric. Nu ştiu dacă intrau în pământ sau sub deal, dacă intrau într-o altă lume, în Acheron sau mai ştiu eu unde. Printre ei erau o femeie grasă şi un tânăr cu o cască de motociclist pe cap, probabil un cuplu. Toţi morţii se vedeau unul pe altul, dar nu păreau să ne vadă pe mine sau pe zâne, care se adunaseră pe ambele părţi ale cărării

şi se uitau la ei. Tânărul i-a făcut semn femeii să o ia înainte, iar ea s-a supus, solemnă, de parcă ar fi fost într-o biserică.

Apoi am văzut-o pe Mor. Nu mă aşteptasem la asta. Mergea liniştită alături de ceilalţi, cu o frunză în mână, de parcă ar fi jucat un rol însemnat în toate astea. Am strigat-o pe nume, iar ea s-a întors şi m-a văzut, după care a zâmbit, cu o asemenea căldură că mi-a frânt inima. Am întins mâna spre ea şi ea la fel spre mine, dar de fapt nici nu se afla acolo. Era ca o zână, mai ceva ca o zână. Părea speriată şi privea când într-o parte, când în cealaltă, la zânele aliniate de-a lungul cărării.

— Las-o să plece, a zis Glorfindel, aproape şoptindu-mi în ureche, o şoaptă atât de caldă încât mi-a adiat părul.

Nu o ţineam pe loc şi, totuşi, o ţineam. Mâinile ni s-au întins una spre cealaltă, fără să se atingă. Legătura dintre noi era palpabilă. Pâlpâia cu o lumină violetă. Era singurul lucru ce avea o culoare. În mod normal, nu era vizibilă, dar, dacă ar fi fost, m-ar fi urmat pretutindeni de-a lungul ultimului an ca o punte distrusă. Acum se reîntregise, eu mă reîntregisem, pentru că eram împreună. „Să o ţii sau să mori”, mi-a şoptit la ureche, iar eu am înţeles. Voia să spună c-aş putea s-o păstrez lângă mine, dar ar fi un lucru rău, şi am avut încredere în el, deşi n-am înţeles de ce, ori aş fi putut pleca şi eu cu ea prin acea poartă către moarte. Asta ar fi însemnat sinucidere. Totuşi, nu-i puteam da drumul. Mi-a fost atât de greu fără ea tot timpul ăsta. A fost un an atât de groaznic. Dintotdeauna am vrut să mor şi eu, dacă aşa trebuia.

— La jumătatea drumului, a zis Glorfindel, şi prin asta nu voia să spună că sunt pe jumătate moartă fără ea sau că ea ar fi fost la jumătatea unei călătorii spre o anumită destinaţie, ori ceva de genul ăsta, voia să spună că mă aflu la jumătatea cărţii *Babel 17 şi* că, dacă plec, nu voi mai afla niciodată cum se termină.

Poate că există motive şi mai ciudate ca să rămâi în viaţă.

Există cărţi. Există mătuşica Teg şi bunicu’. Mai există

Sam şi Gill. Există împrumutul interbiblioteci. Există cărţi în care poţi să te cufunzi şi cărţi în care te poţi ascunde. Există speranţa îndepărtată a unui karass cândva, în viitor. Există Glorfindel, căruia îi pasă de mine, pe cât se poate să-i pese unei zâne de cineva.

I-am dat drumul. Am ezitat, dar i-am dat drumul. Ea s-a agăţat de mine. Mă ţinea strâns, deci nu era suficient ca doar eu să-i dau drumul. Dacă voiam să trăiesc, trebuia s-o îndepărtez cumva, prin intermediul legăturii dintre noi, deşi ea plângea şi mă striga şi se agăţa cât putea de strâns. A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Mi-a fost mai greu decât atunci când a murit. Mai greu decât atunci când m-au smuls de lângă ea, iar ambulanţa a luat-o de acolo, lăsând-o pe mama s-o însoţească, surâzătoare, deşi pe mine nu m-au lăsat să merg. Mai greu decât atunci când mătuşica Teg mi-a spus că a murit.

Mor a fost întotdeauna mai curajoasă decât mine, mai realistă, mai drăguţă, în general o persoană mai bună. Ea era jumătatea mai bună.

Dar acum îi era frică, era singură, îndurerată şi moartă, iar eu trebuia s-o fac să plece. Şi-a schimbat înfăţişarea în timp ce se agăţa de mine, devenind ca iedera, înconjurându-mă complet, precum algele, cu filamente agăţătoare, alunecoase, de care nu puteam scăpa. Îmi doream să o desprind de mine, dar nu reuşeam şi, chiar dacă îşi schimba forma, ştiam că era tot Mor. Simţeam că era tot ea. Îmi era teamă. Nu voiam să-i fac rău. Într-un final, mi-am sprijinit greutatea în picior. Durerea a retezat legătura, în acelaşi fel în care le înspăimântă pe zâne. Durerea este ceva ce corpul meu poate să producă pur şi simplu. La fel de simplu cum fusese să adun frunze de stejar şi să urc cu ele pe munte.

Atunci ea a dat să plece, sau a încercat, dar amurgul se transformase în întuneric şi n-a mai putut trece prin poartă, căci acolo nu se mai afla nicio poartă. A rămas lângă copaci, redevenind ea însăşi, foarte tânără şi pierdută, iar eu aproape că am întins din nou mâna s-o

ating. Apoi a dispărut, într-o clipită, la fel cum dispar şi zânele.

Drumul înapoi, prin întuneric, singură, a fost lung. La tot pasul mă temeam că am să dau peste mama, venită să vadă ce mersese prost cu planul ei de-a pune mâna pe toţi. Din cauza lui Mor ar fi putut să încerce, acum îmi dau seama, pentru că Mor fusese fiica ei, sângele ei. Mă gândeam întruna că eu nu puteam să alerg, iar ea putea. O simţeam pe Mor mai departe ca niciodată. Zânele dispăruseră toate din cauza durerii, normal. Chiar şi *Babel 17,* pe care o aveam în geantă, se simţea ca şi cum s-ar fi aflat la mare depărtare. Dar mătuşica Teg mă aştepta lângă maşină, iar bunicu' la Fedw Hir, atât de bucuros să mă vadă, încât cred că i-aş fi frânt inima dacă aş fi dispărut. Patul în care stătuse omul care bolborosea era gol, îi luaseră deja trupul de acolo. Fusese norocos că putuse să plece azi-noapte. Oamenii care mor în noiembrie trebuie să aştepte un an întreg. La fel ca Mor. Ce s-a întâmplat cu ea? Va trebui să aştepte până la anul?

Joi, 1 noiembrie 1979

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât înţeleg mai puţin ce s-a întâmplat. Oare toate văile au un portal ca acela? Dar oamenii care mor în locuri cu teren plat? Oare chiar o fi portalul atât de vechi, mai vechi decât turnătoriile, sau turnătoriile îl creaseră acolo unde înainte nu fusese decât coasta netedă a dealului? Unde au plecat? Oare ei au fost toţi? Ce s-a întâmplat cu Mor? Unde e acum? Oare mama a pus gheara pe ea, în cele din urmă? O vor ajuta zânele? Care-i treaba cu scoruşii? N-am mai auzit până acum că scoruşul ar fi copacul morţii – ar trebui să fie tisa care creşte în cimitir. Dar au mai fost şi frunzele de stejar, frunze uscate de stejar. Încă mai am una în geantă. Nu înseamnă că a mai rămas cineva pe dinafară, Mor avea şi ea una, iar pe pământ încă mai erau o mulţime de frunze când am plecat eu, căci adusesem mai multe decât trebuia. Am crezut că scăpasem de toate, însă am mai găsit una în

supracoperta de la *Babel 17.* Ce carte *bizară!* Oare limbajul chiar modelează felul în care gândim? Vreau să spun, chiar aşa o fi?

Se pare că astăzi am o groază de întrebări.

Eram frântă, iar de picior nici nu mai pomenesc, aşa că am rămas în casă şi am citit toată ziua. Apoi am pregătit cina pentru mătuşica Teg, pentru când avea să se întoarcă de la şcoală – ciuperci la cuptor cu ceapă, brânză şi smântână, cartofi în coajă, cu şi mai multă brânză, şi mazăre. Mi-a spus că totul a fost foarte gustos, că bărbaţii au parte zilnic de aşa ceva, dacă sunt căsătoriţi, şi că ea ar avea nevoie nu de un bărbat care s-ar aştepta la aşa ceva din partea ei, ci de o soţie care să facă asta pentru ea. A fost foarte plăcut să gătesc cu ingrediente adevărate. Este ceva foarte legat de pământ. Nu e ca şi cum aş fi făcut vreun act de magie, căci este ceva dincolo de magie să iei ciuperci mari şi lătăreţe şi cartofi cruzi şi să transformi toate astea în ceva absolut delicios. Eu doar pregătisem cina. Mă întreb cât de mult din actul gătitului pentru altcineva este magic, pur şi simplu mai mult decât îmi dau eu seama. Cred că destul de mult. Farfuriilor mătuşicii Teg nu le place de mine mai mult decât îi place lui Persimmon. Cuţitele nu m-au tăiat, dar s-au răsucit ciudat în mâinile mele. Ele ştiu că nu sunt persoana care ar trebui să le folosească în mod normal.

Se pare că există un roman fantasy scris de Heinlein, cu titlul *Glory Road.* Asta chiar că ar fi ceva! Mă întreb dacă Daniel îl are. Dacă nu, întotdeauna există binecuvântatul împrumut interbiblioteci.

Vineri, 2 noiembrie 1979

Astăzi m-am dus iar cu autobuzul în Aberdare. Nici urmă de Mor ori de zâne, deşi am avut tot timpul senzaţia că dispăreau chiar de sub ochii mei şi că apăreau chiar acolo unde nu mă uitam eu. Era un joc, fireşte, dar nu eram dispusă să-l joc. Eu voiam răspunsuri, deşi ar trebui să ştiu că este imposibil să primeşti răspunsuri directe de la ele,

chiar şi atunci când şi ele au nevoie de ceva, ceea ce clar nu era cazul acum.

M-am dus la casa bunicului. Încă mai am cheia de la uşa din faţă, deşi era mai înţepenită ca oricând şi mi-a fost tare greu să intru. Mătuşica Teg păstrează curăţenia, însă tot se pune praful şi se simte un miros de încăperi nefolosite. Este o casă foarte mică, înghesuită între alte două case. Pe când locuia mătuşica Florrie aici nu exista o baie, era comună cu bucătăria, iar toaleta era un *ty bach*[47] afară. Aşa era şi pe vremea când locuiau acolo străbunicii mei. Bunicul a pus instalaţii sanitare când s-a mutat. Chiar îmi plăcea cada din bucătărie, de lângă soba cu cărbuni. Era surprinzător de confortabil. Dar uram tare mult să trebuiască să merg la toaletă în grădină, mai ales noaptea.

El s-a mutat aici după ce a murit Mor, ca să scape de mama. Toată lumea fuge de ea. Oficial, eu n-am locuit niciodată aici. Oficial, am locuit cu ea. Câteodată chiar locuiam cu ea pentru o vreme, atunci când insista, însă de obicei evitam să fac asta, pe vremea când bunicu' era sănătos. Aveam camera mea, cu patul meu şi cu un cufăr albastru. Majoritatea cărţilor şi hainelor rămăseseră la ea acasă, dar am găsit un pulover din lână al lui Mor, pantalonii mei scurţi din dril, cu un leu pe ei, şi un exemplar din *Destinies. Destinies* este o revistă americană de science-fiction, legată ca o carte broşată şi care se vinde în librăriile Lears, o revistă care mie îmi place nespus de mult. Luni am cumpărat de acolo „April – June", un număr nou. O păstrez ca s-o citesc în tren.

Am renunţat la câteva cărţi. Ştiu că n-o să le pot lua până la Crăciun, dar teancurile tot cresc, şi sunt destul de sigură că n-o să-mi doresc să le recitesc prea curând pe cele lăsate în urmă. La şcoală nu prea am cine ştie ce spaţiu. Oricum, şi dacă le duc dorul, îmi place să le ştiu aici. Dacă bunicu' se înzdrăveneşte suficient de mult încât să poată ieşi de la Fedw Hir şi să vină acasă, m-aş putea întoarce şi eu. Lui Daniel nu prea îi pasă, aşa că sunt sigură că nu va avea nimic de obiectat. Mă simt ca şi cum

[47] În galeză, în original *ty bach* - closet.

n-aş locui de fapt nicăieri, ceea ce îmi displace profund. Gândul că există opt cărţi pe pervazul din camera mea aşezate în ordine alfabetică este liniştitor. Şi asta e magie, este o legătură magică. Mama nu poate ajunge aici şi, chiar dacă ar putea, sunt cărţi. Nu poţi face magie cu ajutorul cărţilor, decât dacă sunt exemplare foarte speciale – şi, chiar dacă ar putea, oricum are deja multe dintre cărţile mele. Are mult prea multe lucruri lăsate de mine în urmă, dar n-am cum să mi le iau înapoi.

Dacă aş înfrânge-o din nou, şi cred că aş putea s-o fac, oare şi-ar dori să se răzbune? N-o să mai fie deloc la fel ca ultima dată. Este foarte puţin spectaculos, mai ales din cauză că nu-l găsesc pe Glorfindel, ca să-i pot pune cele nouă milioane de întrebări pe care le am.

Iar n-am reuşit să încui uşa din faţă. Am încuiat-o pe dinăuntru şi am ieşit pe uşa din spate, după care am pus cheia la loc, prin fanta pentru scrisori. I-am spus mătuşicii Teg, pentru că ea va fi următoarea persoană care va intra în casă.

M-am întâlnit în după-amiaza asta cu Moira, Leah şi Nasreen după ce s-au întors de la şcoală. M-au întrebat cum este să înveţi la Arlinghurst, dar nu le-am spus nimic, doar lucruri vagi. Leah are un iubit, Andrew, care era foarte bun la matematică pe când eram mici şi învăţam la Park School. Le-am spus asta, iar Moira a zis că unele dintre noi au rămas mici. Ea a crescut dintr-odată. Mă întreb dacă şi cu mine se va întâmpla la fel. Am aceeaşi greutate de la doisprezece ani, când eram cele mai înalte din clasă, dar acum majoritatea m-au depăşit. Mi-au povestit toate bârfele. Dorcas, cea care era întotdeauna cea mai bună la franceză şi la galeză şi ai cărei părinţi erau într-o sectă de ţicniţi, Adventişti de Ziua a Şaptea sau ceva asemănător, a rămas însărcinată. Sue a renunţat la şcoală, din cauză că părinţii ei se mută în Anglia. M-am simţit destul de normal şi, în acelaşi timp, bizar, de parcă jucam un rol.

Mâine mă întorc în Shrewsbury, chiar când ele termină cu şcoala pe săptămâna asta şi când am fi putut face ceva

împreună.

Sâmbătă, 3 noiembrie 1979

Trenul care pleacă din Crewe este mult mai mic decât trenul cu care am venit din Londra. Are un culoar şi compartimente mici, cu câte opt locuri fiecare, pe un soi de banchete puse faţă în faţă. Deasupra lor e un suport pentru bagaje şi fotografii în alb-negru cu tot felul de locuri – în compartimentul meu e o fotografie a lui Newton Abbot, un loc de care n-am mai auzit niciodată. Mă întreb unde se află. Arată drăguţ. Mare parte din călătorie am avut compartimentul la dispoziţie doar pentru mine, totuşi o doamnă între două vârste şi cei doi copii ai ei s-au urcat la Abergavenny şi au coborât la Hereford. Nu m-au deranjat prea tare. Cea mai mare parte din timp mi-am petrecut-o uitându-mă pe fereastră sau citind, întâi *Destinies,* apoi am început *Callahan's Crosstime Saloon,* de Spider Robinson, pe care o cumpărasem tot de la Lears.

Trenurile trec în viteză graniţa Ţării Galilor. După Cardiff şi Newport, nu mai urmează decât câmpii şi dealuri până la graniţă. Soarele apărea şi dispărea, aşa cum se întâmplă toamna, aruncând acea lumină neobişnuită, specifică unei după-amiezi tomnatice, cumva ca o lume subacvatică în culori. Norii umbreau culmile munţilor, iar sub câte o rază de soare, iarba părea aproape luminoasă, încât puteai citi la lumina ei. Se vede şi Sugarloaf din tren. Ei bine, este un munte foarte deosebit. Obişnuiam să mergem în Abergavenny uneori şi să cântăm un anumit cântec în maşină: „Pe dealurile din Abergavenny, sperând că vremea va fi bună”[48]. M-am bucurat nespus să-l văd, chiar dacă nu se zăreau decât gara şi dealurile din spatele lui. O să menţionez că am trecut pe acolo când îi voi scrie bunicului. După Abergavenny trenul trece undeva graniţa în Anglia, căci Hereford se află în Anglia, la fel ca şi Ludlow. Ludlow este un orăşel care arată ca un târg. Din tren, seamănă cu Oswestry, doar că pare un pic mai

[48] *Abergavenny,* melodie lansată de Marty Wilde în 1968.

primitor.

Ultima oprire înainte de Shrewsbury este Church Stretton. Aici s-au urcat o mulţime de oameni, iar colţişorul meu frumos, în care mă simţisem atât de confortabil, a devenit dintr-odată cam aglomerat. Inima mi s-a înnegurat un pic. Reuşisem până atunci să mă bucur de călătorie fără să mă gândesc la destinaţie.

Daniel nu mă aştepta în gara din Shrewsbury. Am crezut că mă aştepta pe peron, dar nu era acolo. Am trecut de bariere şi am ajuns în parcare. M-am gândit să iau un autobuz, însă n-aveam nici cea mai mică idee ce autobuz să iau sau de unde. O altă chestie, în Văi ştiu unde duc toate autobuzele, le ştiu traseele şi ştiu de care am nevoie. Cele alb cu roşu merg la Cardiff, iar cele roşu-închis sunt locale. Este uşor să te gândeşti că ştii drumurile cu şine şi felul în care se potrivesc lucrurile, dar nu m-am gândit niciodată cât de util este să cunoşti traseele autobuzelor, până când n-am rămas acolo singură şi pierdută. Aveam geamantanul cu mine, plus încă o geantă cu cărţi, deci nu eram chiar împovărată, totuşi, nici uşor nu-mi era.

Din cele zece lire îmi mai rămăseseră două şi zece pence. (Poate că nu pare mult, dar cumpărasem o mulţime de cărţi.) M-am întors în gară, unde era un magazin W. H. Smiths, şi am cumpărat o hartă făcută de Ordnance Survey[49], una cu o copertă roz, cu o scară de aproximativ trei centimetri la doi kilometri, care acoperea zona oraşului Shrewsbury şi a împrejurimilor. (Întotdeauna am crezut că se spune „ordinance”, dar se pare că nu este aşa. Ordnance. Ce cuvânt amuzant şi ce idee amuzantă. Au topografiat toată ţara pentru armată şi acum vând hărţile tuturor. Mă rog, oricum nu intenţionez să invadez pe nimeni.) M-am întors în parcare şi m-am aşezat pe o bancă. Am găsit Mickleham, unde se află Old Hall, şi m-am gândit că un autobuz care merge spre Wolverhampton va trece şi prin apropierea lui, când Daniel a ajuns, în sfârşit. Am fost uşurată văzând Bentley-ul negru intrând în parcare. Am împăturit harta şi am pus-o deoparte, dar tot a observat-o.

---

[49] Ordnance Survey – Serviciul Topografic Naţional.

— Văd că ai cumpărat o hartă.

— Hărţile sunt foarte interesante, să ştii, i-am spus stânjenită, deşi el ar fi trebuit să fie cel stânjenit, din moment ce întârziase.

Am urcat în maşină. A aruncat un chiştoc pe geam şi a pornit. N-ar fi trebuit să facă asta, nici chiar într-o parcare. Este un obicei urât. Ar putea stârni un incendiu. Am fost tare dezamăgită.

Cred că voi cumpăra cât mai multe hărţi realizate de Serviciul Naţional Topografic. Sunt organizate logic. Aş putea colecţiona tot setul şi să acopăr, astfel, toată ţara, în cele din urmă. Apoi voi putea oricând să ştiu unde mă aflu şi unde se situează anumite locuri în raport cu altele. Deşi nu-mi vor fi de mare folos dacă o să le las acasă, în timp ce eu o să fiu în cu totul altă parte. Va trebui să mă organizez şi să iau cu mine harta locului spre care mă îndrept şi, poate, şi hărţile care acoperă împrejurimile, ţinându-le tot timpul în geantă.

Din Shrewsbury cumpărasem uniforma. Este un orăşel, nu un oraş mare, şi toate clădirile par construite din aceeaşi piatră rozalie.

Am ajuns la Old Hall la timp pentru ceaiul şi gustarea mai substanţială. Există ceaiul de la ora cinci dacă bei ceai, cu prăjituri, biscuiţi şi sandvişuri mici alături, dar mai există şi ceaiul cu gustare caldă şi consistentă. Acum aveau un platou cu gustări calde, adică paste cu brânză şi cu şuncă, dar toate celelalte erau reci. Sandvişurile au fost cu ton şi castraveţi, cu şuncă şi pătrunjel şi cu brânză şi murături. Chiar mi-au plăcut foarte mult. Biscuiţii au fost la fel de uscaţi ca deşertul Kalahari. Şi s-au sfărâmat când i-am uns cu unt. Aş fi putut face biscuiţi mai buni şi la patru ani. N-am spus-o atunci, dar poate că data viitoare îi voi spune uneia dintre mătuşi (nu le deosebesc deloc) că mi-ar plăcea să fac şi eu o încercare şi să fac câţiva biscuiţi. Pare genul de lucru cu care ar fi de acord.

N-au vorbit decât despre şcoală şi s-au aşteptat să contribui cu noutăţi despre profesori şi despre situaţia dormitoarelor. Toate trei au fost în dormitorul Scott şi le

pasă mult mai mult de asta decât îmi pasă mie. Nu le înţeleg absolut deloc! Sunt femei mature şi au propria lor casă – ba chiar o casă impunătoare. Totuşi, nu fac absolut nimic. Nu citesc, nu muncesc, nu fac nimic. Organizează vânzări de obiecte la mâna a doua pentru biserică. Şi bunica făcea asta, dar pe lângă serviciul de profesor cu normă întreagă. Au grijă de casă şi păstrează curăţenia, însă asta nu e o slujbă cu normă întreagă pentru trei persoane. Îl plătesc pe tata să administreze proprietatea şi finanţele, ca să nu fie ele nevoite s-o facă. Sunt bogate, destul de bogate, aşa cred, însă nu pleacă nicăieri şi nu fac nimic, doar stau acolo, mănâncă biscuiţi oribili şi povestesc entuziasmate despre vremea când cele din dormitorul Scott au câştigat cupa. Nu-mi dau seama cât sunt de bătrâne, dar s-au născut înainte de 1940, deci au cel puţin patruzeci de ani şi încă le mai pasă de un dormitor idiot în care au stat la şcoală. Nu se prefac, ca şi cum ar vrea să arate că le pasă de mine. Îmi pot da seama de diferenţă. Continuă discuţia şi în lipsa mea. De ce stau acolo? Şi de ce nu s-a măritat niciuna? Poate că urăsc copiii. Cu siguranţă, pentru ele reprezint o provocare, deşi asta nu se pune; dacă şi-ar fi dorit, ar fi putut avea copii drăguţi din clasa superioară englezească, copiii lor, educaţi şi sociabili.

Daniel are *Glory Road* şi *Waldo and Magic, Inc.,* despre care spune că sunt amândouă fantasy-uri scrise de Heinlein. Mi-a împrumutat şi *The Broken Sword,* de Poul Anderson. Încă mai citesc aventurile lui Callahan, care sunt extrem de drăguţe, nu la fel ca *Telempath,* de Spider Robinson, totuşi, le savurez cu plăcere.

Mâine la biserică, apoi prânzul cu mătuşile, după care înapoi la şcoală, fir-ar să fie!

Luni, 5 noiembrie 1979

Îmi amintesc cât de departe mi s-a părut şcoala de labirint, dar în secunda în care m-am întors acolo a devenit la fel de prezentă şi de invazivă, de parcă n-aş fi fost

plecată absolut deloc.

E nostim cât de neimportante sunt evenimentele demne de menţionat care s-au petrecut aici în prima jumătate a semestrului. A trecut doar o săptămână, dar s-au întâmplat atât de multe prin comparaţie cu o săptămână petrecută la şcoală, încât a părut un an întreg. Totuşi, când am fost întrebată despre asta la cursul de franceză, de la prima oră, n-am putut spune decât: „Je visite mon grandpere dans Londres et je visite mon autre grandpere dans Pays de Galles”[50]. Două vizite la bunici, atât. Tot ce-a spus profesoara a fost c-ar fi trebuit să folosesc *en* în loc de *dans.* M-am cufundat în orele de curs ca într-o cadă cu apă caldă, iar acestea s-au închis deasupra mea. Chiar dacă aş fi fost în stare să le povestesc despre Halloween, despre Glorfindel şi despre morţi, n-aş fi vrut s-o fac.

Glory Road este mai mult decât dezamăgitoare. O urăsc. M-am oprit din citit şi am început cartea cu eseuri a lui Asimov luată de la Gill, atât de mult o urăsc. Îl iubesc pe Heinlein, dar e clar că nu se *pricepe* la fantasy. E pur şi simplu prostesc. Nimeni n-ar spune „Oh, Scar” şi să se înţeleagă „Oscar”, nici măcar nu sună verosimil. Este aproape la fel de proastă ca şi coperta, iar asta spune multe, căci coperta este atât de proastă, încât domnişoara Carroll a ridicat din sprâncene când a văzut-o de la biroul ei de bibliotecară aflat în cealaltă parte a încăperii. Este amuzant cum *Triton,* în care este vorba numai despre sex şi sociologie, are o copertă cu o navă spaţială care explodează, în timp ce *Glory Road,* în care sexul este menţionat ici şi colo, dar de fapt este doar o poveste de aventuri stupidă, are o copertă ca aia.

S-a organizat un fel de concurs de poezie. Toată lumea pare să creadă c-o să câştig eu, de parcă ar fi de la sine-nţeles.

Mi-e dor de munţi. Nu mi-a mai fost dor până acum, cu excepţia momentelor când remarcam cât de neatrăgător

---

[50] Traducere aproximativă (exprimarea personajului este incorectă gramatical): „L-am vizitat pe bunicul meu în Londra şi l-am vizitat pe celălalt bunic al meu în Ţara Galilor”.

de plate sunt locurile pe aici. Însă acum, că am fost acasă şi am stat în mijlocul lor pentru o vreme, mi-e dor tot timpul, mai mult decât de ce-a mai rămas în viaţă din propria mea familie, mai mult decât de posibilitatea de a închide uşa la toaletă. Terenul de aici nu este absolut plat, ci urcă şi coboară, şi pot vedea munţii din nordul Ţării Galilor când e senin. Dar îmi lipsesc dealurile îngrămădite în jurul meu.

Marţi, 6 noiembrie 1979

Focuri de artificii şi un foc de tabără azi-noapte, pe terenul şcolii. Am văzut şi un grup de zâne de foc. Nimeni altcineva nu le-a mai văzut. Le poţi vedea doar dacă deja crezi în ele, ceea ce înseamnă că, cel mai probabil, pot fi văzute de copii. Oamenii ca mine nu încetează să le vadă. Ar fi un *act de nebunie* din partea mea dacă aş renunţa să mai cred în ele. Dar o mulţime de copii renunţă atunci când cresc, chiar dacă obişnuiau să le vadă. Nu mai sunt copil, deşi nu sunt nici adult încă. Trebuie să spun că de-abia aştept.

Vărul meu, Geraint, care este cu patru ani mai mare ca mine, le-a văzut pe zâne când ne jucam împreună în cwm. El avea unsprezece sau doisprezece ani, iar noi aveam şapte sau opt. I-am spus că trebuie să închidă ochii şi, când îi va deschide, le va vedea, şi chiar le-a văzut. A fost uimit. N-a putut vorbi cu ele, din cauză că el nu vorbea decât în engleză, dar noi am tradus ce a spus el şi ce au spus zânele. Probabil că aveam opt ani, fiindcă îmi aduc aminte că am făcut o traducere aproximativă în cel mai pur stil tolkian, iar noi n-am citit *The Lord of the Rings* mai devreme de opt ani. La acea vreme, eram mereu în căutarea cuiva cu care să ne jucăm, de preferat un băiat, din cauză că în cărţi acesta este genul de grup care îţi trebuie dacă vrei să păşeşti în altă lume. Credeam că zânele ne vor duce cu ele în Narnia sau în Elidor[51]. Geraint

[51] Tărâm imaginat de Alan Garner (n. 1934) în romanul cu acelaşi nume.

părea un candidat potrivit. Le văzuse pe zâne şi fusese fascinat de ele. Le plăcuse, iar ele îl plăcuseră pe el. Însă Geraint locuia în Burgess Hill, în apropiere de Brighton, şi îşi petrecea doar verile în Aberdare, iar vara următoare n-a mai putut să le vadă, a zis că era prea mare ca să se mai joace, amintindu-şi ce se întâmplase doar ca pe un joc în care noi ne prefăcuserăm că suntem zâne. Tot ce-şi dorea să facă era să joace fotbal. Am fugit şi l-am lăsat în grădină cu mingea lui stupidă, supărat, dar nu le-a spus adulţilor că l-am abandonat. La cină a povestit ce zi plăcută a avut jucându-se cu mingea. Bietul Geraint!

De dimineaţă am primit o scrisoare, pe care n-am deschis-o, şi, de asemenea, o scrisoare de la Sam. M-a întrebat dacă mi-a plăcut Platon şi dacă am găsit şi altceva scris de el. Sam scrie la fel cum vorbeşte. O să-i răspund duminică. Nu există nimic de Platon în biblioteca şcolii. Am întrebat-o pe domnişoara Carroll, iar ea mi-a spus că nu se predă limba greacă în şcoală, deci nimeni nu cere aşa ceva. Aş putea avea o problemă cu împrumutul interbiblioteci, din cauză că nu cunosc numele niciunui traducător, ba chiar nici vreun titlu de carte. Dar aş putea comanda titlurile trecute în *Banchetul,* fireşte, aşa că asta voi şi face.

Penguin este cea mai bună editură atunci când vine vorba de menţionarea altor titluri, chiar dacă nu sunt publicate de ei. Am o grămadă de titluri de comandat sâmbăta asta, pentru că în *Up the Line* am găsit o întreagă listă de titluri de Robert Silverberg. De asemenea, am de gând să comand *Beyond the Tomorrow Mountains.* Sylvia Engdahl a scris această carte minunată, *Heritage of the Star,* iar Puffin, editură ce face parte din grupul Penguin, a publicat-o, şi eu am citit-o. Este vorba despre oameni care trăiesc influenţaţi de o mulţime de superstiţii, dar e şi despre tehnologie, pe care ei o consideră magie! Aceşti oameni sunt asupriţi de Cărturari şi de Tehnicieni, iar cine nu gândeşte cum trebuie este declarat Eretic. De fapt, sunt colonişti pe o altă planetă, însă ei nu ştiu asta şi este pur şi simplu genial! În această poveste există o profeţie, că

atunci când li se va permite să dobândească cunoaşterea, când totul va reveni pe făgaşul normal, vor pleca „Dincolo de Munţii de Mâine”, şi există şi o urmare cu acest titlu, dar n-am văzut-o pe nicăieri, deşi o caut de foarte multă vreme.

Concursul de poezie se desfăşoară la nivel naţional. Toată lumea de la Arlinghurst trebuie să scrie un poem, apoi se va alege cel mai bun poem din fiecare clasă şi-l vor trimite mai departe. Nu-mi vine să cred că lumea crede c-o să câştig. În regulă, realistic vorbind, voi fi cea mai bună din seria inferioară sau, poate, din întreaga grupă, dar asta pentru că standardele de examinare de aici nu sunt deosebit de ridicate. Totuşi, să fiu cea mai bună dintre toţii elevii de cincisprezece ani din toată ţara? În niciun caz. Celei mai bune din şcoală i se vor acorda cincizeci de puncte bonus. Asta entuziasmează pe toată lumea. Cele mai bune o sută de poeme din toată ţara vor fi publicate într-un volum, iar cel mai bun dintre toate câştigă o sută de lire şi o maşină de scris. Chiar mi-ar plăcea o maşină de scris. Nu că aş şti s-o folosesc, dar la reviste trebuie să trimiţi texte scrise la maşină.

Deirdre a venit la mine ezitând, în timpul mesei de prânz, şi s-a aşezat la un scaun distanţă, ca din întâmplare, însă purtându-se atât de stupid încât mai toate fetele au observat-o. Arăta speriată, biata de ea, dar hotărâtă.

— Mama mi-a spus c-ar trebui să stau pe lângă tine, mi-a şoptit.

— Bravo ei, am zis pe un ton normal.

— O să mă ajuţi cu poemul? m-a întrebat.

Aşa că, în timp ce ne facem temele, o voi ajuta să scrie un poem, ceea ce probabil înseamnă că-l voi scrie eu. Încă nu l-am scris pe-al meu, deşi mai am destul timp până vineri.

Joi, 8 noiembrie 1979

Am scris un poem pentru Deirdre şi am fost destul de mulţumită de el. Dar ieri, când citeam *Waldo and Magic,*

Inc. (care este, de fapt, alcătuită din două nuvele destul de diferite), domnişoara Carroll a venit la mine cu un teanc de cărţi de poezie modernă, pe care credea că mi-ar plăcea să le răsfoiesc.

Se pare că poezia a avansat de la Chesterton încoace. Cine s-ar fi gândit? Cu siguranţă, nu bunica şi nimeni altcineva din vreuna dintre şcolile pe care le urmasem eu. Am văzut o strofă dintr-un poem scris de Auden pe care îl citase Delany, dar nu mai auzisem de T. S. Eliot sau de Ted Hughes. M-am cufundat în lumea lui Eliot şi am întârziat la ora de latină, primind astfel un punct penalizare. M-am răzbunat traducându-l pe Horaţiu exact în stilul lui Eliot, iar profesoara n-a mai putut comenta, pentru că respectasem originalul întocmai.

Am scris un poem pentru concurs. Nu sunt chiar mulţumită de el. I-am făcut faţă cu brio lui Chesterton, chiar m-am descurcat bine, dar nu mă simt stăpână pe situaţie. Este un poem despre războiul nuclear, despre boala ulmilor olandezi şi despre cum ar trebui să ajungem în spaţiu, cât încă mai putem.

Se pare că există un poem lung al lui T. S. Eliot, care se cheamă *Patru cvartete,* pe care nu l-am găsit la şcoală. O să-l comand şi pe ăsta, sâmbătă. Potrivit domnişoarei Carroll, T. S. Eliot lucra într-o bancă atunci când scria *Tărâmul pustiit,* din cauză că meseria de poet nu aduce bani.

„Beznă, beznă, beznă...”[52] „Acelea-s perle care au fost ochii lui. Frânturile acestea le-am ţărmuit pe lângă rumurile mele”.[53]

Vineri, 9 noiembrie 1979

Nu mai pare un lucru atât de îngrozitor că ulmii se usucă acum, când e toamnă, şi toţi copacii par pe moarte.

---

[52] Vers din poemul *East Coker,* trad. Sorin Mărculescu, în *Opere poetice,* T. S. Eliot, Editura Humanitas, Bucureşti, 2011.

[53] Vers din poemul *Tărâmul pustiit,* trad. Mircea Ivănescu, în *Opere poetice,* T. S. Eliot, Editura Humanitas, Bucureşti, 2011.

Altă scrisoare. Va trebui să le ard şi pe astea. Aproape că îmi doresc să aflu dacă a spus ceva despre ce am făcut eu. Mi-ar plăcea să am o confirmare. Deşi ştiu că a funcţionat.

Am predat poemul. Domnişoara Lewes s-a uitat la el, dar n-a zis nimic. Domnişoara Gilbert, care predă engleza celor din clasa a unsprezecea, va evalua toate poemele.

Sper că mă vor aştepta câteva cărţi mâine, la bibliotecă, mai ales că aproape am terminat tot ce mai aveam de citit. Recitesc *Nine Princes in Amber.*

Continui să o visez pe Mor. Visez că se îneacă, iar eu nu sar după ea. Visez c-o împing în faţa maşinii, în loc să încerc s-o salvez. Ne-a lovit pe amândouă. Sunt mereu conştientă de asta, dar nu şi în vise. Visez că o îngrop de vie în mijlocul labirintului, aruncând pământ peste ea în timp ce se zbate, iar pământul îi acoperă părul.

Totul s-a întâmplat exact cu un an în urmă. Am tot încercat să nu mă gândesc la asta, însă amintirile nu-mi dau pace.

Sâmbătă, 10 noiembrie 1979

Am mers în oraş cu autobuzul, anticipând cu încântare momentul în care aveam să ajung la bibliotecă. La gândul ăsta mi se păreau drăguţe până şi străzile cenuşii şi umede, dar mai era totuşi cale lungă până acolo. Burniţa, iar cerul era apăsător şi nemişcat.

Bibliotecarul a fost un pic şocat când a văzut cât de multe cărţi voiam să comand, însă n-a făcut decât să-mi întindă un teanc de formulare, pe care să le completez. Mă aşteptau o mulţime de cărţi! apoi am coborât spre librărie şi am cumpărat *Patru cvartete, Crow,* de Ted Hughes şi *Dragonsinger,* de Anne McCaffrey. Am mai cumpărat şi o cutie de chibrituri.

N-am cumpărat o carte cu titlul *Lord Foul's Bane,* de Stephen Donaldson, care are îndrăzneala să se compare pe sine pe coperta unu cu „Tolkien în formă maximă”. Coperta a patra atribuie citatul lui *Washington Post,* un

ziar ale cărui citate vor condamna pentru mine orice carte de acum încolo. Cum îndrăznesc? Şi cum îndrăznesc editorii? Nu este o comparaţie pe care s-o facă oricine, decât dacă spune: „Prin comparaţie cu Tolkien în formă maximă, aceasta este lipsită de valoare”. Adică, ai putea spune asta chiar şi despre cărţi geniale precum *A Wizard from Earthsea.* Mă aştept ca *Lord Foul’s Bane* (oribil titlu, sună ca un roman cu Conan) să fie mai degrabă ceva de genul Tolkien în cea mai proastă formă, ceea ce ar fi valabil pentru începutul romanului *The Silmarillion.*

Treaba cu Tolkien, şi mă refer aici la *The Lord of the Rings,* este că totul e perfect. Este o lume complexă, care te acaparează cu totul, o adevărată călătorie. Nu este, sunt destul de sigură, reală, dar asta o face şi mai extraordinară, faptul că cineva a putut s-o creeze. Citind-o, se schimbă totul, îmi amintesc când am terminat *The Hobbit* şi i-am pus-o în mână lui Mor, spunându-i: „Citeşte-o. Este destul de bună. Nu cumva mai e una de genul ăsta pe-aici, pe undeva?” Şi îmi amintesc că am găsit-o – am furat-o din camera mamei. Când uşa era deschisă, lumina de pe hol cădea pe rafturile cu autori ale căror nume începeau cu R, S şi T. Ne era mereu teamă să intrăm acolo. Ne gândeam că ea s-ar putea ascunde în întuneric ca să ne prindă. A făcut aşa o dată, când Mor punea înapoi *The Crystal Cave,* de Mary Stewart. De obicei, dacă luam una dintre cărţile ei, deranjam cărţile de pe raft, ca să nu se cunoască. Dar cu *The Lord of the Rings,* fiind într-un singur volum mare şi gros, nu a mers. Am fost îngrozită că va observa. Eram gata să n-o mai iau. Dar ori nu şi-a dat seama, ori nu i-a păsat – sau mai degrabă era plecată pe undeva cu unul dintre iubiţii ei.

N-am mai zis nimic despre ceea ce intenţionam de fapt să vorbesc.

Cititul te face să te simţi prezent în mijlocul acţiunii. E ca şi cum ai găsi o fântână magică într-un deşert. Are de toate. (Mai puţin senzualitate, a zis Daniel. Dar îl are pe *Limbă de Vierme.)*

Este o oază pentru suflet. Chiar şi acum mă pot retrage

oricând pe Pământul de Mijloc să fiu fericită.

Cum poţi compara orice altceva cu asta? Nu-mi vine să cred ce arogant e Stephen Donaldson!

Duminică, 11 noiembrie 1979

Am ieşit pe geamul de la dormitor la miezul nopţii, am făcut un cerc şi am dat foc scrisorilor. Nu m-a văzut nimeni. Am făcut un cerc din obiectele care zăceau în jur, frunze, crenguţe şi pietre, am pus în interior frunza de stejar, bucata mea de lemn şi piatra din buzunar, pe care o am de pe plaja din Amroth. Simţeam că funcţionează, era ca şi cum aş fi stat sub o umbrelă. Mai întâi am citit scrisorile. Voiam să ştiu ce avea de spus. La fel de bine aş fi putut să nu mă deranjez. Singurul lucru pe care l-a spus despre ce am făcut a fost: „Întotdeauna ai fost cea care a semănat cel mai mult cu mine" – ei bine, un om de zăpadă seamănă mai degrabă cu un nor decât cu un morman de cărbuni, însă nici norul, nici mormanul de cărbuni nu se aseamănă prea bine cu omul de zăpadă. Am împăturit scrisorile şi am făcut o pagodă din ele, după care le-am dat foc. Nu m-am uitat la poze, dar am văzut că erau câteva.

Am împrăştiat cenuşa, aşa că n-am lăsat nicio urmă. Apoi am luat piatra pe care o ţineam de obicei în buzunar, am ridicat-o deasupra capului, în lumina lunii (lună în al treilea pătrar, nu ştiu sigur dacă e corect), şi am încercat să realizez o protecţie împotriva viselor rele. Nu ştiu dacă a funcţionat. Am luat piatra şi bucata de lemn şi am plecat.

M-am căţărat înapoi şi m-am băgat în pat. Toată lumea dormea. Lumina lunii cădea pe faţa lui Lorraine. Arăta bizar de frumoasă şi, de asemenea, îndepărtată, de parcă era moartă, de parcă era moartă de secole şi acum ajunsese o statuie din marmură, pe propriul mormânt.

Singura problemă cu privire la trimiterea acestor scrisori este că va trebui să continui să le ard. Târziu în noapte este cu siguranţă ideea cea mai bună, fiindcă atunci nu sunt oameni prin preajmă.

Deirdre mi-a dat o brioşă – o brioşă din Finefare, cu

glazură de zahăr, foarte lipicioasă şi dulce. Sunt ambalate câte şase, aşa că le-a oferit mai multor persoane, dar eu tot am apreciat gestul. Este plăcut să nu te simţi ca un adevărat paria.

I-am scris lui Daniel despre Cârciuma lui Callahan şi despre aroganţa lui Stephen Donaldson. I-am scris lui Sam despre Platon şi despre faptul că am mai comandat cărţi scrise de el. I-am spus şi despre *The Last of the Wine,* pentru că s-ar putea să-i placă, deşi de obicei nu-i plac romanele. I-am scris bunicului despre trecerea prin Abergavenny şi despre dorul de munţi, despre toate jocurile cu mingea care se joacă pe aici şi despre cât de mult mi-ar plăcea şi mie să mă alătur lor dacă aş putea alerga. Îmi *amintesc* cum era să alerg. Tot corpul meu îşi aminteşte. Este o memorie cinetică, dacă aşa s-o spune. L-am cam minţit când i-am spus că mi-ar plăcea să fac sport. Îmi place să stau în bibliotecă şi să citesc şi urăsc faptul că sporturile sunt atât de importante pentru fete. Sunt complet triviale. Ceea ce îmi place mie este să arunc o minge şi să alerg după ea, nu să-mi dau sufletul pentru scor.

Care e faza cu mine şi cu Anne McCaffrey şi oare de ce am cumpărat mai întâi cea de-a doua carte? *Dragonsinger* este urmarea unei cărţi pe care n-am văzut-o niciodată, care se numeşte *Dragonsong!* Oricum, am citit-o. Este ciudat de uşurică în comparaţie cu celelalte două. Acţiunea se desfăşoară în Pern, dar nu e o carte despre Pern, dacă are vreun sens ceea ce spun. Mi-ar plăcea o şopârlă-de-foc.

Sau un dragon, mai degrabă. M-aş avânta în picaj, călare pe dragonul meu albastru, iar el ar sufla flăcări şi ar arde şcoala din temelii!

Luni, 12 noiembrie 1979

Poemul lui Deirdre a câştigat concursul de poezie la nivel de şcoală.

În ciuda faptului că eu l-am scris, sunt şocată. Toată lumea se aştepta să câştig, chiar şi eu însămi. Ce a fost în

neregulă cu poemul meu? Presupun că domnişoara Gilbert este o tradiţionalistă. Nimeni n-a spus nimic, iar eu am felicitat-o pe Deirdre împreună cu celelalte fete, deşi m-am simţit umilită public. (Pe de altă parte, chiar eu am scris acel poem şi măcar Deirdre ştie asta.)

Marţi, 13 noiembrie 1979

Deirdre a venit la mine după ce am terminat temele şi m-a târât afară, ca să putem discuta fără să fim auzite. A început să plângă şi era incoerentă, dar ceea ce voia, mă gândesc, era să spună că n-ar fi trebuit să-i dau ei creaţia mea cea mai bună. Ei bine, nu i-o dădusem. Dar ea crede că i-am dat-o, fiindcă a câştigat. E prima dată când câştigă ceva. Nu cred că a mai câştigat vreodată un punct bonus, poate doar când a înscris vreun gol. I-am spus că merită. S-a aşezat lângă mine la micul dejun şi mi-a oferit, generoasă, cârnatul ei, pe care l-am luat, nu pentru că ar fi fost o insultă, ci pentru că mi-era foame.

Fetele din dormitorul Wordsworth sunt extrem de mândre de ea. Sandra Mortimer, şefa dormitorului, o roşcată ai cărei ochi sunt mereu umezi şi roşii, i-a vorbit personal lui Dierdre, care aproape a leşinat de cât de onorată se simţea.

Citesc *The Shockwave Rider,* de Brunner. Este foarte bună, dar nu se compară cu *Stand on Zanzibar.* Mă întreb cum este să fi scris capodopera ta absolută şi să ştii că n-o să mai fii niciodată în stare de aşa ceva?

Miercuri, 14 noiembrie 1979

Aceasta este povestea adevărată şi completă despre cum eu şi Deirdre am primit câte un punct penalizare azi-dimineaţă.

Ne aflam în baie, o încăpere în care sunt înşirate douăsprezece duşuri, cu o presiune destul de rezonabilă şi cu apă călduţă, dar a cărei temperatură variază. Acolo fac baie zilnic. Există apă caldă, adică apă care nu e rece ca gheaţa, între orele şapte şi opt atât dimineaţa, cât şi seara.

Sunt duşuri şi lângă sala de gimnastică, la care trebuie să mergi obligatoriu după fiecare meci, dar apa de acolo este rece. Majoritatea fetelor doar dau fuga prin ele şi stropesc pe toată lumea. Ca să te speli serios trebuie să faci asta la prima oră a dimineţii sau seara târziu. Probabil că e paradisul lesbienelor, pentru că vezi mereu în faţa ochilor fete dezbrăcate fâţâindu-se de colo-colo.

Cred că de dimineaţă erau vreo cincisprezece fete în duş, concurând toate pentru apa cu ţârâita. Eu şi Deirdre împărţeam un cap de duş şi contam pe statutul meu de leproasă pentru a-l păstra doar pentru noi. Am văzut-o pe Shagger aruncând câteva priviri în direcţia noastră, de parcă s-ar fi căit pentru faptul că se ferea de mine. În timp ce ieşeam de sub jetul de apă pentru a-mi şampona părul, Deirdre a spus râzând:

— Îţi cresc sânii.

— Nu-i adevărat! am zis eu automat, înainte să mă uit.

Apoi m-am uitat în jos şi am văzut că avea oarecum dreptate. Am avut un soi de bobocei multă vreme. Dar la fel avea şi mama, aşa că m-am gândit că ai mei vor fi tot aşa, dar acum erau umflaţi şi parcă se ţuguiau. O mulţime de fete din grupa noastră aveau deja sâni destul de mari. Nu e cine ştie ce diferenţă, ca în cazul părului pubian, ceea ce am şi eu, mai întunecat la culoare decât părul de pe cap, sau ca în cazul menstruaţiei, ceea ce au aproape toate fetele de aici. Mie mi-a venit deja ciclul de doi ani. M-am temut că asta mă va împiedica să mai văd zânele, dar n-a contat, indiferent de ce credea C. S. Lewis despre pubertate.

— Ai nevoie de sutien, a zis Deirdre.

— Ba nu! am ripostat imediat.

Am împins-o de sub duş şi mi-am clătit părul. În timp ce şamponul se scurgea din păr, am privit în jos, spre sânii mei încă nedezvoltaţi.

— Hei, Dee, crezi că au cumva o formă urâtă?

Ea râdea atât de tare, încât de-abia mai putea respira. Fetele au început să se uite la noi ca să-şi dea seama ce era atât de amuzant.

— Nu, pe bune, am spus eu încet, dar aşteptând un răspuns. Au un fel de formă de pară. Sânii altor fete n-au forma asta.

M-am uitat în jur, la celelalte fete de la duşuri, şi niciuna nu avea sânii de forma pe care o aveau ai mei.

— Sunt în regulă, a spus Deirdre.

— Hei, Posomorâto, ce e aşa amuzant? a întrebat Lorraine.

— Comunista a făcut o glumă grozavă, i-a răspuns Deirdre.

Unele fete terminaseră cu spălatul şi se înfăşurau în prosoape, iar acum începuseră să cânte „Jake the Peg”. M-am uitat urât la ele, însă n-a funcţionat din cauza apei.

Eu şi Deirdre am rămas împreună sub şuvoiul de apă.

— Sunt în regulă, a şoptit ea. Arată ciudat pentru tine din cauză că tu îi priveşti de sus în jos. Dacă i-ai putea privi aşa cum îi văd ceilalţi, ţi-ai da seama că sunt la fel ca ai celorlalte fete.

— Într-o oglindă, am zis.

— Ar trebui să zici „Oglindă, oglinjoară”, aşa cum zice Karen, a râs Deirdre.

— Rahat! am spus eu, folosind un alt cuvânt cu care şcoala nu era de acord.

Singura oglindă se află deasupra şirului de chiuvete de la toalete, acolo unde ne spălăm pe dinţi şi ne pieptănăm. Este o oglindă lungă dreptunghiulară fixate în perete, cu tuburi de neon montate deasupra.

— Haide! i-am zis.

Deirdre a chicotit şi a înşfăcat prosopul, iar eu l-am luat pe al meu şi mi l-am înfăşurat în jurul corpului, ca pe o mantie. Am pus săpunul şi şamponul înapoi în săculeţul pentru burete, pentru că altfel cineva ar fi putut să mi le fure sau să-mi verse şamponul în scurgere, cum mi se întâmplase cu gelul de duş în prima săptămână, atunci când îl lăsasem în baie.

Am mers la toalete, care erau lipite de încăperea în care se aflau duşurile. Acolo nu mai era nimeni, ceea ce era uşor de observat din moment ce cabinele toaletelor nu au

uşi. Am lăsat jos săculeţul pentru burete şi mi-am înfăşurat prosopul în jurul capului, ca pe un turban. Este o aptitudine folositoare, pe care am deprins-o de la Sharon. Dacă îi faci un pliseu, rămâne fix. Sharon are păr lung şi rebel şi, chiar şi aşa, reuşeşte să şi-l prindă în prosop. Deci prosopul meu era înfăşurat în jurul capului, iar al lui Deirdre în jurul umerilor, în rest, eram goale.

Am observat dintr-o privire că oglinda era inutilă. Ne reflecta feţele şi gâturile, dar nimic aflat mai jos, cum erau sânii.

— Poate dacă ne-am urca pe ceva, a zis Deirdre, uitându-se-n jur.

— N-avem cum, am spus. Doar dacă ne urcăm pe scaunele toaletelor, dar atunci am fi prea sus.

— Hai să încercăm! a zis ea.

Aşa că am lăsat în jos capacele de la veceuri şi ne-am suit pe ele. Am văzut că suntem prea sus, după care am încercat să ne ghemuim, ca să ajungem la înălţimea potrivită, aproape goale, balansându-ne periculos şi chicotind, fiindcă era de-a dreptul amuzant. Şi atunci una dintre elevele de serviciu a venit să afle ce e cu tot acel zgomot.

Joi, 15 noiembrie 1979

Ori vraja de protecţie împotriva viselor n-a funcţionat, ori ea nu mai trimite vise, iar ele vin din subconştientul meu.

Noaptea trecută am visat că mama plănuia să ne despartă. Urma să se mute în Colchester, în Essex, şi să o ia şi pe Mor, pentru că, zicea ea, Mor era mai supusă, iar eu nu eram deloc ascultătoare, plus că mă împotriveam, spunând că prefer să rămân acolo. Noi protestam şi ne luptam. O trăgea pe Mor cu forţa, în timp ce eu plângeam şi mă agăţam de ea. Într-o anumită privinţă, era exact opusul a ceea ce se petrecuse în labirint. Eu n-o lăsam să plece, iar mama încerca s-o tragă după ea, în timp ce Mor începea să se preschimbe în alte lucruri şi eu trebuia s-o

ţin. Nu puteam suporta gândul despărţirii şi intenţionam să mă plâng în faţa tuturor, în faţa întregii familii, că era ceva de nesuportat şi că era de datoria lor să nu lase să se întâmple asta. Ei au lăsat-o pe mama nepedepsită atâta timp fiindcă nu voiau să accepte ideea că e nebună, aşa consideram eu. Mor urla şi se agăţa de mine! Apoi m-am trezit. Pentru o clipă, am simţit un fior de uşurare că totul fusese un vis, dar a urmat imediat gândul că realitatea era mult mai rea. Oamenii pot veni *înapoi* din Colchester. (N-am idee de ce Colchester.) Iar eu nu ştiu ce înseamnă să fii mort.

Citesc *Imperial Earth,* de Arthur C. Clarke. Are atât de multe răsturnări de situaţie adorabile, dar specifice science-fictionului. Nu se compară cu *Childhood's End* sau cu *2001,* dar e tot ce-mi doresc pentru astăzi. Mai sunt câteva cărţi de Clarke pe care nu le-am găsit, dar le-am trecut pe lista de săptămâna asta.

Mă întreb, oare or fi zâne şi în spaţiu? Într-un fel, este o probabilitate mai mare să se afle în universul creat de Clarke, decât în cel creat de Heinlein, chiar dacă ingineria lui Clarke pare la fel de stabilă. Mă întreb dacă este din cauză că e britanic. Lăsând la o parte spaţiul, oare or avea zâne în America? Şi, dacă au, oare toate vorbesc galeza, pretutindeni?

Vineri, 16 noiembrie 1979

O scrisoare în dimineaţa asta. N-am deschis-o şi nici n-am de gând.

Astăzi, când se ruga, Deirdre a zis „reînviere” în loc de „înviere” la sfârşitul Crezului. În timpul rugăciunii, aducându-mi aminte de „învierea morţilor/Şi viaţa veacului ce va să vie”, m-am gândit la cum se leagă asta de ceea ce am văzut în noaptea de Halloween. Pe de o parte, cum are loc învierea dacă morţii mărşăluiesc prin vale şi pătrund în deal? Pe de altă parte, care este rolul religiei aici? Unde este Iisus? Zânele au fost acolo, dar nu am zărit niciun sfânt, nimic. Murmuram Crezul fără măcar să mă gândesc

la el ca lumea.

Trebuie să recunosc că am fost destul de supărată pe Dumnezeu de când a murit Mor: pare că El nu face nimic şi nu oferă niciun ajutor. Presupun că este la fel ca şi cu magia, nu-ţi poţi da seama dacă a făcut sau nu ceva, sau de ce, ca să nu mai vorbesc de căile misterioase prin care acţionează. Dacă aş fi omnipotentă şi omniscientă, eu n-aş fi naibii atât de criptică! Bunica obişnuia să spună că nu-ţi poţi da seama când lucrurile funcţionează aşa cum ar trebui. Înainte credeam asta, pe când ea era în viaţă, dar, după ce a murit, după ce a murit şi Mor, nu ştiu ce să mai cred. Nu că n-aş crede în Dumnezeu, doar că nu m-am simţit niciodată foarte dornică să îngenunchez şi să venerez pe cineva care-şi doreşte ca eu să cred că „fără îndoială universul este organizat aşa cum ar trebui”[54]. Pentru că nu pot face asta. Cred că trebuie să fac ceva în legătură cu organizarea universului, din cauză că pe planetă există lucruri care au evident nevoie de atenţie urgentă, cum ar fi faptul că americanii şi ruşii ar putea arunca lumea în aer în orice moment şi boala ulmilor olandezi, foametea din Africa sau, bineînţeles, mama. Dacă aş fi lăsat universul doar în seama lui Dumnezeu, mama ar fi înhăţat o bucată din el încă de anul trecut. Şi dacă planul lui Dumnezeu de a o opri ne include pe noi, pe zâne, moartea lui Mor şi schilodirea mea, ei bine, dacă aş fi fost omnipotentă şi omniscientă, cred că aş fi putut elabora un plan mai bun. Loviturile de fulger sunt întotdeauna la modă.

Citesc *The Broken Sword* şi sunt momente când cred că zeii ăia ar fi mult mai uşor de venerat. Fără a uita să menţionez că sunt şi mult mai umani. Să te amesteci aşa în viaţa oamenilor! Mai degrabă ca zânele. (Ce sunt zânele? De unde vin?)

Dar nu vreau să-i provoc bunicului încă un atac cerebral, aşa că merg în continuare la biserică, mă rog alături de

---

[54] În original *no doubt the universe is unfolding as it should.* Vers din poemul *Desiderata* apărut în 1927, scris de Max Ehrmann (1872-1945) şi recunoscut ca rugăciune de religia protestantă (n. r.).

celelalte fete de la şcoală şi mă spovedesc chiar dacă nu ştiu cum se împacă toate astea unele cu altele. Totuşi, nu e o discuţie pe care s-o port vreodată cu un preot.

La zâne nu se pune problema credinţei. Ele se află chiar acolo. Poate că nici nu-ţi remarcă prezenţa, dar sunt chiar în faţa ta şi te poţi contrazice cu ele. Zânele ştiu o mulţime despre magie şi despre cum funcţionează lumea şi sunt de acord să intervină în ordinea lucrurilor. Aş putea face ceva magic. Mă pot gândi la o mulţime de lucruri utile. Aş putea face o vrajă mult mai bună contra coşmarurilor. Şi chiar mi-ar plăcea un karass!

Sâmbătă, 17 noiembrie 1979

Şapte cărţi mă aşteptau la bibliotecă. Mă întreb ce se întâmplă dacă sunt mai mult de opt? Astăzi era bibliotecara şi m-a lăsat să-mi completez singură formularele pentru împrumutul interbiblioteci. Dacă voi continua să comand în jur de cincizeci de cărţi pe săptămână, voi depăşi numărul de opt cărţi din fiecare sâmbătă. Mă întreb dacă mi s-ar da voie să ies în oraş într-o seară din cursul săptămânii. Unele fete ies când au lecţii de muzică. Poate că ar fi o idee să-nvăţ să cânt la un instrument şi, în felul ăsta, să pot ajunge la bibliotecă, deşi sunt atât de jalnică în materie de muzică, încât s-ar putea să nu meargă. Oare există o altă activitate extraşcolară care să-mi permită să ies? Aş putea s-o întreb pe domnişoara Carroll.

N-aveam niciun ban, dar am intrat oricum în librărie. Am aflat că pădurea de vizavi se numeşte Codrul Braconierului – este trecută pe hartă – şi m-am dus acolo ca să ard scrisoarea pe care am primit-o ieri. Am intrat în pădure şi am făcut un cerc. Nimeni nu m-a văzut, cu excepţia câtorva zâne indiferente. N-am citit scrisoarea. Nici măcar n-am deschis-o. Pentru că era doar o scrisoare şi plicul era destul de gros, n-am mai făcut un foc, ci am aprins un colţ şi am aruncat scrisoarea pe pământ. Aproape că mi-a luat foc părul atunci când s-a aprins mai repede decât m-am

aşteptat, aşa că nu voi mai proceda la fel data viitoare.

Era frig, dar nu ploua. Era pentru prima oară când ieşeam în oraş şi nu ploua, după mult timp. Am încercat să stau pe banca pe care citisem *Triton* şi să citesc *Born With the Dead,* dar vântul era prea rece. Nu prea mă deranjează frigul, ceea ce mă deranjează este că zilele sunt atât de scurte. S-a întunecat înainte să vină vremea să mă întorc la şcoală.

Am aruncat o privire prin librărie şi am văzut câteva cărţi pe care mi-aş dori să le cumpăr când voi avea din nou bani sau, dacă nu, să le comand la bibliotecă. Am găsit o carte pentru adulţi, scrisă de Alan Garner, care se numeşte *Red Shift.* Mă întreb despre ce-o fi vorba. Are o copertă ciudată, cu o piatră şi cu o lumină, care nu dezvăluie nimic. Dacă îi spun lui Daniel că vreau s-o cumpăr, probabil că-mi va trimite nişte bani, doar dacă nu cumva alea zece lire ar fi trebuit să-mi ajungă până la Crăciun. Ei, dacă aşa stau lucrurile, atunci mi-o pot comanda.

Fiindcă se întunecase, dar nu doream să mă întorc şi nici n-aveam bani să intru în cafenea şi să mă prefac că beau ceai, am dat o raită pe la celelalte magazine din oraş. Am intrat la Woolworths, de unde am şterpelit o pudră de talc şi un Twix. O fată de la orfelinat, pe nume Carrie, care şterpelea lucruri tot timpul, îmi arătase cum se face. Este destul de uşor, atâta timp cât rămâi calm. Nimeni nu mă bagă pe mine în seamă. N-aş lua, totuşi, o carte. Aş şterpeli de la Woolworths, dacă ar vinde cărţi, însă nu dintr-o librărie, decât dacă aş fi într-adevăr *disperată.*

Am intrat la C&A, ca să mă uit la sutiene. N-am probat niciunul. Sunt mai scumpe decât aş fi crezut, iar mărimile sunt foarte complicate. Mătuşica Teg ar trebui să ştie cum stă treaba cu ele.

La Smiths am văzut-o pe Gill uitându-se la viniluri. Pe mine nu mă interesează vinilurile absolut deloc, ba chiar asociez interesul pentru muzica pop cu chestiile despre care spunea ea că le dispreţuieşte, adică modalităţile prin care încearcă fetele să-i facă pe băieţi să se arate interesaţi de ele. Dar am intrat ca s-o salut. Se uita la un

disc numit *Anarchy in the U.K.,* scos de o trupă numită Sex Pistols. Avea o copertă foarte urâtă, dar sunt destul de interesată de anarhism de când am citit *The Dispossessed.* Cred că ar fi mult mai plăcut să trăieşti pe Anarres. Gill a zis că n-ar fi pentru că părinţii noştri n-ar avea bani şi noi n-am avea avantaje. I-am spus că toată lumea ar avea aceleaşi avantaje. Nu i-am zis că oricum familia mea nu este la fel de bogată ca a celorlalte fete. Am întrebat-o de ce ar trebui noi să avem parte de o educaţie mai bună decât cei care nu-şi permit să studieze la Arlinghurst.

Gill a cumpărat discul, deşi n-o să aibă unde să-l asculte până la Crăciun, aşa că nu-i văd rostul.

Pe drumul către şcoală am vorbit despre Leonardo. Se pare că, pe lângă faptul că a pictat Mona Lisa, a fost şi om de ştiinţă, a inventat elicopterele, a studiat fosilele şi a ţinut un jurnal. Gill are o carte despre vieţile oamenilor de ştiinţă, pe care a zis că mi-o împrumută. Un gest foarte drăguţ din partea ei, deşi nu prea e genul meu de carte. Ea e un pic – nu ştiu cum să zic. Nu este proastă, ceea ce e un lucru îmbucurător, şi nu-i este teamă să discute cu mine, dar pare o persoană cam insistentă, ceea ce poate fi puţin neplăcut. Am impresia că urmăreşte ceva.

Am împărţit Twix-ul cu Deirdre. Nu i-am spus că l-am şterpelit.

Duminică, 18 noiembrie 1979

I-am scris bunicului. Când o să am bani, o să-i cumpăr o felicitare în care să-i urez însănătoşire grabnică. I-am povestit despre note (plictisitor de bună la toate materiile, mai puţin, ca de obicei, la matematică) şi despre vreme. I-am scris lui Daniel, mai mult despre *Imperial Earth* şi despre *The Shockwave Rider,* dar l-am menţionat şi pe Garner. Mi-aş dori să-mi dea mai mulţi bani de buzunar, aşa cum au majoritatea fetelor. Aşa aş şti mereu câţi bani pot să cheltuiesc. I-am scris mătuşicii Teg despre problema cu sutienul, foarte atentă să nu-i cer bani, de fapt precizând să nu-mi trimită bani, pentru că n-ar fi corect.

Voiam doar să ştiu cum stă treaba cu mărimile. Există un număr şi o literă. Probabil c-aş putea s-o întreb pe Deirdre sau poate chiar pe Gill, dar aş prefera să n-o fac.

Nicio brioşă astăzi.

Marţi, 20 noiembrie 1979

Colet de la Daniel în dimineaţa asta, cu *City,* de Clifford Simak, şi cu *Dune,* de Frank Herbert, însă niciuna nu mă atrage prea tare. Ce bine e să ai multe cărţi de citit! De asemenea, încă zece lire. Nu ştiu ce să zic, dacă îmi va trimite zece lire de fiecare dată când spun că vreau să cumpăr o carte, cred că e un lucru bun, dar nu pot fi nici sută la sută sigură. Am vorbit cu Deirdre despre asta, deşi a fost greu să deschid subiectul, din moment ce banii şi banii de buzunar reprezintă unul dintre acele subiecte tabu despre care se presupune că nu ai voie să vorbeşti decât pe ocolite. Totuşi, când a început să vorbească, de-abia am mai putut s-o opresc.

— Primesc două lire de câte ori ne întoarcem aici. Mama spune că n-am nevoie de bani pentru că deja mi se oferă totul, însă asta e o prostie. Ştiu că ai observat că-ţi împrumut mereu săpunul. Aşa că săpunul, şamponul şi toate lucrurile astea trebuie să le iei de la magazin. Chiar şi un măr, dacă ai nevoie. Şi dacă nu cumperi brioşe niciodată, toată lumea va spune că eşti rea sau mai rău, o să ştie că eşti săracă şi o să te privească de sus. Înainte de vacanţă, Karen mi-a cumpărat o brioşă şi mi-a zis pe un ton foarte linguşitor: „Ştiu că tu n-o să poţi să-mi întorci favoarea, dar nu-ţi face griji pentru asta”. Aşa că am cumpărat brioşe în prima săptămână după vacanţă.

Am observat, pentru că mi-a cumpărat şi mie o brioşă.

— Nu e nevoie să-mi cumperi şi tu o brioşă la rândul tău, serios, i-am spus. Deşi normal că mi-ar plăcea să primesc una.

— Majoritatea fetelor primesc o liră pe săptămână sau chiar două. Nu ştiu cum se vor descurca dacă bancnotele de o liră se vor schimba cu monede de o liră, fiindcă banii

sunt trimişi în scrisori. Nimeni nu discută despre câţi bani primeşte cu exactitate, din cauză că e vulgar să aduci în discuţie astfel de chestiuni personale.

Este vulgar să aduci în discuţie astfel de chestiuni personale, dar ce model de maşină are tatăl tău, ce slujbă are, ce casă are şi ce haină de blană poartă mama ta sunt chestiuni obişnuite de adus în discuţie! Eu nici măcar nu ştiam că există diferite tipuri de blănuri, şi nici atât care sunt mai bune. Prima dată când m-au întrebat am spus de vulpe, la întâmplare, ceea ce a părut verosimil, deşi Josie a vrut să ştie dacă de vulpe albă sau doar de vulpe roşcată. Capcana din întrebarea ei a fost atât de evidentă, încât mi-am dat seama imediat că vulpea albă este varianta mai bună. Fireşte, mama n-are nicio haină de blană şi, dacă ar avea, mai întâi ar tortura bietul animal. Oricum, cred că să porţi haine de blană e greşit şi mi-am spus părerea cu voce tare. Am hotărât să nu cumpăr niciodată o haină de blană, pentru că este greşit să omori animale doar pentru blană. Nu sunt vegetariană, cred că e corect să omori animale ca să le mănânci. Este cu totul altceva. Şi ele ar face la fel cu noi. Dar nu avem nevoie să le luăm blănurile doar ca să facem pe grozavii.

Au mai rămas cinci săptămâni de şcoală până la Crăciun, aşa că am împărţit cele zece lire în două lire pe săptămână, ceea ce ar trebui să fie suficient. Deşi probabil că va trebui să intru în ei şi să-mi cumpăr un sutien weekendul ăsta, fiindcă acum, după ce am observat că mi-au crescut sânii, nu mă pot opri din a-i observa tot timpul şi ar fi o treabă bună să am un sutien.

Miercuri, 21 noiembrie 1979

Scrisoare.

N-am deschis-o, însă doar faptul că am atins-o mi-a declanşat durerea, aşa că astăzi mă doare piciorul foarte tare.

De dimineaţă am terminat *Up the Line,* în timp ce stăteam aici, şi nu mai aveam nimic la mine, aşa că urma

să iau ceva de pe raft. Domnişoara Carroll era preocupată să aşeze nişte cărţi care tocmai sosiseră, cele mai multe de nonficţiune. Eu stăteam în colţul meu obişnuit, înconjurată de lambriu din două părţi, având în faţă un raft cu cărţi. Câteodată mă mut cu un loc mai încolo, de unde pot privi pe fereastră, dar astăzi nu era nimic interesant de văzut, doar cer cenuşiu, fără frunze şi ploaie nesfârşită.

Eram gata să mă ridic şi să mă duc la rafturi, când domnişoara Carroll a venit la mine.

— Îmi amintesc că m-ai întrebat de Platon, a spus ea şi a pus pe masă un exemplar nou-nouţ din ediţia scoasă de Everyman din *Republica.*

A mai lăsat pe masă, ca din întâmplare, două cărţi, o carte de Josephine Tey, care mi-a stârnit curiozitatea, intitulată *The Daughter of Time,* şi *An Old Captivity,* de Nevil Shute, pe care am citit-o deja. Este cea cu Leif Erickson.

Republica nu este la fel de amuzantă ca *Banchetul.* Sunt numai discursuri lungi şi nimeni nu sare să-l huiduie pe Socrate în mijlocul discursului. Dar, în acelaşi timp, este la fel de interesantă. Continui să mă gândesc că ideile lui n-ar funcţiona, aşa cum a zis şi Sam. Natura omului li se împotriveşte. Oamenii au tendinţa să se comporte într-un anumit fel pentru că sunt oameni. Şi dacă Socrate crede că cei de zece ani ar fi *tabula rasa,* probabil c-a trecut mult timp de când avea el zece ani! Puneţi-ne pe mine şi pe Mor în *Republica* şi am întoarce-o cu susul în jos în cinci minute. Ar trebui să înceapă cu bebeluşii, precum în *Brave New World,* despre care acum îmi dau seama c-a fost inspirată de Platon. Ai putea avea de-a face cu o poveste emoţionantă în *Republica,* cu doi oameni care se îndrăgostesc şi dau peste cap tot planul. Să te îndrăgosteşti înseamnă pervertire. Ca şi cum homosexualitatea li s-ar potrivi doar lui Laurie şi lui Ralph. Prefer Triton şi Anarres, dacă îmi doresc o utopie. Ştiţi ce mi-ar plăcea să citesc? Un dialog între Bron, Shevek[55] şi Socrate. Şi lui Socrate i-ar face mare plăcere. Pariez că-şi

[55] Personajul principal din *The Dispossessed,* de Ursula K. Le Guin.

dorea oameni cu care să se contrazică. Îţi poţi da seama de asta, îţi poţi da seama că asta i-ar fi plăcut cel mai mult, în *Banchetul,* cel puţin.

După-amiază, când m-am întors şi m-am aşezat din nou la aceeaşi masă, am observat că romanele de Shute şi Tey erau tot acolo. De cele mai multe ori domnişoara Caroll nu-mi mută lucrurile şi, dacă o face, îmi spune unde le pune sau mi le dă înapoi. Dar astea erau ale ei. În orice caz, am început să citesc cartea lui Tey. Cred că mi-era destinată. Probabil a observat că astăzi îmi era greu să mă mişc de colo-colo, aşa că mi-a adus ceva de citit. Mă bucur că a comandat *Republica.* Presupun că sunt singura persoană care chiar foloseşte biblioteca asta exact pentru scopul cu care a fost înfiinţată – nu, nu e corect, unele fete din clasa a unsprezecea o folosesc ca să ia cărţi pentru a scrie eseuri. Le-am văzut. Dar bănuiesc că domnişoara Carroll o fi observat că stau aici tot timpul şi citesc şi a făcut ceva drăguţ pentru mine.

Ar trebui să fac şi eu ceva drăguţ pentru ea. Fetele cumpără câteodată brioşe profesorilor. Oare domnişoara Carroll poate fi considerată profesoară? Sau poate c-ar trebui să mă gândesc la un cadou de Crăciun.

Joi, 22 noiembrie 1979

Piciorul încă-mi mai face figuri. Mă întreb dacă nu cumva ar fi cazul să merg iar la doctor, pentru o consultaţie. Asistenta are reţeta pentru Distalgesic, aş putea merge la ea să-mi dea unul. M-aş duce, numai că am de coborât două rânduri de trepte, apoi încă unul de urcat.

Cine ar fi crezut că de fapt Richard al III-lea n-a omorât-o pe prinţesă în Turn?

Scrisoare de la mătuşica Teg, cu o mulţime de noutăţi. Iar acum înţeleg sistemul mărimilor pentru sutien, deşi nu ştiu ce să zic dacă ar trebui să mi se ia măsura pentru asta. Poate c-aş putea să încerc câteva mărimi aproximative, apoi să văd ce şi cum.

Vineri, 23 noiembrie 1979

Într-un final, m-am dus ieri la asistentă, care mi-a dat un calmant şi mi-a spus că ar trebui să merg la doctor, după care mi-a făcut o programare. Nu-i văd rostul, dacă stau să mă gândesc mai bine, dar nu m-am împotrivit.

Am pus-o pe Gill să arunce ea scrisoarea la coşul de gunoi din bucătărie. Printre resturile şi gunoaiele alea, nu va mai fi atât de puternică şi oricum, până la urmă, coşul va fi oricum dus şi golit. Întâi i-am cerut lui Deirdre să o arunce, dar n-a vrut s-o atingă. Cam sensibilă, serios!

Nici nu mă mir că zânele fug de durere. Le place să fie distrate de cineva, iar durerea este groaznic de plictisitoare.

Mâine va trebui să mă simt mai bine dacă vreau să merg la bibliotecă.

Sâmbătă, 24 noiembrie 1979

Doar trei cărţi pentru mine la bibliotecă. Le-am luat şi am cumpărat o felicitare pentru bunicu', după care m-am întors imediat la şcoală. *Red Shift* şi sutienul pot aştepta până săptămâna viitoare.

Câteodată am dubii dacă sunt sau nu pe deplin umană.

Adică, ştiu că sunt. N-ar fi trebuit să mă gândesc că dormitul cu zânele era ceva de necrezut pentru mama – nu, nu aşa se spune. „Să dormi cu zânele" înseamnă să fii mort. N-ar fi trebuit să mă gândesc că ea n-ar face niciodată sex cu zânele, dar dacă ar face-o, s-ar lăuda la toată lumea. Aluziile nu sunt pentru ea. N-ar fi spus niciodată că Daniel a fost cel care a lăsat-o gravidă ca să-l convingă să se însoare cu ea. Şi, de altfel, Daniel chiar seamănă cu noi, aşa a spus şi Sam. Iar copiii zânelor din cântece şi din poveşti sunt întotdeauna mari eroi – deşi, dacă stau să mă gândesc, n-am mai aflat niciodată ce s-a întâmplat cu copilul lui Janet şi al lui Tam Lin. Dar uitaţi-vă la Earendil şi la Elwing. Nu, nu asta vreau să spun.

Ce vreau să spun este că, atunci când mă uit la alţi

oameni, la celelalte fete din şcoală, şi văd ce le place, ce le face fericite şi ce îşi doresc, simt că nu fac parte din aceeaşi specie cu ele. Câteodată nu-mi pasă. De fapt, mie nu-mi pasă decât de foarte puţini oameni. Câteodată mă simt de parcă doar cărţile sunt cele care fac viaţa să merite trăită, cum s-a întâmplat de Halloween, când mi-am dorit să trăiesc doar pentru că nu terminasem *Babel 17.* Sunt sigură că nu e ceva normal. Îmi pasă mai mult de oamenii din cărţi decât de oamenii pe care-i văd zi de zi. Câteodată, Deirdre mă calcă atât de tare pe nervi încât mă face să-mi doresc să fiu crudă cu ea, să-i spun Dreary, aşa cum îi spune toată lumea, să-i strig că e o proastă. N-o fac din cauză că sunt foarte egoistă, pentru că practic ea este singura care vorbeşte cu mine. Iar Gill, câteodată Gill mă bagă-n sperieţi. Cine nu şi-ar dori să stabilească o legătură mentală cu un dragon? Cine nu şi-ar dori să fie Paul Atreides?

Duminică, 25 noiembrie 1979

I-am scris mătuşicii Teg, recunoscătoare. M-a întrebat dacă voi veni sau nu acolo de Crăciun, aşa că i-am scris lui Daniel şi l-am întrebat. Mă aştept să fie de acord, pentru că aşa n-o să-i mai stau în cale. I-am scris lui Sam despre *Republica,* o scrisoare lungă. Am mai scris un mesaj şi pe felicitarea pentru bunicu' – e foarte drăguţă, are un elefant aşezat în pat, cu un termometru care-i iese pe lângă trompă.

Mi-e dor de bunicu'. Nu c-aş avea prea multe subiecte de discuţie cu el, aşa cum am cu Sam, dar reprezintă o parte esenţială a vieţii mele. El se potriveşte în viaţa mea. Bunicu' şi bunica ne-au crescut, deşi nu erau obligaţi. Chiar nu erau, ar fi putut să ne lase singure cu mama, dar n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Bunicu' ne-a învăţat despre copaci, iar bunica ne-a învăţat despre poezie. El cunoştea toţi copacii şi toate florile sălbatice şi ne-a învăţat cum să recunoaştem copacii indiferent de anotimp după frunze, după muguri şi după

scoarţă. Ne-a învăţat cum să împletim coroniţe de flori şi cum să dărăcim lâna. Bunica nu dădea prea mare importanţă naturii, deşi cita: „Ca iertare a soarelui lumină şi voios al păsărilor cânt, eşti mai aproape de inima Domnului într-o grădină decât în orice alt loc de pe Pământ”[56]. Dar ea iubea mai mult cuvintele decât grădina. Ne-a învăţat să gătim, ne-a învăţat poezii în galeză şi în engleză.

Într-un fel, erau un cuplu tare comic. Nu cădeau de acord prea des. De multe ori se scoteau din minţi unul pe celălalt. Nu aveau nici prea multe pasiuni comune. Se cunoscuseră pe când o făceau pe actorii, dar ei îi plăceau piesele de teatru, în timp ce lui îi plăcea să se afle pe scenă. Totuşi, se iubiseră. Şi modul în care obişnuia ea să spună *„Of, Luke!”* într-o manieră ce sugera şi mândrie, şi exasperare!

Cred că se simţea mulţumită de propria viaţă. Era profesoară, mamă şi bunică. Probabil că i-ar fi plăcut să existe mai multă poezie în viaţa ei, într-un fel sau altul. Categoric, m-a încurajat pe mine să scriu poezie. Mă întreb ce părere ar fi avut despre T. S. Eliot.

Luni, 26 noiembrie 1979

M-am trezit în timpul nopţii – nu era un vis. M-am trezit şi nu mă puteam mişca deloc, eram complet paralizată, iar ea era în cameră, plutind ameninţător deasupra mea, ştiu că ea era. Am încercat să ţip ca să trezesc pe cineva, dar n-am putut. O simţeam cum se apropie, tot mai aproape de faţa mea. Nu puteam să mă mişc sau să vorbesc, nu aveam nicio putere împotriva ei. Am început să repet în minte Litania împotriva Fricii din *Dune:* „Frica ucide mintea. Frica este moartea măruntă”, apoi a dispărut şi m-am putut mişca din nou. M-am dat jos din pat şi m-am dus să iau un pahar cu apă, dar mâinile îmi tremurau atât de tare, încât l-am vărsat jumătate pe haine.

[56] Versuri din poemul *God’s Garden,* de Dorothy Frances Gurney (1858-1932) (n.r.).

Dacă poate pătrunde aici, data viitoare m-ar putea omorî.

Zânele de aici nu vor să-mi vorbească şi nu le pot scrie lui Glorfindel ori Titaniei, ca să-i întreb cum s-o opresc. Chiar dacă Daniel mă lasă să merg acolo de Crăciun, mai e aproximativ o lună până atunci.

Am două pietricele, pe care le-am folosit la construirea cercului ultima dată când am ars scrisorile şi pe care le-am pus pe pervaz. Cred că, dacă ar fi încercat să intre pe acolo, pietrele ar fi creat un fel de barieră protectoare şi ar fi blocat trecerea, făcând fereastra la fel de solidă ca zidul. Probabil că ar fi nevoie de un rând întreg de pietre, sau de o dâră de nisip, sau aşa ceva. Adevărata problemă sunt cele unsprezece fete cu care împart dormitorul şi pentru oricare dintre ele o pietricică n-ar fi decât una ca oricare alta, aşa că nu s-ar sfii s-o mişte din loc sau chiar s-o arunce. Va trebui să le verific în fiecare noapte înainte de culcare, iar cineva, până la urmă, va observa. Presupun că le-aş putea explica situaţia, dar toată povestea asta de groază deja a luat proporţii.

Nu poate trece prin sticlă colorată, însă informaţia asta nu-mi ajută la nimic.

Va trebui să găsesc o cale şi să fac o vrajă de protecţie adevărată, chiar şi fără să vorbesc mai întâi cu zânele. Mi-e teamă s-o fac, însă nu la fel de teamă pe cât îmi este s-o simt intrând în cameră când dorm şi imobilizându-mă complet. Nu puteam să mă mişc deloc, oricât m-aş fi străduit.

Marţi, 27 noiembrie 1979

Este chiar nostim cât de greu poate fi să te concentrezi asupra cititului într-o sală de aşteptare. Pe de o parte, nu-mi doresc decât să mă cufund într-o carte şi să mă ascund. Pe de altă parte, trebuie să fiu atentă, în cazul în care îmi vor striga numele, aşa că orice zgomot mă distrage. Toată lumea de aici e bolnavă, ceea ce e destul de deprimant. Afişele sunt despre contracepţie şi despre boli. Pereţii sunt

verzi ca fierea. Mai e şi o broşură despre un consult la oftalmologie. Poate ar trebui să mă duc şi eu.

Uitându-mă pe fereastră, fac o listă cu tot ce văd cât timp aştept:

doi cerşetori zdrenţăroşi.

Un bărbat cu un câine ciobănesc – un câine ciobănesc superb, foarte bine îngrijit.

Şase persoane pe biciclete.

Douăsprezece neveste plictisite cu nouăsprezece copii. Patru şcolari de capul lor, fără însoţitori.

Patru cupluri tinere.

Un bebeluş într-un cărucior, împins de o femeie îmbrăcată într-o rochie de culoarea prunei.

Un bătrân zdrenţăros îmbrăcat în blugi – ce-o fi fost în mintea lui? Blugii sunt pentru tineri.

Un bărbat parcându-şi motocicleta.

Milioane de maşini.

Doi oameni de afaceri.

Un şofer de taxi.

Un bărbat cu mustaţă şi soţia lui.

Două femei blonde, îmbrăcate cu sacouri verzi, acelaşi model, care au trecut de două ori pe-acolo, când la vale, când la deal. Surori, poate?

O pereche de gemene între două vârste. (Îmi cam displace să văd gemeni, deşi sunt conştientă că n-are niciun sens.) Un bărbat încrezut, îmbrăcat cu un sacou elegant, de seară. (La prânz?)

Un bărbat într-o cămaşă roz. (Roz!)

Un skinhead[57] care avea în mână o cană mare cu dragon. (S-a oprit în dreptul ferestrei, aşa că am putut să-l observ pe îndelete.)

O femeie de afaceri într-un costum în dungi, ducând în mână o servietă. (Arăta foarte aranjată. Mi-ar plăcea să fiu în locul ei? Nu. Dar mi-ar plăcea să fiu în locul multor persoane dintre cele pe care le-am văzut trecând.)

---

[57] Termen folosit ca sinonim pentru neonazist (n.r.).

Şase adolescente în trening, participând la o întrecere.

Opt vrăbii.

Doisprezece porumbei.

Un câine alb cu negru, fără stăpân, cel mai probabil corcitură de terrier, care a ridicat un picior în dreptul motocicletei.

A continuat să se plimbe singur, nepăsător şi adulmecând peste tot. Poate că mi-ar plăcea să fiu în locul lui.

<u>Persoane care m-au observat:</u>

un bărbat cu o cămaşă din dril, care mi-a făcut cu mâna.

E ciudat cum, în general, oamenii nu prea bagă de seamă ce-i în jurul lor.

Când, în sfârşit, a venit şi rândul meu, doctorul era deja foarte morocănos. Nu prea mai avea timp de mine. A spus că-mi scrie o trimitere pentru Spitalul de Ortopedie şi că-mi va trimite radiografiile acolo. A trebuit să aştept atât de mult, înconjurată de copii smiorcăiţi şi de moşi decrepiţi, pentru ca doctorul să-mi acorde atenţie două minute? Am lipsit de la ora de fizică pentru asta?

Oricum, am cumpărat două mere şi o sticlă de şampon şi, când m-am întors, am făcut un ocol pe la bibliotecă, unde am returnat trei cărţi şi am împrumutat patru, aşa că am considerat c-a dat rezultate călătoria în oraş.

Aşteptând autobuzul înapoi către şcoală, mă gândeam la magie. Voiam să vină, dar nu ştiam la ce oră va veni. Dacă m-aş fi folosit de magie, să-mi fi imaginat că autobuzul urma să apară dintr-o clipă în alta, n-ar fi fost ca şi cum l-aş fi scos din pălărie. Autobuzul era undeva pe drum. Trec două autobuze pe oră, să spunem, şi pentru ca autobuzul să fi venit exact când îmi doream eu, ar fi fost necesar ca acesta să fi plecat în cursă într-un moment precis din trecut, iar oamenii să fi urcat sau să fi coborât tot în anumite momente precise, pentru a ajunge în cele din urmă oriunde or fi avut ei nevoie să ajungă. Pentru ca

autobuzul să circule după voia mea, ar trebui să schimb toate astea, chiar şi orele la care se trezesc dimineaţa şi probabil întreg orarul încă de când fusese stabilit, în aşa fel încât oamenii să prindă autobuzul la ore diferite în fiecare zi timp de câteva luni şi totul pentru ca eu să nu fi fost nevoită să aştept astăzi. Dumnezeu ştie ce modificări s-ar produce în întreaga lume şi asta pentru un singur autobuz. Nu ştiu cum au zânele atâta curaj. Nu ştiu cum cineva ar putea dobândi atâtea cunoştinţe.

Magia nu poate face orice. Glory nu s-a putut lupta cu cancerul bunicii, deşi a vrut, iar noi ne-am dorit să reuşească. Poate influenţa trecutul, dar n-o poate face pe Mor să trăiască din nou. Îmi amintesc când a murit şi când mătuşica Teg m-a anunţat, iar eu m-am gândit: „Ea ştie, şi eu ştiu, şi alţi oameni spun altor oameni, şi din ce în ce mai mulţi oameni ştiu, şi totul se răspândeşte precum unduirile de pe apa unui lac, şi nimic nu mai poate fi ce-a fost fără să se schimbe totul”. Nu e ca şi cum ai cădea dintr-un copac şi nu te-ar vedea nimeni altcineva decât zânele.

Miercuri, 28 noiembrie 1979

Gill s-a strecurat în dormitor noaptea trecută pentru a-mi aduce cartea despre oamenii de ştiinţă. S-a aşezat pe patul meu şi, în timp ce vorbeam, şi-a strecurat braţul în jurul taliei mele, ca din întâmplare, însă am observat cu câtă precauţie a făcut-o, în tot acest timp, privindu-mă insistent. Am sărit ca arsă şi i-am spus că trebuie să plece, dar Sharon mi-a aruncat o privire ciudată după aceea şi cred că a văzut ce s-a întâmplat. Oare am făcut ceva ca s-o încurajez pe Gill? Sau, în orice caz, s-o fac să creadă c-aş putea fi interesată de ea în felul acela? Este foarte stânjenitor, din moment ce este una dintre puţinele persoane care chiar mă bagă în seamă. Cred că trebuie să mă duc să-i vorbesc, dar nu în dormitor. Şi mi-e teamă să-i spun că vreau să-i vorbesc între patru ochi, în cazul în care ar lua asta ca pe încă o încurajare, care o va durea când se va dovedi că n-a fost cazul.

În *I Capture the Castle,* care nu este deloc cum mi-am imaginat, am citit un fragment în care eroina se îndrăgosteşte de un bărbat, dar un altul este îndrăgostit de ea, iar ea e gata să se mulţumească cu iubirea lui, chiar dacă ştie că nu va funcţiona şi că totul este în zadar, pentru că nu vrea să-l rănească. Sentimentele ei şi faptul că nu vrea să-l rănească se aseamănă oarecum cu ce simt eu în situaţia cu Gill. Sincer, nu cred c-ar fi vreo diferenţă dacă în locul ei ar fi un băiat. O să-i spun asta când o să am ocazia. Poate sâmbătă sau mâine, după ora de chimie?

Una dintre pietre a fost trântită de pe pervaz, însă am aşezat-o la loc. E ceva provizoriu. Deocamdată, va funcţiona. Nicio vizită.

Joi, 29 noiembrie 1979

Vise oribile. Chiar trebuie să fac ceva în legătură cu asta. Nu mai pot continua aşa. O s-o fac la noapte, dacă nu plouă.

De ce nu sunt şi eu la fel ca ceilalţi?

Mă uit la Deirdre şi viaţa ei se desfăşoară complet netulburată. Ori doar mi se pare? A venit la mine în pauză şi m-a tras deoparte:

— Shagger a zis că a văzut-o pe Gill când s-a dat la tine, a zis şi m-a privit, încrezătoare că-i voi spune adevărul.

— O fi văzut asta Shagger, însă nu sunt interesată de Gill şi am de gând să i-o spun, am răspuns.

— E ceva greşit, a zis Deirdre, foarte sigură pe ea.

— Nu cred că este greşit dacă ambele persoane doresc acelaşi lucru, dar în acest caz, eu nu doresc.

Deirdre părea confuză şi s-a retras, însă, mai târziu, mi-a oferit o bomboană mentolată Polo, ca să-mi arate că nu-mi poartă pică. Ar trebui să-i cumpăr şi eu o brioşă sâmbătă.

Nicio şansă să discut cu Gill după ora de chimie. Cred că încearcă să mă evite. Poate că nu e nevoie de nicio discuţie.

Vineri, 30 noiembrie 1979

M-am trezit în toiul nopţii şi am făcut magia. Am mers lângă ulm, am căutat cu atenţie, am găsit cercul pe care îl făcusem data trecută şi l-am refăcut. Luna ba apărea, ba dispărea printre nori. N-am mai aprins foc de data asta.

Nu vreau să povestesc în jurnal ce-am făcut. Am un presentiment urât când mă gândesc la asta, cum că ar putea fi greşit, că n-ar fi trebuit nici măcar să spun atât de multe câte am spus deja. Poate că ar trebui să scriu nu numai de la dreapta la stânga, ci şi de jos în sus sau în latină? Cred că acum ştiu de ce nu se scriu cărţi despre magia adevărată. Pentru că este prea dificil să exprimi în cuvinte aşa ceva, chiar dacă tu însuţi ai fost făptaşul. Până în ultimul moment, am simţit că habar n-aveam ce făceam, ci doar că improvizam ca nebuna. Totul este atât de diferit de ceea ce ţi s-a spus să faci şi, totuşi, eşti destul de sigur că va funcţiona. Luna a fost întotdeauna prietena mea. Dar n-ai nicio garanţie.

Înainte, ele ne spuneau întotdeauna ce să facem. Glorfindel ne-a spus să aruncăm florile în apă, el mi-a spus să scufund pieptenele în mlaştină. Stând acolo, în cercul meu, mă simţeam foarte lipsită de experienţă, de parcă totul era o joacă şi n-ar fi fost în veci posibil să funcţioneze. Magia este foarte bizară. Am continuat să privesc în sus, la luna dintre nori, printre crengile uscate, şi am aşteptat să se însenineze pentru o clipă. Am compus pe loc un poem pe care să-l pot cânta, care m-a ajutat, cel puţin, să intru în starea de spirit necesară.

M-am folosit de lucrurile pe care mi le aminteam, de lucrurile pe care le inventam şi de lucrurile care păreau să se potrivească. Am încercat să fac magie pentru protecţie şi să găsesc un karass. Aveam un măr – avusesem două şi le ţinusem împreună timp de câteva zile, ca să se obişnuiască unul cu altul, chiar dacă nu proveneau amândouă din acelaşi pom, apoi am mâncat unul, ca să devină parte din mine, şi-l foloseam pe celălalt. Merele stabilesc o legătură durabilă cu merii şi cu întreaga lume îmblânzită care se extinde, cu Paradisul şi cu Grădina

Hesperidelor[58], cu Iduna[59] şi cu Eris[60] – chiar eu am ţinut odată un măr în bancă, în şcoala gimnazială, până când s-a copt din ce în ce mai mult, a devenit moale şi vineţiu, s-a transformat într-un săculeţ cu zeamă dulce şi numai atunci când a început să mucegăiască l-am aruncat la gunoi. A fost o legătură puternică. În Persia Antică se practica, şi cred că încă se mai practică în unele zone ale Indiei, „înmormântarea sub cerul liber”, adică trupurile celor morţi sunt expuse pe platforme în aer liber, iar păsările le mănâncă şi resturile putrezesc la vedere. Probabil că e o formă de magie foarte puternică, dar cred că este o imagine îngrozitoare să poţi vedea pe cineva cunoscut putrezind, sub ochii tăi. Incinerarea n-o fi ea magică, cel puţin, este curată.

Revenind la ce spuneam, m-am tăiat şi la un deget, puţin de tot, şi am folosit sânge. Ştiu că e periculos, dar mai ştiu şi că are un efect foarte puternic.

Am văzut-o în copac pe zâna care mi-a vorbit prima oară aici. Mai erau şi alţi ochi printre ramuri, însă n-am mai recunoscut niciuna şi nici ele n-au spus nimic. Nu ştiu cum să mă împrietenesc cu ele şi nici cum să le fac să aibă încredere în mine. Sunt diferite de zânele noastre, mai sălbatice, mai rezervate faţă de oameni.

Chiar şi cu senzaţia că îmi luasem o piatră de pe inimă, chiar şi cu Halloweenul în minte, ca în noaptea aia n-am mai simţit niciodată atât de tare că lipseşte jumătate din mine. Mă simţeam de parcă îmi fusese tăiată o mână, de parcă până atunci fusesem obişnuită să ţin lucrurile cu ambele mâini, iar din momentul ăla eram nevoită să mă descurc şi să fac magia doar cu una. Şi, totuşi – n-am încercat să mă vindec prin magie. Nici măcar nu m-am

---

[58] În mitologia greacă, Hesperidele au grijă de merii care-i vor binecuvânta cu tinereţe veşnică pe cei care le vor mânca fructele.

[59] În *Edda,* o veche epopee scandinavă, Iduna are grijă de merele pe care le mănâncă zeii ca să-şi păstreze tinereţea.

[60] Zeiţa discordiei, Eris, este cea care, la o petrecere a zeilor unde nu fusese invitată, a aruncat un măr de aur dinaintea zeiţelor Hera, Atena şi Afrodita, spunând: „Celei mai frumoase”, lucru care a dus la izbucnirea războiului troian (n.r.).

gândit la asta, până acum. Nici piciorul n-am încercat vreodată să mi-l vindec. Mă întreb, oare aş putea? Cred că este periculos să încerci, ba chiar şi încercarea mea de a găsi un karass a fost periculoasă. Poate că n-ar fi trebuit să mă aventurez dincolo de vraja de protecţie, cea de care chiar *aveam nevoie.* Nu e sigur să obţii prin magie ceva în folosul personal. Aşa mi-a zis Glorfindel. Nu e momentul să obţin ce-mi doresc, poate nu va fi niciodată. Ştiu asta. Dar un karass n-ar trebui să fie ceva imposibil, nu? Nici prea periculos pentru a încerca, aşa-i?

Desigur, n-ai cum să ştii sigur dacă a funcţionat sau nu. Asta este întotdeauna problema cu magia. Una dintre probleme. Printre atâtea altele…

Astăzi sunt epuizată. Aproape am adormit la ora de engleză, când vorbeam despre Dickens. Te ia somnul chiar şi în cele mai bune momente ale lui, ţineţi minte asta. Am căscat tot timpul. Dar poate că la noapte o să dorm fără vise. Vom vedea.

Sâmbătă, 1 decembrie 1979

Astăzi m-a oprit bibliotecarul.

— Ai comandat *Beyond the Tomorrow Mountains*? m-a întrebat.

Am dat din cap.

— Nu există o ediţie britanică, mă tem că nu putem face rost de ea.

— Ah, am zis, dezamăgită. Oricum, mulţumesc.

— Am observat că te-ai folosit din plin de împrumutul interbiblioteci.

— Ea mi-a zis, bibliotecara adică, a zis că e în regulă dacă fac asta, m-am bâlbâit eu. Mi-a spus că e gratis pentru că am mai puţin de şaisprezece ani.

— Nu-i nicio problemă, poţi comanda câte cărţi vrei, iar noi vom face rost de ele.

M-am relaxat şi i-am zâmbit.

— Ce-am observat e că o mare parte dintre ele sunt SF şi mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să vii în serile de marţi la

clubul nostru de carte SF.

Un karass, m-am gândit eu. Magia funcţionează. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, din cauza cărora mi-am pierdut vocea pentru o secundă.

— Nu ştiu dacă voi avea voie să ies din şcoală, i-am spus, fără amabilitate. La ce oră?

— Începem la şase şi, de obicei, durează până pe la opt. Are loc chiar aici, în bibliotecă. Am înţeles că procedura cere ca fetele de la Arlinghurst, care vor să iasă în afara orelor sau a activităţilor educaţionale, să aibă semnătura unui părinte şi semnătura unui profesor sau bibliotecar.

— Cu biblioteca au fost de acord, am spus.

— Aşa e.

Mi-a zâmbit. Are început de chelie în creştetul capului, dar nu este bătrân şi, în plus, zâmbeşte adorabil.

— Şi o să fie şi o activitate educaţională, am continuat eu.

— Cu siguranţă va fi, a fost el de acord. Nu ştiu dacă poţi face rost de o semnătură până marţea asta, când vom vorbi despre Le Guin, dar marţea următoare vom vorbi despre Robert Silverberg, care am văzut că-ţi place.

Am notat informaţia despre club şi mi-am luat cărţile, după care am mers la patiseria-cafenea atât de bucuroasă, încât aş fi putut să cânt. Un karass, sau începutul unuia! Oh, sper să pot ajunge marţea asta! N-am comandat nicio carte de Le Guin la bibliotecă din cauză că am citit deja tot ce a scris sau aşa cred, cel puţin. Aş avea o mulţime de lucruri de zis despre ea. Un karass! Extraordinar! Aş putea cânta de fericire.

Duminică, 2 decembrie 1979

Domnişoara Carroll mi-a semnat formularul care-mi va permite să ies din şcoală pentru clubul de carte. Va trebui să am toate temele făcute dinainte, însă asta nu va fi o problemă. A zis că toată lumea va fi de acord că n-o să fie nicio problemă având în vedere notele mele, dar ar fi bine ca notele să nu scadă din cauza clubului. Am asigurat-o că

nu va fi cazul. M-a întrebat dacă mi-a plăcut romanul lui Tey, iar eu i-am spus că mi-a plăcut foarte mult, ceea ce este adevărat.

Carpenter spune în cartea despre cei din grupul Inklings că Lewis a intenţionat ca Aslan să-l reprezinte pe Iisus. Îmi cam dau seama de asta şi, în acelaşi timp, se simte ca o trădare. De parcă ar fi o alegorie. Nu-i de mirare că Tolkien a fost contrariat. Nici eu n-am vrut să accept ideea. M-am simţit şi trasă pe sfoară, din cauză că n-am băgat de seamă în tot acest timp. Câteodată sunt atât de proastă, dar Aslan s-a comportat mereu normal. Nu ştiu ce cred despre Iisus, însă ştiu ce cred despre Aslan.

Le-am scris bunicului şi mătuşicii Teg despre clubul de carte. I-am scris şi lui Daniel, implorându-l să semneze formularul. Sunt destul de sigură că-l va semna. I-am scris şi despre confuzia Aslan/Iisus, deoarece mă interesează părerea lui, şi l-am întrebat, *din nou,* despre vizita pe care am de gând s-o fac de Crăciun. I-am spus bunicului că voi încerca să ajung.

În sfârşit, am stat de vorbă cu Gill. Ploua cu găleata, aşa că în după-amiaza asta fetele luau lecţii de dans în sală în loc să facă sport. Ea pierdea timpul pe acolo, în loc să meargă să se schimbe, iar eu veneam din sala de lectură unde scrisesem câteva scrisori. S-a ferit să abordeze subiectul, dar l-am abordat eu.

— Gill, nu ştiu dacă am interpretat eu ceva greşit, dar vreau să-ţi spun că-mi place de tine ca prietenă şi nu sunt interesată de o relaţie fizică între noi două.

— Ai spus că nu-ţi plac băieţii, a zis ea.

Mi-am amintit că fusesem nevoită să fac o asemenea afirmaţie.

— Asta nu înseamnă că-mi plac fetele. Nu cred c-ar fi ceva în neregulă cu asta, consider că mai toată lumea este interesată de ambele sexe, dar se pare că eu nu sunt. Scuze. Probabil că sunt mai ciudată.

Conversaţia a avut loc la intrarea în sala de lectură, iar cineva a trecut pe acolo, făcându-şi loc printre noi, apoi Gill a gesticulat ceva şi a fugit să se schimbe. Sper că e

totul în regulă. Chestia asta complică foarte mult lucrurile!

Luni, 3 decembrie 1979

Scrisoare de la Daniel cu încă zece lire, în care îmi spune că ei îşi doresc să fiu la Old Hall de Crăciun, dar că apoi pot pleca în sud, pentru câteva zile. Mda. De ce m-ar vrea acolo cu ei? La ce le-ar folosi prezenţa mea? Aş prefera să mă duc s-o ajut pe mătuşica Teg cu bunicu', mai ales că ar putea ieşi din spital de Crăciun. Cei de la Old Hall n-au dat niciodată de înţeles decât că ar vrea să scape de mine pe cât de repede posibil. Despre Daniel, ei bine, nu prea ştiu ce să cred. Sunt recunoscătoare că m-a luat de la căminul de copii, dar şcoala nu este cu mult mai bună. Pare că-şi doreşte să stabilim o legătură, după ce atâţia ani n-a existat niciuna. Totuşi, sunt sigură că surorile lui şi chiar şi el s-ar simţi mai bine dacă n-aş fi acolo. Şi ce Dumnezeu le-aş putea oferi? Nu pot să le dau o simplă cutie cu bomboane de ciocolată, dacă, într-adevăr, aş ajunge să-mi petrec Crăciunul acolo. O să fie un coşmar. Ei, asta e, cel puţin mă pot duce în sudul Ţării Galilor după aceea, presupun.

Marţi, 4 decembrie 1979

Fireşte că n-am primit nicio scrisoare de la Daniel cu formularul semnat. Ar fi fost nedrept să mă fi aşteptat să sosească, în contextul în care poşta nici n-ar fi avut timp să ducă şi să aducă formularul înapoi. Dar karassul meu se întruneşte fără mine diseară, unde vor vorbi despre *The Dispossessed,* aşa că nu mă pot abţine să nu mă revolt. Presupun că s-au întâlnit în fiecare marţi, săptămână de săptămână, în timp ce eu stăteam aici şi habar n-aveam de nimic, dar acum ştiu. Asta dacă nu cumva magia a făcut totul posibil, în loc să-l determine pe bibliotecar să mă invite acolo. Cu cât mă gândesc mai mult la magie, la ce anume face şi la cum influenţează lucrurile, cu atât mă gândesc mai puţin la faptul că nu trebuie să încurc borcanele.

Şcoala este foarte plictisitoare. M-am obişnuit ca fetele să mă poreclească în fel şi chip, însă unele dintre ele au început să cânte un cântecel despre „Jake the Peg” când trec pe lângă ele, sau doar să-l şoptească dacă e vreun profesor prin preajmă. Vor să mă facă să-mi pierd cumpătul, aşa că le ignor, ceea ce pare mult mai uşor decât este de fapt. Se comportă la fel şi cu Deirdre, îi cântă „Danny Boy”, ceea ce o face uneori să plângă. Chestia neplăcută în ceea ce-o priveşte pe ea este că reprezintă un cumul de clişee. Este irlandeză şi nici pe departe cea mai deşteaptă fată din lume. Karen i-a dat o bucăţică dintr-un baton de müsli, iar ea a zis că seamănă la gust cu pomul de Crăciun negătit cum trebuie. A vrut să spună prăjitură, desigur, şi ar fi ieşit o comparaţie bună, dar acum, toată lumea face glume despre irlandezii care gătesc pomi de Crăciun. Nici eu nu m-am putut abţine să nu râd când am auzit-o, doar din cauză că sună atât de suprarealist. Adică, până şi ea a râs. N-a fost nepoliticos din partea mea. Nepoliticos e că fetele o tachinează întruna cu asta şi n-au de gând să se oprească văzând cât o afectează. Trebuie să mă asigur că nu-şi dau seama că-mi pasă de idioţenia aia fără sens cu „Jake the Peg with his extra leg”.

Încă nu-l pot ierta pe Lewis pentru alegoria lui. Acum înţeleg de ce Tolkien a spus în prolog că urăşte alegoriile. Nu poţi da cu totul alt sens unui lucru care are deja o semnificaţie. Sau poţi, dar nu trebuie să întinzi coarda. Dacă încerc să mă gândesc la poveste ca la o reinterpretare a evangheliilor, diminuez importanţa Narniei. Cred că o să-mi vină greu, dacă voi reciti cărţile, să nu mă gândesc la asta. Ce enervant! Oricum, Carpenter spune că Lewis a scris câteva cărţi despre creştinism – adică pe faţă, fără alegorii sau altceva. Poate c-ar trebui să le încerc. Trebuie să spun că nu sunt deloc lămurită în privinţa religiei. Iar orele de educaţie religioasă nu sunt de niciun ajutor. Ne târâm prin Călătoriile misionare ale Sfântului Apostol Pavel şi cu greu înaintez cu lectura *Bibliei.* Sunt câteva poveşti bune în ea, printre atâtea

altele de umplutură. Însă mare parte este istorie, nu chiar atât de multă teologie, iar eu aş fi foarte interesată să aflu dacă Lewis spune ceva despre zâne – din cauză că în *Prince Caspian,* apar menade care îmi amintesc mereu de zâne, chiar dacă doar un pic. Aici nu se găsesc decât cărţile lui despre călătorii interplanetare, dar aş vrea să văd dacă se găseşte *Mere Christianity* la biblioteca din oraş sau, dacă nu, ei bine, pentru asta există împrumutul interbiblioteci.

Chiar în timp ce scriam toate astea, a venit lângă mine domnişoara Carroll.

— Tatăl tău a semnat formularul pentru clubul de carte?

— Încă nu, am spus. Sunt sigură că o va face, dar n-a avut când.

— Dacă vrei, te-aş putea însoţi eu diseară. Dacă stau tot timpul cu tine acolo, *in loco parentis,* ar fi în regulă. Ar fi ca şi cum aş însoţi fetele la teatru. Am vorbit cu domnişoara Ellis şi a zis că e în regulă, a adăugat ea zâmbind.

— Dar vreţi să veniţi? am întrebat.

Nu mă pot abţine să nu fiu o momâie lipsită de amabilitate atunci când oamenii sunt drăguţi cu mine. Nu asta am vrut să spun, doar că asta a ieşit.

— Ar trebui să fie interesant, a zis ea.

— Măcar citiţi SF?

— Am încercat să citesc cărţi SF din bibliotecă, să pot face recomandări. Am reuşit să citesc câteva. Nu e genul meu preferat, ca în cazul tău, dar am citit câteva. Chiar şi ceva de Ursula Le Guin; am citit *A Wizard of Earthsea.*

— V-a plăcut? am întrebat eu.

— Cred că este excelentă.

Domnişoara Carroll s-a aşezat în faţa mea, la masă, şi m-a privit întrebătoare.

— Ce înseamnă asta? Nu mă aşteptam să fiu interogată ca să vezi dacă mă potrivesc sau nu clubului de carte, credeam c-o să te bucuri.

— Mă bucur, am spus. Mulţumesc. Chiar vreau să merg. Doar că nu sunt obişnuită – vreau să spun, nu-mi vine să

cred că renunţaţi la seara dumneavoastră pentru mine.

Este o femeie destul de tânără. Probabil are iubiţi sau, cel puţin, o casă, un loc unde-şi găteşte cina şi-şi citeşte cărţile fără să fie deranjată. Ca să fiu sinceră, mi-e greu să-mi imaginez viaţa ei din afara şcolii. Dar oricum, ar avea ce face diseară. În loc de asta, merge cu mine la clubul de carte, fiindcă îmi doresc eu să merg acolo. De ce ar vrea să facă aşa ceva? N-am ştiut că magia funcţionează atât de bine. Este înfricoşător.

— O să fie o experienţă plăcută, a spus ea. Va fi interesant de văzut cum procedează cei de la biblioteca din oraş. Şi întotdeauna îmi place să ascult când se vorbeşte despre cărţi. Poate am putea înfiinţa şi noi un club de carte. Câteva dintre fete ar fi interesate. De altfel – s-a aplecat în faţă şi şi-a coborât vocea, deşi, ca de obicei, eram singurele persoane din bibliotecă – iată două dintre lucrurile pe care trebuie să le faci ca bibliotecar: să ai în vedere nevoile cititorilor şi să îi faci fericiţi. Tu eşti, categoric, cea mai bună clientă a mea şi una dintre puţinele persoane care chiar folosesc biblioteca, aşa că fericirea ta este foarte importantă pentru mine.

Am râs.

— Mulţumesc, am spus. Vă mulţumesc foarte mult.

Aşa că voi merge la clubul de carte diseară! Domnişoara Carroll va veni să mă ia după cină.

Miercuri, 5 decembrie 1979

Fireşte că nu s-au hotărât imediat că vor fi karassul meu şi nici nu m-au întâmpinat cu căldură de la prima întâlnire. Ar fi fost prea mult să mă aştept la aşa ceva. Dar, oricum, a fost extraordinar.

De teamă că vom întârzia, am ajuns chiar mai devreme. Biblioteca abia se închidea. Bibliotecarul s-a arătat destul de surprins când a văzut că sunt însoţită de domnişoara Carroll.

— Aa, domnişoara Markova, a zis el şi a fost pentru prima dată când cineva mi s-a adresat aşa.

Mi se mai spunea uneori domnişoara Phelps, niciodată domnişoara Markova. M-am simţit ciudat.

— Ai ajuns, până la urmă.

— V-o prezint pe domnişoara Carroll, este bibliotecară la şcoală. Iar el este, ăă… m-am încurcat eu.

— Greg Mansell, dar spuneţi-mi Greg.

— Atunci, eu sunt Alison, a zis domnişoara Carroll, spre marea mea surpriză, după care şi-au dat mâna.

Absurd din partea mea, nu mă gândisem niciodată că ar putea avea un prenume, poate din cauză că şi Carol este un prenume.

Ştiam c-ar fi trebuit să-mi spun şi eu numele, că amândoi se uitau la mine, aşteptând, dar limba mi se blocase în gură şi nu reuşeam să rostesc niciun cuvânt. Nu că mi-aş fi uitat numele, doar că nu ştiam ce prescurtare a lui să folosesc.

— Mori, am spus după prea mult timp. Prietenii îmi spun Mori.

Apoi, au sosit încă două persoane, doi tipi între două vârste, unul înalt, Brian, şi unul scund şi corpolent, Keith. Greg a scos o cheie şi ne-a condus într-o încăpere din spatele bibliotecii.

Probabil biblioteca fusese construită cu o sută de ani în urmă. Este o clădire victoriană, cu pervazuri din piatră în zidurile din cărămidă. Camera în care avea loc întrunirea fusese odată sală de lectură, însă acum sală de lectură este biblioteca însăşi, la etaj, camera actualului club fiind ţinută sub cheie. Are lambriuri din lemn până la jumătatea peretelui, iar deasupra este vopsită în culoarea crem, inclusiv între ferestre – pe un perete sunt o mulţime de ferestre, dar n-am putut vedea nimic afară, fiindcă era întuneric. Pe celălalt perete mai lung, se află o pictură victoriană imensă, cu oameni într-o bibliotecă, citind unul în spatele celuilalt, aşezaţi la mese mici, rânduite printre rafturile pline cu cărţi. Camera noastră nu seamănă deloc cu cea din tablou – o masă mare şi veche e aşezată în centru, iar în jurul ei sunt scaune vechi, din lemn. Mai sunt şi două busturi, câte unul în fiecare capăt al camerei

dreptunghiulare. Un bust e al lui Descartes, despre care nu am auzit, dar care are un chip foarte frumos, iar celălalt e al lui Platon, da!

M-am aşezat la masă cu faţa la tablou, cu spatele la ferestre, iar domnişoara Carroll s-a aşezat lângă mine. Bărbaţii, care se cunoşteau, fireşte, stăteau în picioare şi discutau. Au sosit şi alţii, unii dintre ei mai tineri, dar niciunul cu mult sub treizeci de ani. Apoi, au mai venit doi băieţi, îmbrăcaţi în sacourile violet ale şcolii generale din apropiere. Aveau în jur de şaisprezece sau şaptesprezece ani. Începusem să cred că nu vor mai veni alte femei, când a dat buzna în cameră o femeie îndesată, cu părul grizonant, şi s-a aşezat în capul mesei. Avea un teanc mare de cărţi de Le Guin în ediţii cartonate, pe care le-a aşezat lângă ea, ca o femeie de afaceri. Văzând asta, ceilalţi au început să-şi ocupe locurile. Îmi doream să fi adus şi eu nişte exemplare de-ale mele, dar, fireşte, nu mai aveam niciunul, în afară de iubitul meu *Wind's Twelve Quarters,* volumul 2. Mama încă are toate cărţile mele, însă pot să-mi cumpăr altele.

Domnişoara Carroll se uita la teancul de cărţi un pic agitată.

— Le-ai citit pe toate? m-a întrebat ea încet.

M-am uita cu atenţie; le citisem pe toate, mai puţin una, care se numea *The Eye of the Heron.*

— Toate, exceptând un titlu, am răspuns. Şi am mai citit una care nu e acolo, *The Word For World is Forest.*

— Tu chiar citeşti o mulţime de cărţi SF, mi-a spus.

Chiar atunci, femeia cu părul grizonant a tras adânc aer în piept, dând de înţeles că urma să vorbească, şi, în clipa aceea, s-a deschis uşa, iar un băiat – un bărbat tânăr – literalmente s-a prăbuşit pe podeaua camerei. Era cea mai frumoasă persoană pe care am văzut-o vreodată, cu părul blond, netuns de ceva vreme, ciufulit, cu ochii de un albastru intens, cu privirea pătrunzătoare, deşi n-am observat asta de la început, şi cu un fel de naturaleţe în mişcări, chiar şi când se împiedica în propriile-i picioare.

— Îmi cer scuze c-am întârziat, Harriet, a spus el,

zâmbind cuceritor. Am făcut pană la bicicletă.

Părea o glumă crudă a zeilor că această creatură splendidă era nevoită să meargă cu bicicleta. S-a aşezat chiar în faţa mea, atât de aproape încât îi puteam vedea picăturile de ploaie strălucindu-i în păr. Probabil că avea optsprezece sau nouăsprezece ani. Mă întrebam de ce n-o fi la universitate. Avea cumva aspectul unui leu sau al unui Alexandru Macedon mai tânăr.

— Mă pregăteam să încep, dar n-ai întârziat, a spus Harriet zâmbindu-i.

(Harriet! N-am mai întâlnit niciodată pe cineva pe nume Harriet în lumea reală. Am avut o scurtă fantezie cu ea în care era, de fapt, Harriet Vane[61], pentru c-ar avea exact vârsta potrivită, numai că lui Harriet Vane trebuie să i te adresezi cu Lady Peter şi, oricum, este un personaj fictiv, îmi pot da seama de diferenţă, chiar pot).

Uşa s-a izbit din nou de perete şi a intrat o adolescentă. Purta un sacou violet, care arăta groaznic, asortat cu părul ei roşcat-închis. S-a aşezat între cei doi băieţi în sacouri, care, atunci am observat, păstraseră un loc pentru ea. M-am simţit... nu chiar geloasă, dar mi-a fost puţin ciudă când am văzut asta.

Apoi, Harriet a început să vorbească despre Le Guin. A vorbit timp de cincisprezece sau douăzeci de minute. După aceea, au luat şi alţii cuvântul. Eu am vorbit mult mai mult decât s-ar fi cuvenit. Eram conştientă de asta chiar şi în timp ce vorbeam. Doar că nu mă puteam opri. De fapt, n-am întrerupt pe nimeni, ceea ce ar fi fost de neiertat, doar că turuiam încontinuu, iar ceilalţi n-apucau să spună nimic. Domnişoara Carroll a tăcut mâlc. Băiatul cel frumos a spus ceva foarte profund despre *The Lathe of Heaven.* Unul dintre bărbaţi, Keith cred, a susţinut că seamănă cu Philip K. Dick, ceea ce este un *nonsens,* iar băiatul cel frumos a zis că, în timp ce evident există câteva asemănări superficiale, nu o poţi compara pe Le Guin cu Dick,

[61] Personaj din romanele poliţiste ale lui Dorothy L. Sayers (1893-1957), care se va căsători cu Lordul Peter Wimsey, devenind astfel Lady Peter.

deoarece personajele ei au caracteristici care le deosebesc de cele ale lui Dick, ale ei fiind mai umane, lucru cu care eram de acord. Se pare că există şi un film făcut după carte, pe care nu l-a văzut nimeni.

A mai spus că este posibil ca ea să fi scris atât de bine despre progresul ştiinţific în *The Dispossessed,* în ciuda faptului că nu este om de ştiinţă, pentru că înţelege un lucru: creativitatea nu diferă chiar atât de mult în funcţie de domeniu. El şi Brian au conchis că Ursula Le Guin a înţeles progresul ştiinţific, lucru cu care toată lumea a fost de acord, aşa că, probabil, au şi ei un fel de legătură cu ştiinţa. N-am vrut să întreb ce fel de legătură. Deja vorbisem prea mult, aşa cum am mai spus. Mă gândeam la ce să mai zic şi ce să mai întreb, la faptul că zisesem deja prea multe şi că ar fi trebuit să-i las şi pe alţii să vorbească, apoi, mă gândeam la alte lucruri pe care trebuia să le spun şi pe care sfârşeam prin a le spune. Sper că n-am plictisit de moarte pe toată lumea.

Băiatul cel frumos – trebuie să aflu cum îl cheamă data viitoare! – mă fixa cu privirea în timp ce vorbeam. Era de-a dreptul tulburător.

Cea mai interesantă afirmaţie a venit, totuşi, din partea unuia dintre băieţii cu sacouri violet. Eu spusesem că lumile lui Le Guin sunt reale deoarece personajele sale sunt credibile, iar el a fost de acord, dar a adăugat că personajele sunt credibile tocmai pentru că ar fi produsul acelor lumi dacă ele ar exista. Dacă l-ai pune pe Ged[62] să crească pe Anarres sau pe Shevek pe Earthsea, ei n-ar mai fi aceiaşi, mediul înconjurător îi modelează pe oameni, ceea ce este uşor de observat în ficţiunea la modă, dar este greu de întâlnit în SF. Este absolut corect şi, de asemenea, foarte interesant, iar eu nu m-am putut abţine să nu intervin şi să spun că asta se potriveşte cu *The Lathe of Haven* şi cu ce se întâmplă cu oamenii aflaţi în lumi diferite, că o persoană gri dintr-o lume cu persoane gri este, clar, diferită de o persoană de culoare dintr-o lume cu persoane de rase diferite.

---

[62] Personajul principal din *A Wizard of EarthSea.*

Nici nu mai ştiu de când nu m-am mai simţit atât de bine şi, dacă n-aş fi îngrijorată că am vorbit prea mult, aş spune că a fost un succes absolut. Mai e ceva ce am observat că se întâmplă des. Când deschid gura pentru prima dată, e ca şi cum oamenii nu m-ar auzi, nu le vine să creadă că eu sunt cea care vorbeşte. Apoi, devin atenţi, nu mai dau importanţă faptului că o adolescentă este cea care vorbeşte şi încep să creadă că merită să-mi acorde atenţie. Cu aceşti oameni a trebuit să depun un efort mult mai mic decât de obicei. Cam de la a doua intervenţie a mea deja nu mai ascultau cu indulgenţă, ci din curiozitate. Mi-a plăcut asta.

După aceea, Keith a întrebat cine merge la cârciumă. Băiatul cel frumos s-a dus, Harriet şi Greg la fel, dar niciunul dintre adolescenţii cu sacouri violet şi nici eu, din cauză că trebuia să mă întorc la şcoală. Toată lumea mi-a spus la revedere, însă am început să mă fâstâcesc şi îmi simţeam din nou limba împleticită în timp ce-mi luam rămas-bun, sperând, totodată, că ne vom vedea şi săptămâna următoare.

Domnişoara Carroll a mai stat puţin de vorbă cu Greg, apoi ne-am întors la maşina ei şi m-a adus înapoi la şcoală.

— Nu ai prea des ocazia să discuţi cu alţi oameni despre lucruri care chiar contează pentru tine, nu-i aşa? m-a întrebat.

Priveam pe geam întunericul nopţii. Între străfulgerările farurilor maşinilor de pe autostrada care leagă oraşul de şcoală n-am mai întâlnit alte lumini decât, ocazional, cele de la vreo fermă, ceea ce însemna că farurile aprinse păreau intruziuni surprinzătoare ale luminii. Am văzut şoareci, iepuri şi, din când în când, câte o zână, îndepărtându-se cu repeziciune când era surprinsă de lumină.

— Nu, i-am spus. Nu am prea des ocazia să discut cu alţi oameni, despre nimic.

— Arlinghurst este o şcoală foarte bună în felul său, a spus ea.

— Nu pentru persoane ca mine.

— Ultimul autobuz care ajunge la şcoală pleacă la opt şi un sfert, a zis ea. Astăzi au terminat în jur de ora nouă. L-am întrebat pe Greg, ca de la bibliotecar la bibliotecar, dacă ar putea să te aducă el cu maşina în fiecare săptămână şi el a zis că e în regulă. Atâta timp cât vei fi în pat înainte de stingere, n-ar trebui să fie nicio problemă.

— Foarte drăguţ din partea lui. A fost foarte frumos din partea lui şi că m-a invitat. Nu credeţi c-am vorbit prea mult?

Domnişoara Carroll a râs, iar maşina a intrat printre ulmi pe aleea din faţa şcolii.

— Poate doar un pic prea mult. Dar toată lumea s-a arătat interesată de ceea ce-ai avut de spus. Eu nu mi-aş face griji.

Totuşi, eu îmi fac.

Joi, 6 decembrie 1979

Zilele se scurtează al naibii de mult. Am impresia că e întuneric tot timpul. Nu se luminează decât târziu, după ora nouă, ceea ce mă ţine înăuntru toată dimineaţa. Obişnuiam să iau o gură de aer înainte de micul dejun. Azi, nu m-am mai dus nicăieri, ci doar am ieşit pe la vestiare şi am tras aer în piept înainte de a intra în sala de mese. Micul dejun constă din pâine cu margarină, câtă vrei, şi omletă englezească prăjită prea mult, cu roşii la conservă, pe care eu nu le mănânc. Duminica şi uneori în alte zile, mai avem şi cârnaţi, care parcă ar fi ambrozie. Personalul şcolii nu ia micul dejun aici, aşa că toate fetele strigă cât le ţin plămânii, ceea ce înseamnă că eşti nevoită să urli dacă vrei să te faci auzită. Pare un bârlog de urşi, dar supraaglomerat. Câteodată, stau în faţa vestiarelor şi le aud pe fete de pe coridor, la fel ca în acele aziluri de nebuni din secolul al XVIII-lea, în care oamenii se duceau să se distreze ascultându-i pe nebuni urlând. Balamuc!

Tot întuneric sau aproape întuneric e şi când terminăm lecţiile. Luminile sunt aprinse, iar soarele stă să apună. Încă se mai vede o dâră de lumină pe cer, dar fără

îndoială, este mai mult noapte decât zi. Îmi place să mă îndepărtez de şcoală, apoi să mă întorc şi să privesc luminile, care par portocalii în amurg. Îmi aduce aminte de o zi specială din apropierea Crăciunului, în care eu şi Mor ne întorceam de la grădiniţă, ţinând-o pe bunica de mână. Venise să ne întâmpine, poate pentru că semestrul se terminase mai devreme la şcoala unde preda ea. Aveam în jur de şase ani. Îmi aduc aminte că o ţineam de mână, că m-am întors să mă uit la lumini, iar cerul nu era complet negru încă.

Amintirea asta mă întristează, dar parcă îmi şi dă şi un pic din siguranţa şi din entuziasmul acelui moment. Amintirile sunt precum un maldăr mare de covoare, le ţin stivuite în minte şi nu dau prea mare importanţă fiecăruia în parte, dar dacă vreau, pot scormoni în memorie, păşind pe ele şi aducându-mi aminte. Nu mă aflu acolo fizic, nu aşa cum ar putea s-o facă un elf, fireşte. Doar că, dacă îmi aduc aminte de un moment când am fost tristă sau supărată, un pic din acea senzaţie revine şi mă învăluie. Şi acelaşi lucru se întâmplă cu sentimentele de fericire, desigur, deşi amintirile plăcute se pot şterge foarte uşor dacă mă gândesc la ele prea mult. Dacă procedez aşa, când voi fi bătrână toate amintirile neplăcute vor fi răni deschise, din cauză că nu le-am dat importanţă, iar cele fericite vor fi prea uzate. Nu-mi voi mai aminti exact acea zi cu bunica, al cărui contur deja începe să se şteargă, în schimb, îmi voi aduce aminte zilele scurte de iarnă petrecute la şcoală, plimbându-mă singură şi aruncând priviri pe furiş ferestrelor iluminate.

M-am săturat de atâta întuneric. Ştiu că sfârşitul anului face parte din viaţă. Îmi plac anotimpurile şi fructele de sezon. Merele probabil sunt pe sfârşite şi mă aştept ca, zilele astea, în magazinul doamnei Lewis, să se găsească mandarine de un portocaliu strălucitor, învelite în fermecătoare ambalaje purpurii cu scrisul în spaniolă. (Dacă aş putea mirosi o mandarină! Poate sâmbătă.) Dar sunt pe cale să încep să urăsc întunericul din perioada asta a anului. N-am voie să ies afară când se serveşte prânzul,

atunci când este, cât de cât, mai multă lumină, chiar dacă totul e cenuşiu şi, de obicei, plouă.

Zilele vor deveni, iarăşi, din ce în ce mai lungi. Va veni şi primăvara. Dar mi se pare că mai este tare mult de aşteptat.

Vineri, 7 decembrie 1979

Scrisoare de la tata, cu formularul pentru clubul de lectură semnat. Era şi timpul! Aşa că pot merge săptămâna viitoare.

M-am gândit la clubul de carte şi m-am întrebat care dintre cei de acolo chiar fac parte din karassul meu. Băiatul ăla superb? (Trebuie să-i aflu numele!) Mă privea serios, cu ochii ăia frumoşi. Şi, chiar dacă se înşală cu privire la anumite chestiuni fundamentale, este dispus să asculte. Simt un mic fior când mă gândesc cum se uita la mine. Dar cei trei cu sacouri violet, care sunt de vârsta mea? (Trebuie să aflu cum îi cheamă şi pe ei, însă nu chiar la fel de urgent.) Categoric, mi-ar plăcea să-i cunosc mai bine, căci sunt interesaţi de cărţi. O să încerc să discut cu ei data viitoare. Harriet? N-am stabilit o legătură prea bună cu ea, dar este foarte inteligentă. Brian? Keith? Nu ştiu ce să zic. Ceilalţi, pe care n-am apucat să-i cunosc prea bine? Prea devreme ca să mă pronunţ. Greg? Probabil. Domnişoara Carroll? (Alison…)

M-am uitat la ea în timp ce-i scriam numele. Îşi face de lucru lipind etichete pe cărţile de pe birou. În ciuda afirmaţiei sale că vrea să-şi păstreze cititorii fericiţi, m-a însoţit la clubul de carte datorită magiei. Ştiu că aşa este, lucru care mă face să mă simt cam aiurea. Magia lucrează dacă are material cu care să poată lucra, aşa că probabil m-a remarcat şi mă place şi ea, la rândul ei. Mi-a făcut rost de *Republica.* Deşi magia poate realiza lucruri înainte să le realizezi tu. Poate face ca lucrurile să se fi întâmplat deja. Poate că, dacă n-aş fi făcut magia aceea, ea n-ar fi comandat Platon pentru mine. Nu ştiu dacă mă place, sincer, sau dacă doar magia o face să se comporte astfel.

Dacă nu mă place cu adevărat, eu cum aş putea s-o mai plac? Ar mai fi ceva la fel?

Şi, fireşte, acelaşi principiu li se aplică şi celorlalţi. Oare este un karass adevărat, dacă a fost creat prin magie? E aceeaşi situaţie ca în cazul autobuzului, toţi acei oameni, toate acele zile, toate acele vieţi schimbate, doar pentru ca autobuzul să vină în clipa în care îmi doresc eu să vină. Doar că e mai mult decât atât, chiar vreau să-i fac să mă placă. Să-i fac să devină karassul meu.

N-am reflectat suficient asupra acestui aspect. M-am gândit la un karass într-un mod prea abstract, nu m-am gândit suficient la oameni, la faptul că-i manipulez. Nici măcar nu-i cunosc şi deja îi manipulez.

Oare aşa a început şi ea? Mama, Liz?

Mi-aş dori să pot vorbi cu Glorfindel despre asta sau cu cineva care ar înţelege. Nu ştiu dacă mi-ar da dreptate, dar sunt destul de sigură că da. Nu înţeleg de ce zânele de aici sunt atât de neprietenoase – mai degrabă indiferente. Ar trebui să se fi obişnuit deja cu mine. Când am să merg acasă, după Crăciun, o să-l găsesc şi-o să vorbesc cu Glorfindel, fie ce-o fi.

Oare folosirea magiei este implicit un lucru rău? E rău dacă o foloseşti în scopuri personale? Atunci, ar trebui să rămân complet vulnerabilă în faţa ei, iar ea s-o folosească împotriva mea? Sau poate doar magia folosită pentru karass a fost un lucru rău, cea pentru protecţie fiind în regulă? Sau – capcana magiei, ca întotdeauna – oricum s-ar fi întâmplat, pe când eu doar îmi imaginez că magia a înfăptuit lucrurile? Nu, s-au sincronizat prea bine pentru asta. La mijloc a fost magia mea pentru karass, care cred că a dus la înfiinţarea clubului de lectură (ce se întrunea deja de câteva luni). N-am văzut niciun anunţ despre el până acum şi merg la bibliotecă tot timpul. Poate că toţi oamenii aceia nici măcar nu există. Poate că pe Harriet, care este cea mai în vârstă, părinţii ei nici măcar n-ar fi avut-o, poate că întreaga ei viaţă, şaizeci de ani sau poate chiar mai mult, există doar pentru ca eu să am un club de lectură şi un karass, pentru ca noi să stăm acolo, să

discutăm despre *The Lathe of Heaven,* care este cartea perfectă pe seama căreia se poate discuta, şi să ne contrazicem dacă seamănă sau nu cu ce scrie Dick.

Doamne, sper că, de fapt, nu seamănă cu ce scrie Dick! Asemănarea cu Dick nu poate fi îndurată, nici măcar nu pot să-mi imaginez aşa ceva.

Nu vreau să fiu ca ea.

N-o să mai folosesc magia decât pentru protecţia mea şi a întregii lumi. Mai bine să ajung ca George Orr[63], decât s-o las pe ea să învingă. Nu ştiu ce are de gând să facă. N-am mai avut niciun vis şi n-am mai primit nicio scrisoare plină de otravă. Mă tem că asta ar putea însemna că pune la cale ceva mult mai rău.

Ceea ce-şi doreşte ea cu adevărat este să devină regină a întunericului. Nu ştiu cum ar fi posibil, dar asta îşi doreşte. (A citit LOTR şi nu ştiu dacă, astfel, s-a identificat cu toate personajele negative, sperând că cele pozitive vor ceda tentaţiilor, dar ştiu sigur că a citit-o, pentru că, atunci când am citit-o eu prima oară, exemplarul era al ei. Asta dovedeşte că nu este suficient s-o citeşti. La urma urmei, şi diavolul poate cita din scriptură.) Vrea ca toată lumea s-o iubească şi să se teamă de ea. Nu este obiectivul unui om sănătos la cap, însă asta îşi doreşte. Eu nu asta-mi doresc. Ce rost ar avea? Este destul de rău că trebuie să îndur gândul c-am făcut-o pe domnişoara Carroll (care s-a oprit din aranjarea cărţilor pe rafturi ca să-mi zâmbească atunci când a văzut că mă uit la ea) să semene cu mine.

Cine şi-ar dori o lume alcătuită din marionete?

Trebuia s-o oprim şi chiar a meritat, a meritat moartea, a meritat să trăiesc o viaţă de infirmă. Dacă ar fi reuşit, am fi fost obligate s-o iubim pe mama, toată lumea ar fi fost. Am crezut că ştiam cât de puternică este, de fapt, habar n-aveam.

Magia nu-ţi poate apăra conştiinţa.

Eram pe punctul de-a spune că mi-aş fi dorit să fi ştiut asta dinainte, dar nu e ca şi cum n-aş fi ştiut. Am ştiut ce s-a întâmplat după ce am aruncat pieptenele în mlaştină. M-

---

[63] Personajul principal din *The Lathe of Heaven,* de Ursula K. Le Guin.

am gândit la autobuz. Am ştiut despre ea. Ar fi trebuit să iau măsuri.

Sâmbătă, 8 decembrie 1979

Greg nu era de dimineaţă la bibliotecă şi am găsit doar trei dintre cărţile pe care le comandasem, niciuna foarte interesantă. M-am simţit cam dezamăgită. M-am dus la librărie. Din cerul apăsător cădea o burniţă ca de gheaţă, genul de ploaie care pare că vine din toate direcţiile. O umbrelă nu-ţi este de niciun folos împotriva ei, nu c-aş putea folosi o umbrelă ţinând un baston într-o mână şi o sacoşă cu cărţi în cealaltă. Cât timp am coborât dealul spre librărie şi-am ocolit micul iaz, vântul mi-a suflat drept în faţă. Îmi tot zbura chipiul de pe cap. Nu era o ploaie de care să te poţi bucura, trebuia să-ţi fereşti faţa şi să înduri cu stoicism.

Am văzut-o în librărie pe fata cu părul roşcat-închis. Se uita la cărţi pentru copii. M-a observat imediat cum am intrat, pentru că uşa s-a trântit din cauza vântului. Pe umăr avea o geantă mare, din pânză şi strângea în mână o grămadă de sacoşe de cumpărături.

— Bună, a zis ea făcând un pas spre mine. Te-am văzut la clubul de carte, dar nu ţi-am reţinut numele.

— Nici eu pe-al tău, am răspuns eu, încercând să zâmbesc şi să par prietenoasă, refuzând să mă gândesc la cum ar fi schimbat-o magia, pe ea şi pe toţi ceilalţi, ca s-o facă să semene cu mine.

Vedeam cum privea şi mă întrebam ce credea despre mine. Nu arăta deloc rău, îmbrăcată cu o haină neagră în locul sacoului violet. Părul era tot roşcat-închis, foarte ciufulit, dar acum părea oarecum dezordonat, nu ca o explozie de la fabrica de vopsele.

— Eu sunt Janine, a zis ea.

— Eu sunt Mori.

— Genial nume. Prescurtarea de la ce?

— Morwenna, am spus.

A râs.

— Parcă-ţi umple gura. E galez?

— Da, este. Înseamnă val care se sparge de ţărm. De fapt, literal, *mare albă,* dar asta trebuie să însemne, din asta este alcătuită marea albă, din spuma lăsată de valuri când se sparg de ţărm.

Am mai stat o clipă acolo, păstrând atitudinea prietenoasă una faţă de cealaltă, însă fără să mai spunem nimic.

— Fac cumpărături pentru Crăciun, a continuat. Au mai rămas doar două săptămâni.

— Eu încă n-am cumpărat nimic! am exclamat, dându-mi seama că aşa era. Le cumperi cărţi tuturor?

— Majoritatea celor din familia mea nu le-ar aprecia, mi-a răspuns. Dar m-am gândit că aş putea cumpăra cărţile din seria Earthsea pentru Diane, după tot ce-am discutat seara trecută.

— Nu le ai deja? am întrebat.

— Nu, le-am citit de la biblioteca pentru copii. Oricum, a trebuit să institui o regulă pentru ceilalţi, să nu se mai atingă niciodată de lucrurile mele, aşa că n-am de gând să încep să le împrumut cărţi tocmai acum, când au început să bage la cap.

— Eu i-aş putea cumpăra o carte tatălui meu. Categoric, trebuie să-i cumpăr ceva. Dar nu pot decât să ghicesc dacă o are deja sau nu.

— Lui ce-i place? a întrebat Janine.

— Aa, SF-ul.

— De la el ai prins gustul?

— Nu. L-am întâlnit abia cu puţin timp în urmă, iar de citit, citesc de când mă ştiu.

— Nu ţi-ai întâlnit… a început ea, după care s-a oprit ferindu-şi privirea.

Şi-a mutat pungile în mâna cealaltă, apoi, când a vorbit, a făcut-o pe un ton ce se voia degajat.

— Vrei să spui divorţ?

— Da, deşi divorţul în sine de-abia acum se desfăşoară. Daniel dispăruse fără să-şi mai bată capul cu chestiunile legale.

— Este bine că şi lui îi place SF-ul, a zis Janine, cu diplomaţie.

— Da. Ne oferă un subiect de conversaţie. Este atât de ciudat să întâlneşti pe cineva care ţi-e şi tată, şi străin.

A fost prima dată când i-am vorbit cuiva despre asta.

— Probabil erai foarte mică.

— Doar un bebeluş.

— Şi părinţii mei divorţează, a spus ea aproape şoptit, uitându-se nu la mine, ci la rafturi. Este îngrozitor. Se certau tot timpul, iar acum tata locuieşte la hotelul Gran, iar mama stă şi plânge în faţa farfuriei cu supă.

— Poate se vor împăca, am spus, oarecum stânjenită.

— Aşa sper şi eu. Tata a fost de acord să vină acasă în ziua de Crăciun şi, văzându-ne pe toţi împreună, sper să-şi dea seama c-o iubeşte pe mama, nu pe Doreen.

— Cine e Doreen?

— O fată care lucrează la benzinăria din garajul lui, a spus Janine. E iubita lui. N-are decât douăzeci şi doi de ani.

— Chiar sper să se întoarcă la voi, am spus. Uite, ce-ar fi să mergem la cafeneaua de alături, să stăm la o masă şi să bem un ceai? Ne putem întoarce după aceea aici şi putem cumpăra cărţi.

— Bine, a fost de acord Janine.

Ne-am aşezat la fereastră, unde stăteam eu de obicei. Nu era nimeni în cafenea, fiind sâmbătă dimineaţă, nu ştiu cum de le mai merge afacerea. Am comandat ceai şi brioşe cu miere pentru amândouă, plus încă două brioşe pentru la şcoală, ca să le mănânc mâine, cu Deirdre.

— Tu cum ai aflat de club? am întrebat-o.

— Mi-a spus Pete. Pete este băiatul brunet, probabil că l-ai văzut. A fost prietenul meu, într-un fel, dar ne-am despărţit şi am rămas amici.

Şi-a turnat ceai, apoi şi-a pus zahăr şi a amestecat în el.

— Acum ieşi cu celălalt?

Janine a pufnit.

— Ce? Glumeşti. E mai scund decât mine şi n-are decât cincisprezece ani. E abia în clasa a noua.

— Tu câţi ani ai? am întrebat-o.

— Şaisprezece. Tu?

— O, tot cincisprezece ani şi tot într-a noua, aşa cum ar numi-o orice şcoală cu bun-simţ, dar la Arlinghurst îi spune cu totul altfel.

Am infuzat puţin pliculeţul de ceai, aşa încât ceaiul meu nu era decât apă fierbinte. Aşa nu e chiar rău.

— Am crezut că eşti mai mare, a zis ea. Categoric ai citit o mulţime de cărţi până la vârsta asta.

— Cam cu asta m-am ocupat până acum, am spus eu. Pete te-a convins să citeşti SF?

— Da, deşi mereu mi-au plăcut lucrurile astea. El îmi împrumuta cărţi, de fapt, încă îmi împrumută, şi tot el m-a adus în clubul de lectură. Mama spune că SF-ul este copilăresc şi doar pentru băieţi, dar se înşală. Am încercat s-o conving să citească *The Left Hand of Darkness,* însă, ei bine, ea nu prea citeşte şi, când o face, preferă o poveste de dragoste. Doar ce-am găsit una, se numeşte *The Kissing Gate.* Chiar genul ei de carte.

A oftat când a spus asta.

— Câţi sunteţi? am întrebat.

— Şaisprezece persoane pentru care trebuie să cumpăr cadouri, a răspuns prompt. Trei surori, mama şi tata, patru bunici, două mătuşici, un unchi şi patru veri, unul doar un bebeluş. I-am cumpărat un ursuleţ de pluş. Dar la tine?

Am ezitat.

— Anul ăsta totul este complet diferit. Bunicul, mătuşica Teg, încă o mătuşă, trei veri, tata, surorile lui, presupun – nu prea ştiu ce-aş putea lua pentru ele.

— Dar mama ta? a întrebat ea.

— Ei nu-i cumpăr nimic, am zis furioasă.

— Aşa stau lucrurile, nu? a spus ea, deşi habar n-aveam ce-nsemna asta.

— A, şi-l mai am pe Sam, am zis eu, aducându-mi aminte de el cu întârziere. Doar că Sam este evreu, aşa că habar n-am dacă un cadou de Crăciun ar fi o idee chiar bună.

— Cine e Sam? a întrebat, înfulecând brioşa cu miere.

— Tatăl tatălui meu.

— Deci, bunicul tău, a concluzionat.

— Într-un fel.

— Atunci, eşti şi tu evreică?

— Nu. Pentru asta se pare c-ar trebui să ai o mamă evreică.

— Nu cred că evreii sărbătoresc Crăciunul. Probabil e mai bine să-i iei ceva drăguţ de ziua lui, m-a sfătuit.

Am încuviinţat din cap.

— Mai trebuie, de asemenea, să-i iau ceva şi domnişoarei Carroll, pentru că a fost foarte drăguţă cu mine, aducându-mă cu maşina la clubul de lectură şi făcându-mi rost de cărţi.

— Cu ea ai venit? A fost foarte tăcută. Cine e?

— Este bibliotecara şcolii. De-acum, n-ar trebui să mă mai însoţească, pot veni singură cu autobuzul, iar Greg mă poate duce acasă cu maşina.

Janine s-a gândit la asta, mestecând.

— Atunci, ar trebui să iei ceva şi pentru Greg. În cazul lui scapi uşor. Îi place ciocolata neagră. I-ai putea cumpăra o cutie de bomboane Black Magic sau ceva de felul ăsta.

— Presupun că o carte n-ar fi cadoul potrivit pentru un bibliotecar, am zis eu.

— Nu-i vinde castraveţi grădinarului, a spus ea râzând. Ar trebui să cumperi bomboane de ciocolată şi pentru domnişoara Carroll. Cred că ai o grămadă de bani.

— Am, momentan, am spus eu apoi mi-am dat seama ce spusesem. Învăţ la Arlinghurst, dar asta nu înseamnă că sunt bogată. Ba din contră. Tata plăteşte taxele sau, mai exact, surorile lui plătesc. Sunt bogate şi cu nasul pe sus, aşa cred. Familia mea, adevărata mea familie, provine din sudul Ţării Galilor şi toţi sunt profesori.

— Atunci, de ce te-au trimis mătuşile tale la Arlinghurst?

— Chiar nu consider că rudele tatălui meu ar fi familia mea, am spus. Mă simt ciudat că trebuie să le numesc mătuşi, iar pe Sam bunic.

Am muşcat din brioşă şi am simţit cum mi se scurge mierea pe limbă.

— Cred că plătesc taxele şcolare ca să scape de mine. Am ajuns în grija lui Daniel acum şi, astfel, nu sunt nevoite

să mă vadă prea des. Dar vor să merg în vizită de Crăciun şi nu pot înţelege de ce. M-aş putea duce la mătuşica Teg. Însă nu-mi dau voie.

— Nu m-am gândit niciodată că şcolile cu internat ar putea servi la îndepărtarea celor nedoriţi, a spus ea, lingându-şi mierea de pe buză.

— De fapt, aşa stau lucrurile, am zis. Urăsc locul ăla. Dar n-am de ales.

— Poţi pleca la anul, când împlineşti şaisprezece ani. Ţi-ai putea lua o slujbă.

— M-am gândit la asta. Dar vreau să merg la universitate şi cum pot face asta fără diplomele necesare?

Janine a ridicat din umeri.

— Poţi obţine diplomele de nivel A studiind cu frecvenţă redusă. Asta face şi Wim.

— Cine e Wim?

— Wim e ticălosul cu părul lung care a stat vizavi de tine marţi seară. A fost exmatriculat din şcoală, din şcoala noastră, Fitzalan, iar acum lucrează în Spitals, dar urmează şi cursurile de nivel A.

— E un ticălos? am întrebat dezamăgită.

Era atât de drăguţ, încât părea imposibil.

Şi-a coborât vocea, deşi n-avea cine s-o audă.

— Da, este. Te-am văzut uitându-te la el şi sunt de acord că pare drăguţ la prima vedere, dar este un ticălos absolut. A fost exmatriculat din cauză că a lăsat o fată însărcinată, despre care umblă vorba c-a făcut avort. De asta m-am despărţit de Pete, pentru că încă mai e prieten cu Wim după tot ce s-a întâmplat şi pentru c-a zis că a fost vina lui Ruthie. Aşa o cheamă pe fată, Ruthie Brackett.

— Ea cum este?

— Destul de drăguţă. Nu la fel de inteligentă ca Wim, nu o interesează poezia, cărţile, lucrurile de felul ăsta. Nu o cunosc prea bine. Dar ştiu că atunci când o fată rămâne însărcinată, nu o poţi învinovăţi doar pe ea.

— Bine zis.

Îmi terminasem brioşa cu miere fără să-mi dau seama.

— Cred că ai făcut un lucru de bun-simţ despărţindu-te

de Pete din cauza a ce s-a întâmplat.

— Încă mai suntem amici, a spus ea repede. Dar n-aveam de gând să continui relaţia cu el, dacă asta e părerea lui.

— Câţi ani are Wim? am întrebat.

— Şaptesprezece. Ziua lui de naştere e în martie. Să stai departe de el.

— O să stau. Nu că s-ar uita la mine, am adăugat.

— Ar putea crede că nu ştii nimic despre toată treaba asta. Niciuna dintre fetele care ştiu n-are de gând să se apropie de el. Şi, oricum, chiar s-a uitat la tine săptămâna trecută. Nu arăţi prea rău. Dacă ţi-ai lăsa părul să crească un pic şi ţi-ai da cu puţină mascara, ai arăta şi mai bine. Totuşi, nu pentru Wim!

Aveam de gând s-o tachinez şi eu un pic, dar mi-am adus aminte de magie şi de faptul că poate eu, fără intenţie, modificasem evenimentele în aşa fel încât să-mi fac loc. Simţeam brioşa cu miere ca pe o bucată de fier în stomac şi nu mai eram în stare să vorbesc coerent.

Janine nu şi-a dat seama.

— Haide, o să te ajut să găseşti nişte cadouri dacă vrei, mi-a zis.

Ne-am întors la librărie, apoi am urcat dealul şi am intrat într-un magazinaş, de unde am cumpărat nişte eşarfe frumoase din mătase indiană de culori diferite pentru Anthea, Dorothy şi Frederica, o cămaşă de noapte cu un dragon pentru mătuşica Teg şi un prespapier din bronz în formă de elefant pentru bunicu'. Apoi, am intrat în British Home Stores şi Janine m-a ajutat să-mi cumpăr un sutien. Ea ştie foarte multe despre asta. Nu mi-au plăcut unele dintre ele, care aveau cusături şi dantelă, dar am reuşit să găsim o bustieră cu cupă, fără pliseuri. Janine nu m-a întrebat absolut nimic despre baston, nici măcar un cuvinţel, de parcă era ceva normal. Nu ştiu dacă a fost doar plină de tact, a funcţionat magia sau a uitat, pur şi simplu.

A trebuit să mă grăbesc ca să prind autobuzul. Gill era şi ea acolo, dar stătea în spate şi n-a venit să-mi vorbească,

n-a făcut nicio mişcare.

În afară de partea cu magia, lucru care nu mai poate fi desfăcut, însă care mă îngrijorează foarte tare, îmi place de Janine. A fost de parcă m-aş fi dus la cumpărături cu prietenii de acasă, doar că mai bine, fiindcă ea a citit o mulţime dintre cărţile pe care le-am citit şi eu. Îşi doreşte să poată stabili o legătură mentală cu un dragon. Mi-a spus c-o să ne vedem din nou la clubul de carte şi că, dacă vreau, ne putem întâlni sâmbăta viitoare, să ne continuăm cumpărăturile pentru Crăciun. Este aşa de plăcut să-ţi petreci după-amiaza cu o persoană care nu e de-o imbecilitate absolută. M-am dus în dormitor ca să-mi pun lucrurile în dulap şi am auzit un cor de „Dreary Dreary Pic Pic…” urmat de biata Deirdre alergând, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Am mers după ea, fireşte, dar nu m-am putut abţine să n-o compar cu Janine.

Ce păcat de situaţia cu Wim!

Duminică, 9 decembrie 1979

Dacă biserica, dacă religia, dacă Iisus, Aslan… dar nu cred că asta e soluţia. Într-un fel, o fi adevărat, deşi e cu subînţeles, nimic nu e concret. N-ar fi de niciun ajutor. Altfel, aş fi putut merge la vicar, să iau măsuri, să-i spun: „Părinte Price, fă ceva în legătură cu mama!” Iar el n-ar fi spus: „Ei, ce e? Ce-ai spus? Maureen, nu-i aşa, sau eşti cealaltă? Cum se simte bunica?” Şi-ar fi luat toiagul curbat, adică nu, el n-are toiag din ăla, nu este episcop, poate c-ar fi înşfăcat toiagul epitropului şi ar fi mers s-o exorcizeze. Este greu să-ţi imaginezi aşa ceva.

Mi-a mai venit o idee prostească despre magie. Ce-ar fi dacă tot ce fac, tot ce spun, tot ce scriu, absolut tot ce are legătură cu mine (şi cu Mor, de asemenea) a fost dictat de vreun act de magie pe care îl va face altcineva în viitor? Îngrozitor ar fi dacă acea persoană ar fi mama, dar nu cred c-ar fi posibil, din moment ce mare parte din ce am făcut noi a fost tocmai în ideea de-a o opri pe ea. Totuşi, dacă ar

fi mâna cuiva dintr-un viitor în care ea a câştigat şi a devenit Liz, Regina Întunericului, iar ceilalţi au făcut un act de magie pentru a ne determina pe noi să o confruntăm, cu scopul de a face lumea lor mai bună? Ei bine, presupun că asta nu m-ar deranja prea tare, deşi ideea c-aş putea fi marionetă nu mă încântă mai mult decât ideea c-aş putea fi păpuşar.

Le-am scris bunicului şi mătuşicii Teg că nu voi putea merge la ei de Crăciun, dar că voi ajunge a treia zi după, pentru că atunci încep să circule iar trenurile. I-am scris lui Daniel, în general despre clubul de carte şi despre ce s-a discutat.

Luni, 10 decembrie 1979

Teste. La chimie, de dimineaţă, şi la engleză, după-amiază. Pentru bibliotecă n-am mai avut atât de mult timp ca de obicei, şi scriu asta în timp ce-mi fac temele. Am cam uitat de teste sau, mai exact, ştiam că trebuie să le dau şi mă pregăteam pentru ele, dar aveam impresia că mai e mult timp până atunci. Nu contează. Pot scrie formule chimice şi pot abera despre Dickens chiar şi pe jumătate adormită.

Marţi, 11 decembrie 1979

Teste. La matematică şi la limba franceză.

Miercuri, 12 decembrie 1979

Aşa că, seara trecută, după cină, le-am spus că trebuie să ajung la clubul de carte, le-am arătat permisele şi am luat autobuzul spre oraş. A fost ciudat să plec singură pe întuneric. În autobuz nu mai erau decât două persoane, o femeie grasă îmbrăcată într-un pardesiu verde şi un bătrân cu o şapcă din pânză. În mod normal, când iau autobuzul este plin cu fete de la Arlinghurst. Am simţit că ies prea în evidenţă cu uniforma şi cu chipiul meu stupid. Am ajuns un pic mai târziu faţă de data trecută, dar discuţia încă nu

începuse. Janine a întârziat. A intrat nu cu mult după mine şi ne-am aşezat una lângă alta. Băieţii, Pete şi Hugh, s-au aşezat lângă noi.

Eram în aceeaşi formulă ca data trecută, lipsea doar Wim. M-am gândit că poate va veni mai târziu, dar n-a mai apărut.

Brian a coordonat discuţiile. A vrut să evidenţieze cât de profund este Silverberg – şi chiar este. Totuşi, să recunoaştem, unele dintre scrierile lui sunt complet neinteresante. Te captivează oarecum, dar nu poţi pune *Stepsons of Terra* alături de *Dying Inside* şi să te aştepţi să fie considerate la fel de valoroase. Hugh nu mai citise nimic de Silverberg înainte, dar citise *Up the Line* şi *Voyage to Alpha Centauri* pentru întâlnirea de azi.

— Voi tot spuneţi că „ar fi trebuit să citeşti aia, ar fi trebuit să citeşti aialaltă”, dar n-am putut citi decât ce era pe raft, a spus el. Iar după experienţă, nu cred c-o să-mi mai bat capul în continuare.

Mie îmi place *Up the Line.* Am o slăbiciune pentru călătoria în timp. Una dintre primele cărţi SF pe care le-am citit a fost una pe tema asta, *Guardians of Time,* de Poul Anderson. (Totuşi, are legătură cu aşezarea autorilor în ordine alfabetică.) Chiar şi aşa, înţeleg ce a vrut să spună. Toată lumea a fost de acord că Silverberg este inconstant, apoi am început să discutăm despre cele mai bune cărţi ale lui, iar Keith a menţionat *The World Inside* şi am început să vorbim numai şi numai despre suprapopulare, despre cartea asta, despre *Stand on Zanzibar* şi despre *Make Room! Make Room!,* ne-am pus întrebarea dacă suprapopularea va deveni o problemă reală sau nu, dacă punctul de vedere al lui Brunner asupra problemei este exagerat de pesimist sau dacă viziunea lui Silverberg, conform căreia oamenii se vor adapta condiţiilor, ar fi mai plauzibilă. A fost nemaipomenit! Brian nu ne întorcea mereu la subiect cum făcuse Harriet cu o săptămână în urmă, iar chestia nostimă a fost că Harriet era cea care pierdea cel mai des firul discuţiei şi spunea lucruri total ieşite din context.

Am încercat să nu vorbesc prea mult, dar probabil că nu m-am străduit suficient de tare.

— Oare să ne întâlnim şi săptămâna viitoare? a întrebat Greg. Sau s-o lăsăm pentru după Crăciun?

— Ar trebui să organizăm o întâlnire, dar ce-ar fi să avem ca temă Crăciunul? a sugerat Harriet.

— Cărţi SF pe tema Crăciunului? a întrebat Greg. Ce avem?

— Ar fi *The Dark Is Rising,* a spus Hugh. Este fantasy şi pentru copii, însă despre Crăciun.

— În regulă, vrei să coordonezi tu discuţia? a întrebat Greg.

Toată lumea s-a uitat la Hugh şi atunci mi-am dat seama de faptul că toţi îl iau în serios, chiar dacă nu are decât cincisprezece ani. Nu doar că îi permit să vină la întâlniri, chiar cred că ar putea coordona una. La fel ca în cazul meu, nu mă privesc ca pe o ciudăţenie, ci îi interesează ce am de spus.

— Nu sunt sigur că există suficient material pentru o întâlnire întreagă, a spus Hugh. Dar sunt mai multe cărţi în serie.

— Dacă rămânem fără subiecte, putem poposi la cârciumă fără probleme, a zis Harriet.

— Cred că este o idee bună. N-am mai vorbit despre o carte fantasy pentru copii de când am dezbătut cărţile din seria Narnia, a zis Greg.

— Presupun că apare şi Moş Crăciun, am spus eu şi toţi s-au strâmbat.

— Cel mai rău lucru din cărţi, a spus Keith.

— Tolkien ura chestia asta, a spus altcineva, un omuleţ negricios. A zis că toată treaba nu e credibilă. Moş Crăciun, Bacchus, şcolile cu internat şi toate celelalte, făcute terci într-un fel de budincă de Crăciun cu stafide şi cu crustă din zahăr candel, în care poţi chiar să-ţi spargi dinţii într-o monedă de şase pence.

M-am alăturat şi eu hohotului de râs general, apoi s-a făcut timpul să plecăm.

Am crezut c-o să fiu un pic timidă din cauză că eram

singură cu Greg, dar n-a fost cazul. Am vorbit despre *Dying Inside,* despre care nu discutasem cum se cuvine pe parcursul întâlnirii. Greg a spus că este impresionant modul în care Silverberg a luat o idee pe care alţi oameni au privit-o întotdeauna ca pe o binecuvântare şi a transformat-o într-un blestem.

Vineri, 14 decembrie 1979

Teste, şi miercuri, şi ieri. Mi-a trebuit inclusiv ziua de azi ca să termin de scris despre seara de marţi.

Sâmbătă, 15 decembrie 1979

M-am întâlnit cu Janine aşa cum stabiliserăm. Era şi Hugh cu ea. A părut cam timid la început. Semăna mult mai bine cu o fiinţă umană fără sacoul ăla violet. Aş vrea să pot purta şi eu hainele mele sâmbăta. Sau în fiecare zi, de fapt. Purtatul unei uniforme timp de şapte zile pe săptămână te face să te simţi ca la puşcărie.

— Sper că nu te deranjează dacă mă ţin şi eu după voi, a zis Hugh, pe un ton ce amintea un personaj dintr-o carte şi care lăsa impresia că a tot repetat replica aia.

Janine şi Hugh – Pete, Greg şi toţi cei care vin la clubul de carte, mai puţin Harriet – au accente locale. Accentul de Shropshire nu este unul chiar plăcut, dar sună mult mai bine decât accentul snoabelor pe care trebuie să-l aud tot timpul la şcoală.

— Absolut deloc, am spus. Deşi nu vrem decât să facem nişte cumpărături.

Am avut de luat şase cărţi de la bibliotecă, în ediţii cartonate, ceea ce a început să reprezinte o problemă pe măsură ce cumpăram tot mai multe. N-am putut să le las acolo şi să le iau mai târziu, din cauză că biblioteca se închide la prânz, desigur. Le-am pus în geantă oftând, apoi Hugh s-a oferit s-o care el.

— Nu, m-am răstit eu, refuzându-l nepoliticos şi strângând geanta cât de tare puteam. Întotdeauna port geanta asta cu mine, e a mea, nu mă simt în largul meu

fără ea, i-am explicat.

Janine mi-a aruncat o privire piezişă.

— Dar dacă Hugh duce cărţile într-o sacoşă? a întrebat ea.

— Ar fi în regulă, am spus. Adică ar fi foarte drăguţ din partea ta, Hugh.

Hugh s-a înroşit. Are părul şaten deschis şi pistrui pe faţă, iar roşeaţa din obraji iese imediat în evidenţă. Eu şi Janine ne-am făcut că nu vedem. Am mutat cărţile într-o sacoşă scoasă nu ştiu de unde de Janine, iar Hugh a ridicat-o ca pe o pană, nu ca pe-o greutate de jumătate de tonă. Ne-am dus spre librărie, oarecum din inerţie, de parcă ar fi fost drumul pe care picioarele noastre aleseseră să-l străbată. Le-am spus şi lor ce gândeam.

— Bibliotropism, a spus Hugh. Aşa cum floarea soarelui este heliotropă, căci se întoarce întotdeauna cu faţa la soare, noi ne îndreptăm automat spre librărie.

Acolo am găsit *The Mote in God’s Eye,* pentru Daniel. Nu sunt sigură dacă o are sau nu, dar în orice caz, eu vreau s-o citesc. Aveam de gând să cumpăr *The Dark Is Rising* ca s-o citesc până marţi, însă Janine s-a oferit să mi-o împrumute pe-a ei. Am mers să mâncăm brioşe, dar n-am abordat niciun subiect personal de data asta, probabil din cauză că era şi Hugh cu noi. Am vorbit despre faptul că citim cărţi pentru copii deşi nu mai suntem mici, despre ce au spus Lewis şi Tolkien în legătura cu treaba asta, despre stânjeneala lui Hugh din cauză că menţionase o carte pentru copii la clubul de lectură şi despre mirarea lui când l-a auzit pe Greg c-ar fi o idee bună.

— Vei coordona pentru prima dată o întâlnire? l-am întrebat.

— Da. Pete a mai făcut-o de două ori, Janine o dată, iar Wim în câteva rânduri.

— Tu pe care ai coordonat-o? am întrebat-o pe Janine.

— Pe cea despre cărţile din universul Pern. Ştii că apare al treilea volum în curând? Se numeşte *The White Dragon.*

De-abia aştept.

— Ţie îţi plac? l-am întrebat pe Hugh.

Părea un pic jenat.

— Aşa şi-aşa, a spus el. Au fost lucruri care m-au deranjat, mai ales în *Dragonquest.* Dar îmi plac foarte mult dragonii şi lumea în care trăiesc.

— Poate sunt cărţi de care sunt atrase mai mult fetele, am spus eu.

— Nu, lui Pete îi plac foarte mult, a spus Janine, amestecând în ceai, deşi nu era nevoie.

— Ar trebui să vă împăcaţi, a sfătuit-o Hugh. E stupid să vă despărţiţi din cauza a ceva ce Wim poate a făcut sau poate n-a făcut.

— A făcut, a spus Janine.

— N-avem toate dovezile, a zis Hugh. Wim refuză să vorbească despre asta, aşa că ne rămâne doar versiunea lui Ruthie, iar asta nu vine direct de la Ruthie, ci trecută din gură-n gură, plecând de la ceea ce se presupune că i-a spus ea Andreei. Totul e din auzite. Tu şi Pete…

Janine părea foarte supărată, aşa că l-am întrerupt.

— Despre ce cărţi a vorbit Pete? Când a coordonat el discuţia, adică?

— Despre cele din universul Flandry şi despre Larry Niven, a spus Janine.

— Iar Wim despre Dick şi Delany, a continuat Hugh.

Despre Delany! Au vorbit deja despre Delany fără mine şi fireşte că Wim a fost coordonator.

— Cred că este mai bine când avem o carte sau o serie. Aşa poţi citi înainte de întâlnire şi nu ajungi în situaţia în care s-a aflat Hugh săptămâna trecută, a zis Janine.

— De fapt, sunt de acord, a zis Hugh, clătinând din cap, totul devine mai uşor şi mai la obiect, dar este interesant şi să discuţi toată opera unui autor. Unii chiar se pricep la asta.

Am cumpărat pentru Deirdre un set alcătuit dintr-un săpun, un şampon şi un prosop pufos de la magazinul Boots, toate galbene ca primula, cu fundă. Nu ştiam dacă ea îmi va lua ceva, dar trecuse printr-o perioadă foarte dificilă înainte de teste, iar astea i-ar fi fost de folos. M-am uitat la cutiile cu bomboane Black Magic din Woolworths şi

am hotărât să le iau lui Greg şi domnişoarei Carroll cutii cu bomboane Continentals din Thorntons. Arată mult mai bine. Am cumpărat o pungă de praline pentru Sam, în cazul în care voi ajunge să-l văd. Dacă nu, nu i-o voi trimite, o să i-o dau bunicului alături de elefant.

Apoi am mers la Janine acasă. O căsuţă obişnuită, genul de locuinţă în care te-ai aştepta să locuiască cineva al cărui tată deţine un atelier mecanic – modernă, cu alee pietruită, cu gazon în faţă şi cu un copăcel în mijlocul gazonului. Singurul lucru nelalocul lui era zâna care se sprijinea de copăcel. Arăta ca un câine, doar că avea aripi. M-a privit aproape cu insolenţă, după care a dispărut. Ceilalţi n-au părut s-o observe.

Înăuntru, sufrageria părea foarte aglomerată, surorile ei parcă n-aveau suficient loc, deşi nu sunt decât trei. Se jucau cu păpuşi Barbie şi puseseră stăpânire pe toată canapeaua şi pe ambele scaune. Bufetul şi suportul de deasupra şemineului erau pline cu bibelouri. Mama lor era în bucătărie, care, de asemenea, era foarte aglomerată şi dezordonată.

— O să merg cu Mori şi cu Hugh sus, la mine în cameră, bine? a anunţat-o Janine.

— Bine, a zis şi mama ei, de-abia ridicându-şi privirea de la masa de călcat.

Are părul drept, şaten-roşcat, destul de diferit de coama ciufulită a fiicei sale. Surorile au şi ele părul de aceeaşi culoare.

Am urcat la etaj. Pe uşa lui Janine era un afiş care spunea: „Spaţiu Personal, Nu Intraţi, La Voi Mă Refer!” Ne-a invitat înăuntru, ca să ne arate că de fapt, nu la noi se referă. Camera ei era într-un contrast absolut cu restul casei. Pereţii celorlalte camere erau acoperiţi cu tapet strident colorat. Ai ei erau vopsiţi în verde pal. Nu avea nici bibelouri, nici jucării, doar un pat, pe care atunci se afla un câine de pluş fără ochi, şi un raft cu cărţi aşezate în ordine alfabetică. Avea în cameră un scaun din lemn cu spătar, vopsit într-un verde mai închis, aceeaşi culoare ca a plintei. Fereastra era acoperită cu un stor în aceeaşi

nuanţă. Mai avea şi o maşină de scris de birou enormă, neagră, aşezată precar pe o noptieră mică.

— Tu ai făcut toate astea? am întrebat.

— Normal, a spus Janine, aşezându-se pe pat.

Hugh a ocupat scaunul, iar eu m-am aşezat, după o clipă, alături de Janine.

— De fapt, m-a ajutat tata la vopsit. Dar eu am ales designul. Mi-am dorit ceva diferit.

— Aş vrea şi eu o cameră ca asta, am spus.

Chiar îmi doresc, doar că, poate nu verde, am adăugat în gând. Ce mi-aş dori cu adevărat ar fi un birou cu lambriu, cum are Daniel.

— E plăcut să poţi închide uşa după tine şi să ţii oamenii dincolo de ea, a zis Janine.

— Trebuie să fie.

— Tu dormi într-un dormitor comun? m-a întrebat.

— Da, dar nu dăm petreceri la miezul nopţii sau orice altceva amuzant, aşa cum probabil aţi auzit voi, am zis eu.

— Eu împart dormitorul cu fratele meu, a spus Hugh.

— El cu ce se ocupă?

— Este înnebunit după Manchester United. Aşa că jumătate de cameră e numai fotbal, iar cealaltă jumătate, numai cărţi.

Hugh a părut stânjenit când a spus asta.

Janine s-a ridicat şi a scos de pe raft *The Dark Is Rising,* după care ea şi Hugh au început să se contrazică dacă ar trebui să citesc toată seria sau dacă, citind prima carte, o să-mi piară cheful pentru celelalte din cauză că sunt destul de puerile. Hugh nu părea să-şi dea seama că n-aş prea avea timp să citesc cinci cărţi până marţi seară.

— O să le citesc, le-am zis. N-am prea multe de făcut în afară de lecţii şi de citit. La Arlinghurst se pune accentul pe sport, iar eu fireşte că nu pot face sport. Aşa că îmi petrec tot timpul în bibliotecă. Am cursuri zilnic. Săptămâna asta n-am avut, din cauza testelor, dar acum s-au terminat, aşa că revenim la normal.

— Nu foarte isteţ din partea familiei tale să te trimită la Arlinghurst, având în vedere circumstanţele, a spus Hugh.

— Da, cam aşa ceva, am zis eu.

— Ce-ai păţit la picior? m-a întrebat.

De obicei, urăsc această întrebare, dar modul în care a pus-o el – natural, pe un ton de parcă răspunsul nu l-ar fi interesat neapărat, dar se ivise ocazia să întrebe, la fel cum întrebase şi Janine dacă dorm într-un dormitor comun – nu m-a deranjat deloc.

— Un accident de maşină, am spus. Am avut şoldul zdrobit complet, la fel şi pelvisul. Acum nu mai e la fel de rău. Nu mă mai doare tot timpul.

— Începe să se vindece? a întrebat Hugh.

Ar fi trebuit să spun că nu, nu se vindecă, ori că sper să se vindece, dar am izbucnit în plâns fără vreun motiv anume şi mi-am ascuns faţa într-un şerveţel. Janine s-a fâstâcit şi a schimbat subiectul, după care a venit vremea să plec.

Hugh m-a condus până în staţia de autobuz, cărând cărţile de la bibliotecă. Eu ţineam cumpărăturile şi cărţile lui Susan Cooper pe care le împrumutasem de la Janine.

— În legătură cu Wim, a început el, în timp ce coteam pe lângă Kwiksave.

L-am privit întrebătoare. Piciorul mă durea – nu stătusem confortabil pe patul prea jos al Janinei şi, ridicându-mă să plec, simţisem un junghi puternic.

— Nu ştim ce s-a întâmplat. Wim n-a vorbit niciodată despre asta. A refuzat categoric să vorbească. Văd cum lumea îl condamnă şi... este un oraş mic. Reputaţia e o treabă ciudată. E ca şi cum ai spune despre un câine că e turbat, la fel de bine l-ai putea spânzura. A renunţat la şcoală, să ştii.

— Ştiu. Urmează cursurile de nivel A, cu frecvenţă redusă. Mi-a spus Janine.

— Janine. Janine crede că varianta feministă este să dai întotdeauna crezare femeii. Dar eu cred că înseamnă să tratezi pe toată lumea la fel, dacă este posibil. Eu nu ştiu ce s-a întâmplat. Sunt conştient că habar n-am. Dar ştiu sigur că Wim îşi face viaţa mult mai grea din cauza asta.

Hugh părea extrem de serios. Este mai scund decât

mine, un pic cam rotofei şi are faţa plină de pistrui, aşa că e uşor să te gândeşti la el ca la un băieţel sau ca la un clovn, însă nu e deloc aşa.

— Ţie de ce îţi pasă? l-am întrebat.

Aproape ajunseserăm în staţie, dar autobuzul încă nu sosise. O grămadă de fete de la Arlinghurst se fâţâiau de colo-colo. Hugh s-a aşezat pe un zid, iar eu m-am sprijinit, lângă el.

— Wim mi-a salvat viaţa, a spus el încet. Adică, sănătatea mentală. A oprit un grup de băieţi care mă băteau şi, în loc să plece şi să mă lase singur, a rămas şi a început să-mi vorbească. Mi-a împrumutat *Citizen of the Galaxy*. Eu aveam doisprezece ani, iar el cincisprezece, dar m-a tratat ca pe o fiinţă umană, nu ca pe un mucos. Cred că merită să fie considerat nevinovat până la proba contrară.

— Orice i-ar fi făcut lui Ruthie?

— Nu, nu orice i-ar fi făcut, dar măcar până aflăm ce s-a întâmplat de fapt, a zis Hugh ridicând din umeri şi s-a înroşit din nou. Dacă te încălzeşte cu ceva, eu cred că au făcut-o, însă au fost amândoi de acord. Au fost neglijenţi şi nu s-au protejat, iar Ruthie a intrat în panică. Însă asta nu-ţi dă dreptul să condamni pe cineva până dincolo de cercurile Iadului.

Nu ştiu ce să cred. Tata a fost obligat să se căsătorească cu mama pentru că rămăsese însărcinată şi uite la ce s-a ajuns. Din fericire, autobuzul a apărut de după colţ şi m-a salvat de la alte comentarii. Mi-am luat sacoşa de la Hugh şi m-am aşezat la rând.

— Ne vedem marţi, i-am spus eu, în timp ce urcam în autobuz.

Gill era chiar în faţa mea. S-a întors şi mi-a aruncat o privire plină de dispreţ.

Duminică, 16 decembrie 1979

Atâta timp cât nu mă gândesc la ei ca la nişte marionete, putem petrece împreună momente plăcute. Mai ales ieri,

când nu m-am gândit la asta absolut deloc. Tot ce se întâmplă, tot ce am făcut eu prin magie, pur şi simplu mi-a ieşit complet din minte şi am reuşit să mă port de parcă amândoi făceau parte din karassul meu, perfect natural.

Dar astăzi mă tot gândesc la asta, normal că nu mă pot abţine.

Când eram mici, mătuşica Lillian ne-a cumpărat odată o păpuşă care putea să vorbească. O chema Rosebud şi era exact păpuşa pe care se presupune că şi-o doresc toate fetiţele. Ochii i se închideau când o întindeai cu faţa în sus şi i se deschideau când o ridicai. Avea faţa frumoasă şi prietenoasă, delicată, şi o rochie albă, cu un model cu boboci de trandafir. Avea pantofiori roz, care puteau fi scoşi, şi părul blond, pe care puteai să-l piepteni. Avea o sfoară în piept, iar când trăgeai de ea, păpuşa vorbea. Putea spune două lucruri: „Bună, numele meu este Rosebud" şi „Hai să ne jucăm de-a şcoala!" Dacă trăgeai de sfoară încet, le spunea pe un ton jos, dacă trăgeai foarte repede, le rostea cu un glas piţigăiat.

Problema cu Rosebud era că vorbitul ei era pe bune, iar în ceea ce privea celelalte păpuşi ne puteam imagina că vorbeau, lucru mult mai interesant. Păpuşile noastre (majoritatea aveau tot felul de defecte, cum ar fi un braţ sau un picior lipsă, plus că aveam mai multe animale decât păpuşi cu trăsături umane) trecuseră prin aventuri formidabile, supravieţuind unor războaie nucleare sau salvând dragoni din mâinile unor prinţese diabolice. Bătrâna Pippa cea uzată, cu un singur braţ şi cu părul ei ciumpăvit (Mor i-l tăiase când o deghizase în soldat) putea ieşi în faţă sfidătoare şi răzbunătoare împotriva Stăpânului Câine (câinele de jucărie avea o mustaţă care putea fi răsucită, aşa că, deseori, primea rolurile de personaj negativ), iar Rosebud nu putea concura cu ele, când era în stare să spună doar: „Hai să ne jucăm de-a şcoala".

Nu-mi doresc în karass persoane ca Rosebud.

Adică, nu-mi doresc nici pe cineva ca Pippa, Câinele, Jr. şi toţi ceilalţi, aşa că analogia asta nu e potrivită. (Nu mi-e dor de jucăriile mele. Oricum nu m-aş mai juca cu ele. Am

cincisprezece ani. Mi-e dor de *copilăria* mea.) Jr. era un băiat din plastic pe o motocicletă, una dintre puţinele noastre jucării cu trăsături umane masculine. Numele era inspirat de nuvela lui Ward Moore, „Lot”. Ni s-a părut c-ar fi îndrăzneţ şi americănesc să aibă un nume ciudat ca acela, fără vocale. Noi îl pronunţam Jirr. Am rămas împietrită minute lungi când am aflat ce însemna de fapt.

Când Hugh a menţionat că Wim coordonase o întâlnire despre Delany, primul meu gând, chiar primul care mi-a trecut prin minte, deşi ştiu că ieri n-am scris despre asta, din cauză că mi-era ruşine, a fost că poate mi-ar ieşi o magie care să modifice totul, astfel încât întâlnirea să nu fi avut loc încă. O magie astfel încât, de data asta să pot participa şi eu. N-a fost decât un gând fugar, dar mi-a trecut prin minte. Dacă aş fi făcut-o, i-aş fi transformat pe toţi în Rosebud. Aş fi riscat să am acelaşi rezultat ca în cazul lui George Orr, deoarece, până acum, aş fi putut sau la fel de bine n-aş fi putut face să se întâmple nimic. N-am prevăzut ce-ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat. Până la urmă, răspunsul ar fi fost evident. Dacă eu n-aş fi existat sau dacă aş fi murit odată cu Mor, ei tot ar fi organizat o întrunire cu tema Delany. Poate că tot ce-a realizat magia a fost să mă facă pe mine să aflu de existenţa clubului şi să-i întâlnesc pe membri. Nu-mi pot da seama. N-o să-mi dau seama în veci. Magia care poate fi negată. Dacă aş fi făcut-o, într-adevăr, i-aş fi transformat pe toţi în Rosebud, i-aş fi făcut să repete aceleaşi lucruri când aş fi tras de sfori. Şi asta doar dacă mi-ar fi reuşit magia. De fapt, nu cred că mi-ar fi reuşit, s-ar fi petrecut acel lucru despre care a vorbit Glory, prea mulţi oameni ar exercita prea multă presiune şi ar fi imposibil să schimbi ce s-a petrecut deja.

Dar eu doar mă gândesc la toate astea.

Nu vreau să fiu malefică, nu, chiar nu vreau. Cel mai rău lucru poate fi să ajung ca ea. De asta am şi fugit. De asta la căminul de copii a fost mai bine, de asta la şcoală e mai bine.

Deci, jur solemn să renunţ la a mai face magie în folosul

personal ori pentru orice altceva, cu excepţia situaţiilor care mă pun în pericol.

Morganna Rachel Phelps Markova, 16 decembrie 1979.

Luni, 17 decembrie 1979

Nu mi-am dat seamă că, odată cu terminarea testelor, săptămâna asta va fi una a distracţiei nebuneşti.

La ora de engleză am jucat Scrabble cu Deirdre. Am bătut-o la diferenţă de 600 de puncte, dar nu m-am distrat deloc. Ar fi fost un joc reuşit dacă aş fi avut ca adversar pe cineva care ar putea pronunţa cuvintele cum trebuie şi care ar avea un vocabular decent. Am alcătuit „torc”, care e cuvântul celtic pentru colier. Ea mi-a sugerat cu timiditate că ar trebui scris *„talk”*[64]*.* Apoi ne-am jucat Şerpi şi Scări, la care m-a bătut ea.

În afară de asta, am citit cam toată ziua, de cele mai multe ori în mijlocul unui vacarm de nedescris.

Citesc acum *The Grey King.*

Există o întâmplare în *The Dark Is Rising,* cea cu Crăciunul, probabil cea mai bună carte din serie, când Will face un act de magie în biserică şi preotul întreabă despre crucile magice şi i se răspunde că acestea datează dinainte de Hristos, iar el adăugă: „Dar nu şi dinainte de Dumnezeu”. Magia este descrisă în general destul de bine, dar cam convenţional. E descrisă ca fiind bătălia dintre Întuneric şi Lumină, pe care o deprinzi din grimoare, apoi poţi zbura, poţi călători în timp, poţi face cam tot ce vrei. În cazul magiei reale lucrurile nu stau chiar atât de simplu, totul este mult mai confuz. În cărţile pentru copii magia e alb-negru, atât, deşi asta nu i se aplică şi lui Tolkien. Dar „nu şi dinainte de Dumnezeu” mi-a dat de gândit.

Marţi, 18 decembrie 1979

Rezultatele testelor, semestrul de iarnă 1979

[64] A vorbi.

Chimie: 96% – locul 2
Literatură Engleză: 94% – locul 1
Limba Engleză: 92% – locul 1
Istorie: 91% – locul 1
Fizică: 89% – locul 1
Educaţie Religioasă: 89% – locul 1
Limba latină: 82% – locul 1
Limba franceză: 79% – locul 2
Matematică: 54% – locul 19
Gimnastică: scutită
Sport: scutită
Dans: scutită

Medie: 85% – locul 3

Pur şi simplu n-am creierul făcut pentru matematică, aşa a fost dintotdeauna. Dar, cel puţin, am trecut cu bine peste teste. Mi-a fost teamă că îmi vor da zero pentru gimnastică, sport şi dans şi vor lua notele în considerare la medie. Gill m-a depăşit la chimie. Bun. Iar Claudine m-a depăşit la franceză, ceea ce nu a surprins pe nimeni, din moment ce mama ei este franţuzoaică. Ştie pronunţia, ceea ce noi nu prea ştim. Ar trebui s-o pună pe Claudine să predea franceza. Matematica m-a tras în jos mai mult decât mă aşteptam, aşa că mi-au luat-o înainte, per ansamblu, şi Claudine, şi Karen. Altfel, stau foarte bine.

Mi-aş dori să-i pot arăta şi bunicii rezultatele. Bunicu' va fi încântat, mă aştept ca toată lumea să fie, dar nu e acelaşi lucru.

Am primit o scrisoare de la mătuşica Teg în dimineaţa asta. Într-adevăr, este foarte supărată fiindcă nu pot veni acasă de Crăciun. Deja i-am spus că nu e vina mea. Mi-aş fi dorit să pot merge.

Deirdre a zbughit-o din clasă când şi-a văzut rezultatele. Bănuiesc că sunt teribil de proaste. Shagger e a patra. S-a deranjat să-mi spună „Bravo ţie", şi astea au fost primele cuvinte pe care mi le-a adresat după o groază de timp.

Miercuri, 19 decembrie 1979

O întâlnire destul de bună aseară. A fost prezentă toată lumea. Hugh s-a descurcat foarte bine, aducându-ne cu diplomaţie înapoi la subiect atunci când ne îndepărtam prea mult. Am avut o discuţie foarte interesantă despre cum anumite cărţi nu prind decât la anumite vârste şi despre locurile în care se desfăşoară acţiunea romanelor. Greg a fost în nordul Ţării Galilor şi s-a plimbat pe Calea lui Cadfan şi susţine că drumul Craig yr Aderin este exact la fel. Toată lumea a fost de acord că sfârşitul lui *Silver on the Tree* seamănă cu o eschivare şi că tuturor ne-ar displăcea foarte mult dacă ni s-ar întâmpla nouă. Amuzant, cu cât cei prezenţi erau mai tineri, cu atât erau mai vehemenţi în a afirma cât de mult le-ar displăcea. Harriet a sugerat că era necesar să li se şteargă memoria copiilor, eu şi Hugh am fi preferat să murim, iar ceilalţi se situau undeva la mijloc, în funcţie de vârstă. Hugh este drăguţ. Şi îmi place când este de acord cu mine şi se exprimă cu vehemenţă. Harriet, care chiar ar putea fi o Harriet Vane mai în vârstă, o asemăn în continuare cu acest personaj, a încetat să mai spună „Poate-ar fi mai bine aşa” şi a adoptat punctul nostru de vedere afirmând „Înţeleg ce pierdere ar fi”.

Am terminat devreme şi ne-am dus cu toţii la cârciumă.

— O să-ţi iau un suc de portocale, mi-a zis Greg.

Nu i-am spus că urăsc sucul Britvic, i-am spus „Mulţumesc”. Cine spune că nu ştiu să socializez?

Cârciuma se numeşte Cerbul Alb, ceea ce, am zis eu, mi-a amintit de Narnia. Am vorbit un pic despre Narnia, comparând cele două serii, aşa că n-am vorbit pe lângă subiect. Am comparat finalurile. Este chiar ciudat cum două serii fantasy pentru copii ridică atâtea întrebări în privinţa finalurilor. Nu este o problemă inerentă genului, gândiţi-vă doar la *The Farthest Shore!* Poate este o problemă a cărţilor care au ca personaje copii din lumea reală ori poate este o problemă a scriitorilor britanici –, dar nu, mai este şi Garner. El nu scrie chiar serii, însă cu

siguranţă n-are nicio problemă cu finalurile. Iar asta îmi aduce aminte că nu m-am mai întors să cumpăr *Red Shift.*

Cerbul Alb este o cârciumă veche, cu grinzi şi cu pinteni atârnaţi de curele din piele, cu un bar mare din lemn de stejar, pe care sunt montate dozatoare pentru diferite tipuri de bere. Miroase a fum, ca în toate barurile, iar tencuiala dintre grinzi, care se presupune c-ar trebui să fie albă, a devenit gălbuie de la fum. Am băut suc de portocale şi i-am dat lui Greg bomboanele de ciocolată. El a desfăcut cutia pe loc şi a împărţit bomboane tuturor. Am primit o trufă vieneză, ceea ce m-a făcut să mă simt un pic aiurea, din moment ce era cadoul oferit de mine. A fost, totuşi, delicioasă.

M-am trezit că stau lângă Wim. Sincer, n-am făcut nimic special ca să picăm aşa! E în continuare tulburător de frumos, mai ales de aproape. Nu e vorba doar de părul lung şi blond sau de ochii de un albastru intens, este mai degrabă ceva ce ţine de atitudine. Îmi place mai mult de Hugh, însă Hugh este ca un trunchi masiv de copac, în timp ce Wim este precum crenguţele înmugurite care se leagănă în adierea vântului ori ca un fluture rar care se aşază lângă tine, iar tu nu mai respiri ca nu cumva să-şi ia zborul. Îţi dă aceeaşi senzaţie, îţi taie respiraţia.

— Deci, îţi place Susan Cooper la fel de mult ca Le Guin? m-a întrebat.

— N-am mai citit nicio carte din serie până săptămâna asta, am spus eu. Le-am împrumutat de la Janine şi doar ce i le-am dat înapoi.

— Ai citit toate cele cinci cărţi săptămâna asta? s-a mirat el, întorcându-şi puţin capul şi dându-şi părul din ochi. Cred că ai foarte mult timp liber.

— Am, am răspuns pe un ton destul de rece.

— Îmi pare rău, a spus el. Şi eu urăsc când oamenii insinuează că unii citesc doar pentru că n-au altceva mai bun de făcut, dar uite că fac acelaşi lucru.

Mi-a plăcut remarca asta.

— Ce aş avea mai bun de făcut? am întrebat.

A râs. Avea un râs plăcut, foarte natural. Când a râs, m-

am închipuit făcând toate acele lucruri prosteşti pe care le fac fetele atunci când le place de cineva, păstrând un capăt de creion şi o bucată de leucoplast lipicios ca Harriet Smith în *Emma,* de Jane Austen, sau sărutând o fotografie înainte de culcare ca Shagger pe-a lui Harrison Ford.

— Dar filmele? a sugerat el şi, dintr-odată, tot grupul era implicat într-o discuţie aprinsă despre *Star Wars.*

Trebuie ori să-l iubeşti, ori să-l urăşti. Calea de mijloc nu este admisă. Părerea mea că e amuzant să vezi roboţi adevăraţi şi nave spaţiale, dar că e cam copilăresc în comparaţie cu adevăratul SF, nu părea să mulţumească pe nimeni pentru că mă situa între tabere.

Puţin mai târziu, când ceilalţi se opriseră din flecărit şi din argumentările aprige, m-am întors din nou către Wim.

— Am auzit că ai coordonat o întâlnire despre Delany.

— Îţi place Delany? m-a întrebat. Ai nişte gusturi extrem de diferite.

— Îl ador pe Delany, am zis eu, încântată că nu spusese că am gusturi extrem de diferite *pentru vârsta mea,* aşa cum aud adesea. Dar am rămas cu un semn de întrebare după ce-am citit *Triton.*

— Crezi că *Triton* a fost scris ca răspuns la *The Dispossessed*? a întrebat el, întrerupându-mă.

Nu mă gândisem la asta până atunci, dar m-am gândit în acel moment şi mi-am dat seama că are dreptate.

— Din cauză că *The Dispossessed* este o utopie ambiguă, iar *Triton* este o heterotopie ambiguă? am întrebat.

— Oare Delany a studiat Anarres şi s-a întrebat de ce trebuie să fie atât de săracă, de ce trebuie să existe foamete, de ce sexualitatea lor este atât de restricţionată, ce alte tipuri de anarhie ar mai putea exista?

— Ce idee fascinantă, am spus eu. Şi, în plus, genial din partea lui să înfăţişeze complexitatea luării unei decizii prin ochii cuiva care regretă deciziile luate.

— Există oameni care ar rătăci chiar şi în paradis, a spus Wim. Bron se află mereu în căutarea a ceva ce nu poate avea, cam asta ar fi definiţia lui.

— De ce Bron… am început eu.

— Este timpul să mergem, Mori, a zis Greg.
— Ne vedem după Crăciun, a spus Wim când m-am ridicat.
De partea cealaltă a mesei, Keith şi Hussein încă se mai contraziceau pe seama prinţesei Leia.

Joi, 20 decembrie 1979

Nu-mi vine să cred că mâine plec de aici. Dintr-odată, pare foarte curând. A trebuit să ne golim vestiarele de dimineaţă. Nu mă aşteptam la asta. În afară de geantă, mai aveam ghiozdanul, valiza din piele de viţel, cea cu care venisem încoace, şi alte şase sacoşe de plastic pline cu cărţi, plus două cadouri de Crăciun. A trebuit să cobor la spălătorie, era pentru prima dată când mergeam acolo. Şcoala angajează spălătorese cu normă întreagă pentru a ne spăla şi a ne călca uniformele stupide. De obicei, ne sunt aduse înapoi în dormitoare şi aşezate la capul patului, lucru la care de-abia dacă mă gândisem până atunci. Dar astăzi Deirdre n-avea toate cămăşile şi trebuia să luăm totul cu noi acasă. A vrut să merg cu ea, aşa că am coborât în măruntaiele clădirii, până într-o încăpere cu şase maşini de spălat şi cu patru uscătoare electrice zgomotoase, acolo unde o fată doar cu un an sau doi mai mare decât noi scotea hainele dintr-o maşină şi le arunca în alta. Eu aş urî toate fetele din şcoală dacă aş fi în locul ei. Astăzi era foarte cald acolo, jos; nu pot să-mi imaginez cum este în iunie.
Deirdre va merge în Limerick de Crăciun. Chiar există un loc care se numeşte Limerick! Desigur, imediat ce a pronunţat numele, eu nu m-am putut abţine să nu zic: „A existat o tânără doamnă în…” Dar m-am oprit când i-am văzut expresia.
Sunt pregătită din toate punctele de vedere să plec imediat ce Daniel va sosi mâine să mă ia. De-abia aştept.

Vineri, 21 decembrie 1979

Primul lucru care s-a petrecut de dimineaţă a fost

decernarea premiilor. Am câştigat un exemplar din *Selected Poems,* de W. H. Auden, pentru limba engleză, o carte de Isaac Asimov, *Guide to Science,* pentru chimie, şi *A History of the English-Speaking Peoples,* de Winston Churchill, pentru istorie. Din moment ce toată lumea care a obţinut peste nouă a primit cărţi, înmânarea premiilor s-a prelungit destul de mult. O suspectez pe domnişoara Carroll în alegerea cărţilor, ceea ce-ar putea însemna că volumele lui Churchill nu sunt chiar atât fioroase pe cât par. Apoi, au fost înmânate şi premiile pentru sporturi, ceea ce a durat chiar mai mult. M-au lăsat să stau jos tot timpul ăsta, ceea ce a fost un gest drăguţ, dar toată lumea fiind în picioare, eu nu puteam să văd nimic, nu că mi-aş fi dorit neapărat să văd ceva. Profesorii, aliniaţi pe o latură a sălii, m-ar fi putut vedea cu uşurinţă, aşa că n-am îndrăznit să citesc. Uitându-mă la spatele fetelor îmbrăcate identic le puteam compara staturile, cutele uniformelor şi felul în care le cădea părul pe spate, dar cam atât. Sunt surprinzătoare diferenţele care se pot observa acolo unde iniţial, la o privire fugară, lucrurile par identice, iar aici mă refer la şirul de uniforme pe care le priveam din spate. Le-am oferit un bonus fetelor aflate în faţa mea pentru atitudine şi disciplină şi le-am reaşezat, mental, după înălţime şi după culoarea părului.

Dormitorul Scott a câştigat cupa, o victorie la limită în faţa celor din dormitorul Wordsworth. Se presupune c-ar trebui să fiu foarte încântată, însă în ceea ce mă priveşte, mă preocupă mai mult fetele din faţa mea şi modul în care le pot reaşeza mai bine în funcţie de nuanţele părului.

Am mers apoi la bibliotecă, pentru a-i oferi domnişoarei Carroll bomboanele de ciocolată. A părut foarte mişcată de gestul meu. Mi-a dăruit ceva împachetat într-un ambalaj de cadou – sunt sigură că e o carte.

Am găsit-o pe Deirdre şi i-am dat setul cu produse pentru baie. Nu l-am împachetat din cauză că nu m-am gândit să cumpăr hârtie, dar l-am pus într-o pungă frumoasă, pe care am luat-o de la magazinul de unde am cumpărat eşarfele şi celelalte lucruri. N-a deschis setul,

dar mi-a mulţumit foarte frumos. Mi-a dat un cadou subţirel, împachetat. Şi asta pare tot o carte. Mă întreb ce titlu fi. O s-o citesc şi-o să-i spun că mi-a plăcut, indiferent de titlu.

Apoi, nu ne-a mai rămas decât să aşteptăm maşinile. Pe unele dintre fete n-a venit nimeni să le ia până seara, bietele de ele, însă Daniel a ajuns exact la ora unu, nu primul, dar printre primii. Toată lumea se grăbea şi ţipa mai tare decât de obicei. Sigur i s-a părut ca la balamuc.

Daniel m-a adus la Old Hall chiar când se servea ceaiul – plăcinte cu carne tocată foarte uscate, aproape la fel de proaste ca mâncarea de la şcoală. Surorile lui au fost încântate că dormitorul Scott a câştigat cupa. Au desfăcut o sticlă de şampanie pentru a sărbători. Mi s-a părut oribilă, iar bulele mi-au ieşit pe nas. Mai băusem înainte, la nunta verişoarei Nicola, şi nici atunci nu-mi plăcuse. Daniel s-a oferit s-o amestece pe a mea cu suc de portocale pentru a obţine un cocteil numit Buck’s Fizz, dar l-am refuzat. Dacă există ceva care să facă şampania şi mai oribilă, acesta e sucul de portocale. Sincer, mie îmi place doar apa. De ce or fi având oamenii o problemă atât de mare cu asta? Curge gratis de la robinet.

Este solstiţiul, cea mai scurtă zi din an. De-acum, întunericul începe să dea înapoi puţin câte puţin. N-o să-mi pară rău.

Este plăcut să am o uşă pe care o pot închide şi să am un pic de intimitate. Am mers devreme la culcare. Mi-a trecut prin cap să mă gândesc la Wim în timp ce mă masturbam, din cauză că senzaţia aia care-mi taie răsuflarea este fără îndoială una erotică dar mi s-a părut o invadare a intimităţii şi ceva greu de închipuit, totodată. Apoi, mai e şi situaţia cu Ruthie, care, indiferent de argumentele pro şi contra, intervine între noi. Aşa că m-am gândit doar la Lessa şi la F’lar şi la Nicholas[65] în mare. Este amuzant că în *Triton* se vorbeşte atât de mult despre sex, fiind, totuşi, atât de lipsit de erotism. Şi, din cauză că încă mă gândesc la conexiunile dintre cărţi, şi în *The Dispossessed* apar

[65] Personajul principal din *The Magus,* de John Fowles.

scene de sex, dar nu din cele care-ţi taie respiraţia. Mă întreb, de ce oare? Să fie modul în care l-a descris Fowles pe Nicholas în mare extrem de diferit faţă de modul în care Delany a scris scena aia de sex dintre Bron şi Spike prin care se dădeau în spectacol? Cred că este diferit, dar nu ştiu în ce constă această diferenţă.

Sâmbătă, 22 decembrie 1979

Mătuşile m-au luat cu ele la cumpărături în Shrewsbury. Voiau să cumpăr ceva drăguţ pentru Daniel. Le-am spus că deja îi cumpărasem *The Mote in God's Eye,* iar ele au râs şi au zis că sigur îi va plăcea cartea. I-au cumpărat – chipurile, din partea mea – o jachetă gri-cărbune cu o mulţime de buzunare. Părea stilul lui, dar, sincer, eu nu aş fi cumpărat-o în veci, iar el îşi va da seama de asta. Măcar am apucat să cumpăr nişte hârtie de împachetat. Am luat prânzul într-un magazin universal care se numea Owen Owens. Mâncarea fusese gătită prea mult şi avea gust de noroi.

Când am ajuns acasă, m-am oferit să fac biscuiţi, pe cel mai respectuos şi politicos ton de care am fost în stare. N-au vrut să mă lase, mi-am dat seama de asta, deşi chiar nu înţeleg de ce. Ştiu să gătesc, ştiu de mulţi ani. Pot să gătesc mult mai bine ca ele. N-ar putea fi de părere că este sub demnitatea mea să gătesc, din moment ce şi ele gătesc. Poate nu vor să mă lase în bucătăria lor, deşi n-aş face dezordine.

De-abia dacă l-am zărit astăzi pe Daniel. Lucra la ceva. Am împrumutat un teanc de cărţi de la el şi am început să le răsfoiesc. Mi-aş dori ca lumina de aici să fie mai puternică.

Nu cred că sunt la fel ca ceilalţi oameni. Mă refer la un nivel mai profund, unul esenţial. Nu e din cauză c-am avut o soră geamănă, că citesc mult şi că văd zâne. Nu e din cauză că sunt undeva în exterior când ceilalţi sunt înăuntru. Şi eu obişnuiam să fiu înăuntru. E posibil să stau deoparte şi să privesc retrospectiv la evenimente în

desfăşurare, ceea ce nu este normal. Necesar, da, dacă vrei să-ţi iasă magia. Dar, din moment ce n-am de gând să fac niciun fel de magie, această însuşire mai degrabă se iroseşte.

Duminică, 23 decembrie 1979

Vremea pentru biserică. Mătuşile m-au privit cu atenţie când mi-am făcut apariţia, de parcă aş fi fost vreun exponat, iar una dintre ele a sugerat c-aş putea găsi ceva mai potrivit. Purtam o fustă bleumarin şi un tricou albastru deschis, cu sacoul de la şcoală pe deasupra. Astăzi n-a fost frig, deşi a plouat. Credeam că arăt bine. Am cedat, totuşi, am urcat la etaj şi mi-am pus un pulover gri. Nu am prea multe haine în afară de uniformă. N-am avut cum să le iau cu mine când am fugit de-acasă, evident.

Exceptând comentariile în privinţa hainelor, mersul la slujbă a fost destul de normal. Biserica Sfântul Mark este una drăguţă din piatră, cu arcade gotice, iar înăuntru se află mormântul unui cavaler cruciat, probabil unul dintre strămoşii lor, dar nu m-am dus mai aproape ca să mă conving. Au fost o slujbă tipic englezească, aşa cum m-am aşteptat, şi o predică normală, pentru enoriaşii adventişti. Deja instalaseră o iesle în biserică, iar imnurile religioase erau cele specifice Crăciunului. Vicarul ne-a vorbit frumos la final, iar mătuşile m-au prezentat ca fiica lui Daniel. El n-a venit cu noi. Mă întreb de ce.

Ni s-a alăturat la masa de prânz, unde am servit carne de vită prea prăjită, cu garnitură de cartofi şi morcovi prea săraţi. Aş vrea să mă lase pe mine să gătesc. Pot înţelege de ce nu îmi permit să gătesc cina de duminică seară, dar ar putea, totuşi, să mă lase să fac câţiva biscuiţi. Încă trei zile. Aici este la fel de rău ca la şcoală. Ba chiar mai rău, pentru că n-am niciun club de carte sau bibliotecă în care să dispar.

Am făcut o plimbare după masa de prânz, în ciuda ploii şi a piciorului, care, de fapt, astăzi nu mă supără prea tare, mă face doar să mă vait de durere, nu să ţip. Este la fel ca

în jurul şcolii, nu chiar peisaj de ţară, doar ferme, câmpuri şi drumuri, fără sălbăticie, fără ruine şi fără zâne. Nu-mi trece prin cap niciun motiv pentru care şi-ar dori cineva să trăiască aici.

Luni, 24 decembrie 1979, Ajunul Crăciunului

Ruşii au invadat Afganistanul. Era ceva absolut previzibil. Am citit atât de multe lucruri despre Al Treilea Război Mondial încât uneori mi se pare ceva inevitabil în viitor, dar oricum nu are rost să mă îngrijorez din moment ce n-o să apuc să ajung la maturitate.

Daniel a adus un brad, pe care l-am împodobit cu veselia obişnuită a Crăciunului, deşi m-am simţit cam încordată. Decoraţiunile sunt toate foarte vechi şi foarte valoroase, cele mai multe din sticlă. Sunt splendide şi încărcate de magie. Aproape că mi-a fost teamă să le ating. Chiar şi instalaţia este antică – fasunguri din sticlă veneţiană folosite ca suporturi pentru lumânări, care fuseseră modificate pentru a se potrivi becurilor electrice. Două becuri se arseseră, aşa că le-am înlocuit. Mi-e dor de vechile decoraţiuni pe care mătuşica Teg le pune chiar şi acum în brad. O să-l împodobească de una singură dacă bunicului îi vor permite să plece doar în ziua de Crăciun. Sper că va reuşi să aşeze bradul ca lumea. Câte bătăi de cap aveam până-l făceam să stea drept! Anul trecut a trebuit să-l legăm de uşa şifonierului. Dar prefer să nu mă gândesc la anul trecut, cel mai rău Crăciun din toate timpurile. Desigur, e bine că, oricât ar fi de rău Crăciunul ăsta, nici nu poate concura cu cel de anul trecut.

Decoraţiunile noastre sunt şi ele vechi, majoritatea, dar avem şi unele mai noi, cumpărate după ce ne-am născut eu şi Mor. Cele mai multe sunt din plastic, deşi zâna pe care o aşezăm în vârf este din porţelan. Bradul de la Old Hall n-are o zână, ceea ce e cam ciudat. Îl are pe Moş Crăciun în vârf. Decoraţiunile noastre nu se asortează, deşi, până la urmă, într-un asemenea amalgam ajung să se potrivească. Noi folosim şi foarte multă beteală, nu fâşii argintii subţiri,

ci mai degrabă funii groase, răsucite. Sper că mătuşicii Teg nu-i va fi prea greu cu împodobitul de una singură. Sper ca mama să nu-şi facă apariţia mâine pe-acolo, ca ursitoarea cea rea la botez. Cel puţin, asta n-ar avea cum să se întâmple aici.

Am împachetat cadourile şi le-am aşezat sub brad. Hârtia pe care am luat-o este foarte drăguţă, roşu-închis cu dunguliţe argintii. Am aprins instalaţia după ce toată lumea şi-a aşezat cadourile – un alt bec s-a ars, aşa c-a trebuit să-l înlocuiesc. Apoi, am aprins-o din nou şi am admirat-o. Am pus sub brad şi cadourile primite de la Deirdre şi de la domnişoara Carroll.

Crăciunul este momentul când oamenii ar trebui să stea acasă. Dacă au o casă, ceea ce presupun că nu e cazul meu. Dar îmi doresc să fiu cu bunicu' şi cu mătuşica Teg, cele mai apropiate rude care mi-au rămas. Când o să cresc mare, n-o să plec nicăieri în ziua de Crăciun. Lumea va putea veni în vizită, dar eu nu voi pleca nicăieri.

Jos, la parter, au pus un disc cu colinde, le pot auzi prin podea. Ce caut eu aici?

Totuşi, în Afganistan, unde patrulează tancurile, este mai rău.

Marţi, 25 decembrie 1979, Crăciunul

Nu consemnez faptele despre care credeam că voi scrie cu această ocazie, deci nu întocmesc o listă de cadouri plictisitoare.

M-am trezit în sunetul colindelor, acelaşi disc, din nou, colinde înregistrate într-o catedrală. Este un sentiment destul de plăcut, presupun, şi nu m-am putut abţine să nu simt un fior de nerăbdare gândindu-mă că este prima zi de Crăciun, chiar dacă mă aflu aici. Am coborât la parter şi am luat micul dejun cu toţii, pâine prăjită rece şi ouă fierte, la fel ca în fiecare zi. Nu înţeleg de ce preferă pâinea aşa. O pregătesc în bucătărie, după care o pun la răcit şi devine crocantă şi dezgustătoare. Pâinea prăjită trebuie unsă imediat cu unt.

După micul dejun, am deschis cadourile. Au un ritual foarte strict cu privire la cine deschide primul cadourile, destul de diferit de felul în care o fac cei din familia mea. Noi aveam obiceiul să ne aşezăm în cerc şi fiecare deschidea câte un cadou, pe rând. Ei procedează altfel: o persoană îşi deschide toate cadourile, după care următoarea le deschide pe ale ei şi tot aşa. Eu am fost ultima, din moment ce sunt cea mai mică.

Au fost destul de încântate de eşarfe, deşi n-am nimerit culorile şi două dintre ele au făcut schimb când credeau că nu sunt atentă. Încă nu le pot deosebi. (Oare eu şi Mor am fost la fel de asemănătoare? Oare am fi fost la fel de asemănătoare şi la patruzeci de ani?) Mătuşile şi-au făcut cadou una alteia şedinţe la salonul de manichiură, la coafor şi alte lucruri de felul ăsta. Daniel mi-a mulţumit pentru *The Mote in God's Eye* şi pentru jachetă. Ele i-au cumpărat whisky, unul mai special, şi câteva haine.

Eu am primit o mulţime de cadouri, mult mai multe decât mă aşteptasem. Deirdre mi-a cumpărat o carte de care n-am mai auzit până acum, *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy,* care este, fără îndoială, science-fiction, dar nu ştiu ce subgen, iar domnişoara Carroll s-a gândit, ce drăguţ din partea ei, să-mi ia *The Dispossessed,* despre care ştia că am citit-o, însă pe care n-o mai aveam. Daniel mi-a dat şi el un teanc de cărţi şi unul dintre acele jurnale care pot fi încuiate, un lucru mereu util. Surorile lui mi-au oferit haine, dar cu unele nu m-aş îmbrăca nici moartă, o cutie de bomboane de ciocolată Neapolitans, care cu siguranţă sunt comestibile, şi o cutie mică, despre care mi-am dat imediat seama că este încărcată cu magie. Nu mi-a trecut nimic prin minte, totuşi; la urma urmei, decoraţiunile lor de Crăciun sunt încărcate cu magie, iar ele par să nu observe. Am deschis cutia cu precauţie, iar înăuntru se aflau trei perechi de cercei, în jurul cărora, mi-am dat seama chiar şi fără să-i ating, pulsa pur şi simplu o încărcătură magică.

Două cercuri simple din argint alcătuiau prima pereche, tot cercuri, dar cu câte un mic diamant alcătuiau a doua

pereche, iar a treia erau perle atârnate de lănţişoare din argint.

— Perlele au fost ale mamei noastre, a spus una dintre ele. Vrem să ţi le dăm ţie.

— Nu am urechile găurite, le-am spus eu, de parcă îmi părea foarte rău, şi le-am întins cutia.

— Acesta este adevăratul cadou.

— Te luăm cu noi în oraş marţi dimineaţă şi vei putea să-ţi găureşti urechile.

— Mai întâi va trebui să porţi cercurile simple, după care te vei obişnui şi-i vei purta şi pe ceilalţi.

A zâmbit, toate trei au zâmbit, trei zâmbete identice. Cu aceleaşi zâmbete pe feţe şi cu expresiile lor fade, arătau ca nişte manechine din vitrină trezite brusc la viaţă, întinzând mâinile ca să mă prindă. Un vis foarte urât pe care-l am uneori.

— Nu vreau să-mi găuresc urechile, le-am spus eu, pe cât de politicoasă şi de răspicat posibil, dar ştiu că vocea mi-a tremurat pe la mijlocul frazei.

Nu mă mai gândisem niciodată la asta, însă în momentul ăla am înţeles că dacă îţi dai găuri în urechi nu vei mai fi niciodată în stare să faci magie. Găurile, cerceii vor acţiona ca o barieră. Mi-am dat seama imediat, aşa cum îmi dădusem seama mai demult cum se face magia. N-am ştiut-o cu mintea, dar am simţit-o prin tot trupul, o senzaţie aproape erotică. Am dat drumul cutiei şi mi-am apăsat palmele pe urechi.

— Toate adolescentele îşi găuresc urechile, a spus una.

— Asta-i moda, a adăugat alta.

— Nu fi prostuţă, nu te doare, a spus a treia.

— Voi nu v-aţi făcut găuri, am spus eu.

Şi era adevărat, ele nu-şi făcuseră găuri, niciuna dintre ele, pentru că ştiau ce ştiam şi eu, fireşte, deoarece şi ele fac magie. Sunt vrăjitoare, trebuie să fie, şi au fost foarte şirete până acum, iar eu foarte proastă, din cauză că nu mi-am dat seama de nimic. Ar fi trebuit să-mi pun nişte semne de întrebare, deoarece sunt trei, ar fi trebuit să devin suspicioasă din cauză că nu-mi dau voie să gătesc şi,

dovada cea mai clară dintre toate, locuiesc aici împreună, nu fac nimic şi-l controlează pe Daniel. Nu le-am luat în seamă din cauză că sunt anoste, englezoaice şi zâmbitoare, nu mi-am bătut capul cu ele fiindcă am crezut că tot ce-şi doresc e ca dormitorul Scott să câştige cupa.

Probabil au fost oripilate când Daniel m-a adus să locuiesc aici. M-au trimis la Arlinghurst ca să mă îndepărteze de magie şi, totodată, de ele. N-a funcţionat chiar atât de bine pe cât speraseră. Probabil că şi-au dat seama când am făcut magia pentru karass, deşi n-aveau cum să ştie ce se întâmplase, ci doar că am făcut ceva magic. Acum vor să mă controleze complet, ăsta e rolul cerceilor.

— Pe atunci nu era la modă, a spus una dintre ele.

— Dar acum toate fetele fac asta…

— O să arăţi adorabil cu perlele mamei noastre. Aşa îţi urăm bun venit în familie.

M-am uitat la Daniel disperată, iar el se uita la noi perplex. El era singura mea speranţă. Ele erau trei, toate adulte, şi probabil că n-au niciun fel de scrupule faţă de magie, nu mai multe ca ea. Orice ar fi făcut, au acţionat asupra cerceilor în deplină cunoştinţă de cauză. Magia din ei este îndreptată împotriva mea, mi-am dat seama doar ţinând în mână cutia deschisă. Îl controlează cumva pe Daniel, dar nu vor ca el să bănuiască nimic, aşa că au făcut totul fără ştirea lui.

— Nu le lăsa să-mi găurească urechile! i-am cerut.

Ştiam că păream isterică, dar eram aproape înnebunită.

— Nu înţeleg de ce e necesar ca Morwenna să facă ceva ce nu doreşte, a spus el. Ar putea aştepta un an sau doi şi apoi s-o facă.

— Am făcut o programare.

— Şi nu va mai putea să poarte perlele mamei.

— Şi vrem să-i urăm bun venit în familie.

Păreau atât de rezonabile, de mature şi de sănătoase la cap şi ştiam, totodată, că eu păream nerezonabilă, copilăroasă şi nu chiar în toate minţile.

— Vă rog, am spus.

Încă-mi ţineam palmele pe urechi.

— Fără găuri.

— Este îngrozită, a spus Daniel. Cerceii pot aştepta. Încă n-are nevoie de ei.

— Tu pur şi simplu o încurajezi să se comporte ca o prostuţă.

— Ar arăta aşa adorabil cu ei, mai ales că acum i-a crescut şi părul un pic.

— O va durea doar pentru o clipă.

Daniel rămăsese perplex. Este un om slab şi neobişnuit să le ţină piept surorilor sale. N-o făcuse niciodată. Ele puseseră stăpânire pe viaţa lui pe când era foarte tânăr şi probabil că l-au manipulat prin magie în tot acest timp. Cred, totuşi, că au acţionat cu mare discreţie şi n-au lăsat magia să-l influenţeze direct. Nu ştiu de ce. Poate din cauza chestiei cu marioneta. Poate că şi-au dorit ca el să le iubească. Nu toată lumea iubeşte vrăjitoarele. Uitaţi-vă la mama. Nimeni n-o iubeşte. Ele se au una pe alta, dar e asta suficient? Deja suspinam şi mă uitam la el rugătoare, deoarece era singurul care stătea între mine şi ele.

— Nu este nicio grabă, fireşte, a spus Daniel.

— Nu vreau, nu vreau, am zis.

Am înhăţat cărţile şi am fugit în sus pe scări.

— Pandalii adolescentine pentru orice fleac, a spus una.

— Trebuie să fii mai aspru cu ea, Daniel.

— Este prea obişnuită să facă numai cum o taie capul.

Uşa nu se încuie, însă am blocat-o cu un scaun, pentru ca nimeni să nu poată intra. Au urcat şi mi-au cerut să cobor, ca să luăm cina de Crăciun, dar nu m-am dus. Oricum ar fi fost prea arsă şi uscată. Nu ştiu ce să fac. Să fug iar de acasă? Ultima dată a funcţionat, oarecum. Nu ştiu ce vor. Par destul de sănătoase la cap, dar la fel pare şi ea dacă n-o cunoşti. Vor să mă controleze. Vor să mă oprească din a mai face magie. Nu c-aş vrea să mai fac – de fapt, am jurat să mă opresc. Am jurat să mă opresc, cu excepţia cazurilor în care trebuie să mă apăr. Vreau să fiu capabilă să evit ceva ce m-ar putea răni. Iar asta mă răneşte. Este o mutilare. Am crezut că piciorul mi-a fost

mutilat, însă aia n-a fost nimic. Dacă o să port cerceii nu voi mai putea să văd zânele. Nu ştiu dacă schema cu controlul asupra mea va funcţiona, dar cu urechile găurite nu voi mai vedea zânele. Dacă e adevărat că toate fetele de vârsta mea au găuri în urechi, atunci înseamnă că o întreagă generaţie nu va mai putea vedea zânele. Nu sună chiar atât de rău, sună ca o imunizare, o mică înţepătură de ac şi gata! Dispare toată atracţia pentru supranatural. Dar e ceva rău, deoarece, la fel ca şi imunizarea, funcţionează doar dacă toată lumea se imunizează. Ele nu-ţi vor face găuri şi atunci nimeni nu le va putea opri.

În orice caz, în timp ce majoritatea oamenilor oricum nu pot vedea zânele din cauză că nu cred în ele, nu este un lucru rău să le vezi. Unele dintre cele mai frumoase fiinţe pe care le-am văzut vreodată au fost zâne.

Presupun c-aş putea ieşi pe fereastră, deşi prin apropiere nu se află în mod convenabil niciun copac, ca la şcoală. Sau aş putea ieşi pe uşa din spate, când dorm toţi. Am harta. Doar că e Crăciunul şi nu circulă niciun tren şi nici mâine nu va circula. Şi, în plus, nu mai am bani, i-am cheltuit pe toţi pe cadouri. Am 24 de pence. Să zicem că Daniel mi-ar da nişte bani, dar n-ar vrea să audă nimic rău despre ele, probabil nici măcar n-ar sta să asculte aşa ceva. Plus că este tatăl meu în acte şi tutorele legal. Când am fugit de-acasă şi m-au dus la căminul de copii, pe el l-au găsit. Dacă voi fugi din nou, unde m-aş putea duce? Nu mă pot duce la bunicu', probabil că deja s-a întors la spital şi oricum nu m-ar lăsa să locuiesc cu el ori cu mătuşica Teg. Aş putea încerca să merg la ea, dar acolo ar căuta Daniel în primul şi-n primul rând. Restul familiei m-a mai abandonat şi înainte, ştiau despre Liz şi tot au considerat că am putea locui împreună. N-o să împlinesc şaisprezece ani decât în iunie, peste şase luni lungi, şi unde m-aş putea duce de una singură fără asigurare de sănătate şi arătând mai copil decât sunt?

Trebuie să rezist zilei de azi şi zilei de mâine, după care voi pleca în sudul Ţării Galilor şi voi sta de vorbă cu mătuşica Teg şi cu Glorfindel, ca să văd ce pot face în

continuare. Dacă mă vor lăsa în pace, m-aş putea împăca inclusiv cu şcoala, cel puţin anul ăsta. Când ai şaisprezece ani, poţi locui singur. Aş putea face cum a zis Janine, să-mi iau un serviciu şi să fac cursurile de nivel A cu frecvenţă redusă, la fel ca Wim. E o idee.

Probabil că mătuşile îşi fac de lucru în bucătărie şi în camerele lor, partea din casă pe care încă n-am văzut-o. Trebuie să stau în preajma lui Daniel. Crede că mă crizez fără niciun motiv, dar o să-mi facă pe plac. Nu se comportă prea rău. Cred că mă place, în felul lui. Acum sunt cu toţii jos, mănâncă şi beau, iar eu va trebui să cobor şi să-mi cer scuze că am fost isterică, însă gândul că mă vor obliga să-mi găuresc urechile mă înspăimântă, dar dacă mătuşile vor promite să nu mai aducă niciodată acest subiect în discuţie, voi promite şi eu să nu mai fug din cameră ca să mă baricadez în dormitor. Dacă va fi necesar, le voi promite că voi pleca imediat ce fac şaisprezece ani şi că nu vor mai auzi de mine din iunie. Ele îmi plătesc taxa de şcolarizare, nu Daniel. Aş putea spune că le voi da banii înapoi când voi avea posibilitatea.

Nu sunt foarte sigură că ele ştiu că eu ştiu – adică dacă ştiu că nu e doar o teamă iraţională. Vor pretinde că sunt de acord în faţa lui Daniel. Daniel este punctul lor slab. Oricum, nu vor putea face nimic până joi. Trag adânc aer în piept. O să cobor la ei.

Miercuri, 26 decembrie 1979

Pe de altă parte, cum mi-am dat seama că sunt malefice? De ce am ajuns să presupun asta? Poate că sunt exact ce par a fi, doar că şi ele ştiu un pic de magie, iar despre mine nu ştiu decât ceea ce e evident. Poate că tot ce-şi doresc este să mă transforme într-o nepoată bine-crescută. (O nepoată din Nisa a mâncat un biscuit Nice gustos şi o brioşă glasată…)

Ştiu că dacă voi avea găuri în urechi mă voi îndepărta de magie. Sunt sigură că mătuşile ştiu asta, altfel n-ar fi atât de insistente, dar nu sunt sigură dacă-şi dau seama că eu

sunt familiarizată cu magia. Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama. Pentru majoritatea oamenilor n-ar fi nicio pierdere. Deşi vorbim despre fete, majoritatea băieţilor nu-şi dau găuri în urechi. Oare bărbaţii pot face magie? Sunt sigură că pot, totuşi cred că încă n-am întâlnit niciunul. Cât despre ideea imunizării, probabil s-au gândit la datul găurilor în urechi tocmai în acest fel, ca să mă ferească de tentaţia de a face magie. Am crezut că cerceii sunt pentru a mă controla, dar s-ar putea ca scopul lor să fie acela de-a mă transforma într-o persoană obişnuită. Au un frate îmblânzit. N-ar fi de mirare să vrea şi o nepoată îmblânzită. În acest caz, probabil că vor fi de acord să mă întorc la şcoală şi să nu mai încerce să mă convingă până la mijlocul următorului semestru, poate chiar până de Paşti. Şcoala este locul în care vor să mă ştie. Este asigurată împotriva magiei, aşa cum îmi dădusem imediat seama, şi oricum n-aş face nimic magic acolo.

Chiar vreau să mă întorc la Arlinghurst, deşi e o tâmpenie, mâncarea este oribilă şi nu ai pic de intimitate, dar acolo am început să-mi alcătuiesc karassul. Acolo am clubul de lectură, am biblioteca – ambele biblioteci. Pot face faţă. Până acum am reuşit. Şi vreau să iau şi testele de nivel O, ba poate chiar şi pe cele de nivel A. Vreau să merg la universitate şi să întâlnesc, în sfârşit, nişte persoane cu care să am ce discuta. Bunica zicea că la facultate voi găsi oameni la fel ca mine, că merită să mă lupt pentru a răzbate. Spunea mereu asta, atunci când mă vedea descurajată din cauza matematicii sau din cauza latinei, care trebuie memorată, sau mai ştiu eu din ce cauză. Dacă iau testele de nivel O, ei bine, testele astea reprezintă o calificare. Cine nu le ia este considerat idiot şi nu va găsi nicio slujbă, poate doar una de idiot. Să fii poet nu se pune, nu există calificări pentru asta, dar va trebui să găsesc ceva de făcut, ceva care să-mi permită să pun mâncare pe masă, şi aş prefera ceva distractiv, mai degrabă. Am nevoie măcar de testele de nivel O. Trebuie ori să mă întorc la Arlinghurst, ceea ce ar însemna să convieţuiesc cu mătuşile la fel ca până acum, fiindcă ele

plătesc şcoala, ori să găsesc o altă şcoală, în altă parte.

În fine, să revenim la ziua de ieri.

Am coborât şi mi-am cerut scuze c-am fugit – c-am plecat şchiopătând, mai degrabă. Le-am explicat că apreciez ceea ce ele au considerat a fi un gest drăguţ, dar gândul că va trebui să-mi găuresc urechile îmi provoacă un disconfort uriaş – probabil au acceptat explicaţia. N-au mai încercat să mă convingă, iar cutia cu cercei a fost luată dintre celelalte cadouri ale mele. Au spus c-ar trebui să nu mai pomenim despre asta, după care au adus nişte carne rece de curcan, cu ceva umplutură uscată, dar nu prea rea la gust. Apoi am jucat Monopoly, la care a câştigat una dintre ele, deşi m-am străduit şi eu cât am putut.

Chestia ciudată la Monopoly era că puteai să-ţi dai seama cât de mult jucaseră ei patru acest joc. Fiecare avea piese preferate, pe care le înşfăca din prima. Piesele alea, pe care ocazional eram nevoită să le mut câteva pătrăţele pe latura tablei de joc, erau încărcate de magia folosirii şi-a afecţiunii. Datorită pieselor am reuşit pentru prima dată să le deosebesc. Se îmbracă întotdeauna la fel, însă câinele, maşina de curse şi pălăria ştiu care e una şi care-i cealaltă. O altă chestie ciudată la joc era cum stăteam noi şi ne jucam ca o familie normală, doar că nu suntem una, din cauză că locul meu nu e aici, dar chiar dacă m-ar da pe mine la o parte, nici ei n-ar fi o familie normală. Familiile normale înseamnă generaţii diferite, iar ei fac parte din aceeaşi generaţie. Familiile normale înseamnă oameni căsătoriţi. Daniel este singurul dintre ei care a fost căsătorit şi-aţi văzut cu cine! Familiile normale nu înseamnă copii de patruzeci de ani, care au responsabilităţi fără a se fi maturizat vreodată. Au existat momente în timpul jocului când se ciorovăiau între ei, când m-am simţit de parcă eu eram cea mai în vârstă persoană din jurul mesei.

Apoi am mâncat prăjitura de Crăciun, deşi pe a mea n-am făcut decât s-o fărâmiţez în farfurie, deoarece era obiectul cel mai la îndemână spre a fi încărcat cu magie, având legătură cu tot ce-i în jur. Oricum, nu-mi place nicio

prăjitură cu fructe, în afară de cele făcute de mătuşica Bessie. Apoi l-am urmat pe Daniel în birou şi am discutat despre cărţile pe care mi le trimisese, în special despre *Dune.* Arrakis este o lume atât de fascinantă. Poţi simţi că este reală, cu toate culturile acelea diferite. Nu vezi deseori divergenţe culturale în SF-uri, ceea ce este foarte interesant. Paul, care se duce în deşert la fremeni, reprezintă orice persoană care pătrunde într-o cultură străină, iar secrete sunt în ambele tabere. Daniel a fost destul de activ pe parcursul conversaţiei şi, cu toate că-şi turnase whisky într-un pahar, de-abia sorbise din el. A fumat constant, desigur. M-a întrebat ce-am mai citit, cum este la clubul de carte şi ce mi-ar plăcea să mai împrumut, iar în tot acest timp eu n-am spus „Ştii că surorile tale sunt vrăjitoare?”, iar el n-a spus „Deci, de ce ai luat-o razna când a venit vorba de cercei?” Faptul că evitam cuvintele astea era atât de evident încât tensiunea era aproape palpabilă.

Apoi am abordat subiectul Sam şi ne-am mai destins. Oare e posibil ca mătuşile să nu fie capabile să se pună cu Sam datorită religiei lui? Bătrânul este un element stabil în viaţa lui Daniel, un element care-i oferă un punct de echilibru mental. Cu cât vorbeam mai mult despre el, cu atât mai mult mă întrebam în ce măsură îl controlează ele, la ce lucruri nu i se permite să se gândească, ce lucruri îl îndeamnă să întindă mâna după sticlă. Au un frate îmblânzit. Au un bărbat care administrează proprietatea. Ăla a fost momentul în care m-am gândit că îşi doresc o Nepoată Bine-Crescută. Pentru că dacă nu sunt vrăjitoare malefice care vor să controleze întreaga lume – nu sunt nebune, nu sunt la fel ca Liz – dacă nu sunt decât ce par a fi, trei femei care nu s-au maturizat cum trebuie, locuind împreună şi poate folosind un pic de magie pentru a-şi face ordine în viaţă după bunul plac, atunci asta pare o explicaţie mult mai rezonabilă.

— Mergem să-l vedem pe Sam? am întrebat.

— Nu prea e timp dacă i-ai spus mătuşii Teg că te duci la ea joi.

— Am putea proceda la fel ca data trecută. Am putea merge mâine.

— Nu le-ar plăcea să plec în a doua zi de Crăciun, a spus el şi mi-am dat seama că are dreptate.

Au ritualurile lor specifice pentru această zi, aşa cum le au şi pe cele din ziua de Crăciun. Ele îi sunt surori, angajatoare şi mai deţin şi controlul magic asupra lui; cum aş putea concura cu asta?

Acum îl pot privi în ochi pe Daniel. Îl compătimesc. Este afectuos în felul lui, în limitele care-i sunt permise, şi nu poate vedea zidurile care-l înconjoară. Nu-i de mirare că s-a căsătorit cu mama, sincer. Era nevoie de cineva cu puteri magice pentru a-l scăpa de ele. Magie şi sex, şi poate că să rămână însărcinată a fost tot o tactică, lucrul ăsta stabilind o legătură extrem de puternică, bleah! Nu-i de mirare nici că în poze au feţele alea de înmormântare. Nu le-a luat mult să-l aducă înapoi.

Iar astăzi, o zi însorită şi geroasă, ne-am plimbat toţi prin împrejurimi. Locul are un aspect foarte feudal. N-am văzut niciodată ceva asemănător. Clasa socială, da, clasa este prezentă pretutindeni, lipsesc doar oamenii care să-şi ducă mâna la pălării. Am luat prânzul într-un local micuţ şi vechi, construit practic în coasta unui deal, numit Braţele Potcovarului. Mâncarea a fost delicioasă. Am comandat friptură şi plăcintă cu rinichi, care a fost servită într-un bol, alături de cartofi prăjiţi şi de o salată de crudităţi. Rămâne cea mai bună masă de mult timp încoace. O mulţime de cunoscuţi de-ai lor tot veneau şi ne salutau. Apoi, după ce ne-am întors acasă, foarte multe persoane ne-au vizitat şi au fost servite cu plăcintă cu carne şi cu ceai. Mi-au permis să aduc eu la masă bucăţile rotunde de plăcintă. Am jucat rolul de Nepoată Bine-Crescută cât am putut de bine, le-am spus că îmi place foarte mult la şcoală şi că am terminat a treia din clasă. Câteva femei fuseseră şi ele la Arlinghurst, însă doar una a întrebat despre cupă. Mi-am dat seama că întâlnirea cu toţi acei oameni era un lucru bun, pentru că erau prietenii mătuşilor mele. Dacă prietenii lor mă cunoscuseră, pe mine, fiica lui Daniel,

atunci n-aş mai putea dispărea fără să le pun într-o situaţie dificilă.

După ce a plecat toată lumea, m-am oferit să spăl vasele, dar nu mi-au dat voie. Sunt hotărâte să nu mă lase în bucătărie. Daniel s-a retras în biroul lui, iar eu m-am retras în camera mea, lăsându-le să creadă că trag un pui de somn.

Spre Cardiff, mâine, cu trenul. Sper ca mătuşica Teg să vină să mă ia cu maşina. Nu mi-a răspuns la scrisoare. Dacă nu, voi ajunge în vale cu autobuzul. Am cheia de la casa bunicului. Trebuie să vorbesc cu Glorfindel, nu că obţinerea unor răspunsuri concrete din partea zânelor ar fi cel mai uşor lucru de pe lume. Dar trebuie să încerc.

Joi, 27 decembrie 1979

În tren, în colţul micului compartiment, doar eu cu mine însămi, cel puţin până acum. Peisajul de ţară este îngheţat, parcă presărat cu zahăr pudră. Soarele se iţeşte dintre nori din când în când, în timp ce trenul aleargă înainte, iar când luăm câte o curbă, pot zări munţii galezi în depărtare, apropiindu-se tot mai mult. Iubesc trenurile. Stând aici, retrăiesc ultima călătorie pe traseul ăsta şi, în acelaşi timp, retrăiesc şi călătoria spre Londra. Mă aflu undeva la mijloc, suspendată; şi, datorită vitezei mari înainte şi departe de ce las în urmă, mă simt cumva în echilibru. E un strop de magie în asta, dar nu una căreia să-i poţi găsi înţelesul, ci una care pur şi simplu există, dând un pic de culoare şi de însufleţire lucrurilor ce ne înconjoară.

Nu le-am permis să-mi dea găuri în urechi pentru a-mi pune cercei şi a-mi răpi, astfel, puterea de a face magie. Iar acum sunt liberă, cel puţin pentru moment, cel puţin în timp ce trenul alunecă prin Church Stretton şi prin Craven Arms, lăsând Shrewsbury în urmă şi având încă drum lung până la Cardiff. Se vorbeşte despre asta şi în *Patru cvartete,* să caut pasajul când voi face rost de carte.

Dacă există vreo formă mai simplă de magie decât să-i

determini pe oameni să facă ce-au ei chef, cum au ei chef, eu una n-o ştiu. Ele îi cumpără hainele. Ele îi cumpără pantofii. Ele îi cumpără pahare şi whisky. Ele deţin casa şi mobila. El vrea să-şi bea paharul cu whisky, iar scaunul şi paharul vor acelaşi lucru şi fireşte că nimic nu e mai simplu decât să-l facă să bea atât de mult încât să nu mai fie în stare să se ridice pentru a mă duce cu maşina la gară. Singurul lucru bizar este că nu m-am gândit eu însămi la asta. Dar nu ştiu dacă aş fi putut să-l împiedic fără a apela la magie şi, în afară de faptul că n-ar fi fost o idee bună, n-aş fi făcut asta, chiar dacă ele o fac. Dacă le-a iubit de la bun început, dacă le-a fost recunoscător, ele ar da orice ca el să simtă asta în continuare. Probabil, de-a lungul timpului, au făcut tot soiul de lucruri mărunte, fără intenţia de a-l răni, dar şi fără să-l scape din lesă, prins în fire magice subţiri ca-ntr-o pânză de păianjen, captiv, obligat să le cânte în strună, fără să aibă de ales. Ar fi nevoie de ceva foarte puternic pentru a-l putea elibera.

Bietul Daniel! Este liber doar lângă Sam şi printre cărţile lui. Este dificil să foloseşti cărţi pentru magie. În primul rând, cu cât un lucru este mai nou şi în tot mai multe exemplare, cu atât mai greu capătă proprietăţi magice individuale, spre deosebire de situaţia în care ne referim la un tot unitar cu puteri magice complexe. Există o magie a producţiei în masă, dar lucrurile fabricate astfel se răspândesc pretutindeni şi forţa lor se diminuează. Cât despre cărţi, acestea *nu sunt* simple obiecte, nu asta contează la ele, iar magia funcţionează prin intermediul obiectelor, în majoritatea cazurilor. (N-ar fi trebuit să fac niciodată magia pentru karass, nu ştiam nici pe jumătate ce fac şi, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau seama că aşa este. Nu pot regreta chiar în totalitate, pentru că a avea oameni cu care să vorbeşti valorează mai mult decât rubinele, mai mult decât orice pe lume, dar ştiu că n-aş fi făcut-o dacă aş fi fost mai înţeleaptă. Sau mai puţin disperată.)

Anthea m-a condus cu maşina la gară. Ştiu că a fost Anthea pentru că mi-a spus-o chiar ea, deşi ar fi putut la

fel de bine să mintă. Este foarte uşor să faci asta când ai surori gemene. Eu ştiu cel mai bine. (Mă întreb dacă Daniel chiar poate să le deosebească. Ar trebui să-l întreb.) Celelalte două au rămas acasă, să-l ţină sub observaţie, aşa cred.

— Daniel este un pic mahmur în dimineaţa asta, a spus una dintre mătuşi, zâmbind în timp ce punea un platou cu pâinea aia prăjită dezgustătoare pe masă pentru micul dejun. Aşa că te va conduce la gară Anthea.

— N-o să-mi dau găuri în urechi, am spus, acoperindu-mi-le din nou cu palmele.

— Nu, dragă. Poate o să te răzgândeşti când vei fi mai mare.

În maşină, Anthea n-a mai pomenit despre găurile în urechi. Am vorbit veselă despre şcoală, despre Arlinghurst, despre şefele dormitoarelor şi despre dormitoare, încercând din răsputeri să demonstrez c-am devenit dintr-odată Nepoata Bine-Crescută, fără să fie nevoie să apeleze la magie. A fost greu, pentru că nu mai încercasem asta înainte, normal, aşa c-ar fi trebuit s-o iau mai uşor dacă voiam să par credibilă, în loc să mă transform brusc într-o imitaţie a lui Lorraine Pargeter. Maşina ei e argintie, de mărime medie, nu ştiu sigur ce model, deşi, dacă aş fi o Nepoată Bine-Crescută, ar trebui să compar modelele la şcoală. Interiorul este din piele şi maşina e mult mai nouă decât cea a lui Daniel. În parasolarul din dreptul pasagerului este o oglindă. Am mai fost în maşina asta, când am mers toate la cumpărături, dar am stat în spate. Ştiu că obişnuiesc să conducă maşina cu schimbul, aşa că stau cu schimbul şi pe scaunul din faţă. Sunt foarte ciudate, sincer. Ar putea face o groază de lucruri. Ar putea căuta un remediu pentru boala ulmilor olandezi. Ar putea călători prin lume.

Când am ajuns în Shrewsbury, în loc să mergem la gară, Anthea a oprit în faţa unui magazin de bijuterii, cu un afiş în vitrină pe care scria „Facem găuri în urechi”.

— Avem destul timp până vine trenul, a spus ea. Ţi-am adus cerceii.

— O să ţip. N-o să intru acolo decât dacă mă târăşti.

— Mi-aş dori să nu mai fii aşa prostuţă, a spus Anthea pe tonul acela „mai mult trist, decât furios”, specific adulţilor.

Nu ştiam ce să zic. Nu ştiam ce ştie ea, în ce măsură cunoaşte motivul încăpăţânării mele. Mi se părea şi încă mi se pare corect, să las cât mai multe lucruri nerostite. Dacă începeam să vorbesc despre magie, nu numai că şi-ar fi dat seama ce ştiu, dar i-ar mai fi spus şi lui Daniel că sunt dusă cu pluta.

— Nu vreau, pur şi simplu nu vreau să-mi fac găuri în urechi, i-am spus pe un ton cât mai hotărât posibil.

Mi-am apucat strâns geanta, pe care o ţineam în poală şi care mă ajuta să-mi păstrez calmul.

— Nu vreau să mă port urât, nu vreau să fac o scenă în mijlocul străzii sau în magazin, dar o s-o fac dacă trebuie, mătuşă Anthea.

În timp ce vorbeam, am pus o mână pe mânerul care deschide portiera maşinii, gata să-mi iau tălpăşiţa în caz de nevoie. Mai aveam o geantă în portbagaj, cu cărţi şi cu câteva haine, însă tot ce-mi era necesar se afla în geanta din poală. Mi-ar fi părut rău să pierd câteva dintre cărţi, dar poţi oricând să le cumperi din nou. Heinlein spune că trebuie să fii mereu pregătit să-ţi abandonezi bagajele, iar eu eram. Ştiu că nu pot să alerg, totuşi m-am gândit că dacă sar din maşină şi încep să şchiopătez pe stradă, ar fi nevoită să mă urmărească şi poate pe acolo ar fi cunoscuţi de-ai ei, ceea ce ar pune-o într-o situaţie stânjenitoare. Deja treceau o mulţime de oameni, deşi era destul de devreme. Dacă s-ar fi ajuns la un conflict fizic, aş fi avut de înfruntat doar una, nu trei. Oi avea eu un picior beteag, dar mai am şi-un baston.

Am stat aşa o vreme, apoi s-a strâmbat, a răsucit cheia în contact şi a pornit mai departe. Am ajuns la gară, de unde mi-a cumpărat biletul de întoarcere, după care m-a sărutat pe obraz şi mi-a urat distracţie plăcută. N-a mai venit cu mine pe peron. Arăta… nu ştiu cum să zic. Nu cred că era obişnuită să i se împotrivească cineva.

Magia nu este ceva malefic în sine. Dar pare teribil de

dăunătoare pentru oameni.

Vineri, 28 decembrie 1979

Când am ajuns în Cardiff deja ploua şi întreaga fascinaţie pentru bruma depusă pe dealurile din depărtare se pierdea în ploaia ce cădea peste oraş. Mătuşica Teg nu era acolo ca să mă întâmpine. M-am gândit că, fiind prea supărată pe mine din cauză că nu venisem s-o ajut în ziua de Crăciun, n-a vrut să vină la gară. Am traversat spre staţia de autobuz, când mi-am dat seama că nu aveam decât 24 de pence în geantă, două monede de zece şi tot atâtea de două, mari cât nişte roţi şi la fel de inutile. Nu-mi puteam imagina cum să fac rost de mai mulţi bani. Aveam câteva lire la poştă, dar nu-mi luasem carnetul de cecuri. Erau câteva persoane care m-ar fi împrumutat, însă niciuna nu se afla astăzi în gara din Cardiff, în miezul zilei, în ploaie. Iar piciorul ăsta idiot mă durea din nou. Din fericire, înainte să fac autostopul, ceea ce-am mai făcut, dar numai când am fugit de-acasă, am zărit maşinuţa galbenă a mătuşicii Teg luând curba şi intrând în parcare. Am şchiopătat grăbită să ajung la ea înainte să introducă bani în parcometru. Se aşteptase să vin cu următorul tren. Cred că-l prinsesem pe primul din cauza mătuşii Anthea, care dorise să-mi fac găuri în urechi.

Era pentru a doua oară, a doua oară când *fugeam,* când coboram dintr-un tren fără ca nimeni să mă aştepte pe peron şi mi-am dat seama că nu pot suporta asta. Trebuie să încetez. Trebuie să mă organizez mai bine şi am nevoie de mai mulţi bani. Trebuie să ţin o rezervă de bani în geantă, pentru urgenţe. De îndată ce voi face rost, voi păstra cel puţin cinci lire în acest scop. Şi poate ar trebui să ascund o liră în poşetă, n-ar strica să am câţiva bani în plus la îndemână. La fel, poate c-ar trebui să economisesc în caz că voi fugi din nou, pentru orice eventualitate. Ar fi excelent dacă n-ar fi nevoie să-mi dau iar viaţa peste cap şi să trebuiască să fug, dar să recunoaştem, n-am siguranţa zilei de mâine.

Mătuşica Teg locuieşte într-un apartament drăguţ dintr-un complex modern de apartamente. A fost construit cu aproximativ zece ani în urmă, aşa cred. În complex e un mic şir de magazine în semicerc, inclusiv un magazin grozav, unde găseşti pâine şi brioşe, şi blocuri cu şase apartamente, de câte trei etaje fiecare, iar între ele sunt mici suprafeţe de teren acoperit cu iarbă. Apartamentul ei e unul dintre cele aflate în mijloc. Nu... nu mi-ar plăcea absolut deloc să locuiesc aici. Este foarte nou, foarte curat şi foarte eficient, dar n-are niciun pic de personalitate, iar camerele sunt dreptunghiulare, cu tavane foarte joase. Cred că mătuşica Teg l-a ales deoarece pe ăsta şi l-a permis şi este un loc sigur pentru o femeie singură. Sau poate pentru că şi-a dorit să aibă un loc al ei, complet diferit de casa veche, cu mobilă modernă, fără niciun pic de magie. A asociat întotdeauna, logic, o presupunere de bun-simţ, tot ce ţine de magie şi de zâne, cu mama, care este cu patru ani mai mare decât ea. Aşadar, mătuşica Teg nu vrea să aibă în niciun fel de-a face nici cu ele, nici cu Liz. Locuieşte singură, doar cu frumoasa, dar incredibil de răsfăţata pisică pe nume Persimmon. Persimmon iese afară pe fereastră, sare pe acoperişul verandei de la intrare şi, de acolo, pe pământ. Nu poate intra înapoi pe acelaşi drum, aşa că urcă pe scări şi miaună la uşă.

Îmi place şi, în acelaşi timp, nu-mi place apartamentul. Apreciez că este foarte curat şi ordonat, cu canapele Habitat moi, maro (prea joase pentru mine, mai ales astăzi) şi cu mese vopsite în albastru. Caloriferele electrice montate în pereţi sunt eficiente. Când a cumpărat apartamentul, cu puţin timp înainte să moară bunica, am fost amândouă extraordinar de impresionate de cât de modern este. Sincer, eu prefer vechiturile, dezordinea şi şemineele şi bănuiesc că mătuşica Teg preferă aceleaşi lucruri, deşi n-ar recunoaşte nici în ruptul capului.

Camera „mea” de aici este mică, are doar un pat şi rafturi cu cărţile despre artă ale mătuşicii Teg. Pe perete sunt două picturi superbe de Hokusai – e clar că fac parte dintr-o poveste. Una dintre ele reprezintă doi japonezi

îngroziţi în luptă cu o caracatiţă uriaşă; cealaltă îi înfăţişează pe aceiaşi doi bărbaţi râzând şi făcându-şi loc cu săbiile printr-o enormă pânză de păianjen. Nu le ştiu nici numele, nici poveştile, dar e clar că au personalităţi puternice şi-mi place să stau întinsă şi să-i privesc, imaginându-mi alte aventuri de-ale lor. Eu şi Mor obişnuiam să inventăm poveşti pe seama lor. Mătuşica Teg le-a cumpărat din Bath, odată cu tapiseria marocană crem cu maro, care e pusă pe peretele din hol.

Stau întinsă aici şi scriu, în timp ce Persimmon miaună din când în când dincolo de uşă, încercând să intre în camera mea. Dacă nu-i deschid, o să continue să miaune. Dacă mă ridic şi şchiopătez până la uşă, fiecare pas părându-mi-se o mică victorie, o să intre în cameră, o să se uite la mine dispreţuitoare, după care o să-mi întoarcă spatele şi-o să plece. E o pisicuţă calico cu burtica şi bărbia albe. Persimmon vede zânele – în Aberdare, unde sunt zâne, nu aici, evident. Am observat că le poate vedea când le arunca aceeaşi privire plină de dispreţ pe care mi-o aruncă şi mie, aţintind un ochi vigilent asupra noastră, pentru a fi sigură că n-o să punem ceva la cale. Mătuşica Teg i-a făcut un portret în ulei, care o înfăţişează în faţa tapiseriei marocane – culorile se îmbină perfect – şi unde pare cea mai iubitoare, cea mai blândă şi cea mai frumoasă pisică din lume. În realitate, îi place să fie dezmierdată cam treizeci de secunde, după care se întoarce şi te zgârie. Am avut mai multe zgârieturi de la Persimmon decât aş fi avut de la toate celelalte pisici din lume adunate laolaltă, iar mătuşica Teg are şi ea adesea zgârieturi pe la mâini. Acestea fiind zise, mătuşica o adoră şi-i vorbeşte ca unui bebeluş. Chiar acum o pot auzi spunând: „Cine-i cea mai bună? Cine-i cea mai bună pisică din lume?” Ar putea concura la titlul de cea mai frumoasă, cu petele acelea superbe şi cu atitudinea ei aristocratică, dar cred că *cea mai bună* pisică din lume ar trebui să aibă maniere mai alese.

Mâine mergem în vizită la bunicu'. Nu mai e ca data trecută, la jumătatea semestrului, mătuşica Teg nu mai

trebuie să se ducă la şcoală. N-o să fie uşor să-mi fac timp să caut zânele, totuşi ea va pleca pentru câteva zile de Anul Nou, aşa c-aş avea o şansă atunci. Mătuşica Teg nu e bătrână, are de-abia treizeci şi şase de ani. Are un iubit, un iubit secret. Este o situaţie destul de tragică, de fapt, asemănătoare celei din *Jane Eyre.* El e însurat cu o nebună şi nu poate divorţa din cauză că e politician şi, în orice caz, se simte legat de ea din cauză că s-au căsătorit pe când era tânără, frumoasă şi strălucitoare. De fapt, a fost iubitul mătuşicii Teg din copilărie şi a sărutat-o pe când se întorceau de la petrecerea ei, organizată cu ocazia împlinirii vârstei de douăzeci şi unu de ani. Apoi el s-a dus la universitate, a cunoscut-o pe soţia lui nebună, deşi pe atunci încă nu înnebunise, şi s-a căsătorit cu ea, însă doar după aceea şi-a dat seama că, de fapt, o iubeşte pe mătuşica Teg şi s-a lămurit că soţia lui e dusă cu pluta. Nu sunt sigură de acurateţea fiecărui detaliu al acestei versiuni. De exemplu, tatăl soţiei lui era cineva care-l putea ajuta să obţină un scaun de parlamentar. Mă întreb dacă nu cumva au fost şi ceva interese la mijloc. Chiar şi-ar ruina cariera dacă ar divorţa şi s-ar recăsători? Mai degrabă şi-ar ruina-o dacă s-ar afla despre aventura lui cu mătuşica Teg. În orice caz, ea spune că e fericită aşa, îi place să locuiască singură cu Persimmon şi să petreacă din când în când câteva zile alături de el.

Trebuie s-o ajut să pregătească cina. Nu vă puteţi imagina plăcerea pe care ţi-o oferă curăţarea ciupercilor şi momentele când dai brânza pe răzătoare, mai ales după ce n-ai mai avut ocazia să faci asta de mult timp. Apoi să mănânci mâncare gătită de tine sau la a cărei pregătire ai participat, ei bine, mâncarea asta are întotdeauna un gust mult mai bun. Mătuşica Teg face cea mai bună conopidă cu brânză.

Totodată, este foarte plăcut să te relaxezi şi să aibă cineva un pic grijă de tine.

Sâmbătă, 29 decembrie 1979

N-a mai rămas prea mult din acest an. Foarte bine. A fost un an oribil. Poate că 1980 va fi mai bun. Un an nou. Un deceniu nou. Un deceniu în care ar trebui să mă maturizez şi să realizez ceva. Mă întreb ce vor aduce anii ’80. De-abia dacă-mi aduc aminte de anii ’70. Îmi amintesc cum am ieşit în grădină şi mi-am dat seama că este 1970, ceea ce-mi dădea impresia că de colo-colo zburau steaguri galbene, lucru pe care i l-am spus şi lui Mor, iar ea a fost de acord, apoi am început să alergăm prin toată grădina cu braţele larg desfăcute, prefăcându-ne că zburam. 1980 sună ca un an rotund, castaniu. Este amuzant cum sunetele cuvintelor au culori. În afară de Mor, nimeni n-a mai înţeles asta.

Bunicului i-a plăcut elefantul, iar mătuşica Teg a fost foarte încântată de cămaşa de noapte. N-a desfăcut pachetul până n-am ajuns la Fedw Hir, unde am încropit mica noastră sărbătoare de Crăciun, în jurul patului. Ei mi-au dat un pulover roşu polo, un săpun prins pe sfoară şi un voucher pentru cărţi. Nu le-am pomenit despre găurile din urechi. N-are rost să-i supăr degeaba. Deja s-a stabilit că n-au niciun drept legal asupra mea – faptul că ei m-au crescut n-are absolut nicio importanţă. Doar mama, oricât ar fi de malefică, şi doar tata, oricât ar fi de distant, astea sunt regulile instanţei şi nu e loc pentru mătuşi sau pentru bunici.

Bunicu’ urăşte Fedw Hir, îţi dai seama de asta imediat, şi vrea să se întoarcă acasă, dar nu găsim nicio soluţie, din moment ce nu se poate deplasa fără ajutor. Mătuşica Teg a zis ceva despre nişte persoane care să vină să-l ajute să se ridice din pat sau la alte lucruri. Nu ştiu cât ar costa asta. Nu ştiu care sunt demersurile necesare. Totuşi, locul ăla este absolut îngrozitor. Se presupune că acolo face terapie, dar se pare că nu-l ajută cu nimic. Atât de mulţi pacienţi parcă nu aşteaptă altceva decât moartea. Arată atât de neajutoraţi. Şi el părea la fel la prima vedere. Când am intrat noi, stătea fără vlagă în pat, probabil trăgând un pui de somn, dar firav, jalnic şi doar pe jumătate viu, în niciun caz aşa cum era bunicu’ înainte.

Am vorbit cu el despre cum ne-a învăţat să jucăm tenis, când mergeam pe Brecon Beacons, pe terenul denivelat de acolo, şi cum, mai târziu, pe teren plat, ne-a fost mult mai uşor. Îmi amintesc de ciocârliile care cântau, mult deasupra noastră, de tufele de ferigă şi de desişurile ciudate de stuf cărora le spuneam lăstari de bambus. (Nu erau bambuşi, normal, chiar nu semănau deloc, dar noi aveam un urs panda de jucărie, cu care ne jucam imaginându-ne că el îi putea mânca.) Înainte, bunicu' era foarte mândru de viteza cu care alergam noi două şi de cum pasam mingea. El îşi dorise întotdeauna un băiat, era ceva normal. Nu că noi ne-am fi dorit să fi fost băieţi, doar că ei se distrează întotdeauna mult mai mult. Ne-a plăcut enorm să învăţăm să jucăm tenis.

Iar eu am crezut că totul a fost în van, toate antrenamentele acelea, din cauză că Mor a murit, iar eu nu pot alerga, la fel ca bunicu' de altfel, căci nici el nu mai poate. Doar că nimic n-a fost în van, pentru că ne aducem aminte. Rostul lucrurilor e să fie făcute pentru ceea ce sunt, nu doar ca exerciţii pentru vreo viitoare competiţie. N-o să câştig niciodată turneul de la Wimbledon şi nici n-o să alerg la Jocurile Olimpice („N-au existat niciodată gemeni la Wimbledon", obişnuia el să spună), dar oricum n-aş fi făcut-o niciodată. N-o să mai pot nici să joc tenis cu prietenii doar pentru distracţie, dar asta nu înseamnă că atunci când am jucat mi-am irosit vremea. Îmi doresc să fi jucat mai des. Îmi doresc să fi alergat de fiecare dată când am avut ocazia, să alerg către bibliotecă, să alerg prin cwm, să alerg pe scări. Oricum, scările mai mereu le urcam în fugă. Mă gândeam la asta în timp ce-mi târâiam picioarele, pe scările care duc spre apartamentul mătuşicii Teg. Oamenii care sunt în stare să urce scările în fugă, ar trebui să urce scările în fugă. Şi ar trebui să mi-o ia *înainte,* ca eu să mă pot târî în urma lor şi să nu mi se pară că-i ţin pe loc.

Am mers în vizită la mătuşica Olwen, apoi la unchiul Gus, apoi la mătuşica Flossie. Mătuşica Flossie mi-a dat un voucher pentru cărţi, iar unchiul Gus o bancnotă de o liră.

Nu l-am iertat pe unchiul Gus pentru ce a zis, dar am luat banii şi i-am mulţumit. I-am pus în buzunarul interior al poşetei, aşa că ar putea reprezenta începutul rezervei mele pentru urgenţe. La mătuşica Flossie am găsit un fotoliu foarte confortabil. Altfel, toate scaunele mi s-au părut foarte incomode. Nu înţeleg de ce le fac atât de joase. Scaunele de la bibliotecă sunt întotdeauna de înălţime potrivită.

Duminică, 30 decembrie 1979

Piciorul mi-e ceva mai bine, slavă cerului. De fapt, m-am simţit suficient de bine încât să merg pe jos până în staţia de autobuz, unde o băgăcioasă nesuferită m-a întrebat de ce am nevoie de baston la vârsta mea.

— Am avut un accident de maşină, am spus ca de obicei, ceea ce le închide tuturor gura, însă nu şi ei.

— N-ar trebui să-l foloseşti, încearcă să te descurci fără. Este evident că n-ai nevoie de el.

Am trecut mai departe şi am ignorat-o, deşi tremuram. Poate pare că n-am nevoie de baston când merg pe teren drept, dar am nevoie când trebuie să stau nemişcată şi îmi este absolut necesar atunci când urc scările sau merg pe un teren denivelat şi niciodată nu ştiu sigur, de la un minut la altul, dacă mă voi simţi ca azi sau dacă mă voi simţi ca ieri, când de-abia puteam să-mi sprijin greutatea pe picior.

— Vezi, acum mergi chiar repede, n-ai deloc nevoie de el, a strigat după mine.

M-am oprit şi m-am întors spre ea. Îmi simţeam obrajii arzând. Staţia de autobuz era plină de lume.

— Nimeni nu s-ar preface că e infirm! Nimeni n-ar folosi un baston de care n-ar avea nevoie! Ar trebui să-ţi fie ruşine că gândeşti aşa. Dacă aş putea să merg fără el l-aş rupe în două pe spinarea ta şi aş lua-o la fugă, fluierând. N-ai niciun drept să-mi vorbeşti astfel, mie sau altcuiva. Cine te-a făcut pe tine regina lumii şi n-am băgat de seamă? De ce-ţi imaginezi că aş ieşi pe-afară cu un baston de care n-am nevoie – ca să încerc să-ţi câştig ţie

compasiunea? N-am nevoie de compasiunea ta, e ultimul lucru de care am nevoie. Nu vreau decât să-mi văd de treabă, ceea ce ar trebui să faci şi tu.

N-am procedat deloc bine, doar m-am dat în spectacol. Femeia s-a înroşit foarte tare, dar nu cred c-a priceput ce-am încercat să-i transmit. Probabil se va duce acasă şi va spune că a văzut o fată care se prefăcea că este infirmă. Urăsc genul ăsta de oameni. Îi urăsc pe cei care se apropie de mine emanând compasiune prin toţi porii, cei care vor să ştie ce mi s-a întâmplat şi care mă mângâie pe cap. Sunt o persoană. Vreau să mai vorbesc şi despre altceva în afară de piciorul meu. O să spun asta pentru cei din Oswestry: nu am parte de distanţa tipic englezească printre ei. Oamenii de acolo, care m-au întrebat dacă am nevoie de baston şi ce mi s-a întâmplat, au fost oameni apropiaţi, profesori, fete de la şcoală, prietenii mătuşilor mele, oameni de felul ăsta.

Mi-a trebuit o groază de timp ca să mă calmez. Încă mai eram agitată când autobuzul a luat o curbă strânsă pe podul din Pontypridd. Dacă n-ar reuşi, m-am gândit, dacă am muri cu toţii, femeia aia oribilă ar fi ultima persoană cu care am stat de vorbă.

Am luat prânzul cu Moira, pretextul meu pentru a merge astăzi în Aberdare. Moira a zis că vocea mea a devenit mai şic, ceea ce este absolut îngrozitor. N-a spus „mai englezească” pentru că e prietena mea şi o persoană cu bun-simţ, dar n-a fost nevoie s-o spună. Probabil că şcoala începe să se lipească de mine. Nu vreau să semăn cu celelalte fete de acolo! Nu ştiu ce să fac în privinţa asta. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât vocea îmi sună mai ciudat în urechi, deşi nu observasem înainte, când vorbeam fără să-mi dau seama de asta. La şcoală se predau cursuri de elocvenţă. Oare or exista şi cursuri de anti-elocvenţă? Nu că aş vrea să vorbesc ca Eliza, dar chiar nu vreau să deschid gura şi să fiu catalogată drept o idioată din clasa superioară.

Moira a avut un semestru destul de bun. A fost surprinzător de greu să găsim subiecte de discuţie. Nu-mi

amintesc despre ce obişnuiam să vorbim înainte; despre nimic, presupun, bârfe, şcoală, lucruri de zi cu zi. Fără astea, n-a rămas mai nimic. Leah s-a despărţit de Andrew, care acum se întâlneşte cu Nasreen, ai cărei părinţi, se pare, sunt în divorţ. Leah dă o petrecere pe 2 ianuarie, seara, aşa că ne vom întâlni toate acolo.

După ce-am luat prânzul, am plecat de acasă de la Moira şi m-am îndreptat înspre Mlaştina Croggin, trecând apoi de ea. Heol y Gwern este singurul drum mai de Doamne-ajută care-o traversează, însă am plecat de acolo imediat. Croggin, care, ei bine, se pronunţă corect Crogyn, este mare: o mlaştină ca un platou, de fapt, muchia dreaptă a unui deal. Există şi alte cărări mai vechi care o străbat, nu la fel de vechi precum Alder Road, dar sunt acolo de mult timp. Nu e un moment tocmai potrivit din an să treci prin zonă, mai ales c-a fost o iarnă umedă, dar nu e cu adevărat periculos dacă ştii pe unde să mergi, iar dacă nu ştii, urmezi aninii. Eu şi Mor chiar ne-am pierdut odată prin Mlaştina Croggin, pe când eram foarte mici, şi am reuşit să ieşim doar fiindcă am recunoscut aninii. Oricum, nu sunt nisipuri mişcătoare, este doar foarte umed şi plin de noroi. Oamenii sunt mai speriaţi de locurile astea decât ar trebui. La un moment dat am intrat în mlaştină pe întuneric, la scurt timp după moartea lui Mor, şi am încercat cu tot dinadinsul să mă rătăcesc, însă zânele m-au ajutat să ies. Se spune că luminile de mlaştină, fantome luminoase, te fac să te rătăceşti şi te împing în cele mai periculoase smârcuri, dar atunci m-au îndrumat exact spre drumul către casa Moirei. Am intrat în casă cu apa picurând de pe mine, iar mama ei m-a convins să fac un duş şi să mă îmbrac cu hainele Moirei, pentru a mă putea duce acasă. Mi-a fost teamă c-o să dau de belea, dar Liz se certa cu bunicu' şi nici n-a băgat de seamă.

Mai există şi o poveste interesantă despre cum au construit case în zonă. Le-au ridicat de-a lungul lui Heol y Gwern, după care au început să construiască străduţe scurte, care duceau până în mlaştină, şi case noi fiindcă voiau un cartier cum se cuvine. Problema a fost că

mlaştina nu-i voia pe oameni. Adevărata poveste, pe care o ştiu de la bunicu’, care îşi aminteşte ce s-a întâmplat, este că au construit fundaţia pentru o casă şi au lăsat-o aşa în joia dinainte de Vinerea Seacă, iar când s-au întors, marţi, în a treia zi de Paşti, casa se scufundase complet. O altă versiune pe care am auzit-o este că au construit toată casa şi, când s-au întors după weekend, doar hornurile se mai iţeau din mlaştină. Ha! După aceea, au sistat construcţiile din zonă şi au construit în schimb noul cartier în Penywaun, un lucru pentru care mă bucur foarte mult. Îmi place mlaştina aşa cum e, cu mici copaci piperniciţi, cu buruieni şi cu papură înaltă, cu flori şi cu găinuşe de baltă care apar de unde n-ai gândi, şi cu nagâţii care dau din aripi ca să te îndepărteze de cuiburile lor.

Astăzi aveam nevoie de o zână, iar în Croggin poţi întâlni adesea zâne. Nu vedeam nici urmă şi nici măcar când am ieşit din mlaştină şi-am mers de-a lungul râului, urcând înspre Ithilien, n-am întâlnit niciuna. Am căutat în Osgiliath şi în celelalte ruine din cwm, pe când mă întorceam în oraş, ocolind mult, pe drumul cu şine. Acolo sunt câteva cabane dărâmate şi-o veche topitorie sau, cel puţin, asta îmi imaginez că ar fi. Este greu să ţi le închipui vuind de agitaţie, în plin avânt industrial. Am zărit din când în când câte o zână cu coada ochiului, dar niciuna nu s-a oprit să-mi vorbească. Mi-am adus aminte cum Glorfindel a fost de negăsit după Halloween. Au mai fost şi alte momente asemănătoare, când n-am reuşit să le găsesc, când nu şi-au dorit să fie găsite. Zânele ne găseau întotdeauna pe noi. Am încercat să-l chem, dar ştiam că nu avea niciun rost. Ele nu folosesc nume aşa cum folosim noi. Mi-aş dori să funcţioneze la fel ca în Earthsea, unde numele au puteri invocatoare, însă nu e acelaşi lucru, aici numele n-au importanţă, doar lucrurile au. Ştiu, totuşi, aşa cred, cum să-l chem cu ajutorul magiei, dar n-ar fi magie care să mă protejeze de rău, aşa că nu m-am gândit la asta mai mult de o clipă.

M-am aşezat pe jos, deşi era răcoare, şi-am aşteptat să mă mai lase durerea din picior, în caz că asta le ţinea la

distanţă. Totuşi, nu mă supăra prea tare. N-ar fi trebuit să fie ăsta motivul, nu cred. Mi-a fost incomod să stau aşezată prea mult, mai ales că burniţa şi adia vântul. Pe drumul înapoi m-am simţit mizerabil, o senzaţie care s-a acutizat din ce în ce mai mult din cauza magazinelor cu ferestre acoperite de scânduri bătute-n cuie, locuri pe care altădată le ştiam pline de viaţă. Rex se închide, n-o să mai avem unde vedea un film în tot oraşul Aberdare. Peste tot sunt agăţate firme zdrenţuite pe care scrie „de vânzare”. Gunoiul zace pe străzi şi chiar şi bradul de Crăciun de lângă bibliotecă arată părăsit. Am prins autobuzul înapoi spre Cardiff chiar la timp pentru cina cu mătuşica Teg.

Nu ştiu ce-o să mă fac dacă nu voi reuşi să dau de zâne. Chiar am nevoie să stau de vorbă cu ele.

Marţi, 1 ianuarie 1980

La mulţi ani!

A fost plăcut să mă trezesc de dimineaţă singură în casa bunicului, eu singură în toată casa.

Mătuşica Teg a plecat pe undeva cu El de revelion, cum face de obicei. Aş fi putut merge şi eu, m-a întrebat dacă vreau, dar am refuzat. N-aş fi făcut decât să le stau în cale. Ieri-dimineaţă ne-am dus cu maşina la Aberdare ca să-l vedem pe bunicu’, apoi ea a plecat, iar eu am fost preluată prompt de mătuşica Flossie. Aş fi vrut să caut zânele, dar m-am trezit punând în scenă „Cei Trei Magi” la petrecerea de revelion a mătuşicii. Veselia a fost un pic cam forţată şi-am început să tânjesc după pat cu mult înainte de miezul nopţii, dar am avut şi zile mai proaste. Am mai strâns încă patru lire şi jumătate în clenigi[66] şi şase monede din ciocolată. Am băut jumătate de pahar de şampanie la miezul nopţii. A fost mai bună decât şampania lui Daniel, sau poate că este unul dintre acele lucruri cu care ajungi să te obişnuieşti.

O să mă ridic din pat şi o să-mi pregătesc micul-dejun, după care voi încerca iar să găsesc zânele. Este un an nou,

---

[66] În original *Clenings,* monede oferite în dar de Anul Nou.

poate voi avea mai mult noroc.

Miercuri, 2 ianuarie 1980

Ieri-dimineaţă îmi doream mai mult ca oricând să găsesc zânele. Aşa că m-am dus la Common Ake. De fapt este Heck's Common[67], numit după un anume domn Heck, dar toată lumea îi spune Common Ake. Este un islaz, nu aparţine nimănui, la fel cum a fost cea mai mare parte a ţării înainte de împroprietăririle din secolul al XVIII-lea. Este greu să-ţi imaginezi Aberdare ca pe-o vale plină de ferme, fără nimic altceva decât biserica Sfântul Ioan şi drumul principal care uneşte Brecon de Cardiff, fără alte străzi, cu tot cărbunele şi fierul din subteran neatinse. Odată a trebuit să învăţ un poem modern în galeză pentru un Eisteddfod[68], care se termina cu *Totalitariaeth glo,* tirania cărbunelui. Am luat de pe jos un bulgăre de cărbune în timp ce mergeam. Deseori s-au găsit fosile în cărbune atunci când îl excavau, frunze şi flori străvechi. Era de natură organică, un noroi de natură organică presat de rocă, rezultând astfel filoane din material carbonic care ard. Dacă ar fi fost presat mai tare, ar fi rezultat diamante. Mă întreb dacă diamantele ard şi, dacă le-am arde, dacă s-ar comporta precum cărbunele. Pentru zâne ar fi acelaşi lucru, plante transformate în rocă odată cu trecerea timpului. Mă întreb dacă zânele îşi aduc aminte de perioada jurasicului, dacă s-au plimbat printre dinozauri şi ce-or fi fost ele pe atunci. Niciuna n-ar fi avut trăsături umane. N-ar fi vorbit galeză. Am frecat cărbunele între degete şi s-a desfăcut în bucăţele subţiri. Ştiu ce este cărbunele, dar nu ştiu ce sunt zânele, nu prea bine.

Există un anumit loc pe Common Ake căruia-i spuneam Dingly Dell. Este unul dintre cele mai vechi nume date de noi, mai vechi chiar şi decât cele inspirate din *The Lord of the Rings,* şi acum, când îl scriu pe hârtie, mă simt în acelaşi timp puţin stânjenită şi teribil de protectoare.

[67] În original *common,* izlaz comunal.
[68] Festival galez de literatură, muzică şi teatru.

Dingly Dell este un loc unde înainte era o carieră sau o mină de suprafaţă, ori mai ştiu eu ce, iar pământul s-a surpat pe trei laturi, rezultând astfel un mic amfiteatru. Pe laturile abrupte au crescut copaci şi tufe de mure. Cred că am fost acolo pentru prima dată cu bunicu', să culegem mure pe când eram destul de mici. Îmi amintesc că mai mult mâncam decât puneam în coş, dar asta aveam să fac mulţi ani după aceea. Ne-am simţit foarte curajoase când am mers pentru prima dată doar noi două.

Astăzi rugii de mure erau uscaţi ca-n orice iarnă, iar scoruşii n-aveau nicio frunză. Un soare palid strălucea pe cerul rece. Un măcăleandru îndrăzneţ s-a aşezat pe o creangă aproape de mine când m-am apropiat şi a început să se uite când în dreapta, când în stânga. Măcălendrii apar pe felicitările de Crăciun şi, uneori, pe torturile de Crăciun, deoarece nu migrează iarna.

— Bună, i-am spus. Ce mă bucur că mai eşti pe aici.

Măcăleandrul nu mi-a răspuns. Nici nu mă aşteptam. Însă am devenit dintr-odată conştientă că mai era cineva acolo. M-am uitat în jur, aşteptându-mă să văd o zână dispărând, sperând să-l zăresc pe Glorfindel, şi am văzut-o în schimb pe Mor, aşezată pe frunzele căzute, în apropierea coastei dealului. Arăta – ei bine, arăta ca Mor, evident, deşi am devenit brusc conştientă de faptul că nu arăta deloc ca mine. La jumătatea semestrului nu mi-am dat seama de asta, acum îmi dădeam seama. M-am maturizat, dar ea a rămas la fel. Eu am sâni. Părul meu arată diferit. Am cincisprezece ani şi jumătate, iar ea încă mai are şi va avea mereu paisprezece.

Am făcut un pas în direcţia ei, apoi mi-am amintit cum se agăţase de mine şi mă târâse înspre poarta din deal şi m-am oprit.

— Oh, Mor, am spus.

N-a zis nimic. Nu putea, la fel ca măcăleandrul. Era moartă, iar morţii nu pot vorbi. De fapt, ştiu cum să-i fac să vorbească. Trebuie să le oferi sânge. Dar este magie şi, oricum, ar fi ceva îngrozitor. N-aş putea s-o fac.

I-am vorbit, deşi nu-mi putea răspunde. I-am povestit

despre Daniel şi despre surorile lui, despre fuga din casa lui Liz, despre şcoală, despre clubul de carte, despre toate. Chestia ciudată era că, pe măsură ce vorbeam, parcă se îndepărta din ce în ce mai mult, deşi nu se mişca deloc şi, în acelaşi timp, parcă devenea din ce în ce mai diferită de mine. Nimeni nu ne putea deosebi, dar normal că am fost mereu diferite. De când a murit, aproape că am uitat, sau n-am uitat, însă nu m-am mai gândit la ea ca la o altă persoană, alta decât mine, ci mai mult la noi ca pereche, împreună. Mă simţisem ruptă în două, dar lucrurile nu stătuseră chiar aşa, nu, ea pur şi simplu fusese smulsă de lângă mine. Nu eram stăpâna ei şi au fost mereu diferenţe între noi, întotdeauna, ea era propria ei stăpână şi am ştiut asta tot timpul cât trăise, dar senzaţia asta s-a estompat de când nu mai e şi nu-şi mai poate apăra propriile-i drepturi.

Dacă ar fi trăit, am fi devenit persoane diferite. Aşa cred. Nu cred c-am fi ajuns ca mătuşile, veşnic împreună. Cred c-am fi rămas prietene pentru totdeauna, însă am fi trăit în locuri diferite şi am fi avut prieteni diferiţi. Am fi fost mătuşi pentru copiii celeilalte. Acum e prea târziu pentru asta. Eu mă voi maturiza, dar nu şi ea. Ea a rămas îngheţată în timp, iar eu mă schimb şi îmi doresc să mă schimb. Vreau să trăiesc. Am crezut că va trebui să trăiesc pentru amândouă, deoarece ea nu poate trăi pentru ea însăşi, dar eu nu pot trăi şi pentru ea. Nu am de unde să ştiu ce ar fi făcut, ce şi-ar fi dorit, cum s-ar fi schimbat. Arlinghurst m-a schimbat, clubul de carte m-a schimbat şi poate şi pe ea ar fi schimbat-o, altfel decât pe mine. Este imposibil să trăieşti pentru altcineva.

Nu m-am putut abţine să nu-i pun întrebări.

— Poţi să intri sub deal la anul?

A ridicat din umeri. Desigur, nici ea nu ştie. Ce se întâmplă sub deal? Unde se duc morţii? Care este rolul lui Dumnezeu în toate astea? Se vorbeşte despre Paradis ca despre un picnic în familie.

— Zânele au grijă de tine? am întrebat.

A ezitat, apoi a încuviinţat din cap.

— Bun!

Asta m-a făcut să mă simt un pic mai bine. Să trăieşti în vale, alături de zâne, nu era cel mai rău mod de a fi mort pe care mi-l puteam imagina, chiar deloc.

— De ce nu vor să-mi vorbească?

Ea a părut uimită, după care a ridicat iar din umeri.

— Poţi să le spui despre mătuşi şi despre ce vor să facă?

A încuviinţat din cap, foarte categoric.

— Le poţi cere să vorbească cu mine? Sunt atât de îngrijorată pentru că am folosit magia şi mă sperie consecinţele.

— Ce-i făcut e bun făcut, a răsunat o voce din spatele meu.

M-am răsucit şi am văzut o zână, era un el pe care nu-l mai întâlnisem niciodată, maroniu precum o nucă şi noduros precum o cupă de ghindă. Pielea îi era plină de încreţituri şi de cute şi nu avea trăsături umane, arăta mai degrabă ca o buturugă bătrână. Chestia care m-a lăsat perplexă a fost c-a vorbit în engleză şi exact asta a spus, cu aceste cuvinte. Sunt totuşi destul de criptice, bănuiesc.

— Cum rămâne cu partea morală? am întrebat. Să schimbi destinele oamenilor fără ca ei să ştie? Tu poate eşti în stare să vezi consecinţele faptelor tale, dar eu nu sunt.

— Ce-i făcut e bun făcut, a spus el din nou.

Apoi a dispărut, s-a auzit o bufnitură, iar în locul în care stătuse a apărut un baston de aceeaşi culoare ca a lui, cu mânerul sculptat în forma unui cap de cal.

M-am aplecat greoi ca să-l ridic. Avea înălţimea potrivită pentru mine şi mi se potrivea perfect în mână. M-am uitat din nou spre Mor, însă şi ea dispăruse. Vântul sufla prin vâlcea, învolburând frunzele moarte, dar nu se mai afla nimeni acolo.

Am luat cu mine ambele bastoane, pe cel al zânelor şi pe al meu. Pe cel vechi am de gând să-l las aici, la bunicul acasă, oricum era al lui, şi să-l păstrez pe celălalt. Presupun că bastonul zânelor ar putea dispărea la răsăritul soarelui sau s-ar putea transforma într-o frunză sau în altceva, deşi mă-ndoiesc. Are o încărcătură care mă

face să cred că varianta asta iese din calcul. O să le spun tuturor c-a fost un cadou de Crăciun. Chiar s-ar putea să fi fost, într-un fel. Îmi place.

Ce-i făcut e bun făcut.

Oare asta înseamnă că, magie sau nu, orice faci tu are putere şi consecinţe asupra celor din jur? Pentru că aşa ar putea sta lucrurile şi în cazul meu, deşi încă mai cred că magia este diferită.

Diseară, petrecerea de la Leah.

Joi, 3 ianuarie 1980

Înapoi la mătuşica Teg. Mahmură. Mi-aş dori ca apa din Cardiff să nu aibă un gust atât de rău. Am adus o sticlă mare cu apă de la robinet din Aberdare, dar deja am băut-o pe toată.

N-am făcut nimic toată ziua, doar m-am întors la Cardiff şi am stat amândouă, am mâncat prăjitură cu ciocolată, am mângâiat-o pe Persimmon (atât cât ne-a lăsat) şi am citit. Mătuşica Teg arată la fel de obosită ca mine.

Petrecerea lui Leah de azi-noapte a fost ciudată. Am băut punci, făcut cu vin roşu, cu suc de struguri şi cu cocteil de fructe, la care am adăugat vodcă. Avea un gust oribil şi cred că majoritatea ne ţineam cu mâinile de nas în timp ce-l beam. Nici nu ştiu de ce am băut. M-am îmbătat, de fapt doar m-am ameţit, în loc să mă îmbăt de-adevăratelea, dar tot am arătat ca o proastă. Oamenii folosesc asta ca pe o scuză, ca să nu-şi asume responsabilitatea faptelor lor a doua zi. Este ceva oribil.

Nu vreau să scriu despre ce s-a întâmplat. Oricum, nu are nicio importanţă.

Pe de altă parte, oare această aducere aminte este realistă şi lipsită de prejudecăţi sau este doar o vorbărie enervantă, fără rost?

Am pornit greşit din start. Nasreen purta un pulover roşu identic cu al meu, deşi pe ea stătea mult mai bine.

— Suntem gemene! a ciripit ea entuziasmată, după care şi-a dat seama ce-a spus şi i-a căzut faţa.

N-a trecut chiar un an, ci nouă luni de când nu mai locuiesc aici. Între timp, am crescut toate şi mă simt de parcă ele au învăţat nişte reguli pe care eu nu le-am învăţat. Poate e din cauză c-am fost plecată, ori poate că eu citeam vreo carte pe sub bancă în ziua în care ceilalţi discutau despre cum să fac lucrurile astea. Leah era dată cu rimel şi cu ruj – şi chiar şi Moira era. Moira s-a oferit să mă machieze şi pe mine şi chiar a făcut-o, însă nu avem aceeaşi culoare a pielii. În mod normal eu aş putea fi considerată o persoană albă, la fel ca Daniel, presupun, dar atunci când mă aşezi alături de cineva într-adevăr alb, iar Moira este extraordinar de palidă, poţi vedea că pigmentul pielii mele este galben, nu roz. De fiecare dată când una dintre noi se ardea stând la soare, bunicu' ne spunea că suntem ridicol de palide şi că va trebui să ne căsătorim cu bărbaţi negri ca să le oferim copiilor noştri o şansă şi avea dreptate – mai ales în comparaţie cu el, dar şi cu restul familiei, eram foarte palide. Nu cred că v-aţi da seama, dacă n-aţi şti, că am strămoşi mai apropiaţi de cei ai lui Nasreen, decât de cei ai Moirei. Oricum machiajul Moirei arăta ridicol pe faţa mea, aşa că l-am şters.

Apoi am vorbit o grămadă cu Leah despre Andrew, după care am vorbit o grămadă cu Nasreen despre Andrew. Leah trecuse peste, aproape de tot, şi acum o interesa altcineva, un băiat mai în vârstă, pe nume Gareth, care are motocicletă. Nasreen se afla în mijlocul unui scandal uriaş cu părinţii ei din cauza lui Andrew, un scandal despre care mi-au dat imediat toate detaliile. Dacă mă întrebaţi pe mine, Andrew nu este atât de important încât să se facă atâta vâlvă în jurul lui. Dar nimeni nu m-a întrebat pe mine, aşa că am petrecut vreo două ore dezbătându-i importanţa. Când a venit şi el, deşi părinţii lui Leah juraseră solemn în faţa părinţilor lui Nasreen că nu va veni, şi-a petrecut restul serii cu un braţ petrecut pe după umerii ei, dându-şi aere. Părinţii lui Leah ieşiseră în oraş cu sora ei mai mică până la ora unsprezece, pentru că aveau rezervare la teatru.

Au fost o mulţime de oameni pe care nu-i cunoşteam

prea bine. Un băiat a încercat să-şi petreacă braţul pe după gâtul meu şi l-am lăsat. De ce nu, m-am gândit, fiindcă băusem deja câteva pahare din punciul ăla idiot, cu micile jumătăţi de boabe de struguri plutind pe deasupra, alături de bucăţele de pere şi de piersici. E plăcut să ai alături pe cineva care să te încălzească. Era unul din prietenii lui Gareth, aşa că probabil avea şaisprezece sau şaptesprezece ani. Îl chema Owen şi, din câte mi-am dat seama, nu citise nicio carte în viaţa lui şi nici nu mai avea vreo altă pasiune în afară de motociclete, de fete şi de muzică. Îi plac The Clash, despre care n-am auzit niciodată, şi Elvis Costello. Probabil că şi lui Leah îi place Elvis Costello, pentru c-a pus un disc cu el şi a dat volumul foarte tare. Chiar mi-era dor de muzică, pentru că la şcoală nu ne lasă să ascultăm absolut deloc. Îmi place ideea de rock împotriva rasismului, dar nu mă încântă neapărat genul ăsta de muzică. Owen m-a întrebat ce fel de muzică îmi place, iar eu i-am spus Bob Dylan, ceea ce l-a zăpăcit complet. Mi-am dat seama că auzise de Bob Dylan, dar că nu ascultase nicio melodie a lui. În fine. Era cam stânjenit de baston şi m-a lăsat puţin singură după ce l-a văzut – mă ridicasem să mă duc până la toaletă. Mai târziu, Moira m-a asigurat că n-are nicio prietenă şi mi-a zis că-i adorabil, dar nici nu se compară cu Wim, care mai are şi creier.

În orice caz, mai târziu Owen s-a întors şi a început să mă înghesuie din nou, iar eu nu l-am oprit. Îmi plăcea într-un mod fizic, dar doar atât. Chestia e că eu ştiu că celelalte se prefac că sunt îndrăgostite de prietenii lor atunci când ies cu ei. Fac un fel de repetiţie pentru când vor fi mature şi vor avea relaţii serioase. Sunt fidele şi se joacă de-a romantismul. Eu nu m-am prefăcut şi nici nu mă prefac că vreau să joc acel rol. Owen n-a reuşit nici măcar pentru o clipă să mă facă să-mi pierd cumpătul, oricum nici nu-mi plăcea în mod deosebit de el. Totuşi, era un trup cald, masculin, solid şi interesat de mine şi m-a făcut curioasă şi dornică de mai mult contact fizic. Aşa că, atunci când mi-a propus să-mi arate motocicleta lui, am ieşit afară. Era doar un moped, de 50 de centimetri cubi, însă Owen se

mândrea cu el şi mi-a povestit o grămadă de chestii. Nici măcar nu sunt sigură că poţi urca un deal cu aşa ceva.

Am crezut că aerul nopţii avea să mă dezmeticească, dar mai rău m-a ameţit. Când a început să mă sărute, mi-a plăcut şi i-am răspuns şi eu la sărut, ceea ce l-a surprins oarecum. (Poate că am făcut eu ceva greşit? Cărţile nu spun cum se face, dar am procedat exact aşa cum am văzut în filme.) El avea braţele în jurul meu şi a început să-şi plimbe mâinile peste tot. Asta chiar m-a făcut să-mi pierd puţin cumpătul şi m-a stârnit destul de mult.

Aşa că am intrat înăuntru, într-o cameră mai mică, de fapt biroul tatălui lui Leah. Acolo era o canapea, pe care ne-am aşezat şi unde am început să ne pipăim. Era întuneric – pe hol era un bec, totuşi în birou nu aprinseserăm nicio lumină.

De ce să scrii despre sex este mai personal şi mai îngrijorător decât să scrii despre orice altceva? Există anumite lucruri în jurnal din cauza cărora aş putea *fi arsă pe rug,* iar eu nu-mi fac griji din cauză că scriu despre ele.

Oricum, ne-am pipăit o vreme, apoi Owen şi-a băgat mâna în chiloţii mei, iar mie mi-a plăcut, după care m-am gândit că sunt egoistă, stând acolo fără să fac nimic, aşa că mi-am aşezat mâna pe piciorul lui şi mi-am mutat-o în sus, pe penis – şi ştiu foarte bine ce este acela un penis, am făcut baie cu verii mei şi ne-am jucat de-a doctorul, pe când eram suficient de mici încât să nu ne facem griji în privinţa regulilor stupide ale conduitei. În orice caz, Owen avea un penis ca oricare altul şi era la fel de excitat ca mine, dar imediat ce l-am atins prin pantaloni, şi-a luat mâinile de pe mine şi practic a sărit în picioare.

— Târfă ce eşti! mi-a spus el.

Îşi ţinea palmele în faţă, ca pentru a se apăra, de parcă se temea că eram pe punctul de a-l atinge din nou. După care s-a năpustit afară din cameră. Am rămas acolo timp de un minut, cu obrajii arzând. Nu puteam înţelege ce se întâmplase. Nici acum nu pot înţelege. Owen mă dorea. Aşa mi se păruse. Am crezut că mă comport ca o persoană normală, însă evident că n-a fost aşa. Este ceva la mijloc,

ceva pentru care nu găsesc nicio explicaţie nici măcar acum, pentru că nici acum nu pricep ce s-a întâmplat.

Când m-am întors, Leah mi-a spus c-ar trebui să am grijă cu Owen, fiindcă-i cam umblă mâinile. Oare ar fi trebuit să-l opresc? Oare se aşteptase să-i opun rezistenţă, în loc să cooperez? Este *absurd.* Întreaga situaţie este absurdă, şi nu vreau să particip la aşa ceva.

Îmi doresc şirul nesfârşit de zăbrele din *Triton.* Sau, măcar, cele trei zăbrele reale. Cu acelea m-aş putea descurca. Asta mă depăşeşte complet. Cel puţin, probabil n-o să fiu nevoită să mai dau vreodată ochii cu el.

Vineri, 4 ianuarie 1980

Prin Cardiff de dimineaţă, pentru a-mi folosi voucherele pentru cărţi în librăria Lears. Iubesc librăria Lears. Este imensă – două etaje, cu un perete întreg numai cu SF, printre care şi câteva cărţi aduse din America. Am cumpărat un nou număr din *Destinies, Red Shift, The Einstein Intersection, Patru cvartete, Charisma,* de Michael Coney (cel care a mai scris şi *Hello Summer, Goodbye),* şi minunea minunilor şi miracolul miracolelor, o nouă carte din seria *Chronicles of Amber,* de Roger Zelazny! Am chiuit de bucurie când am văzut-o. *Sign of the Unicorn!* Are o copertă galbenă oribilă, dar binecuvântaţi să fie cei de la Sphere pentru că au publicat-o şi cei de la Lears pentru că au expus-o!

Aş prefera oricând *Sign of the Unicorn* în locul tuturor băieţilor din vale.

După-amiază am dat rapid o raită prin Beacons ca să vedem dacă au îngheţat cascadele. N-au îngheţat, nu este îndeajuns de ger, deşi uneori îngheaţă pentru câteva zile în timpul iernii. În refugiul din apropiere nu era nicio maşină cu îngheţată, iar mătuşica Teg a remarcat asta, de parcă se aştepta să găsească îngheţată acolo. Iubesc munţii. Iubesc felul în care modifică orizontul, chiar şi iarna. Când ne-am întors, trecând mai întâi prin Merthyr, apoi ocolind şaua muntelui, ajungând la Aberdare, pe unde

mătuşica Teg a mers odată pe jos pe când era încă la şcoală, ne-am simţit de parcă ne-am fi culcuşit într-o plapumă mare şi călduroasă.

Încă am noul baston. Bunicu' a fost singurul care l-a remarcat, când am mers seara la el în vizită, după ce am terminat plimbarea. A spus că e din lemn de alun. I-am zis că l-am cumpărat din piaţă, cu banii primiţi de Crăciun. Mi-a spus că e o piesă de artă superbă şi că ar trebui să fac rost de un manşon din cauciuc, care să-i protejeze capătul de jos, un manşon pe care l-aş putea cumpăra tot din piaţă. Astăzi arăta mult mai vioi. Nimeni nu putea face mai mult decât făcuse mătuşica Teg ca să-l scoată de acolo.

Sâmbătă, 5 ianuarie 1980

Am citit în tren *The Sign of the Unicorn,* pe toată, dintr-o suflare, ca să i-o pot lăsa lui Daniel când mă întorc la şcoală. Ce-mi place foarte mult în aceste cărţi este vocea lui Corwin, atât de personală, fără să ia lucrurile în tragic, glumind pe seama lor, apoi devenind dintr-odată atât de serios. De asemenea, îmi plac foarte mult Atuurile, Umbra şi Călăreţii din Umbră. (Cred că de acum încolo am să numesc Kentucky Fried Chicken, Kentucki Fried Lizzard Partes[69].) Cred că ar fi putut folosi Umbra mult mai mult decât a făcut-o. Dacă poţi călători prin ea şi poţi găsi umbre de-ale tale, atunci ai putea face o mulţime de lucruri.

Am terminat-o la Leominster, iar după aceea am citit din nou *Patru cvartete* şi m-am îmbătat cu cuvintele din ea. Aş putea copia, pur şi simplu, pagini întregi. Câteodată este greu să-ţi dai seama ce vrea autorul să spună, dar asta face parte din bucuria lecturii, să poţi pune imaginile laolaltă şi să obţii ceva coerent. Este o poveste acolo asemănătoare celei a tânărului Lochinvar[70], însă trebuie să stai şi să cauţi un pic pentru a-i prinde sensul. Sunt atât de

[69] Traducere aproximativă: „Bucăţi Prăjite de Şopârlă de Kentucky”.
[70] Personajul principal al poemului epic *Marmion* (1808), scris de Walter Scott.

bucuroasă că am şi eu un exemplar. L-aş putea citi din nou şi din nou. L-aş putea citi din nou şi din nou *în trenuri,* toată viaţa, de fiecare dată reamintindu-mi ziua de azi şi regăsindu-mă în ea. (Şi asta e magie? Da, într-un fel, dar mai degrabă este vorba despre lectură pur şi simplu.)

Shropshire e la fel de îngrozitor de plat şi de lipsit de munţi. Arată mizerabil în burniţa de ianuarie. Cerul e atât de jos încât simţi că ai putea să-ntinzi mâna şi să-i dai un ghiont. Încep să înţeleg cum ai putea fi claustrofob şi acrofob în acelaşi timp.

Daniel a venit să mă întâmpine de data asta fără peripeţii. A ajuns mai devreme şi a rămas în Bentley ca să citească *Punch,* aşteptând să ies din gară. Părea că vrea să se scuze că nu m-a condus el cu maşina când am plecat. E atât de greu să găsesc ceva de zis. Aş fi putut să spun că n-are importanţă, deşi are. De ce ar mai conta dacă el se simte vinovat după ce fapta s-a consumat?

— Nu-ţi mai cere scuze din nou, am spus.

A tresărit.

Am adus cu mine o prăjitură Twelfth Night[71]. Eu am făcut-o şi mătuşica Teg i-a pregătit glazura. Nu conţine nicio formă de magie directă sau conştientă, doar gândul la Cei Trei Magi şi la poemul lui T. S. Eliot despre ei, dar simplul fapt că am pregătit-o în bolurile şi cu lingurile ei şi cu mâinile noastre a făcut-o într-adevăr magică. Presupun că surorile şi-au dat seama, pentru că au adus-o la masă pe a lor şi au spus că ar trebui s-o iau pe a mea la şcoală şi să le servesc pe prietenele mele cu câte o felie. La şcoală practic va străluci din cauza magiei. Nu le-am spus nimic despre asta. Am mâncat prăjitura lor cu gust de rumeguş, am zâmbit şi am încercat să fiu iar Nepoata Bine-Crescută. M-am prefăcut că sunt teribil de nerăbdătoare să mă întorc la şcoală şi că abia aştept să aflu ce cadouri au primit celelalte fete de Crăciun.

Mi-a trecut dintr-odată prin cap, în timp ce stăteam

[71] Prăjitură tradiţională la catolici, care se serveşte în ajunul Bobotezei, numele ei simbolizând cele douăsprezece zile dintre Ajunul Crăciunului şi ajunul Bobotezei.

acolo, îmi beam ceaiul şi zâmbeam de-atâta timp încât mă durea faţa, că mătuşile n-au încercat nimic magic de data asta. Adică, cerceii fuseseră o tentativă, aşa cred, însă folosiseră autoritatea lor de adulte şi capacitatea fizică de a mă duce cu maşina la magazin şi aşa mai departe, în loc să încerce să mă convingă cu ajutorul magiei, să facă în aşa fel încât să-mi doresc mereu să-i port ori ceva de genul ăsta. Mă întreb cât de multe ştiu ele şi de unde au învăţat. Oare au învăţat de la zâne? Sau de la cineva care a învăţat de la zâne? Teoretic, aş putea învăţa pe cineva care n-a văzut niciodată o zână toată magia pe care o ştiu.

Mă gândeam la zânele din jurasic în timp ce citeam *Patru cvartete* şi mă întrebam dacă zânele sunt o manifestare conştientă a interconexiunilor magice ale lumii. Îmi amintesc cum odată, în Birmingham, după ce fugisem de-acasă, am văzut un zân care stătea la un colţ de stradă. Ploua, pavajul era umed şi strălucitor, iar el stătea acolo, netulburat. M-am dus la el, m-a văzut, a dat din cap şi a dispărut. Am observat că exact pe locul unde stătuse el crescuse un smoc de iarbă prin crăpătura din pavaj.

Duminică, 6 ianuarie 1980

Uit mereu ce zgomotoasă este şcoala. Îmi ţiuie urechile.

Am citit *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy* azi-noapte, în pat. Aveam de gând s-o citesc repede ca să-i mulţumesc lui Deirdre pentru ea, totuşi s-a dovedit amuzantă şi, în acelaşi timp, extrem de ingenioasă, aşa că îi puteam mulţumi pe bune, pentru că eu n-aş fi remarcat-o nici într-un milion de ani, mai ales că pare o tâmpenie desăvârşită. Mă întreb dacă cei de la clubul de carte au citit-o.

Ce au primit celelalte fete de Crăciun, notiţe gata de raportat pentru o Nepoată Bine-Crescută: cele mai bogate au primit walkman-uri Sony. Nu le-au putut lua cu ele la şcoală, fireşte, din cauză că muzica este interzisă. Moirei, lui Leah şi lui Nasreen nu le-a venit să creadă când au auzit, au spus că este cea mai mare privare pe care ar

putea s-o îndure cineva, vreodată. Ele stau toată ziua cu radioul pornit. Se pare că walkman-urile Sony sunt playere portabile pentru casetele audio, care au căşti şi care se pot prinde la curea, aşa că poţi asculta o casetă în timp ce mergi. Recunosc, e destul de şic, chiar dacă gusturile lor în materie de muzică nu corespund cu ale mele. Multe dintre fete au primit cadouri care au legătură cu muzica, chiar dacă n-au primit un Walkman. Multe vorbeau despre discuri şi despre casete audio. Lorraine a primit un skateboard, iar fraţii ei au învăţat-o cum să se dea cu el. Aparent, e aproape la fel de mişto ca schiatul. Alte cadouri populare au inclus haine, parfumuri, truse de machiaj cu oglinjoare – astea tot interzise sunt, deşi unele fete le-au adus oricum la şcoală – şi săpunuri cu sfoară, care seamănă cu ce am primit eu, doar că eu n-am primit chiar atât de multe.

Deirdre mi-a admirat noul baston. M-a întrebat dacă e irlandez. I-am zis că nu, este galez, lucru adevărat de altfel, iar ea a spus că este un obiect cu aspect celtic. I-am dat dreptate. S-a bucurat că mi-a plăcut cartea, iar eu m-am bucurat că n-am fost nevoită s-o mint. Şi ei i-a plăcut setul cu săpun sau, cel puţin, aşa mi-a spus.

Am trimis prăjitura la bucătărie cu rugămintea ca fiecare fată din clasa mea să primească o felie. Este o prăjitură mare şi dacă vor tăia feliile suficient de subţiri, ar trebui să ajungă pentru toată lumea. Nu-mi păsa dacă fetele o mâncau sau nu. Dar a fost adusă la masă, după cină. Cele mai multe au mâncat-o, deşi câteva s-au uitat precaute la mine când au primit-o. Gândurile mele despre magii care au adus cu ei aur, tămâie, mir şi avertismente în privinţa lui Irod n-or să le facă niciun rău fetelor, totuşi nu pot să le spun asta, pur şi simplu. Sharon i-a dat felia ei lui Deirdre. Nu ştiu ce cred evreii despre Iisus. Oare cred că a fost doar un copil neobişnuit, căruia magii i-au dus daruri din întâmplare şi pe care l-au confundat cu Mesia? Ori poate cred că este doar un mit? N-o pot întreba pe Sharon, dar l-aş putea întreba pe Sam. Deirdre a găsit

bobul[72] în felia de la Shagger şi a fost extraordinar de încântată de asta. Bobul şi concursul de poezie sunt probabil singurele lucruri pe care le-a câştigat vreodată. Nu ştiu dacă şi la ei, în Irlanda, se face prăjitura Twelfth Night.

Simt cum locul ăsta se închide şi mă prinde precum nisipurile mişcătoare.

Clubul de carte se întruneşte marţi!

Luni, 7 ianuarie 1980

Am ieşit afară ca să las şcoala în urmă şi ca să pot respira, iar împrejurimile erau pline de zâne. Mă aşteptam să dispară de îndată ce-şi dădeau seama că le pot vedea, dar şi-au văzut de treburile lor, de parcă nici măcar nu erau conştiente de prezenţa mea, de-abia ferindu-se din drumul meu. Majoritatea erau hidoase şi pline de negi, însă unele semănau cu elfii. Am încercat să le vorbesc în galeză şi în engleză, dar m-au ignorat. Mă întreb ce se întâmplă.

Scrisoare de la spital cu o programare pentru joi dimineaţă la doctorul Abdul. Le-am arătat-o asistentei şi domnişoarei Ellis, aşa c-o să mă duc, deşi nu ştiu la ce o să-mi folosească. Piciorul nu m-a mai durut aşa tare în ultimele zile. Spitalul de Ortopedie este în Gobowen, ceea ce înseamnă că trebuie să merg cu autobuzul în oraş, după care să iau alt autobuz.

Domnişoara Carroll a fost foarte drăguţă, întrebându-mă cum mi-am petrecut vacanţa şi dacă am primit cărţi în dar. Am întrebat-o dacă şi ea primise şi chiar primise, cărţi şi vouchere pentru cărţi, la fel ca mine. Nu e deloc în vârstă. Presupun c-a devenit bibliotecară pentru că iubeşte cărţile şi lectura. Nu m-ar deranja să lucrez într-o bibliotecă adevărată, dar biblioteca unei şcoli ar fi un loc oribil, mai ales una ca asta de-aici.

Marţi, 8 ianuarie 1980

[72] Bobul pus în prăjitura Twelfth Night îl simbolizează pe copilul Isus.

Clubul de carte diseară!

Semestrul acesta vom studia *Far From the Madding Crowd* la ora de engleză. Am citit-o la ora de lectură. Hardy este foarte plictisitor, deşi, tehnic, nu la fel de plictisitor ca Dickens. Există o scenă oribilă în carte când o femeie căzută la pământ, pe nume Fanny Robin, se târăşte de-a lungul unui gard în timp ce naşte. Mi se pare că restul cărţii este prea superficial pentru a susţine acea scenă. Finalul fericit este ca un coşmar – Batsheba şi Gabriel Oak se căsătoresc şi „ori de câte ori o să-ţi ridici privirile, eu o să fiu acolo – şi, ori de câte ori o să-mi ridic eu privirile, tu o să fii acolo". Apropo de senzaţia de sufocare! Bunicii îi plăcea Hardy, dar eu nu mă simt în stare de aşa ceva. Am încercat, însă mă deprimă şi mi se pare prea răsuflat. Face ca lucrurile să se întâmple într-o anumită ordine şi câteodată lucrurile astea sunt absolut îngrozitoare, deşi întotdeauna foarte izbutite. Urăsc chestia asta. Ar fi putut învăţa o mulţime de lucruri de la Silverberg şi de la Delany.

De asemenea, vom mai studia *Furtuna* şi ceva de Keats. Deja am citit şi piesa, şi poeziile. Partea bună legată de *Furtuna* este că vom merge să vedem spectacolul la Teatrul Clwyd din Mold, o excursie organizată de şcoală. Mă aştept ca toată lumea să se hlizească şi să fie enervantă, dar o piesă adevărată, într-un teatru! N-am mai văzut niciodată *Furtuna.* Am văzut *Romeo şi Julieta,* la Sherman Theatre, cu mătuşica Teg, şi *Visul unei nopţi de vară* cu şcoala, la New Theatre. Mă aştept ca teatrul din Mold să nu se ridice la nivelul teatrului din Cardiff, dar cui îi pasă? Mă întreb cum va fi Caliban. Întotdeauna mi-l voi imagina ca pe primul zân pe care l-am văzut aici, plin de negi şi învelit în pânză de păianjen. Mă întreb cum va fi Ariel.

La istorie vom studia din nou plictisitorul secol al XIX-lea, bleah, numai decrete, Irlanda şi alianţe. Mie daţi-mi istorie care să mă distreze! La franceză vom studia subjonctivul. Lumea spune că e dificil, dar măcar nu este în latină. La latină vom începe să studiem Cartea I din

Eneida, de Virgiliu. Până acum, îmi place foarte mult.

Un neam duşman
Pluteşte pe Marea Tireniană
Ducând Ilionul
Şi penaţii lui învinşi în Italia![73]

Deşi mă gândesc că „Marea Etruscilor” sună mai realist.

Miercuri, 9 ianuarie 1980

Aseară s-a întrunit clubul de carte. Am ajuns acolo un pic mai târziu, din cauză că autobuzul n-a venit la timp, dar nu începuseră încă, iar Janine îmi păstrase un loc chiar vizavi de statuia lui Platon.

Ce mai întâlnire, condusă de Mark, un tip dolofan între două vârste, cu ochelari imenşi cu lentile groase, şi cu barbă micuţă. Am vorbit despre seria Foundation. Cea mai reuşită parte a fost cea în care am dezbătut posibilitatea existenţei psihoistoriei. Eu nu cred că e posibilă, din cauza haosului. Nu cred că e suficientă o mutaţie precum Catârul sau, mai degrabă, consider că inclusiv oamenii obişnuiţi ar fi la fel de greu de menţinut pe drumul cel bun. (Ai putea realiza asta cu ajutorul magiei, probabil. Dar nu la nivelul la care se presupune că a ajuns Hari Selden[74]. Nu asta am vrut să zic). Apoi Wim a făcut comparaţii cu *The Lathe of Heaven* şi cu alte cărţi de-ale lui Dick în care este manipulată istoria. Apoi eu am întrebat dacă s-ar putea scrie o poveste în care o societate secretă manipulează istoria dintotdeauna, din raţiuni misterioase.

— Ce societate există de atâta timp? a întrebat Greg.

— Biserica Catolică? a sugerat Janine.

Pete a pufnit.

— Dacă e adevărat, n-au făcut o treabă prea bună. Au controlat o jumătate de lume ca apoi să piardă acest control.

---

[73] Virgiliu, *Eneida,* Cartea I, trad. Eugen Lovinescu, Editura Albatros, Bucureşti, 1978.

[74] Corect este Hari Seldon, personajul principal şi părintele psihoistoriei din seria Foundation de Isaac Asimov.

(Janine şi Pete s-au împăcat. Se ţineau de mână, pe sub masă. Nu ştiu dacă l-a iertat pentru că l-a susţinut pe Wim sau dacă a ajuns să vadă lucrurile din perspectiva lui Hugh. N-am putut s-o întreb, nici măcar când am stat de vorbă la sfârşitul întâlnirii, pentru că era şi Wim de faţă.)

— Doar dacă n-ar exista o cabală secretă în chiar sânul lumii catolice, ale cărei scopuri să nu coincidă cu scopurile declarate ale Bisericii, am spus.

— Templierii? a sugerat Keith.

— Templieri care deţineau tehnologie extraterestră secretă! a completat Wim.

Ne îndepărtasem mult de cărţile lui Asimov. Dar era în regulă, aşa se întâmpla mereu, săream dintr-una-ntr-alta. Este aşa de plăcut să stai alături de oameni care au citit aceleaşi lucruri ca tine şi care gândesc la fel. Ideea unor cavaleri templieri posesori de tehnologie extraterestră secretă, care au manipulat toată istoria în scopuri nebănuite – poate pentru a-i trimite pe oameni pe Lună, unde să aibă un depozit secret sau ceva de genul ăsta, ca în *The Sirens of Titan?* – este pur şi simplu fascinantă.

La sfârşit, le-am spus tuturor despre *The Sign of the Unicorn,* totuşi n-am putut s-o împrumut nimănui pentru că e tot la Daniel. O să-i cer să mi-o trimită. Aproape toată lumea murea de nerăbdare şi mai erau doi sau trei care încă nu le citiseră pe primele două – ce mai răsfăţ pentru ei –, aşa c-a trebuit să-i familiarizăm cu subiectul. Doar lui Brian nu-i place Zelazny. Greg a spus că o va comanda pentru bibliotecă, dar nu mai devreme de luna aprilie, deoarece au rămas fără fonduri până la începutul noului an financiar. Dacă aş fi bogată, aş dona grămezi de bani bibliotecilor.

— Între timp, se poate face rost de ea prin intermediul împrumutului interbiblioteci, a spus Greg, zâmbindu-mi.

— Apropo, am zis. Ce-a mai scris Zelazny?

Tone de cărţi, se pare, totuşi aproape niciuna nu se mai găseşte pe piaţă. Greg va lăsa o notificare că toate sunt rezervate, ca să le pot împrumuta. Este unul dintre cei mai amabili oameni pe care-i cunosc. Fiind o persoană foarte

rezervată, nu-ţi poţi da seama din prima, dar în sinea lui este adorabil.

Săptămâna viitoare, Cordwainer Smith[75]: Minunat!

Wim ne-a abordat când ne pregăteam de plecare:

— Ai spus că n-ai citit *The Dream Master*?

— N-am citit.

— Ţi-o pot împrumuta-o eu, ca să nu mai aştepţi până vine. Dacă vrei, pot să ţi-o aduc aici, sâmbătă.

Aşa că mă voi întâlni cu Wim la unsprezece şi jumătate, sâmbătă, să-mi dea cartea.

Nimeni dintre cei care s-au oferit până acum să-mi împrumute o carte de Zelazny n-a avut o reputaţie atât de proastă ca el.

Joi, 10 ianuarie 1980

În spital, în pat, cu piciorul suspendat, durere îngrozitoare, scuzaţi scrisul de mână oribil. Ar fi bine ca asta să mă ajute la ceva.

Vineri, 11 ianuarie 1980

Mă simt ca şi cum aş fi fost răpită. Am venit ieri-dimineaţă la spital pentru o programare. Doctorul Abdul mi-a studiat radiografiile timp de cinci minute, m-a împuns cu degetul în picior timp de alte două şi a decis că am nevoie de o săptămână de fizioterapie. I-a spus asistentului să mă programeze, a aflat că este disponibil un pat chiar acum, a telefonat lui Daniel şi la şcoală, iar următorul lucru pe care-l ştiu e că mă aflam pe patul de recuperare. Te simţi de parcă stai întins pe o scândură. Ţi-e greu să faci orice. Darămite să scrii. Scriu normal, de la stânga la dreapta, din cauză că invers îmi este mult prea greu s-o fac, în ciuda faptului că sunt obişnuită cu asta. Vărs apă pe mine de fiecare dată când încerc să beau. Mi-e greu şi să citesc. Piciorul suspendat, ridicat pe ţevi de metal albe,

---

[75] Pseudonimul lui Paul Myron Anthony Linebarger (1913-1966), scriitor american de science-fiction.

legat strâns, întins agonizant mă doare îngrozitor, în timp ce trebuie să stau întinsă pe spate. De-abia mă pot mişca. Am citit toate cele trei cărţi pe care le am cu mine, pe una dintre ele chiar de două ori *(Mission of Gravity,* de Clement). Ar fi trebuit să iau mai multe, dar n-am luat decât trei, cât să-mi ajungă în sala de aşteptare a spitalului.

Durere, durere şi iar durere, plus umilinţa de a folosi plosca. Trebuie să apăs un buton ca să chem o infirmieră atunci când mi-e sete sau când îmi trebuie o ploscă, iar câteodată durează o eternitate până să vină, dar dacă mă bazez pe asta şi le chem din timp, imediat vin. Ca situaţia să fie şi mai rea, în capătul salonului se află un televizor. N-ai cum să faci abstracţie, iar cel mai greu de suportat este faptul că este dat tot timpul pe ITV, pe care se difuzează reclame. Oare aşa arată iadul? Aş prefera oricând lacurile de pucioasă şi măcar libertatea de a înota în ele.

Toţi ceilalţi pacienţi primesc vizite după-amiaza, între orele două şi trei sau între şase şi şapte. Asta e a doua zi în care îi văd mărşăluind pe vizitatori cu flori, struguri şi expresii bizare. Mă uit la ei fără să mă pot abţine, pe cât de bine îmi permite poziţia şi unghiul în care mă aflu. Eu nu aştept pe nimeni şi, normal, nimeni nu mă vizitează. Daniel ar putea veni. Nu stă chiar aşa departe şi ştie că sunt aici. Totuşi, nu mă aştept ca mătuşile să-i dea voie.

N-o să mă pot întâlni cu Wim mâine şi o să creadă că nu am apărut fiindcă am auzit vorbindu-se de rău despre el.

O femeie din capătul salonului a început să ţipe, un staccato de ţipete sacadate. Au înconjurat-o cu paravane pentru ca noi, ceilalţi, să nu vedem ce-i fac. Aici e cu siguranţă mult mai rău decât în iadul pe care şi-l imaginează unii.

Sâmbătă, 12 ianuarie 1980

Încă pe scândură.

Domnişoara Carroll a venit aseară către sfârşitul

programului de vizită, cu un teanc de cărţi necartonate, subţirele. Sunt din biblioteca şcolii şi nu sunt extraordinar de interesante, dar în aceste momente sunt mană cerească. N-a putut sta prea mult. Nu-i spusese nimeni că mă aflu aici, dar când nu m-a mai văzut, s-a interesat despre ce s-a întâmplat. A venit imediat ce-a aflat unde sunt. Aproape c-am început să plâng când mi-a povestit. Habar n-aveam cât de dificil este să-ţi sufli nasul în poziţia asta. A promis că-i va spune lui Greg unde sunt, iar el le va putea spune lui Wim şi celorlalţi. Se va întoarce mâine seară cu mai multe cărţi.

Doamne-Dumnezeule, dacă exişti şi-ţi pasă de oameni şi poţi să-i binecuvântezi, Te rog, binecuvântează-o pe domnişoara Carroll cu cele mai calde binecuvântări ale Tale.

Mi-a adus trei cărţi de Piers Anthony, primele volume din două serii diferite. Cred că le-a ales fiindcă erau la începutul alfabetului şi se grăbea. Nu le-am citit încă pentru că, sinceră să fiu, arată ca dracu'. Am trecut de punctul în care citeam tot ce era în bibliotecă în ordine alfabetică, deşi mă bucur că am făcut-o la un moment dat. Oricum, mi-a plăcut ce-am citit până acum. Am terminat *Vicinity Cluster* şi *Chaining the Lady* şi sunt pe cale să încep fantasy-ul *A Spell for Chameleon.* Am avut dreptate, chiar sunt foarte proaste, dar îmi distrag atenţia şi nu-mi solicită prea mult mintea, ceea ce, atunci când o jumătate de creier îmi trimite mesaje de genul „Au, Au, Au" sau „Dezleagă-ţi piciorul", chiar reprezintă un avantaj. Azi-noapte am avut un vis ciudat. Se făcea că eram într-un univers al „gazdelor", adică mă puteam transfera în corpuri străine. Dar toate aceste corpuri aveau picioare betege; chiar şi când mă aflam în corpul unei balerine trebuia să dansez ajutată de un baston. Presupun că de vină a fost durerea care mă săgeta în somn. Azi-noapte, deşi am citit până am adormit, m-au trezit ca să-mi dea un somnifer.

Duminică, 13 ianuarie 1980

Domnişoara Carroll a revenit aseară cu multe cărţi şi cu o grămadă de struguri, iar Greg m-a vizitat azi după-amiază, aducându-i cu el pe Janine şi pe Pete, plus alte cărţi. De asemenea, în timp ce-mi ţineau companie şi discutam despre Piers Anthony, care lui Pete îi place şi pe care Greg l-a comparat cu Chaucer (!), a apărut şi Daniel. La început nu l-am observat, pentru că nu mai priveam obsesiv către uşă ca să-i văd pe vizitatorii celorlalţi pacienţi, dat fiind că acum aveam şi eu trei doar pentru mine. Ezitant şi stingherit s-a apropiat de pat. Mi-am dat seama de nehotărârea lui de-a mă săruta sau nu, în cele din urmă renunţând definitiv la idee. Mi-a adus cărţi şi o felicitare mare de la surorile lui, plus struguri, unii cu boabe mici şi roşii. Nu înţeleg care-i treaba cu strugurii. Mă vindec mai repede datorită lor? Janine mi-a adus un baton Mars, care a fost mai mult decât bine-venit, deşi m-am cam murdărit când l-am mâncat. Mâncarea de aici este dezgustătoare.

La început, a fost stânjenitor. L-am prezentat pe Daniel celorlalţi şi era evident că nimeni nu ştia ce să spună. Greg a zis că probabil ei ar trebui să plece. După care, din fericire, Daniel a menţionat că mi-a adus *The Sign of the Unicorn,* aşa c-a trebuit să decidem cine-o va primi primul, apoi am început să vorbim despre cărţi până la sfârşitul programului de vizită, când asistenta a sunat din clopoţel şi toată lumea a fost nevoită să plece. Nu l-am întrebat pe Daniel dacă mai putea aştepta până la următoarea oră de vizită, pe seară, dar era evident că nu putea, mai ales că nu părea în largul lui. Totuşi, a fost foarte drăguţ că s-a hotărât să-şi petreacă după-amiaza de duminică alături de mine.

Cărţile pe care mi le-a adus Greg sunt cele pe care mi le comandasem prin împrumutul interbiblioteci pentru săptămâna asta. A semnat el de primire în locul meu. A glumit că ar fi un serviciu standard asigurat de bibliotecă, dar bineînţeles că nu e aşa. Din nefericire, toate sunt ediţii cartonate, foarte dificil de citit în poziţia în care stau. Pot ţine deasupra capului ediţiile necartonate, cu o singură

mână, pieziş, dar nu şi pe cele cartonate. Am *Return to Night,* de Mary Renault, şi nici măcar n-o pot citi! Totuşi, numai să mă uit la cotoarele cărţilor de pe masă şi tot e ceva.

Abia miercuri se împlineşte o săptămână. Adică încă trei zile de agonie şi infern.

O infirmieră îşi face rondul şi-mi dă calmante la fiecare patru ore.

— Ia-le doar dacă ai dureri, îmi spune.

Cum ar putea sta cineva agăţat aşa fără să aibă dureri? Le iau, însă de-abia dacă îşi fac cât de cât efectul.

Dorm destul de prost, am vise bizare şi mă trezesc din cauza durerii şi a zgomotelor din salon. Somniferele, cele pe care insistă ei să le iau, mă ajută să adorm, dar nu şi să dorm mai bine.

Luni, 14 ianuarie 1980

Azi-noapte sau în zori, mama a încercat iar atacul ei nocturn. M-am trezit şi nu mă puteam mişca şi am ştiut că este în salon, plutind deasupra mea. În salon nu e niciodată întuneric, întotdeauna este aprinsă o lumină în camera infirmierelor şi sunt luminiţe pe podea, iar unii pacienţi au veiozele pentru citit aprinse deasupra capului. Era suficientă lumină s-o pot vedea, dar nu reuşeam, doar îi simţeam prezenţa foarte intens. Mă durea atât de tare încât nu ştiam ce să fac. Am încercat să-mi aduc aminte ce a funcţionat ultima dată şi mi-am amintit de Litania împotriva Fricii, aşa că am spus-o şi a funcţionat din nou. În timp ce mă calmam şi îmi recăpătăm controlul, am reuşit să mă mişc, atât cât se putea din pricina legăturilor, iar ea a dispărut.

Cum de a ştiut că eram aici şi vulnerabilă? De ce magia mea n-a rezistat? Ar trebui să mă protejeze indiferent unde mă aflu.

L-am văzut pe doctorul Abdul în această dimineaţă, pentru prima dată de când m-a internat joia trecută. M-a împuns în picior, făcându-mă să ţip, fir-ar să fie, şi a spus

că se simte o evoluţie spre mai bine. Apoi a trecut la următorul pacient. Nu prea cred că se simte o evoluţie spre mai bine. Mai degrabă simt că totul merge spre rău.

Presupun că aş putea avea impresia asta şi, totuşi, situaţia să se îmbunătăţească. Este doctor. Trebuie să obţii trei note de zece la nivelul A ca abia apoi să poţi studia medicina. (Oare or avea acelaşi sistem şi în Pakistan? Presupun că e posibil, pentru că au fost înainte colonie britanică, făceau parte din India Britanică pe când bunica bunicului a plecat de-acolo. Dar oare se dădeau teste pentru nivelul A pe atunci? Nasreen ar trebui să ştie de la tatăl ei.) În fine, doctorul Abdul ar fi trebuit să ia echivalentul pakistanez a trei note de zece la examenele pentru nivelul A înainte ca măcar să înceapă să se pregătească pentru a deveni doctor. Ar trebui să fie inteligent şi sârguincios şi să-şi cunoască meseria. N-ar fi imobilizat astfel pe cineva fără niciun motiv.

Oare de ce funcţionează Litania împotriva Fricii?

Domnişoara Carroll m-a vizitat pe seară şi mi-a mai adus cărţi. Sunt romane mystery scrise de Josephine Tey, ceea ce nu e rău deloc, plus că sunt în ediţii necartonate, slavă cerului! Spune că îmi duce lipsa în bibliotecă şi că numele meu e pomenit în rugăciunile din şcoală.

Marţi, 15 ianuarie 1980

Încă pe scândură. Mă simt oribil.

Mi-e dor de clubul de carte şi, din cauză că toată lumea este prezentă acolo, iar domnişoara Carroll a fost ieri în vizită, ştiu că astăzi nu voi avea niciun vizitator.

Bunicu' şi mătuşica Teg nici măcar nu ştiu că sunt aici, altfel ar fi trimis cu siguranţă o felicitare. Dar mama cum a aflat? Aici nu este niciun fel de magie. Aici nu există zâne, nu există nimic – am crezut că şcoala a fost curăţată şi acum e neutră, însă n-are nicio legătură cu salonul ăsta infernal.

Am citit tot ce am avut de Tey. *Brat Fanar* e cea mai bună. Dar care-i faza cu puţul ăla în Dothan? Oare o fi din

povestea cu Joseph?

Încă o zi ţintuită la pat. Încep să mă întreb dacă sadicii ar fi în stare să ia trei note de zece la testele de nivel A, dar dacă doctorul Abdul ar fi fost sadic, atunci ar fi venit mai des ca să se bucure de privelişte. Este evident că nu-i pasă de mine. Nu m-a privit în ochi nicio clipă şi de-abia dacă s-a uitat la picior, doar radiografiile l-au interesat. Încerc să privesc asta ca pe ceva bun. Trei note de zece la testele de nivel A nu mai par un motiv pentru a te încrede orbeşte în cel care le-a obţinut.

Miercuri, 16 ianuarie 1980

Nu-mi dau voie să plec înainte să mă vadă şi doctorul Abdul, iar el vine abia mâine.

A fost şi Wim în vizită după-amiază. Mi-a adus *The Dream Master* şi *Isle of the Dead.* Purta o geacă din piele şi arăta destul de stânjenit, chiar mai stânjenit decât fusese Daniel. Am devenit dintr-odată conştientă că purtam o cămaşă de noapte idioată de spital, cu pete de la mâncarea pe care o vărsasem (este foarte dificil să mănânci la orizontală), şi că aveam părul nespălat de mai bine de-o săptămână. M-a impresionat faptul că bătuse atâta drum ca să mă vadă, mai ales în contextul relaţiei pe care o avea cu ceilalţi.

— Greg a zis aseară că eşti aici. M-am gândit să-ţi aduc astea. Deşi nu cred c-ai nevoie de ele, a zis şi a arătat spre teancurile de cărţi de pe masa de lângă pat.

— Le-am citit pe majoritatea, am spus.

Wim a ridicat din sprâncene.

— N-am nimic altceva de făcut.

— Pare destul de sumbru, a fost el de acord. Mâncarea cum e?

— Oribilă.

A râs.

— Mama este una dintre bucătăresele de aici, mi-a spus râzând.

— Sunt sigură că mâncarea pe care o face acasă este

mult mai bună, i-am zis.

— Nu, nu este. Nu prea se pricepe la gătit. Deşi ea spune că mâncarea de aici este îngrozitoare, aşa că probabil că ai dreptate, chiar este foarte proastă. De-asta te-am şi întrebat.

— Nu e cu mult diferită de cea de la şcoală.

— Aş fi crezut că te hrănesc foarte bine la Arlinghurst, la cât de mult te taxează.

— Aşa aş fi crezut şi eu, dar, de fapt, este îngrozitoare. Carne de porc la conservă şi şarlotă.

— Ţi-am adus nişte îngheţată, de care mănâncă astronauţii NASA, mi-a spus el şi a scos o cutie din buzunar.

Am ridicat-o ca s-o pot vedea mai bine. Era neagră, cu imaginea unei rachete, şi pretindea că este îngheţata astronauţilor, din care mâncaseră cei din misiunile Apollo. M-am uitat la Wim uimită.

— Toţi ceilalţi mi-au adus struguri. Tu de unde ai făcut rost de asta?

Părea un pic intimidat, dacă era posibil aşa ceva.

— A adus-o vărul meu din Florida. A adus mai multe cutii, dar asta e ultima. Nu e chiar atât de grozavă, mai degrabă ideea este cea care impresionează. O păstram pentru o ocazie specială.

M-am oprit din a mai întoarce cutia pe toate părţile şi l-am privit fix.

— Ai un văr care a fost în America?

Wim mi-a zâmbit şi am simţit din nou că mi se taie răsuflarea.

— America e reală, să ştii, nu este doar science-fiction. Greg a fost acolo. A fost la Worldcon, în Phoenix. L-a întâlnit pe Harlan Ellison[76]!

— Ce este un Worldcon?

— Un congres mondial de science-fiction. Durează cinci zile, iar oamenii se întâlnesc ca să vorbească despre SF. Anul trecut s-a ţinut la Brighton şi am mers şi eu. A fost

[76] Scriitor american de SF (n. 1934), editorul faimoasei antologii *Dangerous Visions,* el însuşi autorul unor povestiri premiate.

genial. A fost mai mult decât genial. Nici nu-ţi poţi imagina.

Credeam că-mi *puteam* imagina.

— Ca un club de lectură, dar înmulţit de câteva ori?

— Înmulţit geometric. A fost şi Robert Silverberg. Am vorbit cu el! Şi Vonda McIntyre[77]!

Nu-mi venea să cred că mă aflam în aceeaşi cameră cu cineva care stătuse de vorbă cu Robert Silverberg.

— Anul ăsta unde se ţine?

— La Boston. De obicei, se ţine în America. Dumnezeu ştie când o să mai aibă loc în Marea Britanie. Dar există şi congrese britanice. Unul e la Glasgow, de Paşti. Nu participă toţi scriitorii americani, îţi dai seama. Deşi nu vin numai scriitori. Mai sunt şi fani. Nu-ţi poţi imagina ce discuţii am avut în Brighton.

— O să te duci la Glasgow?

— Deja strâng bani pentru asta. La Brighton m-am dus cu bicicleta şi am dormit într-un cort, dar o să am nevoie de bani ca în Glasgow să pot împărţi o cameră cu cineva şi ar fi bine dacă m-aş duce cu trenul.

Vorbea atât de înflăcărat şi plin de pasiune.

— O cameră de hotel. Bilet de tren. Cam cât ar fi biletul de intrare?

— Se numeşte carnet de membru, m-a corectat el. Eu l-am cumpărat deja pe al meu. A costat cinci lire.

— Mă întreb dacă Daniel mi-ar plăti toate astea. Mă întreb dacă m-ar lăsa să merg. Mă întreb dacă l-aş putea convinge şi pe el să meargă. Sigur i-ar plăcea.

— Cine e Daniel? a întrebat el, îndepărtându-se uşor de mine fără să se ridice de pe scaun. Prietenul tău?

— Tatăl meu. Citeşte SF. A făcut cunoştinţă cu Greg, cu Janine şi cu Pete duminică şi am discutat împreună despre cărţi cât au stat aici cu mine. I-ar plăcea un astfel de congres, sunt sigură că i-ar plăcea.

Nu eram prea sigură de părerea surorilor. N-ar fi deloc genul de loc în care să-l lase să meargă, să facă ceva

[77] Scriitoare americană de science-fiction (n. 1948), deţinătoarea mai multor premii Hugo şi Nebula.

departe de ele. Probabil că n-ar fi de acord să merg nici eu, din moment ce îşi doresc să fiu Nepoata Bine-Crescută. Va trebui să le conving cumva.

— Eşti atât de norocoasă! a spus Wim, în mod surprinzător.

— Norocoasă? De ce? am întrebat, clipind nedumerită.

Nu prea mă consider norocoasă, nici măcar atunci când nu stau cu piciorul suspendat, prins în curele.

— Că ai un tată bogat, care citeşte SF. Al meu crede că e o lectură pentru copii. A fost de acord cu asta când aveam doisprezece ani, dar acum zice că cititul în general este un moft, şi că e copilăresc să citeşti cărţi pentru copii. Urlă la mine de câte ori mă prinde citind. Mama citeşte din când în când ceea ce ea numeşte poveşti romantice drăguţe, Catherine Cookson şi genul ăsta de cărţi, dar numai când nu e el acasă. Mama nu pricepe ce mă nemulţumeşte. N-avem nicio carte în casă. Aş da orice să am şi eu părinţi care citesc.

— Eu l-am întâlnit pe Daniel de-abia vara asta, am spus. Părinţii mei sunt divorţaţi şi am fost crescută mai mult de bunici. Ei n-aveau niciun ban, totuşi citeau foarte mult şi ne-au încurajat şi pe noi. Iar Daniel nu e chiar bogat. Surorile lui sunt, ele îi dau bani, dar îl ţin din scurt. Ele îmi plătesc studiile la Arlinghurst, însă cred c-o fac ca să scape de mine. Nu ştiu dacă o să-i dea suficienţi bani ca să putem merge la Glasgow, pentru că n-ar fi de acord cu asta. Dar poate că m-ar lăsa pe mine să merg.

— Mama ta unde e?

Era o întrebare normală, însă el a pus-o cu o precauţie studiată, care dădea senzaţia că a tot repetat-o.

— Este în sudul Ţării Galilor. Este…

Am ezitat, fiindcă nu voiam să spun nici că e vrăjitoare, nici că e nebună, deşi ambele lucruri sunt adevărate. Nu există un singur cuvânt pentru ambele lucruri, deşi ar trebui să existe unul.

— Nu e întreagă la cap.

— Le-ai spus fetelor de la şcoală că e o vrăjitoare, a spus Wim, dându-şi părul pe după ureche.

— De unde ştii?
— Am o prietenă care lucrează la spălătorie, ea mi-a spus.

Inima mi-a tresărit când am auzit că are o prietenă. Era cu doi ani mai mare, n-ar fi putut fi interesat de mine şi ştiam asta, chiar dacă a venit să mă vadă şi părea să-mi acorde destulă atenţie. Mi-am dat seama dintr-odată că prietena lui trebuie să fi fost fata pe care o văzusem la sfârşitul semestrului îndesând plictisită cămăşi în maşina de spălat. Într-un fel, simplul fapt că se interesase de mine mă mulţumea.

— Lasă-i să mă urască atâta timp cât se tem de mine, am citat eu. Aşa a zis Tiberiu…

— Am citit *I, Claudius,* a zis el. Le-ai spus că mama ta este o vrăjitoare ca fetele să se teamă de tine?

— Sunt nişte răutăcioase îngrozitoare, i-am explicat. Se ştiu toate între ele, iar eu nu ştiu pe nimeni, şi accentul meu nu seamănă cu al lor, aşa că mi s-a părut o strategie bună. De cele mai multe ori a mers, deşi m-a cam transformat într-o singuratică.

— Deci, nu este o vrăjitoare?

Părea ciudat de dezamăgit.

— Păi… de fapt, este. O vrăjitoare nebună. O vrăjitoare malefică, la fel ca-n poveşti.

Nu voiam să vorbesc despre ea, nu voiam să-i spun cum este în realitate. Oricum, e greu s-o descrii.

S-a aplecat spre mine şi m-a privit în ochi. Ochii lui sunt de un albastru intens şi seamănă cu albastrul cerului.

— Poţi citi mintea oamenilor?

— Ce? l-am întrebat uluită.

— Ştii tu, la fel ca în *Dying Inside.*

A rămas unde era, la câţiva centimetri de mine, privindu-mă cu intensitate în ochi. La cât de mult mi-am ţinut respiraţia a fost o minune că nu m-am sufocat, chiar dacă ştiam că are prietenă.

— Nu! Nu cred că există cineva care s-o poată face, am spus cu o voce ca un chiţăit ciudat.

— Mă întrebam doar.

Părea nesigur şi nu prea ştia ce să facă, de parcă îşi dorea să nu fi întrebat nimic. Nu s-a îndepărtat.

— Doar că, prima dată când te-am văzut am simţit că poţi privi prin mine. Iar când am auzit spunându-se că mama ta este vrăjitoare, m-am gândit – ştii tu, oare ai citit atât de mult SF încât ai început să nu mai faci diferenţa dintre imposibil şi realitate? Oare erai gata să începi să admiţi că ipotezele despre care ştiai că sunt absurde, ar putea fi… dar s-a oprit.

Când l-am văzut prima oară, îmi amintesc doar că m-am gândit cât de frumos este. Dacă el s-a gândit c-a existat un fel de comunicare mistică, atunci s-a înşelat complet. A sunat clopoţelul pentru sfârşitul orei de vizită.

— Mama este o vrăjitoare, am spus repede, când era pe punctul de-a se ridica. Şi există şi magie.

S-a aplecat spre mine, nerăbdător.

— Arată-mi.

— Nu e la fel ca-n cărţi, am şoptit, deşi din cauza tropăitului vizitatorilor care plecau riscam să nu fiu auzită.

— Oricum, arată-mi.

— Nu este nimic de văzut. Şi am jurat să n-o mai fac decât dacă trebuie să mă apăr.

Chiar în timp ce-o spuneam mi-am dat seama ce scuză jalnică părea. Faţa i s-a întunecat şi s-a ridicat în picioare.

— Aş putea totuşi să-ţi arăt ceva, am spus, disperată să-l conving. Nu ştiu dacă o să fii în stare să le vezi. Va trebui să aştepţi până când voi ieşi de aici.

— Nu mă păcăleşti? a întrebat, evident suspicios.

— Nu! Sigur că nu!

— Bine, a spus lipsit de eleganţă. Mulţumesc.

— Îţi mulţumesc pentru c-ai venit şi mi-ai adus cărţi.

L-am urmărit cu privirea ieşind din salon, apoi mi-am petrecut restul zilei mâncând îngheţata astronauţilor (o chestie foarte ciudată) şi scriind orice cuvinţel din conversaţia pe care o avuseserăm, chiar dacă mi-era atât de greu să scriu, dar nu voiam să uit niciun detaliu.

Nu trebuie să fac magie. Dacă va veni în Codrul Braconierului, probabil că-i voi putea arăta o zână. Cel

puţin crede, chiar crede în ceva. Dar dacă vom merge în pădure şi eu voi vedea zânele, iar el nu, atunci totul va deveni foarte stânjenitor pentru mine, fiindcă va crede că sunt nebună sau că-l mint, iar ambele variante ar fi destul de rele.

În fine.

Joi, 17 ianuarie 1980

Nu m-am mai simţit atât de rău nici măcar atunci când mi s-a întâmplat.

Mi-au făcut şi mai multe radiografii. Doctorul Abdul a vrut să vorbească cu Daniel şi a părut nemulţumit că nu este aici, de parcă l-aş fi putut păstra într-un buzunar. În cele din urmă m-au lăsat să plec, insistând să iau un baston de metal în locul celui lăsat de zâne, care mie îmi convenea mult mai mult. De-abia dacă am putut ajunge până în staţia de autobuz, după care, de la staţia aia, la staţia următoare. Bine că există ziduri de care te poţi sprijini. Nu m-am mai simţit niciodată atât de rău. Cred că mai rău mi-au făcut, cred că mi l-au distrus pentru totdeauna şi probabil că asta voia doctorul să-i spună lui Daniel, dar nu voia să aflu şi eu.

M-am întors la bibliotecă. Domnişoara Carroll crede că ar trebui să stau în pat. Mi-a adus bomboane cu orz şi un pahar cu apă, deşi mâncatul în bibliotecă este strict interzis.

Durere, durere, DURERE.

Vineri, 18 ianuarie 1980

În pat, în dormitor. Să stai întinsă pe spate, cu perne şi fără curele prinse de picior este minunat. Nu mă doare chiar atât de tare când stau întinsă. Nici înainte nu apreciam mâncarea de la şcoală. Fireşte, un lucru bun în spitale sunt vizitatorii. Aici nu vin pe la mine decât Deirdre şi domnişoara Carroll. Cei de la şcoală s-ar înfuria dacă ar veni pe la mine Janine sau Greg şi probabil că m-ar exmatricula dacă ar veni Wim, nu c-ar veni.

Recuperez orele pierdute, de fapt le-am recuperat deja, mai am doar matematica. Oricum nu am creier pentru matematică şi nici nu pot ţine ritmul cu numerele din cauza durerii. La geografie am învăţat despre glaciaţiune. Am învăţat despre asta şi înainte, aşa că n-am pierdut nimic. De fapt, este plictisitoare, da, chiar aşa, gheţari, circuri glaciare, căldări glaciare, morene finale, văi în formă de U. Deirdre n-a mai auzit până acum de glaciaţiune şi are coşmaruri din cauza ei. Am fost drăguţă şi nu i-am spus nimic despre povestirea lui Clarke, „Forgotten Enemy”.

Mâine n-o să pot merge în oraş, dar oricum n-am nicio întâlnire. Domnişoara Carroll îmi va returna cărţile la bibliotecă şi mi le va lua pe cele noi. Poate că până marţi mă voi face bine. Sau la fel de bine pe cât eram înainte.

Îmi vreau mobilitatea înapoi. Mă simt prinsă în capcană. Urăsc senzaţia asta.

Return to Night este exagerat şi deloc subtil de freudiană. Are, totuşi, părţile ei bune.

Sâmbătă, 19 ianuarie 1980

Daniel a venit să mă vadă, o adevărată surpriză.

— Pe cine crezi c-am adus? m-a întrebat el, băgând capul pe uşă.

Speram că pe Sam, dar am ghicit din prima că erau surorile lui. M-am mirat să văd că era doar una dintre ele.

— Bună, mătuşă Anthea, am spus, ceea ce a făcut-o să tresară.

Am ghicit, desigur, însă am ghicit bazându-mă pe experienţă. De obicei, dacă este doar una dintre ele, este Anthea, pentru că ea e cea mai mare.

— N-am putut rezista să nu vin să-mi văd vechea şcoală, mi-a spus.

— Mă mir că celelalte au putut rezista, am spus cu o voce demnă de o Nepoată Bine-Crescută.

— N-ar fi fost loc suficient în maşină, dragă.

Maşina lui Daniel, la fel ca majoritatea maşinilor, la fel

ca toate maşinile din lume, în afară, poate, de micul Fiat 500 portocaliu al mătuşicii Teg, are patru locuri. Chiar şi în maşina mătuşicii Teg, căreia eu îi spun Gamboge Gussie the Galloping Girl – Gussie pentru că numărul de înmatriculare începe cu GCY – pot încăpea patru persoane, doar că un pic înghesuite, mai ales dacă sunt persoane înalte. Aşa că atunci mi-am dat seama că veniseră să mă ia cu ei.

— Ca să te refaci, a spus Daniel.

Eu eram de părere că ar fi fost mai bine ca Daniel să fi venit în timpul săptămânii ca să vorbească cu doctorul Abdul, dar se părea că deja vorbiseră la telefon – mă întreb cine sunase pe cine. Oricum, se pare că cei de la şcoală au considerat că aveam nevoie de o perioadă de odihnă înainte să revin la cursuri şi că aş fi fost mai bine îngrijită acasă. Ei bine, aşa ar sta lucrurile cu cei care au o casă a lor. Am încercat toate argumentele care mi-au trecut prin minte ca să rămân la şcoală, inclusiv unele sincere, demne de o Nepoată Bine-Crescută, cum ar fi că n-aş fi vrut să ratez meciul de hochei împotriva celor de la St. Felicity, dar niciunul n-a fost suficient de bun.

M-am trezit că sunt ajutată să cobor la maşină. Genul de ajutor care mai mult încurcă. Dacă o să vedeţi vreodată pe cineva cu un baston, să ştiţi că bastonul acela, împreună cu mâna care îl ţine, reprezintă un picior. Dacă apucaţi bastonul, sau îl ridicaţi, sau faceţi orice altceva ce nu v-a cerut nimeni, atunci e ca şi cum ai apuca şi bloca piciorul unei persoane în timpul mersului. Mi-aş dori ca mai multă lume să-nţeleagă asta. M-au văzut câteva fete plecând, iar infirmiera ştia deja, aşa că mă aştept ca cineva s-o informeze şi pe domnişoara Carroll, care-i va informa la rândul ei pe Greg şi pe ceilalţi. Am spus „ceilalţi" şi voiam să spun Janine şi restul, inclusiv Wim. Dar ar trebui să recunosc că mă refeream mai mult la Wim. Cred că am cam început să mă îndrăgostesc de el. Şi am lăsat ca o proastă cărţile de Zelazny la şcoală, aşa că nici măcar n-am să le pot citi.

Duminică, 20 ianuarie 1980

Afară e vijelie şi am senzaţia că ar putea lua Old Hall pe sus. Se izbeşte de ferestre, se furişează prin crăpături şi şuieră prin coşurile de fum. Stând aici, simt cum toată casa şuieră odată cu vântul, ca o corabie pe mare.

Am o mulţime de cărţi, iar Daniel urcă în camera mea din când în când şi mă întreabă dacă mai vreau altele. Am perne şi nu am piciorul suspendat şi prins în curele. Pot şchiopăta până la baie. Am o carafă cu apă, o carafă adevărată, cu capacul din cristal. Îmi aduc mâncare, care nu e mai rea decât cea de la şcoală. (Dacă există magie în mâncare, atunci e magia specifică lui Old Hall şi nu mă influenţează, pot simţi asta.) Am un aparat de radio, la care ascult ştirile, The Archers[78], Gardener's Question Time[79] şi, spre marea surpriză şi încântare, *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy!* Este formidabilă ca piesă de teatru radiofonic. Presupun că aş putea muta de pe frecvenţa Radio 4, pe care bunicu' încă o mai numeşte Home Service, pe frecvenţa Radio 1, pe care oamenii o numeau înainte Light Programme. Singurul avantaj ar fi că aş reuşi să le enervez pe mătuşi, deoarece Radio 4 ar putea difuza şi lucruri minunate precum *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy,* în timp ce pe Radio 1 n-aş asculta decât muzică pop. Oricum, în cea mai mare parte a timpului citesc.

Pentru cât timp voi rămâne blocată aici?

Am coborât scările şchiopătând pentru a lua masa de seară, cea pe care ele o numesc cină când nu este servită cu o formalitate exagerată. Am mâncat macaroane cu brânză, prea fierte şi aproape necomestibile. Mătuşile stăteau acolo, mâncând, făcând remarci idioate, dând din cap şi surâzând. Eu am jucat rolul Nepoatei Bine-Crescute.

---

[78] Cel mai longeviv serial radiofonic, cu peste 17.500 de episoade, care a debutat pe 29 mai 1950 pe BBC Light Programme, iar în prezent poate fi ascultat pe BBC Radio 4.

[79] Emisiune radiofonică în care grădinari amatori le pot pune întrebări unor experţi în grădinărit. A debutat pe 9 aprilie 1947 şi poate fi ascultată pe BBC Radio 4.

De fapt, tânjeam să pot vorbi cu Daniel despre posibilitatea de a merge la Glasgow de Paşti, dar voiam să-i pot vorbi departe de urechile lor.

Apoi, am întrebat dacă ar fi în regulă să-i dau un telefon mătuşicii Teg. N-ar fi putut să se împotrivească pur şi simplu, mai ales că era şi Daniel acolo, aşa că am sunat-o. A fost oripilată când a auzit de spital şi s-a indignat că n-au anunţat-o şi pe ea, dar n-a crezut că spitalul a agravat situaţia. Mătuşica încearcă mereu să fie optimistă şi să vadă partea plină a paharului, ceea ce este drăguţ câteodată, iar ea este persoana potrivită alături de care să te bucuri de ceva, însă nu de asta aveam nevoie în acele momente. A spus că-i va explica ea bunicului de ce nu i-am mai scris şi că îi va transmite toată dragostea mea. Sper că bunicu' nu se va întrista. Ea îi va spune probabil că sunt pe drumul cel bun şi că în curând voi putea iar să alerg. Mi-aş dori să fie adevărat. Chiar şi atunci când nu mă doare, tot simt constant o durere surdă. Sunt sigură că lucrurile s-au înrăutăţit.

Telefonul este în hol, pe o masă care are alături un fel de banchetă. Am stat acolo în timp ce am vorbit cu mătuşica Teg. După ce am închis, m-am întrebat pe cine aş mai putea suna, dacă tot eram lângă telefon şi nu se mai afla nimeni prin preajmă. Problema era că nu ştiam niciun număr. N-avea niciun sens să-l sun pe Greg la bibliotecă duminică seara. N-am învăţat niciun număr de telefon pe dinafară, nici măcar pe al Janinei. Lângă telefon era o carte de telefoane, una făcută în casă, doar cu numerele cunoscuţilor, nu una tip Pagini Aurii. Am răsfoit-o un pic, dar n-am dat de niciun nume care să-mi sune cunoscut, până când am ajuns la litera M, unde era trecut Sam, adresa lui şi, de asemenea, numărul lui de telefon.

Proprietăreasa a răspuns imediat, plus că şi-a amintit de mine.

— Nepoata cea mică, a spus ea.

Eu nu sunt mică şi mă simt cam ciudat la gândul că Sam ar fi bunicul meu. Mereu l-am avut pe bunicu', iar poziţia asta nu e liberă. Totuşi, îmi place de Sam.

După un moment a venit el la telefon.

— Morwenna? a zis. S-a întâmplat ceva?

— Nu chiar, doar că sunt în convalescenţă la Old Hall, m-am gândit la tine şi am vrut să stăm de vorbă.

— În convalescenţă după ce? m-a întrebat.

I-am povestit tot ce s-a întâmplat şi cum eu credeam că starea mi s-a înrăutăţit.

— Poate că da, poate că nu, a spus el. Dar, câteodată, vindecarea doare, te-ai gândit la asta?

— Nu vor să-mi spună nimic, m-am plâns eu. Doctorul Abdul a vrut să vorbească doar cu Daniel şi mie n-a vrut să-mi spună nimic. Aş putea fi pe moarte şi ei nu vor să-mi spună nimic.

— Daniel cred că ţi-ar spune, m-a asigurat Sam, dar nu părea prea convins.

— Dacă l-ar lăsa ele, am adăugat eu.

Sam n-a mai zis nimic timp de o secundă.

— Poate voi veni până acolo să te văd, a zis el. Am o idee. Dă-mi-l pe Daniel la telefon.

A trebuit să-l chem pe Daniel şi să-i explic, iar el m-a trimis în pat şi a stat de vorbă cu Sam pentru o vreme. Apoi a venit sus la mine şi mi-a spus că Sam va veni să mă vadă mâine, cu trenul, iar el îl va lua cu maşina din Shrewsbury.

Pare ciudat să te gândeşti că Sam ar putea pleca undeva şi este şi mai ciudat să ţi-l imaginezi venind aici, totuşi, va veni mâine! Daniel spune că Sam se consideră foarte bătrân şi abia dacă pleacă de-acasă, aşa că ar trebui să văd venirea lui aici ca pe un privilegiu, ceea ce şi fac.

Luni, 21 ianuarie 1980

Sam mi-a adus un bucheţel de ghiocei din grădina proprietăresei.

— De-abia au răsărit, mi-a spus el.

În ciuda călătoriei lungi cu trenul şi cu maşina – Daniel l-a luat cu maşina din Shrewsbury – ghioceii arătau bine şi aveau un parfum aparte. Lui Mor îi plăceau foarte mult

ghioceii. Erau florile ei preferate. Am plantat câţiva pe mormântul ei, mă întreb dacă or fi răsărit. Una dintre mătuşi i-a pus pe ai mei într-o mică vază din cristal, care se potriveşte cu carafa, şi le am pe amândouă pe noptieră.

Sam mi-a adus şi alte cărţi de Platon – *Legile* şi *Phaidros,* pe care mi le doream pentru că le citeau personajele din *The Charioteer.* Nu sunt noi, evident le are de ceva vreme, dar probabil că a scormonit destul de mult după ele. Mi-a mai adus şi o cărticică mică, scoasă de Pelican într-o ediţie de buzunar, care se numeşte *The Greeks,* de H. D. F. Kitto, despre care a spus că îmi va oferi o privire de ansamblu. O privire de ansamblu asupra scrierilor lui Mary Renault, dar şi asupra operelor lui Platon. Sper că e interesant scrisă, încă n-am început cartea lui Churchill despre istorie pe care am primit-o ca premiu.

Mi-a mai adus o cutie cu unguent din tătăneasă, care miroase foarte ciudat.

— Nu ştiu dacă îţi va fi de ajutor, dar l-am adus chiar şi aşa, a zis el.

M-am masat cu el pe picior şi nu m-a ajutat, doar mi l-a făcut să miroasă ciudat, însă eu tot am apreciat gestul.

Totuşi, ce gândea el de fapt era că trebuie să fac acupunctura. Există un fel de magie care-l înconjoară pe Sam, nu o magie adevărată, dar pare un tip foarte stăpân pe sine. Ar fi greu pentru orice magie să-i găsească vreun punct slab prin care să-l atace. A fost foarte interesant să-l văd în preajma mătuşilor; este ireproşabil de politicos, însă le tratează de parcă n-ar fi importante, iar ele nu ştiu cum să reacţioneze la asta. Comportamentul lui Sam n-are nicio fisură de care ele să se agaţe. Dacă mi-ar fi sugerat mătuşile acupunctura, care presupune înţeparea oamenilor cu o mulţime de ace, m-aş fi împotrivit din toate puterile. Dar ele au fost foarte vehemente împotriva ideii.

— Este o superstiţie chinezească prostească, doar n-oi fi crezând în aşa ceva, a spus una.

— Morwenna este îngrozită de ace, n-a vrut nici măcar să-şi dea găuri în urechi, a continuat alta.

— Ce bine ar putea să-i facă? a încheiat a treia.

Nici măcar acest gen de lucruri nu-l deranjează pe Sam.

— Cred că ar trebui să încerce. Ce rău ar putea să-i facă? Cred că Morwenna este o fată sensibilă.

A găsit un loc în Shrewsbury şi mi-a notat adresa. Voia să mergem acolo imediat, dar surorile au reuşit să-l convingă pe Daniel că mai întâi ar trebui să sune pentru a face o programare. A făcut o programare pentru mâine dimineaţă.

Sam a petrecut după-amiaza în camera mea, stând de vorbă cu mine. Este bătrân şi a avut parte de o viaţă neobişnuită – imaginează-ţi cum ar fi să descoperi că toată familia ţi-a fost ucisă. Ar fi ca şi cum Ţara Galilor s-ar scufunda în mare chiar acum, iar eu aş fi singura care ar scăpa. Mă rog, vărul Arwel este în Nottingham, dar am rămâne doar noi, dintre toţi cei alături de care am crescut. Asta s-a întâmplat cu Sam. Când s-a întors acasă din război, toată lumea dispăruse şi în casa lui locuiau nişte străini, iar vecinii pretindeau că nu-l cunosc. A văzut coşul pentru pâine al mamei lui pe masa vecinei, dar nici măcar pe-ăsta nu l-a putut recupera.

— Iar ele nu înseamnă nimic pentru tine, a spus el.

— Nu chiar nimic.

— Sunt nişte străine. Chiar şi eu sunt un străin. Dar cei din familia mea au fost ca rudele tale. S-a vorbit, guverne diferite au tot vorbit timp de ani de zile de oferirea unor compensaţii. Dar cum ar putea cineva să ofere o compensaţie pentru propria familie? Cum ar putea cineva să-ţi aducă înapoi rudele pe care nu le-ai cunoscut niciodată, rudele care n-au mai apucat să se nască, cele care acum ar fi de vârsta ta?

Asta mi-a ajuns la inimă. Aş putea scrie un poem despre asta. „Hitler, dă-mi rudele-napoi!”

Cred că Sam este un pic trist că nu sunt şi eu evreică, deoarece nici urmaşii lui nu vor fi. Dar n-a spus asta şi nici n-are de gând să-i reproşeze cuiva ceva. Mi-a mărturisit că n-a rămas în Polonia din cauză că simţea prezenţa morţilor pretutindeni, de parcă ar fi putut da nas în nas cu ei la

fiecare colţ. Îl înţeleg. Aproape i-am vorbit despre magie, despre lucrurile pe care le-am făcut pentru a avea un karass, despre Mor umblând de colo-colo printre zâne. Poate că i-aş fi spus dacă aş fi avut suficient timp. Însă a venit Daniel şi a zis c-ar trebui să plece dacă vrea să prindă trenul, aşa că mi-am luat rămas-bun.

Sam m-a sărutat, mi-a pus o mână pe cap şi m-a binecuvântat în ebraică. Nu mi-a cerut permisiunea, dar nu m-a deranjat. Apoi s-a uitat la mine, mi-a zâmbit cu chipul lui bătrân şi plin de riduri şi mi-a spus:

— O să fii bine.

A fost remarcabil de liniştitor. Încă îmi mai răsună în minte cuvintele. „O să fii bine.” De parcă ar fi ştiut.

Simt mirosul de ghiocei. Mă bucur atât de mult că a venit!

Marţi, 22 ianuarie 1980

Sam a avut dreptate cu acupunctura.

E magie curată! Tot ce are legătură cu ea este magie. I se spune „chi” şi nimeni nici măcar nu pretinde că nu e magie. Acupuncturistul este englez, ceea ce m-a luat prin surprindere după toată teama de orientali vicleni pe care încercaseră să mi-o insufle mătuşile în privinţa procedurii. A făcut cursuri la Bury St. Edmunds din Fens, în apropiere de Cambridge, cu oameni care fuseseră instruiţi în Hong Kong. Avea diplome înrămate, la fel ca un medic. Pe tavan era o hartă a punctelor de acupunctură de pe corpul uman. Am analizat-o o grămadă, deoarece în cea mai mare parte a timpului am stat întinsă pe masă, cu ace enorme înfipte în mine, fără să mă mişc.

Nu doare absolut deloc. Nu simţi nimic, chiar dacă acele sunt destul de lungi şi sunt efectiv înfipte în tine. După ce m-a înţepat ultima dată, durerea a încetat, de parcă cineva ar fi apăsat pe un buton. Dacă aş putea învăţa să fac şi eu asta! Unul dintre ace, cel din gleznă, a fost înfipt greşit prima dată şi chiar l-am simţit, nu o durere adevărată, ci doar o înţepătură. N-am zis nimic, dar bărbatul l-a mutat

imediat cu un milimetru mai într-o parte, unde nu l-am mai simţit. Evident e o magie legată de corp.

Chiar dacă durerea ar fi dispărut pentru o singură oră, cât a durat şedinţa, tot ar fi meritat cele treizeci de lire pe care le-am dat, cel puţin pentru mine. Însă n-a fost aşa. Nu m-am vindecat în chip miraculos sau ceva de genul ăsta, dar am urcat scările şchiopătând până în cabinet, ca să le cobor fără să mă doară mai rău decât înainte de povestea cu spitalul. Acupuncturistul mi-a spus că ar trebui să vin săptămânal timp de şase săptămâni. A zis că astăzi a făcut ce-a putut doar pentru durere, însă dacă aş veni regulat, ar putea să-şi dea seama ce este în neregulă şi ar putea face ceva în privinţa asta. Mi-a admirat bastonul – îl foloseam pe cel de la zâne, din moment ce mi se părea că-mi oferă mai multă forţă decât cel din metal, plus că nu e la fel de urât.

— Du-mă înapoi la şcoală, i-am spus lui Daniel în timp ce ne întorceam la maşină.

Un soare iernatic şi palid strălucea pe cer, iar clădirile auriu-trandafirii ale oraşului Shrewsbury erau scăldate în lumina lui. Dacă am fi plecat imediat, aş fi putut ajunge la şcoală la timp ca să pot merge la clubul de carte ca de obicei, după terminarea lecţiilor.

— Nu înainte de a vedea cum te vei simţi mâine, a zis el. Dar ce-ai zice de o mâncare chinezească, din moment ce te-mpaci atât de bine cu medicina lor?

Aşa că am mers la un restaurant numit Lotusul Roşu şi am mâncat coaste, pâine prăjită cu creveţi, orez cu pui prăjit, chow mein[80], carne de vită şi stridii cu sos. Toate au fost delicioase, cea mai bună mâncare pe care am mâncat-o în ultimii ani, poate chiar în toată viaţa mea. Am mâncat până am simţit că explodez. În timpul mesei, i-am vorbit lui Daniel despre congresul din Glasgow, Albacon, Eastercon-ul de anul ăsta, despre ce mi-a povestit Wim despre Worldcon-ul din Brighton şi cum l-a întâlnit acolo pe Robert Silverberg şi n-a făcut nimic altceva decât să vorbească despre cărţi timp de cinci zile. A spus că nu

[80] Tăieţei prăjiţi, amestecaţi cu diferite ingrediente.

crede că surorile sale îl vor lăsa să plece de acasă de Paşti, dar a fost de acord să merg eu şi a spus că-mi va da bani pentru asta!

Într-un fel, mi-aş dori să-l pot salva pe Daniel din ghearele surorilor sale. El a fost bun cu mine şi presupun că asta e datoria unui părinte, însă de ce ar trebui să îndure tot ce-i fac ele? Mi-ar plăcea să-l salvez, dar nu cred că pot, iar dacă aş încerca n-aş face decât să stârnesc un război, în timp ce, dacă mătuşile cred că eu nu mă bag, m-ar putea lăsa în pace. Dacă încerc să-l salvez pe Daniel s-ar putea să intru în belele. Prioritatea mea principală sunt eu însămi, aşa e firesc. Mătuşile nu-i vor da voie să meargă în Glasgow. Sunt mulţumită c-au fost de acord cu acupunctura şi cu masa într-un restaurant chinezesc, dar probabil că lucrurile n-ar fi stat aşa dacă n-ar fi fost ideea dragului de Sam.

Odată cu nota de plată ne-au adus şi prăjituri cu răvaşe. Al meu spunea „Nu e totul pierdut”, ceea ce mi s-a părut foarte încurajator. Este ca citatul din *Eneida: Et haec olim meminisse iuvabit,* „Într-o zi, vă veţi bucura poate şi de amintirea lor”. La început, ai crede că e un lucru rău, dar apoi îţi dai seama că este adevărat şi nu e deloc rău. Al lui Daniel spunea doar „Îţi place mâncarea chinezească”, ceea ce era de netăgăduit. Dacă ar fi primit unul care spunea „Eşti un tată bun de nimic” n-ar fi fost prea drăguţ.

În maşină, în timp ce îmi puneam centura de siguranţă, Daniel s-a uitat la mine cu seriozitate.

— Îmi pari să te simţi mai bine de la acupunctură.

— Chiar mă simt, i-am spus.

— Ar trebui să vii o dată pe săptămână, timp de şase săptămâni, aşa cum ţi-a spus.

— Bine.

Am prins centura de siguranţă, iar Daniel a aruncat mucul de ţigară pe geam.

— Eu n-o să pot să vin să te iau de la şcoală, să te-aduc aici, apoi înapoi la şcoală. Nu în fiecare săptămână. Poate din când în când.

Mi-am dat imediat seama că nu-i vor da ele voie. A băgat

maşina în viteză şi a scos-o din parcare, iar eu, în tot acest timp, n-am spus nimic, căci ce mai era de spus?

— Mai e şi varianta cu trenul, mi-a propus după o vreme.

— Cu trenul? l-am întrebat destul de sceptică. Nu ştiu de nicio gară. Poate o fi vreun autobuz.

— Este o gară în Gobowen. Pe când surorile mele mergeau la Arlinghurst, se duceau la gară, de unde erau luate de cei de la şcoală. Pe atunci toată lumea mergea cu trenul.

— Eşti sigur că mai există?

Nu se afla pe lista lungă alcătuită de cei de la Flanders and Swann, cu gările închise de către Beeching, deci probabil că încă exista.

— Se află pe ruta spre nordul Ţării Galilor, către Welshpool, Barmouth şi Dolgellau, a spus tata.

Singurul loc de care auzisem era Dolgellau, unde bunica şi bunicu' fuseseră în vizită la un vicar bătrân care se mutase acolo, înainte ca eu să mă nasc. Nordul Ţării Galilor sună de parcă ar fi o altă ţară. Nu poţi ajunge acolo din sudul Ţării Galilor, trebuie să intri în Anglia şi să ieşi din nou, asta dacă vrei să mergi cu trenul sau pe şosele bune. Presupun că sunt şosele şi prin munţi. N-am fost niciodată în zona aia, deşi mi-ar plăcea să merg.

— Bine, am zis eu. Asta înseamnă să iau un autobuz spre oraş şi apoi unul spre Gobowen, după care să iau trenul.

— O să pot să te iau eu cu maşina câteodată, a spus el, aprinzându-şi încă o ţigară. Care ar fi ziua cea mai potrivită?

M-am gândit la asta. Categoric, nu marţea, pentru că era posibil să nu ajung înapoi la timp pentru clubul de lectură.

— Joia, am spus. Pentru că joia după-amiaza am doar religie şi două ore de matematică.

— După note, s-ar părea că matematica ar fi ultima materie de la care ar trebui să lipseşti, a spus Daniel, dar oarecum amuzat.

— Sincer, nu prea contează dacă sunt prezentă la ore sau nu, pur şi simplu nu-mi intră în cap. Matematica pe

care o ştiu am învăţat-o de la fizică şi de la chimie. Matematica ar putea fi la fel de bine predată în chineză. N-are niciun sens pentru mine. Cred că partea de creier responsabilă cu asta îmi lipseşte. Şi dacă îi cer profesoarei să-mi explice din nou, tot nu pricep mai bine.

— Poate c-ar trebui să faci meditaţii, a sugerat Daniel.

— Ar fi şi mai mulţi bani aruncaţi pe fereastră. Pur şi simplu n-o înţeleg. Ar fi ca şi cum ai învăţa un cal să cânte.

— Ştii povestea asta? m-a întrebat el, întorcând capul şi suflând fum din greşeală spre mine, bleah.

— Nu mă ucide, dă-mi un an şi-ţi voi învăţa calul să cânte. Orice s-ar putea întâmpla într-un an, regele ar putea muri, eu aş putea muri sau calul ar putea învăţa să cânte.

Am făcut rezumatul. Era din *The Mote in God's Eye,* probabil de aceea o avea în minte.

— Este o poveste despre amânare, a spus Daniel, de parcă el era cel mai mare expert din lume în materie de amânare.

— Este o poveste despre speranţă, am spus eu. Nu ştim ce s-a întâmplat la sfârşitul anului.

— Dacă ar fi învăţat calul să cânte, am fi aflat.

— Ar fi putut deveni originea legendei Centaurului. Ar fi putut pleca în Narnia, luând şi omul cu el. Ar fi putut deveni strămoşul calului lui Caligula, Incitatus, cel pe care împăratul l-a făcut senator. Ar fi putut exista o întreagă herghelie de cai cântăreţi, iar Incitatus să reprezinte şansa lor la egalitate, numai că totul a mers prost.

Daniel mi-a aruncat o privire foarte ciudată, iar eu mi-am dorit să fi spus asta cuiva care chiar ar fi înţeles.

— Joi, deci, a spus el. O să sun şi-o să fac toate aranjamentele când ajungem acasă.

Dacă ar fi fost o poveste despre amânare, ar fi avut la final o morală serioasă despre bărbatul care-a murit la sfârşitul anului. Îmi place să-mi imaginez că a supravieţuit.

Şi la sfârşitul anului au spart uşile grajdului,
Dincolo de apus, copite bubuind,
Şi cal, şi călăreţ goneau nebuni,

În tunet şi-n galop un ritm găsind.

Miercuri, 23 ianuarie 1980

O fulguială de zăpadă în dimineaţa asta, nici măcar cât să ude degetele de la picioarele unui hobbit, care s-a topit înainte să luăm micul dejun.

M-am întors la şcoală, care este mai zgomotoasă ca oricând, atât de zgomotoasă încât îmi răsună în creier.

The Dream Master s-a dovedit a fi versiunea de dimensiunea unui roman a nuvelei „He Who Shapes”, care este, la rândul ei, o variaţie sau o reinterpretare a romanului lui Brunner, *Telepathist.* Nu ştiu care a fost scris mai întâi, însă eu l-am citit pe al lui Brunner primul. Ideea în sine de a influenţa visele este bizară. *The Dream Master* este o carte bună, dar care te nelinişteşte. N-ai crede că autorul e aceeaşi persoană care a scris şi cărţile atât de captivante din seria Amber.

Oamenii îmi par mult mai prietenoşi decât înainte. Sharon m-a salutat şi mi-a urat bun venit când am intrat la ora de engleză, după masa de prânz. Daniel a insistat să vadă cum mă simt după ce m-am trezit şi nu m-a dus la şcoală decât aproape de prânz. Mă simt la fel. Din cauza frigului îmi simt iar piciorul precum o giruetă ruginită, dar sunt mult mai bine decât eram înainte de şedinţa de acupunctură, aşa că aproape că nu-i mai dau importanţă.

Încă nu am iertat-o pe Sharon pentru că mi-a întors spatele. O să fiu politicoasă şi amabilă, însă n-o să mă mai abţin să nu-i zic Shagger atunci când toate celelalte fete îi spun aşa. Deirdre, în schimb, care încă mai stă pe lângă mine, va avea parte de loialitatea mea pe veci, iar cuvântul „Dreary” nu-mi va mai ieşi niciodată printre buze. Ciudat, deşi şchiopătez mai tare ca oricând, toată lumea e hotărâtă să-mi spună Comunista astăzi. Poate că povestea cu spitalul le-a făcut să-mi arate mai mult respect. Totuşi, nimeni nu-mi acordă o atenţie excesivă, slavă cerului!

Chiar mă bucur foarte mult s-o văd din nou pe domnişoara Carroll. Ea nu mă deranjează când citesc sau

când scriu în jurnal, dar întotdeauna are câteva cuvinte drăguţe când trec pe lângă biroul ei. Aproape că începusem să mă obişnuiesc cu biblioteca, şi cu lemnul, şi cu minunatele rafturi cu cărţi, însă acum, când le văd din nou, parcă sunt iar izbită de frumuseţea acestui loc. Mi-ar plăcea să am şi eu o cameră ca asta, atunci când voi avea o casă a mea, cândva, când voi fi mare.

Isle of the Dead este foarte bizară. Îmi place mult ideea plăsmuirii de lumi noi, a zeilor extratereştri, a extratereştrilor, a întregului univers. Doar că nu ştiu ce să cred despre povestea în sine.

Joi, 24 ianuarie 1980

Diseară mergem să vedem *Furtuna* la Teatrul Clwyd din Mold. Nimeni nu arată niciun dram de entuziasm, aşa că mă comport ca şi cum nu m-ar interesa deloc. Deirdre spune că-l urăşte pe Shakespeare. Ea a văzut deja *Poveste de iarnă* şi *Richard al II-lea,* când au fost puse în scenă, şi le urâse pe amândouă. Asta mă face să cred că fetele vor fi nişte spectatoare îngrozitoare, mai ales că interpretarea actorilor din *Richard al II-lea* ar trebui să fi fost remarcabilă. „Şi-om spune basme despre cum mor regii.”[81]

Noua prietenie cu fetele pare să dureze. Oare or fi crezut că înainte mă prefăceam în privinţa piciorului? Sau s-a întâmplat cu totul altceva? O să tratez lucrurile în stilul meu caracteristic, improvizând, purtându-mă de parcă ar fi normal, păstrând totuşi distanţa, căci dacă le-aş oferi cel mai mic avantaj, atunci totul s-ar putea întoarce împotriva mea.

Citesc *The Lord of the Rings.* Dintr-odată, am avut chef de ea. Deja aproape că o ştiu pe dinafară, dar încă mă mai prinde lectura. Nu ştiu nicio altă carte care să-ţi dea impresia că eşti într-o călătorie. Când fac o pauză pentru a scrie aceste cuvinte, mă simt de parcă aştept şi eu alături de Pippin ecoul pietrei ce cade în fântână.

---

[81] William Shakespeare, *Richard al II-lea,* Actul 3, Scena 2, trad. Mircea Gheorghiu, Editura Pandora M, Târgovişte, 2000.

Vineri, 25 ianuarie 1980

Primul lucru pe care cei din echipa de producţie de la Touring Shakespeare Company l-au greşit cu *Furtuna* a fost că au ales o femeie să joace rolul lui Prospero. A interpretat rolul foarte bine, dar piesa pur şi simplu nu merge cu o mamă. A fost pusă în scenă ca o opoziţie între masculin şi feminin: Prospero şi Sycorax, Caliban şi Ariel, Caliban şi Miranda, Ferdinand şi Miranda. Deşi presupun că felul în care au gândit ei piesa i-a transformat pe Prospero şi Antonio în personaje masculine/feminine. Cred că n-a funcţionat deloc relaţia dintre Prospero şi Miranda. Pentru mine n-a mers să le văd ca pe mamă şi fiică, cel puţin nu şi dacă aş fi vrut ca Prospero să-mi rămână un personaj simpatic. Când am citit piesa l-am simţit ca pe un personaj distant, care ar putea avea grijă de un copil mic, dar o asemenea femeie ar fi prea lipsită de naturaleţe ca să fie simpatică. Nu spun că femeile ar trebui să stea acasă şi să aibă grijă de copii, dar interesant este faptul că ceea ce pare natural la un bărbat, pare o neglijenţă din partea unei femei.

Deşi Prospero a fost un bărbat neglijent din orice unghi l-ai privi. Probabil că a fost cel mai vrednic de dispreţ Duce de Milano din toate timpurile şi ar fi din nou şi din nou. Cu siguranţă sunt de părere că ţi-ai putea petrece tot timpul în bibliotecă citind cărţi în loc să te deranjezi să faci ceea ce ar trebui de fapt să faci. Dar nu există absolut niciun indiciu că el n-ar face exact acelaşi lucru odată ce s-ar întoarce amândoi acasă. De fapt, el ar fi şi mai rău, pentru că şi-ar dori să citească tot ce-au scris autorii lui preferaţi în tot acest timp cât a rămas pe insulă. Antonio cred c-a fost un Duce mult mai bun. Desigur, a fost un ticălos uneltitor, dar el ar încerca să-i facă pe toţi fericiţi, pentru că asta ar servi intereselor sale. Lumea a fost probabil oripilată să-l vadă din nou pe Prospero cu sau fără cărţi scufundate.

Foarte puţine dintre aceste impresii se vor regăsi în eseul meu despre spectacol. Dar cele ce cu siguranţă nu se

vor regăsi sunt gândurile mele despre zâne, că au fost geniale şi surprinzător de asemănătoare cu cele care există în realitate.

Ariel n-a vorbit deloc, şi-a cântat toate replicile. A fost îmbrăcată în ceva alb, poate un costum transparent, cu văluri de jur împrejur, care fluturau în toate părţile când se mişca sau făcea vreun gest cu mâna. Avea capul ras, acoperit tot de un văl. Odată liberă, la sfârşit, toate vălurile au căzut şi am putut să-i vedem chipul pentru prima dată, iar expresia ei mi-a adus aminte imediat de cea a unei zâne. Mă întreb dacă actriţa ştie vreuna. Cântecele au fost un mod foarte reuşit de a reda modul ciudat în care se exprimau pe atunci, bravo Shakespeare, bravo Touring Company. Shakespeare cred că le cunoştea pe zâne, probabil chiar destul de bine. El doar a procedat la fel ca mine şi a transpus spusele lor în cuvinte inteligibile pentru restul lumii.

Caliban, ei bine, ce este Caliban? Citind presa, m-am gândit la el ca la un zân cu aspect de peşte, plin de negi, bizar. Dar când l-am văzut, am început să-mi pun întrebări. Mama lui, Sycorax, era o vrăjitoare. Despre tatăl lui nu ştim nimic. Pe Sycorax n-o vedem deloc. Oare Prospero o fi fost tatăl lui? Oare el este fratele vitreg al Mirandei? Ori poate că el deja se afla acolo, aşa cum şi recunoaşte, urându-le bun venit, ca să fie numit servitorul lor? Vrea să o violeze pe Miranda („Altminteri, toată insula aceasta/Ar fi ticsită azi de Calibani"[82]), dar asta nu-l face neapărat mai uman, pe el sau pe mama lui. Ar putea fi o fiinţă umană sau pe jumătate umană, poate fi înghiontit sau lovit într-un mod în care zânele nu pot fi. Ceea ce credeam eu despre adevăratul Caliban, despre (am spectacolul înregistrat) Caliban interpretat de Peter Lewis[83], era că el se afla undeva între două lumi. Nu ştia căreia dintre ele îi aparţine.

Cred că Shakespeare cunoştea câteva zâne. Ştiu că am

---

[82] *Furtuna,* Actul 1, Scena 2, trad. Leon Leviţchi, în *Shakespeare. Opere complete,* volumul VIII, Editura Univers, Bucureşti, 1990.

[83] Crainic radio galez.

spus asta şi despre Tolkien şi încă mai cred asta. Cred că o mulţime de oameni au aceeaşi părere.

Ce ador la Shakespeare este limbajul. Am venit acasă cu autobuzul aproape îmbătată de sunetul cuvintelor sale şi a trebuit s-o pun pe Deirdre să repete ce spunea pentru că nu pricepeam de prima dată. Nu ştiu ce-a crezut. Am discutat despre cum ar fi evoluat vieţile Mirandei şi a lui Ferdinand ca oameni căsătoriţi şi cum s-ar descurca ea în Italia după traiul pe o insulă. I s-ar fi părut în continuare o minunată lume nouă? Deirdre credea că da, atâta timp cât ar fi rămas îndrăgostită. Vă puteţi imagina, totuşi, să înfrunţi o lume nouă când tu n-ai cunoscut decât trei oameni, dintre care doi nu erau chiar oameni, iar al treilea era distantul Prospero? Imaginaţi-vă cum ar trebui să vă descurcaţi cu servitorii, curtenii, moda! Deirdre era de părere că Prospero a fost foarte crud din cauză că n-a pregătit-o pentru aşa ceva. Dar poate că s-o înveţe cum să facă magie, ar fi fost şi mai crud din partea lui.

Prospero îşi rupe toiagul şi scufundă cărţile din cauză că nu poate aduce magia acasă. Dacă ar fi adus-o înapoi, oare ar fi devenit şi el un fel de Saruman? Oare puterea este cea care corupe? Aşa se întâmplă întotdeauna? Ar fi drăguţ dacă aş cunoaşte nişte oameni care n-au fost malefici şi care au folosit magia. Ei, ar fi Glorfindel, dar nu sunt sigură că zânele se pun la socoteală. Zânele sunt diferite. Celălalt personaj opus lui Prospero care suscită interes este Faust.

Scrisoare de la Daniel, care-mi spune că şedinţa de acupunctura a fost programată pentru joi, că deja a fost achitată şi că a trimis un bilet de învoire la şcoală, iar în plic am găsit şi zece lire, pentru biletul de tren şi pentru mâncare. Când o să schimb bancnota, o să depun jumătate din sumă în fondul meu pentru urgenţe/fugit de-acasă.

Sâmbătă, 26 ianuarie 1980

Am ajuns la bibliotecă, însă Greg nu era acolo. Era sâmbăta lui liberă. Am adus înapoi teancul uriaş de cărţi

de data trecută şi le-am luat pe cele care mă aşteptau. Îmi doream să fi stabilit o întâlnire cu cineva, dar fireşte că nu vorbisem cu nimeni, din moment ce nu venisem marţi. Speram să mă întâlnesc cu Greg şi să-l întreb despre subiectul de marţea următoare.

M-am plimbat până la librărie, însă nici pe acolo n-am dat de nimeni. N-am cumpărat nicio carte. Burniţa şi totul părea deprimant. Am stat în cafenea, am mâncat o brioşă cu miere şi am citit, privind din când în când pe fereastră, la ploaia de afară. Se spune că este o vreme numai bună pentru raţe, dar raţele sălbatice de pe lac arătau la fel de triste ca toată lumea. Răţoii încep totuşi să-şi recapete penajul de primăvară. Poate că este o ploaie de primăvară. Poate c-ar fi potrivită în timpul unui marş funerar, m-am gândit eu. Am cumpărat două brioşe, pentru mine şi pentru Deirdre – nu mai are rost să risipesc banii pe Sharon, chiar dacă a început iar să vorbească cu mine.

Anticariatul era deschis, aşa că am aruncat o privire la cărţile de-acolo. N-am găsit nimic remarcabil, numai o pânză (aşa cred) cu harta Europei, cu o Germanie uriaşă şi fără Cehoslovacia. Cred că era din timpul Războiului sau chiar de dinainte. Cineva trăsese pe ea o dungă roz cu carioca, altfel, era într-o condiţie destul de bună. Culorile ţărilor sunt în nuanţe pastel, nu culorile tari care se folosesc acum. N-am putut rezista să n-o iau şi a costat doar cinci pence. Nu ştiu ce-o să fac cu ea. Totuşi, hărţile sunt geniale.

M-am întors încet în oraş, m-am uitat prin librăria Smiths, de obicei o pierdere de vreme, dar astăzi am fost răsplătită cu un număr din *Isaac Asimov’s Science Fiction Magazine.* Mă întreb cum de-a ajuns acolo. Sper că vor începe s-o aducă regulat. Am cumpărat-o, alături de un pachet de Rollo, pe care l-aş împărţi bucuroasă cu Frodo şi cu Sam dacă aş putea, însă nu pot. Am mai cumpărat o felicitare pentru bunicu’, una cu marea şi cu un castel de nisip, care îmi aminteşte de vacanţele de vară, aşa că şi lui îi va aduce aminte de ele.

În staţia de autobuz era Gill.

— Iubitul tău nu e cu tine astăzi? a întrebat ea.

Am privit-o drept în ochi.

— Nu c-ar fi treaba ta, dar Hugh este doar un prieten, nu un iubit. Vine la clubul de carte.

— Oh. Scuze, mi-a spus.

Eram uimită că m-a crezut. Bine că nu m-a văzut alături de Wim, altfel n-aş mai fi fost în stare să vorbesc cu atâta siguranţă, chiar dacă ar fi fost la fel de adevărat.

Duminică, 27 ianuarie 1980

Poţi deveni populară în această şcoală dacă te internezi în spital şi, după ce te externezi, te întorci aici. Sau dacă ai pe cineva care să spună despre tine că eşti curajoasă – ştiu că Deirdre a spus asta. Poate că înainte nu crezuseră cu adevărat că e ceva în neregulă cu piciorul meu? Ori poate mă compătimesc? Sper că nu. Urăsc chestia asta. În fine, astăzi am primit şapte brioşe, punând-o la socoteală şi pe cea luată de mine. Două brioşe glasate, două brioşe Chelsea, o madlenă glasată şi un ecler. Nu le-am putut mânca pe toate, aşa că i-am dat o brioşă Chelsea lui Deirdre. N-am făcut nimic ca toate astea să se întâmple, nici magie, nici absolut nimic. Este foarte bizar. Am întrebat-o pe domnişoara Carroll ce părere are, iar ea mi-a răspuns că probabil toate astea se întâmplă din cauză că am fost în spital şi am ieşit de acolo fără să fac niciun caz din asta şi că toate fetele îmi pomeniseră numele la rugăciune, iar acum le rămăsesem în minte atunci când mergeau şi cumpărau brioşe. Probabil. Mie mi se pare totul foarte bizar.

I-am scris lui Sam o scrisoare plină de optimism, spunându-i ce idee minunată fusese acupunctura. Nici măcar nu m-am apucat de cărţile pe care mi le-a dat, aşa că n-am amintit de ele. I-am scris şi lui Daniel, în mare parte despre *Furtuna,* apoi i-am scris mătuşicii Teg, menţionându-i şi ei despre acupunctură şi despre piesa de teatru. I-am trimis şi bunicului felicitarea.

Am o stare de spirit la fel de bună ca scrierea Bătăliei de

la Pellenor[84], care ar putea fi cel mai măreţ lucru aşternut vreodată pe hârtie.

Luni, 28 ianuarie 1980

Aujourd'hui, rien.

Asta a scris Ludovic al XVI-lea în jurnal în ziua asediului Bastiliei.

Am ajutat-o pe domnişoara Carroll să ştampileze şi să aşeze pe raft câteva cărţi noi. Toate arată oribil, fiind din categoria cărţilor despre adolescenţi cu diverse probleme – droguri, părinţi abuzivi, iubiţi care îşi forţează iubitele să facă sex, traiul în Irlanda. Urăsc genul ăsta de cărţi. Pentru că, în primul rând, sunt extrem de pesimiste şi, în ciuda acestui fapt, ştii că toată lumea îşi va depăşi toate problemele într-un final, toţi vor începe să se Maturizeze şi să Înţeleagă Cum Merg Lucrurile. Practic poţi vedea literele de tipar. Am citit o jumătate de tonă de cărţi cu copii din epoca victoriană, pentru că le aveam împrăştiate prin toată casa: *Elsie Dinsmore, Little Women, Eric, or Little by Little* şi *What Katy Did.* Sunt scrise de autori diferiţi, dar toate au în comun acelaşi tip de morală. Exact la fel se întâmplă şi cu aceste cărţi despre Problemele Tinerilor, au aceeaşi morală, numai că nu este la fel de învechită şi nu iese la fel de tare în evidenţă ca în cele victoriene. Dacă ar trebui să aleg o carte despre cum să-ţi depăşeşti adversitatea, atunci daţi-mi *Pollyanna* în loc de Judy Blume[85] la orice oră, deşi motivul pentru care cineva ar citi aşa ceva în timp ce există atâta SF în lume mă depăşeşte complet. Chiar şi din cărţile pentru copii poţi învăţa mult mai multe despre maturizare şi despre comportamentul în societate şi dau ca exemple *Space Hostages* şi *Citizen of the Galaxy.*

Am scris impresiile mele despre *Furtuna* şi o mare parte din compunerea lui Deirdre, pentru ca ea să o poată copia în ora dedicată temelor. Ca să sune diferit, pe a ei am

---

[84] Din *The Lord of the Rings.*

[85] Autoare de cărţi pentru copii (n. 1938).

făcut-o mai mult despre Miranda, iar pe a mea despre Prospero. În schimb, ea îmi face tema la matematică. Tot nu pot pricepe ecuaţiile astea diferenţiale, mai ales că am lipsit de la unele cursuri.

Am terminat *LOTR,* cu obişnuitul fior de tristeţe când am ajuns la sfârşit şi s-a încheiat călătoria.

Marţi, 29 ianuarie 1980

Clubul de carte diseară, dar nu ştiu subiectul discuţiei.

Miercuri, 30 ianuarie 1980

Subiectul discuţiei a fost Tiptree! Sunt atât de bucuroasă că ştiam dinainte că a fost femeie, pentru că ar fi fost un şoc îngrozitor să fi descoperit asta atunci când cineva ar fi folosit pronumele „ea”. N-am citit tot ce a scris Tiptree, doar două antologii, şi-mi dau seama că va trebui să remediez această situaţie. Acestea fiind zise, nu e ca şi când nu aş fi avut nimic de zis, deoarece am discutat o groază despre „The Girl Who Was Plugged In” o povestire absolut genială, şi despre „Love Is the Plan, the Plan is Death” povestiri pe care le ştiu foarte bine. Harriet a coordonat întâlnirea, ceea ce a fost în regulă, doar că mi-am adus aminte că tot ea coordonase şi întâlnirea despre Le Guin, ceea ce m-a făcut să mă întreb ce se petrece. Adică, de ce ambele întâlniri pe care le-a coordonat ea au fost despre scriitoare şi niciuna n-a fost despre scriitori?

Lui Keith chiar nu-i place Tiptree, o consideră anti-bărbaţi şi la fel credea şi pe când era convins că Tiptree este bărbat. I se pare că „Houston, Houston” este o povestire horror. Eu nu cred asta, deşi îi înţeleg pe bărbaţii care se simt ameninţaţi de ea.

Era ziua lui Pete, aşa că după aceea am mers cu toţii la cârciuma, unde am stat puţin. Brian a pus o întrebare amuzantă, pe care o auzise la muncă: „Cu ce ai prefera să te întâlneşti, cu un elf sau cu un plutonian?” A trebuit să mă gândesc un pic, fiindcă întrebarea asta este, de fapt, despre trecut şi viitor sau despre fantasy şi science-fiction.

Am întâlnit o mulţime de elfi, deşi nu erau chiar elfi. Nu ca elfii lui Tolkien. Eu am zis un plutonian şi la fel a răspuns toată lumea, mai puţin Wim, care a spus elf şi nu s-a răzgândit.

Săptămâna viitoare, Wim va coordona întâlnirea despre Zelazny. I-am dat înapoi cele două cărţi pe care mi le împrumutase, iar el mi-a dat în schimb *Doorways in the Sand* şi *Roadmarks.*

M-a întrebat dacă ne putem întâlni sâmbătă. I-am spus că voi veni şi că poate va întâlni un elf. Ar fi vrut să mă creadă, dar parcă nu era chiar convins.

— Unde? m-a întrebat.

— Am putea merge să căutăm în Codrul Braconierului, aşa că hai să ne întâlnim la cafeneaua micuţă de vizavi de el, am zis.

— Pădurea aceea e a lui Harriet a spus el. Hei, Harriet, e în regulă dacă eu şi Mori mergem să ne plimbăm prin pădurea ta sâmbătă?

Harriet s-a întors de la conversaţia pe care o purta cu Hussein şi Janine despre misoginismul lui Tiptree şi a ridicat din sprâncene.

— Sigur că da, William, deşi s-ar putea să fie cam plin de noroi în perioada asta a anului. Este prea devreme pentru violete şi primule, aşa mă gândesc.

Nu ştiam că numele lui Wim este William, dar presupun că are sens. Mă întreb de ce nu i se spune Will sau Billy.

Între timp, Janine mi-a aruncat o privire asemănătoare cu cea pe care mi-o aruncase Gill când mă văzuse alături de Hugh. Mă întreb de ce o fi făcut Wim asta, să strige în gura mare de faţă cu toţi? Doar am fi putut s-o facem şi în linişte, fără să ştie nimeni. Şi dacă tot o facem pentru ca el să poată vedea o zână sau un act de magie, atunci de ce ar vrea să afle toată lumea? N-o să-l creadă nimeni. Oamenii cred că eşti nebun sau că minţi. Ar putea să ajungă şi el la concluzia asta dacă nu va reuşi să vadă zânele. Măcar de-ar fi zâne acolo! N-am de gând, indiferent de ce va spune, să-i arăt ceva ce are legătură cu magia doar ca să-i fac lui pe plac. În orice caz, magia poate fi negată oricând, dacă

vrei s-o negi, şi Wim ar putea la fel de bine să facă asta. Sau o fi vrut ca ei să ştie că o să merg undeva cu el? De ce? Pentru ca în cazul în care au ceva rău de zis despre el, să poată zice acelaşi lucru şi despre mine? Cu siguranţă că Janine asta crede.

Situaţia este atât de complicată. Îmi doresc o mulţime de prieteni, nu doar unul.

Pe drum în maşină, Greg m-a avertizat în privinţa lui Wim. N-a fost la fel de direct ca Janine şi Hugh. Mi-a spus doar că Wim a avut o prietenă despre care lumea vorbea că intrase în belele şi că ar trebui să am grijă ce fac.

— Nu e chiar aşa, i-am explicat. El are o iubită. Nu îl interesez deloc. Vreau să spun, am un picior beteag, arăt destul de ciudat şi am tendinţe de îngrăşare pentru că nu fac niciodată sport şi mănânc tot timpul, în timp ce Wim, ei bine, Wim ar putea avea pe oricine.

— Ai un zâmbet adorabil, a spus Greg.

Asta spun oamenii tot timpul.

Ca un răspuns programat dinainte, în cazul în care eu zic că nu sunt frumoasă, un lucru despre care sunt convinsă că este adevărat.

— Oricum, el este mult mai mare decât mine.

— Optsprezece luni, nu şaizeci de ani, a spus Greg. Şi nu sunt orb. Aş spune că e interesat de tine, iar tu, de el. Aş zice că vă faceţi ochi dulci.

Nu-i puteam spune că Wim se uită aşa la mine din cauză că e de părere că pot citi minţile oamenilor precum în *Dying Inside* (oare de unde căpătase ideea asta?) sau pentru că vrea să meargă în pădure cu mine ca să poată vedea o zână.

— O să am grijă, am spus.

Trebuie să fie îngrozitor pentru Wim dacă toţi cei pe care îi cunoaşte ştiu, iar toţi cei cu care face cunoştinţă sunt avertizaţi în privinţa lui. Asta a spus şi Hugh. El n-a venit în seara asta, habar n-am pe unde este. Nu l-am mai văzut de o eternitate.

Joi, 31 ianuarie 1980

A fost o senzaţie minunată să pot pleca de la şcoală să prind autobuzul la ora când se servea prânzul. M-am simţit ca şi cum evadam. Piciorul aproape că nici nu mă durea, ceea ce mă făcea să mă simt mult mai bine, de parcă puteam face abstracţie de toată lumea. Două autobuze şi un tren şi deja eram în Shrewsbury, cât ai pocni din degete. Trenul local te cam zguduie, nu este prea diferit de un autobuz. Majoritatea celor care se aflau în el veneau din nordul Ţării Galilor, aveau accente specifice zonei şi spuneau mereu da/nu la sfârşitul întrebărilor pe care le puneau, ceea ce-i făcea pe cei din sudul Ţării Galilor să râdă de ei. „Oare să iau o ceaşcă de ceai de la bar, da/nu?” „Suntem pe cale să intrăm în Shrewsbury, da/nu?” Răspunsul greşit nu putea rămâne nerostit. N-am râs, dar nici mult nu mai aveam. E greu să te abţii atunci când cineva se comportă ca într-o parodie.

Şedinţa de acupunctură a mers bine. Durerea a dispărut complet când m-am urcat pe masă. Este extraordinar, e atât de bine să nu mai simt nimic, nici măcar durerea aia surdă, ca o măcinare. Am trăit aşa timp de ani de zile, dar tare greu îmi este să-mi aduc aminte cum era. Durerea dispare. Precum în visul cu balerina şi cu bastonul.

Apoi am mers la un restaurant micuţ şi am mâncat cartofi copţi cu salată de ouă, un sandviş cu ton şi maioneză, plus un sandviş cu trei felii de pâine. Am stat în separeul micuţ şi mi-am citit cartea (*Charisma*, genială, dar şi foarte bizară) şi m-am simţit în siguranţă în singurătatea şi anonimatul meu. Nu mai sunt o persoană anume, sunt doar un „om în mulţime” ori o „şcolăriţă citind o carte într-o cafenea”. Am fost scoasă de pe lista personajelor principale şi am devenit o persoană oarecare. Nimeni n-o să mă ia în seamă. Nicio senzaţie nu mă face să mă simt mai în siguranţă decât aceasta.

Apoi am luat-o spre gară, iar pe drum am dat de magazinul Owen Owens, unde fusesem cu mătuşile la cumpărături. Este un magazin universal, nu doar de haine, şi mi-am adus aminte că aveau un raion pentru papetărie şi instrumente de scris. Am intrat să văd dacă găsesc peniţe

pentru stilou. Problema cu scrisul de la dreapta la stânga este că în felul ăsta distrugi peniţa – stângacii au problema asta, stricând astfel foarte repede peniţele. Din cauză că scriu foarte mult în jurnal şi, de cele mai multe ori, invers, asta mi se întâmplă şi mie. Aşa că am intrat să arunc o privire şi chiar aveau peniţe, deci am cumpărat una, ceea ce era bine, însă şi mai bine a fost că am descoperit un raion cu cărţi.

Ştiam că unele magazine universale au şi raioane cu cărţi. Harrods are unul. De acolo a fost luată ediţia *LOTR* în trei volume, cu anexe la final, când mătuşica Teg a ajuns odată la Londra. Dar Howells şi David Morgans din Cardiff nu au aşa ceva – probabil din cauză că nu pot concura cu Lears – şi nu-mi trecuse prin minte că Owen Owens ar putea avea. Ei bine, bucurie şi extaz, asta am simţit. Şi, lucrul cel mai grozav, spre uluirea mea totală, un nou volum de Heinlein: *The Number of the Beast,* o ediţie necartonată scoasă de NEL în 1980, deci nou-nouţă! Am cumpărat-o pe loc şi nici măcar n-a fost nevoie să intru în banii pentru urgenţe.

Eram gata să m-apuc de ea în tren, dar am fost fată cuminte şi nu numai c-am terminat *Charisma,* însă am început şi *Doorways in the Sand.* Gândul că eram în posesia unui volum gros de Heinlein din care nu citisem nici măcar un cuvânt mă făcea să radiez. Mă simţeam recompensată. Îmi venea să ţopăi de fericire la gândul că mă aştepta.

Vineri, 1 februarie 1980

La naiba!

Am primit o avertizare serioasă din partea domnişoarei Thackerly în privinţa trişatului la matematică. Eu şi Deirdre am avut aceleaşi greşeli. Ne-a oprit la sfârşitul orei şi ne-a spus că n-o să-i zică directoarei de data asta şi nici nu ne-a întrebat cine după cine a copiat, dar dacă ne mai prinde o dată, ne paşte exmatricularea. Lumea îşi copiază temele tot timpul. Deirdre a copiat tema la latină

după mine de o grămadă de ori şi o mulţime de fete copiază tema la franceză după Claudine. Presupun că ideea e să nu fii prins. I-am promis domnişoarei Thackerly că n-o să se repete – Deirdre avea lacrimi în ochi şi de-abia mai putea vorbi. Să fiu exmatriculată pentru mine ar fi ruşinos, dar pentru ea ar fi sfârşitul lumii.

Scrisoare de la Daniel, cu o bancnotă de cinci lire. O să-i scriu că am găsit *Number of the Beast.* Începe bine.

Sâmbătă, 2 februarie 1980

Aproape că mi-a părut rău că aveam un teanc atât de mare de cărţi la bibliotecă, deşi fireşte că le comandasem şi mi le doream. Greg era acolo şi le ştampila pentru mine.

— A apărut un volum nou de Heinlein, i-am spus eu.

— *The Number of the Beast,* a încuviinţat el. Este în capul listei cu cărţile pe care vreau să le comand începând cu aprilie.

— Nu-i corect ca bibliotecile să aibă bugete limitate, am zis.

El a pufnit şi a luat cărţile de la doamna care stătea în spatele meu. Am, totuşi, dreptate. Banii investiţi în construirea bombelor care să-i arunce pe ruşi în aer ar trebui daţi bibliotecilor. Ce bine îi face Marii Britanii tot arsenalul nuclear în comparaţie cu binele bibliotecilor? Priorităţile sunt în ordinea greşită. Nu sunt chiar o comunistă, indiferent de cum mă numesc fetele, însă cred că ne-ar fi de folos dacă am arunca o privire la bugetele bibliotecilor din Uniunea Sovietică.

Soarele avea o sclipire apoasă în timp ce coboram dealul. Credeam că voi ajunge mai devreme la locul întâlnirii, dar Wim era deja acolo. Aşezat la masa de la fereastră, mânca o prăjitură şi bea cafea. Întotdeauna pare relaxat şi se simte ca acasă, indiferent unde s-ar afla, n-am idee cum reuşeşte. Era îmbrăcat cu un pulover albastru pe gât, o nuanţă doar un pic mai întunecată decât cea a ochilor lui. Eram conştientă că purtam, ca de obicei, uniforma şcolară. Arăta ca un student, ca o persoană

adultă, aşa cum mi-aş fi dorit şi eu să arăt, însă eu purtam un sarafan idiot şi un chipiu la fel de idiot, de parcă aveam doisprezece ani. Am comandat şi am plătit un ceai şi o brioşă cu miere, ca de obicei. Recunosc că m-am gândit să comand ceva mai sofisticat, dar am rezistat tentaţiei.

— Mă mir că ai venit, mi-a spus, în timp ce mă aşezam la masă lângă el.

Avea buzele unsuroase de la untul din prăjitură. Mi-ar fi plăcut să i le şterg. Dacă tot veni vorba de lucrurile pe care mi-aş fi dorit să le fac, trebuie să mai spun că mi-ar mai fi plăcut să-i pipăi un pic puloverul, să văd dacă era la fel de moale pe cât părea. Nu am prea des ocazia de a mă abţine de la astfel de dorinţe.

— Am spus c-o să vin.

— Am crezut că Greg ţi-a spus deja despre mine.

— Deci de asta ai vorbit în gura mare. Nu-mi dădeam seama de ce.

Mi-a scăpat înainte să-mi dau seama dacă ar trebui să gândesc cu voce tare sau nu.

— Deja ştiai? m-a întrebat. Despre Ruthie şi aşa mai departe?

— Mi-a spus Janine, mai demult, şi mi-a mai zis şi Hugh, deşi el s-a exprimat mai delicat şi ţi-a luat partea.

Chelneriţa mi-a adus ceaiul şi brioşa.

— Hugh are dreptate, a spus el, ştergându-se pe buze cu un şerveţel. Janine mă urăşte.

— Şi Greg mi-a zis aceleaşi lucruri, numai că el a fost mai evaziv.

— Asta e problema cu locuri ca ăsta. Toată lumea cunoaşte treburile tuturor sau, cel puţin, aşa crede. Deabia aştept să-mi pot scutura praful de-aici de pe pantofi. N-o să arunc nici măcar o privire în urmă.

S-a uitat pe fereastră, amestecând în cafea.

— Când o să fie asta? am întrebat.

— După ce iau testele de nivel A. În iunie, anul viitor. Apoi o să primesc o bursă şi-o să intru la universitate.

— Ce cursuri de nivel A faci? l-am întrebat.

Voiam să-mi mănânc brioşa cu miere, dar pe de altă

parte, nu voiam să am gura plină. Am luat o îmbucătură minusculă.

— Fizică, chimie şi istorie. Nu ţi-ar veni să crezi ce agitaţie a fost. Este ridicol să trebuiască să studiezi doar aceste trei materii şi să încerci să desparţi artele de ştiinţe.

— Eu i-am făcut să reorganizeze tot orarul pentru a mă înscrie la chimie şi la franceză, am spus. La nivelul O se poate face asta. Eu dau testele de nivel O la anul. De fiecare dată când facem ora de franceză când se serveşte prânzul, profesoara mă acuză pe mine şi-şi cere scuze faţă de celelalte eleve pentru că din cauza mea se întâmplă toate astea.

Wim a încuviinţat din cap.

— Probabil c-a fost o înfruntare pe cinste.

— N-am reuşit să-i conving să schimbe orarul şi pentru biologie. Daniel, tatăl meu, m-a susţinut. Şi presupun că *plăteşte* pentru asta.

— Părinţilor mei nu le pasă absolut deloc.

— Mi-aş dori să avem un sistem educaţional precum cel din *Doorways in the Sand,* am spus. Ah, apropo, ţi-am adus-o înapoi.

Am scos-o de sub teancul de cărţi de la bibliotecă şi i-am dat-o. A ţinut-o în mână pentru o secundă, înainte s-o bage în buzunarul de la haină. Era de un mov ţipător pe fondul puloverului albastru.

— Ştiai că a apărut un nou volum de Heinlein? *The Number of the Beast.* Şi a împrumutat ideea acelui sistem educaţional, cel în care poţi frecventa cursuri cât mai diferite, după care poţi absolvi atunci când ai suficiente credite la toate şi poţi continua să mergi la ce cursuri vrei pentru cât timp vrei, însă n-a recunoscut că s-a inspirat din Zelazny pe nicăieri.

Wim a râs.

— Asta e la ordinea zilei în America, a spus el.

— Chiar?

Aveam gura plină, dar nu-mi păsa. Mă simţeam stânjenită că fusesem atât de proastă, totuşi eram

încântată că era adevărat.

— Chiar aşa? Chiar fac asta? Aş vrea să merg acolo la universitate!

— Nu-ţi permiţi. Mă rog, poate că *tu* îţi permiţi, dar eu nu mi-aş permite niciodată. Fiecare *semestru* costă mii de dolari. Trebuie să fii bogat. Ăsta este reversul medaliei. Poţi obţine o bursă dacă într-adevăr eşti genial, altfel, trebuie să te împrumuţi. Cine mi-ar acorda mie un împrumut?

— Oricine, am zis. Sau, dacă e adevărat, poate că au acolo universităţi la care poţi merge pe gratis.

— Nu prea cred.

— Imaginează-ţi cum ar fi să poţi studia din toate câte puţin.

Am rămas aşa un moment, imaginându-ne.

— Cum de-l citeşti pe Heinlein? a întrebat Wim. N-aş fi crezut că-ţi place. Este un fascist.

Mi-a sărit mâncarea din gură.

— Fascist? Heinlein? De ce spui asta?

— Cărţile lui susţin regimurile autoritare. Mă rog, cărţile pentru copii sunt în regulă, dar gândeşte-te la *Starship Troopers.*

— Atunci, gândeşte-te şi tu la *The Moon is a Harsh Mistress,* am contraatacat eu. Acolo este vorba despre o revoltă împotriva autorităţii. Gândeşte-te la *Citizen of the Galaxy.* Nu este fascist! Este de partea demnităţii omului şi a grijii pe care acesta trebuie să şi-o poarte şi a unor idei de modă veche, cum ar fi loialitatea şi datoria, iar astea nu-l fac un fascist!

Wim a ridicat o mână.

— Gata, a spus el. N-am avut intenţia să zgândăr cuibul de viespi. Doar că nu mi-am imaginat că ai fi tipul de cititor căruia să-i placă Heinlein, nu dacă îţi plac Delany, Zelazny şi Le Guin.

— Îmi plac toţi, am spus dezamăgită de el. Nu se exclud reciproc, din câte ştiu.

— Eşti chiar ciudată, a zis, lăsându-şi jos linguriţa pentru cafea şi privindu-mă cu atenţie. Ţie îţi pasă mai

mult de Heinlein decât de povestea cu Ruthie.

— Bineînţeles, am spus, apoi m-am simţit foarte prost. Ce vreau să spun este că, orice s-ar fi întâmplat între tine şi Ruthie, nimeni n-a spus c-ai intenţionat s-o răneşti. Aţi fost nişte proşti amândoi, iar ea a fost cea mai proastă, din câte-mi dau eu seama. Asta are o oarecare importanţă, dar pentru numele cerului, Wim, sigur că per ansamblu, Robert A. Heinlein contează mult mai mult, oricum ai privi lucrurile.

— Presupun că aşa e, a spus el.

Apoi a râs. O vedeam pe femeia de la tejghea privindu-ne într-un fel ciudat.

— Doar că nu astfel mi-am pus problema.

Am râs şi eu. Femeia din spatele tejghelei şi părerea ei deja nu mai contau.

— De la o distanţă comparabilă cu cea până la Alpha Centauri, din punctul de vedere al posterităţii?

— Ar putea merge şi din cel al posterităţii, a spus el, ceva mai serios. Dacă Ruthie ar fi fost gravidă.

— Chiar ai părăsit-o din cauză c-ai crezut că a rămas gravidă? l-am întrebat şi am băgat în gură ce rămăsese din brioşă.

— Nu! Am părăsit-o din cauză că le-a spus tuturor înainte să-mi spună mie, aşa că toată lumea ştia, iar eu am aflat de la alţii. A intrat într-o farmacie Boots şi a cumpărat un test de sarcină. I-a spus mamei ei. Le-a spus prietenilor ei. La fel de bine ar fi putut cumpăra un megafon în care să strige în piaţa centrală. Şi, de fapt, nici măcar nu rămăsese gravidă. Am părăsit-o pentru ceea ce a spus, pentru că a fost o proastă. *Proastă.* Ce idioată! Apoi au început şicanele. Zici că eram otravă. Parcă toţi credeau că dacă mă culcasem cu ea, ar fi trebuit să mă însor cu ea şi să rămân legat de ea pentru totdeauna, când nici măcar nu existase un copil.

— De ce nu le-ai spus asta?

— Să spun cui? întregului oraş? Lui Janine? Nu prea cred. Oricum nu m-ar fi ascultat. Ei cred că ştiu ceva despre mine. Nu ştiu nimic.

Avea privirea dură.

— Dar acum ai o iubită, am spus dorind să-l încurajez.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Shirley? De fapt, am părăsit-o şi pe ea. Tot o idioată, nu la fel de mare ca Ruthie, deşi pe-aproape. Lucrează la spălătoria şcolii şi este destul de mulţumită să continue să facă asta până când se mărită. A încercat să aducă vorba de căsătorie, aşa că m-am despărţit de ea.

— Chiar că le cam schimbi, am zis, fiindcă nu ştiam ce altceva să mai spun.

— Ar fi altceva cu cineva care nu este o idioată, a spus el, în timp ce mă privea cu atenţie, şi atunci am crezut că poate totuşi îl interesam, dar nu, nu putea fi posibil, nu Wim, nu eu, şi am simţit că rămân fără aer.

— Hai să mergem să vedem dacă pot găsi un elf pentru tine, am zis.

El s-a încruntat.

— Uite, este în regulă, mi-a spus. Ştiu că ai zis toate alea fiindcă – ei bine, ţi-am pus o întrebare bizară, iar pe tine te durea foarte rău piciorul şi…

— Nu, este adevărat, am spus. Nu ştiu dacă o să fii capabil să le vezi, fiindcă mai întâi trebuie să crezi în ele, însă am impresia că deja crezi oarecum. Nu ai găuri în urechi sau orice altceva care să te împiedice. Doar promite-mi că n-o să devii sarcastic cu mine şi nici n-o să mă urăşti dacă n-o să reuşeşti să le vezi.

— Nu ştiu ce să cred, a spus el, ridicându-se. Uite, Mori, ţie îţi cam place de mine, nu?

— Cam da, am spus eu, precaută, rămânând unde eram.

Stătea lângă mine, în picioare, dar nu voiam să mă forţez să mă ridic.

— Şi eu te cam plac, mi-a spus.

Pentru o clipă, m-am simţit extraordinar de fericită, după care mi-am adus aminte de magia pentru karass. Trişasem. Eu făcusem să se întâmple asta. Nu mă plăcea cu adevărat sau, ei bine, poate că mă plăcea, însă din cauză că magia îl făcuse să fie la fel ca mine. Asta nu însemna că el nu credea acum că mă place, fireşte, dar

situaţia era mult prea complicată.

— Haide, am spus ridicându-mă cu greu de pe scaun şi luându-mi haina pe mine.

Wim s-a îmbrăcat cu o haină scămoşată din bumbac, maro, după care am ieşit. L-am urmat afară, pe trotuar.

Am întâlnit o femeie indiană cu un bebeluş într-un cărucior, care tocmai ieşea din librărie în timp ce noi ne îndreptam într-acolo. Avea o basma pe cap, ceea ce m-a dus cu gândul la Nasreen şi m-a făcut să mă-ntreb cum o mai duce. Am aşteptat să treacă de noi, după care am traversat şoseaua către iaz, unde raţele sălbatice se alergau una pe alta.

— Nu vrei să vorbim despre asta? m-a întrebat Wim.

— Nu ştiu ce să spun.

Nu voiam să-i spun despre magia pentru karass şi mă gândeam că este imoral din partea mea să-l fi vrăjit din greşeală. Era, în acelaşi timp, oarecum amuzant, dar şi un pic înspăimântător, iar eu mă simţeam de parcă gravitaţia nu mai era la fel de puternică sau de parcă cineva redusese cantitatea de oxigen sau ceva de genul ăsta.

— Nu te-am mai văzut niciodată rămasă fără replică.

— Puţini oameni m-au văzut, am zis.

A râs şi m-a urmat printre copaci.

— Chestia asta cu magia, n-o inventezi, nu-i aşa?

— De ce aş face-o?

Nu pricepeam.

— Doar că am jurat că nu voi mai face niciodată magie, decât în cazul în care sunt în pericol. Este foarte dificil să înţelegi consecinţele. Oricum, este greu să-i arăţi cuiva magia pur şi simplu, pentru că persoana respectivă poate spune că nu-i adevărată. Poate spune că s-ar fi întâmplat oricum. Cât despre, ăă, elfi – nu voiam să spun zâne, suna prea copilăreşte – nu oricine îi poate vedea şi nu tot timpul, în primul rând, trebuie să crezi că există.

— Nu-mi poţi da un talisman ca să-i pot vedea? Sau să mă înveţi numele lor? Nu sunt ca prostul de Thomas Covenant, să ştii.

— Un talisman este o idee bună, am spus.

I-am întins piatra mea pe care o ţineam în buzunar şi el a frecat-o gânditor între degete.

— Asta ar trebui să te ajute.

Nu l-ar fi ajutat să vadă zânele, din moment ce nu avea în ea decât o protecţie generală şi una mai specifică, împotriva mamei mele, dar dacă el credea că va funcţiona, atunci chiar era posibil să funcţioneze.

— N-am citit cărţile din seria Thomas Covenant. Le-am văzut, însă pe copertă era comparat cu Tolkien, aşa că n-am vrut să le citesc.

— Nu autorul e vinovat pentru ceea ce pun editorii pe copertă, a spus el. Thomas Covenant este un lepros care se plimbă de colo-colo printr-o lume fantastică pentru care cei mai mulţi dintre noi ne-am da o mână şi refuză să creadă că este ceva real.

— Dacă sunt scrise din punctul de vedere al unui lepros depresiv care nu crede în propria lume, atunci mă bucur că nu le-am citit!

A râs.

— Sunt, totuşi, nişte uriaşi formidabili acolo. Şi este o lume fantastică, doar dacă nu cumva e el nebun, lucru de care e convins şi tu nu-ţi poţi da seama dacă are sau nu dreptate.

Ajunseserăm destul de departe în pădure. Era noroi peste tot, aşa cum spusese Harriet că va fi. Erau câteva zâne prin copaci.

— Nu ştiu dacă le vei putea vedea, dar strânge tare piatra şi încearcă să priveşti într-acolo, am spus eu indicându-i o direcţie cu bărbia.

Wim şi-a întors uşor capul. Zâna dispăruse.

— Am crezut că am văzut-o pentru o clipă, a zis el, foarte încet. Am speriat-o şi-a fugit?

— Cele de pe-aici se sperie foarte uşor. Nu vor să vorbească cu mine. În sudul Ţării Galilor, de unde vin eu, sunt câteva pe care le cunosc destul de bine.

— Care este cel mai bun loc în care le poţi găsi? Locuiesc în copaci, ca în Lorien[86]?

---

[86] Pădure din *The Lord of the Rings.*

Ochii îi fulgerau în toate direcţiile, dar nu reuşea să vadă zânele care îl pândeau din copaci.

— Le plac locurile care înainte le aparţineau oamenilor şi care acum au rămas abandonate, am spus eu. Ruinele printre care cresc chestii verzi. Există aşa ceva prin împrejurimi?

— Vino cu mine, a apus Wim.

Am coborât dealul, înaintând prin noroi amestecat cu frunze uscate. Soarele strălucea pe cer, totuşi încă mai era rece şi umed, iar vântul sufla îngheţat.

Am ajuns la un zid de piatră înalt până la umăr, acoperit cu iederă, şi am tot mers de-a lungul lui, până am ajuns într-un loc ce semăna cu o intrare, acolo unde înainte părea să fi fost o casă, iar acum, datorită faptului că stăteau la adăpost, răsăriseră ghiocei din stratul de frunze putrede. Mai era şi o baltă mare, pe care am ocolit-o. Şi un zid cam pe jumătate din înălţimea noastră, pe care ne-am aşezat, unul lângă altul. Am găsit o zână, cea pe care o văzusem pe pajiştea din faţa casei lui Janine, care arăta ca un câine cu aripi din pânză de păianjen. Am aşteptat o secundă, în tăcere. Nici Wim n-a spus nimic. S-au apropiat mai multe zâne – chiar era genul de loc în care preferă să trăiască. Una dintre ele era foarte frumoasă şi feminină, alta era plină de cioturi şi pătrăţoasă.

— Strânge piatra şi uită-te la flori, apoi la reflexia lor în apă, i-am spus lui Wim, şoptit, nu că ar fi contat cât de tare vorbeam. Acum, uită-te la mine.

Când s-a uitat la mine, i-am cuprins faţa în palme. Încercam să-i dau încredere. Îşi dorea foarte mult să creadă, să vadă una. Avea pielea caldă şi doar un pic aspră, acolo unde trebuia să se bărbierească. Atingându-l, simţeam că rămân fără răsuflare mai ceva ca niciodată.

— Vrea să vă vadă, le-am spus eu zânelor în galeză. N-o să vă facă niciun rău.

Nu mi-au răspuns, dar nici n-au dispărut.

— Acum, uită-te în dreapta ta, i-am spus lui Wim, dându-i drumul.

A întors capul lent şi a reuşit s-o vadă, mi-am dat seama

c-a reuşit. A sărit în sus. Ea l-a privit curioasă pentru o clipă. M-am întrebat, timp de o secundă, dacă zâna îl va vrăji în vreun fel şi-l va purta cu ea acolo unde or dispărea ele atunci când se evaporă, precum Tam Lin. Win şi-a întins mâna spre ea, iar ea a dispărut, toate au dispărut, precum luminile care se sting brusc.

— A fost un elf? m-a întrebat.

— Da.

— Dacă nu mi-ai fi spus dinainte, aş fi crezut că e o fantomă.

Părea şocat. Îmi doream să-l ating din nou.

— Nu toate au formă umană, am zis, ceea ce era un eufemism. Majoritatea sunt destul de urâţele.

— Ca spiriduşii? m-a întrebat.

— Păi, ceva de genul. Chestia e că tu citeşti despre anumite lucruri şi vezi anumite lucruri, însă nu e unul şi acelaşi lucru. Dacă citeşti despre ele, atunci capeţi o perspectivă mult mai bună asupra zânelor Seelie şi Unseelie Court[87], asupra spiriduşilor şi a elfilor, dar nu asta e realitatea. Eu le-am văzut toată viaţa şi ştiu că sunt la fel, orice ar fi ele şi oricum ar arăta. În realitate, nici eu nu ştiu ce sunt. Vorbesc, mă rog, cele pe care le cunosc eu vorbesc, totuşi o fac într-un mod ciudat şi doar în galeză. De Crăciun, am întâlnit un zân care vorbea în engleză. El mi-a dat bastonul ăsta, am spus şi am bătut cu el în noroi. Ele nu-şi spun elfi sau în vreun fel anume. Nu au o denumire. Nici nume nu prea folosesc.

Era o adevărată uşurare să pot vorbi cu cineva despre asta!

— Eu le numesc zâne deoarece aşa le-am spus de când mă ştiu, dar, în realitate, nu ştiu ce sunt.

— Deci, nu ştii ce sunt de fapt?

— Nu. Nu le poţi încadra pur şi simplu într-o categorie.

[87] Zânele din folclorul englez şi folclorul scoţian au fost clasificate în mai multe categorii. Două dintre cele mai importante categorii sunt Seelie Court şi Unseelie Court. Seelie Court caută protecţia oamenilor, în timp ce Unseelie Court au mai degrabă o înclinaţie către partea întunecată.

Eu cred că oamenii au scornit o mulţime de poveşti despre ele. Unele sunt adevărate, în timp ce altele sunt interpretări ale altor poveşti, iar celelalte sunt, pur şi simplu, confuze. Zânele nu spun poveşti despre ele însele.

— Dar dacă tu nu ştii sigur ce sunt, n-ar putea fi fantome?

— Cu cei morţi este altceva, am spus.

— Ştii sigur? I-ai văzut?

Mă privea cu ochii mari.

Aşa că i-am spus despre Halloween, despre frunzele de stejar şi despre morţii care au intrat sub deal, ceea ce însemna că trebuia să-i spun şi despre Mor. Deja începea să-mi fie frig.

— Deci, cum a murit? m-a întrebat.

— Simt că îngheţ, am zis. Nu vrei să ne întoarcem în oraş şi să bem ceva cald?

— N-o să mai văd vreun elf sau altceva pe ziua de azi?

Nu înţelegeam de ce acum nu mai putea să le vadă.

— Uită-te cu atenţie lângă baltă, am spus.

A întors din nou capul şi a văzut, cred, unul dintre zânii ăia care seamănă cu nişte gnomi plini de noduri, dintre cei urâţi, atât de diferiţi de oameni, având doar ochii asemănători cât de cât cu ai noştri. A clipit.

— L-ai văzut? am întrebat.

— Cred că da. I-am văzut reflexia. Dacă e acolo şi tu-l poţi vedea, atunci eu de ce nu pot? Te cred, chiar te cred. Pe cealaltă am văzut-o.

— Nu ştiu, am spus. Au rămas o mulţime de lucruri pe care nu le ştiu despre ele. Nici eu nu le pot vedea dacă ele nu vor.

Zânul zâmbea un pic viclean, de parcă ne putea înţelege.

— Hai să mergem, am spus. Mi-a intrat frigul în oase.

Mi-a fost greu să mă ridic în picioare după ce stătusem pe zid şi îmi era şi mai greu să fac primii paşi. Să mă aşez pe ziduri nu e la fel de rău ca statul în picioare, totuşi nici cu mult mai bine. Wim s-a oferit să mă ajute, dar nu prea avea cum. Şi-a pus mâna pe braţul meu stâng.

— Pot, măcar, să-ţi duc geanta? m-a întrebat.

— Dacă mai ai o sacoşă, ai putea să iei cărţile, am spus. Dar geanta o duc eu.

— Vrei să spui că e magică? a întrebat.

Ne-am uitat amândoi la geantă, umflată de la atâtea cărţi. N-ai fi putut găsi ceva care să arate mai puţin magic nici dacă ai fi încercat.

— Într-un fel, face parte din mine, am zis eu grăbită.

Deşi n-avea o sacoşă la el, a luat o parte din cărţi şi le-a băgat sub braţ.

— Acum, a zis pe când ieşeam din pădure, e timpul pentru o cafea adevărată, nu apa aia chioară de la Nescafe.

— Ce-nţelegi prin cafea adevărată? l-am întrebat.

— La Marios au cafea adevărată, făcută la filtru. Fac cafeaua din boabe. Poţi simţi aroma atunci când o râşnesc şi o prăjesc.

— Aroma de cafea este minunată. Totuşi, gustul nu este.

— N-ai băut niciodată cafea adevărată, a spus el, plin de încredere, şi avea dreptate. Aşteaptă şi-o să vezi.

Marios era una dintre cafenelele acelea luminate strălucitor de neoane, aflată pe strada principală, unde fetele de la şcoală îşi petreceau timpul alături de iubiţii lor din oraş. Mesele erau pline de astfel de fete. Am intrat şi ne-am aşezat mai în spate, unde era o masă liberă. Wim a comandat două cafele la filtru. Aveau şi un tonomat, la care se auzea „Oliver's Army" foarte tare. Era oribil, dar cel puţin, era cald. Wim mi-a pus cărţile pe masă, pentru ca eu să le pot pune înapoi în geantă.

— Cum a murit? a întrebat el din nou, când deja eram aşezaţi.

— Nu este locul potrivit, am spus.

— N-a fost locul potrivit în pădure şi nu e locul potrivit nici acum? a întrebat Wim.

Şi-a aşezat mâna peste a mea, cea pe care o ţineam pe tăblia mesei. Am tresărit.

— Povesteşte-mi despre ea.

— Un accident de maşină. În realitate, mama a fost vinovată. Încerca să facă ceva magic, de mare amploare,

voia să capete puteri cât mai mari, pentru a obţine controlul asupra întregii lumi. Zânele cunoşteau planurile ei şi ne-au spus cum o putem opri. Ea a încercat să ne împiedice, iar o modalitate a fost să se folosească de lucruri care nu erau reale, chestii care ne atacau. Noi doar trebuia să continuăm ceea ce începuserăm. Am crezut c-o să murim amândouă, însă ar fi meritat, dacă aşa o puteam opri. Asta ne-au spus zânele şi eram pregătite pentru asta. Am înfruntat acele lucruri magice şi iluzorii. Cel puţin aşa am crezut când am văzut luminile, de fapt a fost o maşină adevărată.

— Isuse, ce oribil trebuie să fi fost pentru şofer! a exclamat Wim.

— Nu ştiu ce-o fi văzut sau ce-o fi crezut el. N-am fost în stare să-l întreb.

— Dar aţi oprit-o? Pe mama voastră?

— Am oprit-o. Dar Mor a murit.

Chelneriţa m-a întrerupt, aducându-ne două ceşti roşii cu cafea neagră şi aşezându-le pe masă. Una dintre ele stătea înclinată, fiind aşezată peste pliculeţele de zahăr. Wim a plătit înainte ca eu s-o pot face.

— Şi-apoi ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

Nu puteam, fireşte, să-i povestesc despre zilele îngrozitoare care urmaseră după moartea lui Mor, despre vânătaia de pe faţa ei, despre zilele în care a zăcut în comă, despre momentul în care mama a oprit aparatul care o ţinea în viaţă, apoi despre zilele următoare, când am început să-i spun pe nume şi nimeni n-a îndrăznit să mă certe pentru asta, deşi eram sigură că mătuşica Teg ştia şi probabil că şi bunicu'. Om fi fost noi identice, dar la urma urmei, eram două persoane diferite.

— Bunicu' a suferit un atac cerebral, am spus, fiindcă, oricât de insuportabil ar fi fost acest lucru, era singurul pe care mai eram în stare să-l spun. Eu l-am găsit. Înainte i se spunea lovitură de săgeată de elf[88]. Nu ştiu dacă ea l-a cauzat.

Am încercat cafeaua. Era oribilă, chiar mai rea decât

[88] În original *elfshot.*

orice cafea solubilă. În acelaşi timp, începeam să înţeleg că m-aş putea obişnui cu gustul dacă m-aş strădui într-adevăr să-mi placă. Totuşi, nu sunt sigură dacă ar merita efortul. La urma urmei, nu-i ca şi cum ar fi ceva benefic pentru sănătate.

— Şi, ce ai de gând să faci în legătură cu ea? a întrebat Wim.

— Nu cred că trebuie să fac ceva. Am oprit-o. Ultima ei şansă a fost Halloween-ul.

— Nu şi dacă sora ta n-a intrat sub deal, aşa cum ar fi trebuit. Nu şi dacă ea încă mai rătăceşte pe acolo. Mama ta s-ar putea folosi de asta. Trebuie s-o opreşti definitiv. Trebuie s-o ucizi.

— Cred că ar fi greşit, am spus eu.

Celelalte fete de la şcoală se ridicau de la mese şi mi-am dat seama că probabil se apropia ora când venea autobuzul.

— Ştiu că e mama ta…

— N-are nimic de-a face cu asta. Nimeni n-ar putea-o urî mai mult ca mine. Însă tot mai cred că s-o ucid ar fi un lucru greşit. Simt că ar fi greşit. Aş putea discuta cu zânele, dar dacă asta ar fi ajutat la ceva, mi-ar fi spus s-o fac până acum. Tu priveşti toate astea dintr-un unghi greşit, ca şi cum totul ar fi fost o simplă poveste.

— Doar că totul este al dracului de ciudat, a spus el.

— Trebuie să plec. O să pierd autobuzul.

M-am ridicat de pe scaun, lăsând în ceaşcă restul de cafea. El şi-a dat-o pe gât pe a lui.

— Când o să te mai văd?

— Marţi, ca de obicei. Pentru Zelazny.

Am zâmbit. De-abia aşteptam întâlnirea aceea.

— Sigur, dar doar noi doi?

— Sâmbăta viitoare.

Mi-am luat haina pe mine.

Este singura zi în care pot ieşi în oraş.

Am început să ne îndepărtăm de cafenea.

— Nu te lasă să ieşi deloc?

— Nu. De obicei, nu prea ne lasă.

— E ca la închisoare.
— Într-un fel, este.
Mergeam împreună spre staţia de autobuz.
— Păi, ne vedem marţi, am spus eu când am ajuns. Autobuzul era acolo, iar fetele deja urcau. După care – nu, asta trebuie scrisă pe un rând separat.
După care m-a sărutat.

Marţi, 5 februarie 1980

De-abia astăzi am terminat de scris tot ce s-a întâmplat sâmbătă.
Nu mă pot decide dacă îmi place *The Number of the Beast.* Ar fi destule motive ca să-mi placă, totuşi parcă povestea nu e unitară, iar locurile de desfăşurare a acţiunii se înmulţesc. N-am citit Oz sau seria Lensman, aşa că nu-mi dau seama ce căutau pe acolo.
Altfel, singurul lucru demn de menţionat ar fi că toate fetele din autobuz m-au întrebat fără încetare despre „iubitul meu”, unde l-am cunoscut, cum este, cu ce se ocupă şi aşa mai departe. Câteva dintre cele care se aflaseră în cafenea îi cunoşteau reputaţia şi m-au avertizat în privinţa lui – vai, un băiat de şaptesprezece ani a făcut sex cu iubita lui, şoc şi groază! Ce amestec bizar de puritanism şi lascivitate. Fetele care au prieteni în oraş spun că relaţiile astea nu sunt serioase, iar câteva oricum au acasă ceea ce numesc iubiţi stabili. Ceea ce vor ele să se înţeleagă prin stabili este ceea ce Jane Austen ar fi numit o partidă valabilă, un băiat din aceeaşi categorie, cu care s-ar putea căsători. Se prostesc cu băieţii din oraş, iar ei cam ştiu cum stă treaba. Este ceva greşit, ele au o gândire greşită, întregul angrenaj este greşit şi nu vreau să pun relaţia mea cu Wim pe acelaşi palier.
Adevărata diferenţă este că eu şi Wim nu facem parte din categorii diferite. Eu şi Wim facem parte din categoria care se aşteaptă să meargă la universitate. Nu ştiu cu ce se ocupă tatăl lui, însă faptul că mama lui lucrează la cantina spitalului, în timp ce eu merg la şcoală aici este

irelevant. Bine, poate nu chiar irelevant, dar nici nu contează prea mult. În orice caz, nu sunt sigură că Wim este iubitul meu şi, chiar dacă este, noi nu avem deloc tipul de relaţie la care se referă ele prin serioasă sau neserioasă. Am doar cincisprezece ani. Nici măcar nu ştiu dacă voi dori vreodată să mă căsătoresc. Nici nu mă prostesc aşteptând sau căutând ceva „adevărat”. Ceea ce-mi doresc eu, de fapt, este mult mai complicat. Vreau pe cineva cu care să pot vorbi despre cărţi, care să-mi fie prieten şi – de ce nu? – cu care să fac sex, dacă ne dorim amândoi. (Folosind metode de contracepţie, desigur.) Nu sunt în căutare de romantism. Lordul Peter şi Harriet ar reprezenta un model foarte potrivit pentru mine. Mă întreb, oare Wim a citit Sayers[89]?

Dar şi asta este cumva irelevant, căci mai este la mijloc şi problema etică a magiei. Probabil c-ar trebui să-i spun, după care o să mă urască, la fel ca toată lumea.

I-am cerut infirmierei să-mi facă o programare la doctor. Nu m-a întrebat pentru ce.

Miercuri, 6 februarie 1980

Întâlnirea despre Zelazny aseară. Wim e de părere că Zelazny este cel mai mare maestru al stilului din toate timpurile. Brian consideră că stilul este mai puţin important decât ideile, iar despre ideile lui Zelazny spune că sunt banale, singura excepţie fiind Umbra. Este foarte interesant cum oamenii se împart în două tabere când vine vorba despre asta. Cred că dacă am fi votat dacă stilul contează în detrimentul ideilor, voturile ar fi fost altele decât în cazul calităţii ideilor lui Zelazny. Eu cred că are idei bune şi mai cred că ambele aspecte contează, ceea ce nu înseamnă însă că volumele din seria Foundation sunt proaste din cauză că nu sunt scrise cu stil, iar acelaşi lucru este valabil şi pentru romanele lui Clarke. Zelazny poate

[89] Dorothy L. Sayers (1893-1957), cunoscută pentru romanele ei poliţiste a căror acţiune se desfăşoară între Primul şi Al Doilea Război Mondial.

ajunge în punctul în care are doar stil, lipsit de orice substanţă – la urma urmei, nu-i pot ierta *Creatures of Light and Darkness,* care aproape că m-a îndepărtat de el pentru totdeauna. Dar de cele mai multe ori, păstrează un echilibru.

Am vorbit despre seria Amber şi despre ce se va întâmpla mai departe, apoi am mai vorbit despre vocea aceea cu tentă glumeaţă pe care o foloseşte în această serie, în *Isle of the Dead* şi în *The Immortal,* după care am discutat dacă aceste cărţi sunt de fapt science-fiction sau fantasy. Hugh crede că volumele din seria Amber sunt fantasy, la fel ca şi *Isle of the Dead,* deoarece, în ciuda faptului că apar extratereştri şi aşa mai departe, despre construcţia acelei lumi se vorbeşte în termeni specifici magiei.

— Asta înseamnă că-l condamnaţi din cauză că scrie prea poetic! a spus Wim.

— Să spui că scrie fantasy nu înseamnă că-l condamni, a zis Harriet.

Deci, o întâlnire foarte plăcută. La sfârşit, Wim i-a spus lui Greg:

— Ai un număr recent din *Ansible*?

Există o revistă, un „fanzin”, care se numeşte *Ansible!* Oferă informaţii despre ce se întâmplă în lumea fanilor SF-ului, este amuzantă şi exact aşa aş fi numit-o şi eu, de aceea îl iubesc tare mult pe editor, Dave Langford, deşi nici măcar nu l-am întâlnit. Cuvântul „ansiblu” provine din *The Dispossessed* şi reprezintă un dispozitiv de comunicare supraluminic. Genial! Toate detaliile despre Albacon-ul din Glasgow care va avea loc de Paşti se găseau în exemplarul lui Greg şi le-am copiat pe o foaie de hârtie, aşa că tot ce mi-a mai rămas de făcut este să fac rost de bani de la Daniel când mă voi întâlni cu el, probabil la jumătatea semestrului, adică la sfârşitul săptămânii viitoare, după care să-mi cumpăr bilet.

Pe când ieşeam din bibliotecă, Wim m-a luat de mână.

— Eşti sigură că nu ne mai putem vedea până sâmbătă? m-a întrebat. O să rămâi încuiată în şcoală până atunci?

— Păi, da, în afară de joi după-amiază, când trebuie să ajung în Shrewsbury pentru şedinţa de acupunctură.

— La ce oră te duci?

— Cu trenul de unu şi jumătate. Dar nu trebuie să mergi la muncă?

— Lucrez de dimineaţă şi după-amiaza merg la cursuri. Aşa am reuşit să vin în vizită la spital, îţi aminteşti? Pot să trag chiulul mâine după-amiază, dacă vreau. Nu-i pasă nimănui.

„A trage chiulul” înseamnă acelaşi lucru cu „a absenta”, adică „a lipsi de la ore”. Aşa se spune pe aici. Prima dată când am auzit expresia asta habar n-am avut ce înseamnă.

— O să-ţi pese ţie când o să dai examenele, i-am zis.

— Nici măcar n-o să se cunoască. Ne întâlnim în gara din Gobowen, e bine aşa?

Greg m-a adus cu maşina înapoi la şcoală, ca de obicei.

— Deci, am avut dreptate, a zis el.

Am roşit. Nu cred c-a observat din cauza întunericului.

— Într-un fel, am recunoscut eu.

— Ei bine, succes.

— Şi foc rapid.

Greg a râs.

— Am fost mereu de părere că Wim are nevoie de o iubită care îl poate cita pe Heinlein.

Oare aşa o fi? Ori doar crede că asta a fost părerea lui dintotdeauna din cauză că am făcut eu magia pentru karass? Greg exista şi înainte să fac eu magia. Sunt sigură de asta. L-am cunoscut la bibliotecă. Dar el nu mi-a mai spus nimic altceva în afară de faptul că nu mă pot înscrie din prima zi, iar apoi mi-a dat cardurile pentru împrumutul interbiblioteci. Oare clubul de carte şi fandomul SF au existat în tot acest timp ori toate au început să existe în momentul în care am făcut eu magia, cea care mi-a oferit karass-ul? Oare *Ansible* a existat înainte de asta? Ştiu că ei cred că da, că au existat convenţii încă din 1939, că science-fictionul a existat în tot acest timp. Însă dovezile nu mai sunt la fel de solide atunci când este implicată şi magia.

Va trebui să-i spun lui Wim. E ceea ce se cuvine să fac.

Joi, 7 februarie 1980

Am plecat de la şcoală dornică de evadare mai ceva ca săptămâna trecută, în ciuda ploii, a genului ăluia de burniţă care poate pătrunde oriunde. Dacă aş fi avut haine de-ale mele aici, m-aş fi schimbat, dar n-am, aşa că nu m-am îmbrăcat cu altceva. Arlinghurst doreşte ca elevele sale să poată fi recunoscute tot timpul. Dacă ne-ar putea determina să purtăm uniformele şi în vacanţe, ar face-o. Cel puţin sacoul este bun şi gros, iar chipiul o fi el oribil, dar măcar mă apară de ploaie cât de cât.

Wim aştepta în gara din Gobowen. Nu este chiar o gară, ci mai degrabă seamănă cu o staţie de autobuz aşezată lângă linia de tren, cu un aparat care dă bilete şi câteva ghivece de flori goale, suspendate în aer. Stătea acolo, cu picioarele sprijinite de geam, îndoite ca o agrafă. Bicicleta o lăsase afară în ploaie, legată cu un lanţ de balustradă. Alături de el mai erau o femeie grasă cu un copil şi un bărbat cu început de chelie, cu toţii îmbrăcaţi cu pelerine de ploaie. Wim purta aceeaşi haină din bumbac pe care o avusese şi data trecută. Puşi unul lângă altul, ceilalţi păreau alb-negru, pe când el părea o pată de culoare. Nu m-a observat din prima, apoi tipul cu început de chelie m-a văzut şi a început să se foiască pentru a-mi ceda locul, aşa că Wim m-a observat şi mi-a zâmbit, după care s-a ridicat el lăsându-mă să mă aşez. Era amuzant, parcă eram timizi unul cu celălalt. Eram pentru prima dată singuri din acea zi de sâmbătă, bine, de fapt nu eram chiar singuri, mai erau şi ceilalţi lângă noi, dar ei nu prea contau. Nu ştiam cum să mă comport, iar dacă el ştia – şi-ar fi trebuit să ştie, din moment ce avea mai multă experienţă – n-a arătat-o.

A venit trenul, lumea a coborât, după care am urcat. Era un tren cu doar două vagoane, din nou plin cu oameni din nordul Ţării Galilor, cu glasurile lor cântate şi cu întrebările terminate în da/nu. Am reuşit să obţinem o banchetă cu două locuri datorită faptului că o doamnă

amabilă s-a mutat pe locul de vizavi, pentru a ne lăsa unul lângă celălalt. N-am discutat mai deloc din cauza doamnei care stătea în faţa noastră, alături de un tânăr cu chip îngrijorat care ţinea în poală o pisică într-o cuşcă de transport. Pisica mieuna întruna, iar el încerca s-o liniştească. Probabil că îi era foarte greu să ducă pisica la veterinar cu trenul. Sau poate că se muta. Nu mai avea mare lucru la el în afară de pisică, totuşi poate că nimeni n-ar fi cărat mai multe într-o astfel de situaţie. Sau, cea mai rea variantă dintre toate, trebuia să dea pisica spre adopţie, aşa că o ducea la noua casă. Dacă era aşa, totuşi, probabil c-ar fi plâns şi el la fel ca pisica, însă nu era cazul. Chestia amuzantă legată de tânărul ăla a fost că Wim nici măcar nu-l observase. Când am spus ceva despre el, după ce am coborât pe peronul din Shrewsbury şi ne îndepărtam agale, Wim n-a avut nici cea mai vagă idee despre ce vorbeam.

Nu cred că Wim merge în Shrewsbury prea des, deşi e destul de aproape de el. Nu cunoştea oraşul. Nu ştia că în Owen Owens este şi o librărie. A trebuit să merg la şedinţa de acupunctură mai întâi, aşa că l-am lăsat la cafenea – un café-bar strălucitor pe dinăuntru, plin de crom şi de sticlă, după ce a refuzat să rămână în localul cu separeuri comode în care stătusem eu ultima oară, din cauză că nu avea cafea adevărată. Până sâmbăta trecută nu ştiusem că mai există şi altfel de cafea în afară de Nescafe (sau Maxwell House, deşi e acelaşi gen), cafea granule, peste care torni apă fiartă. Mi se pare amuzant să dai atâta importanţă chestiei ăsteia.

Şedinţa de acupunctură a mers din nou bine. Acupuncturistul a spus că e posibil ca terapia de la spital să fi fost cam violentă (exact ăsta e cuvântul pe care l-a folosit) şi că n-a fost o idee prea bună. Eu aş folosi cuvinte mult mai grele, însă presupun că din cauză că e vorba de piciorul meu, în timp ce pentru el e doar un picior oarecare. Am privit harta cât timp am stat întinsă pe masă, memorând unde se află punctele şi ce efect au acestea. Ar putea fi folositor să le ştiu. Chiar şi simpla apăsare a

punctelor respective ar putea fi de ajutor. În timpul şedinţei de acupunctură, pot simţi magia, „chi”-ul, mişcându-se uşor în jurul corpului şi cu un fel de descărcări electrice acolo unde e localizată durerea. Am de gând să încerc fără ace, să văd dacă aş putea elimina durerea. Cel mai uşor ar fi să o transfer în altceva, într-o piatră sau în ceva metalic, dar apoi oricine ar pune mâna pe acel obiect ar lua şi durerea asupra lui. Acupunctura împrăştie durerea pretutindeni în lume, din câte-mi pot da eu seama. Un truc folositor, dacă ştii cum să-l faci.

Apoi, m-am întors – am coborât scările mai repede decât le-am urcat! – unde îl lăsasem pe Wim. M-am aşezat în faţa lui. Cafetiera a eliberat o explozie de abur cu aromă de cafea.

— Hai să mergem în altă parte! a zis Wim. M-am săturat de locul ăsta.

Odată ieşiţi afară, s-a înveselit. M-a luat de mână, ceea ce era un gest drăguţ, deşi ar fi fost şi mai drăguţ dacă mi-ar fi lăsat, totuşi, o mână liberă. Am mers la raionul cu cărţi, unde n-am găsit nimic, însă ne-am simţit bine acolo, căutând şi arătându-ne cărţi unul altuia. El este mult mai pretenţios decât mine şi, în plus, îi plac autori care mie nu-mi plac, cum ar fi Dick. Îl dispreţuieşte pe Niven (!) şi nu-i place de Piper. (Cum e posibil să nu-ţi placă H. Beam Piper?) N-a citit nimic de Zenna Henderson şi fireşte că nici în librărie nu e vreo carte scrisă de ea. O să le împrumut de la Daniel, ca să i le dau să le citească.

Am insistat să-i fac cinste cu prânzul, deşi era deja mijlocul după-amiezii. Muream de foame. Am găsit un fast-food, care avea şi un loc amenajat cu mese, aşa că ne-am aşezat şi am mâncat peşte şi cartofi prăjiţi cu pâine şi unt, iar eu am luat un ceai cu adevărat oribil, atât de fiert încât devenise de un portocaliu întunecat, în vreme ce Wim şi-a luat un Vimto şi mi-a spus că n-a mai băut aşa ceva de când avea opt ani. Asta l-a făcut să surâdă. Îşi plimba degetul pe braţul meu, ceea ce era mai drăguţ decât să mă ţină de mână în timp ce ne plimbam şi mult mai relaxant. M-a făcut să mă-nfior.

Localul nu era chiar plin, aşa că atunci când am terminat de mâncat am mai comandat un Vimto şi o limonadă – ceaiul era atât de îngrozitor încât nici nu te puteai preface că poţi să-l bei. Am stat acolo, la căldură, în timp ce din hainele noastre, aşezate pe spătarele scaunelor, ieşeau aburi. Am vorbit despre Tolkien. El l-a comparat cu Donaldson şi cu încă ceva, *The Sword of Shannara,* pe care eu n-am citit-o, dar care pare o imitaţie de rahat. Apoi, deviind de la subiect, am început să vorbim despre elfi.

— Ar putea fi fantome, a spus el.

— Morţii nu pot vorbi. Mor n-a putut să vorbească atunci când m-am întâlnit cu ea.

Am reuşit să-i rostesc numele pe un ton normal, fără nicio ezitare.

— Poate că nu pot atunci când sunt morţi de curând. M-am gândit la asta. Atunci când nu sunt morţi de mult timp, nu pot vorbi şi arată ca ei înşişi. Şi-i poţi face să vorbească folosind sânge, ca în Virgiliu, parcă aşa ai spus, nu? Mai târziu, îşi trag energia din cei care sunt în viaţă, animale şi plante, şi devin mai asemănători cu acestea, îndepărtându-se de aspectul uman, şi pot vorbi folosindu-se de energia nou căpătată.

— Modul în care vorbesc nu se aseamănă prea mult cu cel al oamenilor, nici măcar cu cel al oamenilor morţi, am spus eu. Ce spui tu are sens şi s-ar potrivi perfect într-o poveste, dar nu sunt sigură că aşa se întâmplă.

— Ar fi o explicaţie pentru faptul că preferă ruinele, a spus el. M-am întors acolo, sâmbătă. I-am putut vedea, să zicem, cu coada ochiului, atunci când am atins piatra dată de tine.

A dus mâna la buzunar atunci când a amintit de ea. Îmi plăcea ideea că purta cu el ceva ce îmi aparţinuse mult timp. N-ar fi reuşit decât să-l protejeze de mama, dar pentru numele lui Dumnezeu, ăsta ar fi un lucru chiar bun.

— Ar trebui să reuşeşti să-i vezi, i-am spus. Sunt peste tot.

— Sunt fantome. Tu doar crezi să sunt zâne.

— Nu ştiu ce sunt şi nu prea cred că are importanţă, am spus.

— N-ai vrea să te convingi? m-a întrebat cu ochii strălucind. Ăsta e spiritul science-fiction.

— Ba da, am spus, deşi nu vorbeam chiar serios.

Sunt ceea ce sunt şi nimic altceva nu mai contează.

— Păi şi ce crezi că e important pentru ei?

— Locurile, am spus eu foarte sigură pe mine. Nu prea se îndepărtează de locurile familiare. Glor, prietenul meu, a făcut un act de magie pentru ca eu să vin în sudul Ţării Galilor de Halloween, n-a venit el aici ca să-mi vorbească.

— Ei, asta e ceva specific fantomelor, să bântuie prin locurile care le sunt familiare.

Am scuturat din cap.

— Ai vrea să mă înveţi să fac magie? m-a întrebat apoi.

Am tresărit.

— Chiar nu cred că ar fi o idee bună.

— De ce nu?

— Pentru că este foarte periculos. Dacă nu ştii ce faci, şi nu mă refer neapărat la tine, mă refer la toată lumea, la toţi cei care nu ştiu suficient de multe despre magie, este foarte dificil să nu faci lucruri care pot avea consecinţe devastatoare şi nici măcar nu ştii care ar putea fi acestea.

Acum era ocazia perfectă pentru a-i spune despre vraja pentru karass, dar când am prins momentul, n-am mai dorit să-i spun.

— Precum George Orr în *The Lathe of Heaven,* doar că o faci cu ajutorul magiei, nu cu ajutorul viselor.

— Tu ai făcut ceva asemănător? a întrebat el.

Aşa că a trebuit să-i spun.

— N-o să-ţi placă. Dar mă simţeam foarte singură şi foarte disperată. Făceam un act de magie pentru a mă proteja de mama, pentru că îmi trimitea continuu vise îngrozitoare. Şi, în contextul ăla, am încercat să găsesc un karass prin magie.

Wim stătea pur şi simplu lipsit de orice expresie.

— Ce este un karass?

— Nu l-ai citit pe Vonnegut? Cred c-o să-ţi placă. Începe

cu *Cat’s Craddle.* În fine, un karass înseamnă un grup de persoane care sunt conectate una cu cealaltă în mod deschis. Iar opusul acestui grup se numeşte gargalon, un grup care are o conexiune superficială, ca în cazul colegilor de şcoală. Eu am făcut un act de magie pentru a-mi găsi prieteni.

Wim s-a dat înapoi, aproape dărâmându-şi scaunul.

— Şi tu chiar crezi că *a funcţionat?*

— În ziua următoare, Greg m-a invitat la clubul de carte.
Am lăsat cuvintele să se aşeze, în timp ce el reflecta la ceea ce spusesem.

— Dar noi ne întâlneam deja de luni de zile. Tu doar… ne-ai găsit.

— Aşa sper şi eu, am spus. Însă nu ştiusem nimic despre voi înainte. N-am avut nici cel mai mic indiciu despre întâlniri sau despre club.

M-am uitat la el. Unul ca el era mai greu de găsit decât un unicorn, un băiat extrem de frumos, îmbrăcat cu o cămaşă cu pătrăţele roşii, care citea, se gândea la cărţi şi vorbea despre ele. Oare a câta parte din viaţa lui fusese atinsă de magia mea, pentru a-l transforma în ceea ce era acum? Oare existase şi înainte de asta? Ce fusese înainte? Nu aveam cum să aflu, chiar nu aveam cum. Era în faţa mea, aici, acum, şi doar asta conta.

— Dar eram şi eu acolo, a spus el. Mergeam la acele întâlniri. Ştiam de existenţa lor. Am fost la Seacon, în Brighton, vara trecută.

— *Er’ perrhenne,* am spus, pronunţând cum credeam eu că se pronunţă.

Sunt obişnuită ca oamenii să se teamă de mine, însă nu-mi place asta. Cred că nici măcar lui Tiberiu nu-i plăcea de fapt. Totuşi, după un moment îngrozitor de lung, expresia i s-a înmuiat.

— Probabil că doar a găsit acest grup pentru tine. Tu n-ai fi reuşit să schimbi atâtea lucruri, a spus el, după care a ridicat sticla de Vimto şi a golit-o.

— Am vrut să-ţi spun pentru că există un aspect etic, mă întrebam dacă mă placi din cauza asta, am spus, pentru a

mă face perfect înţeleasă.

El a râs, un pic nesigur.

— Va trebui să mă gândesc puţin, a zis.

Am făcut cale-ntoarsă pe străzile ude către gară, fără să ne mai ţinem de mână. Dar în tren, care a fost mult mai gol decât la venire, am stat împreună, lipiţi unul de celălalt, iar el, după o vreme, şi-a petrecut braţul pe după umerii mei.

— Sunt destule pe lumea asta, a spus el. Întotdeauna mi-am dorit ca lumea să aibă şi magie în ea.

— Eu aş prefera navele spaţiale. Sau, dacă trebuie să existe magie, atunci să fie una mai puţin confuză, o magie cu reguli clare, la fel ca-n cărţi.

— Să vorbim atunci despre ceva normal. De exemplu, de ce te tunzi atât de scurt? Îmi place, dar e neobişnuit.

— Nu l-am purtat mereu aşa. Aveam amândouă părul lung, bunica ni-l împletea, apoi, după ce ea a murit, am început să ni-l împletim una alteia. Când a murit şi Mor, eu n-am mai putut să mi-l împletesc singură şi, într-un acces de, să zicem, durere plină de furie, mi-am tăiat cozile cu o foarfecă. Rezultatul a fost îngrozitor, iar prietena mea, Moira, a încercat să-l aducă la o lungime egală, tăind un pic din fiecare parte, până când, practic, am rămas fără. De atunci îl am scurt. Abia acum a mai crescut şi e simetric în toate părţile. Înainte era destul de ţepos.

— Sărăcuţa de tine, a spus el şi m-a strâns uşor.

— Tu de ce ţi-l laşi lung? Adică, tu, ca bărbat.

— Îmi place aşa, a răspuns oarecum stânjenit.

Are părul de culoarea mierii sau, în fine, de culoarea brioşelor cu miere.

În Gobowen a desfăcut lanţul cu care-şi legase bicicleta.

— Ne vedem sâmbătă, a zis el.

— În cafeneaua micuţă de lângă librărie? am întrebat.

— La Marios, ca să-mi pot lua şi eu o cafea ca lumea.

Mi se pare că pentru Wim contează mult să fie văzut în public alături de mine. Presupun că are legătură cu problema cu Ruthie şi cu faptul că se simte un paria.

Ne-am sărutat încă o dată, înainte să urc în autobuz. Am

simţit sărutul până în vârful degetelor de la picioare. Şi asta e tot un fel de magie, la fel ca „chi”-ul.

Vineri, 8 februarie 1980

Aujourd’hui, rien.

Lumea spunea ghicitori astăzi, la masa de prânz, iar eu am întrebat dacă ceilalţi ar prefera să întâlnească un elf sau un plutonian. Deirdre nu ştia ce este un plutonian.

— Un extraterestru de pe planeta Pluto, i-am explicat. Cumva ca un marţian, dar nu tocmai.

— Atunci un elf, a spus ea. Şi tu, Morwenna, tu care ai prefera să fii?

Era tipic pentru Deirdre să încurce verbele „a fi” şi „a întâlni”, deşi, într-un fel, întrebarea ei era mult mai provocatoare. Pe care ai prefera să-l întâlneşti se referă mai degrabă la o privire de ansamblu, la trecut şi la prezent, la fantasy şi la science-fiction. Ce anume ai prefera să fii – mă gândesc întruna la povestirea lui Tiptree, „And I Awoke and Found Me Here on the Cold Hill’s Side”, care reuşeşte să atingă ambele aspecte.

Programare la doctor pentru luni.

Sâmbătă, 9 februarie 1980

Se pare că lui Wim îi stă în fire să ajungă mai devreme la o întâlnire, exceptând ziua aia, când a făcut o pană la bicicletă şi a întârziat la întâlnirea de la bibliotecă, la clubul de lectură. Mă aştepta la Marios când am ajuns, ba chiar îmi comandase deja cafeaua.

S-a uitat la cărţile pe care le luasem de la bibliotecă, ţâţâind sau dând aprobator din cap. Am început să discutăm despre *The Persian Boy,* de Mary Renault, şi m-a întrebat ce anume mă atrage la ficţiunea istorică şi, după ce eu i-am spus că o mai citisem o dată, iar acum o reciteam, m-a întrebat ce mă determină să recitesc anumite cărţi. Erau şi câteva fete de la şcoală în cafenea, cu băieţi din oraş, inclusiv Karen, care se tot uita înspre noi şi zâmbea cu superioritate.

— Am putea merge în altă parte, am spus după o vreme, când Wim şi-a terminat cafeaua.

— Unde? m-a întrebat. N-avem unde să mergem. Doar dacă nu vrei să mergem iar la vânătoare de fantome?

— Nu m-ar deranja, dacă nici pe tine nu te-ar deranja.

Chiar atunci, Karen a venit la noi la masă.

— Hai cu mine la toaletă, Comunisto! a zis ea.

Wim a înălţat din sprâncene când a auzit porecla, dar eu eram uşurată că nu-mi spusese „Oloaga” sau „Ţopăilă” în faţa lui.

— Nu acum, am spus.

— Nu, vino acum! a insistat Karen, încruntându-se.

Şi-a lăsat mâna pe braţul meu şi m-a ciupit destul de tare.

— Haide!

Era mai simplu dacă mă duceam cu ea decât dacă făceam o scenă. Karen nu era chiar prietena mea, dar era prietenă cu Sharon şi Deirdre. Am oftat şi-am urmat-o. Toaletele erau vopsite în roşu şi aveau oglinzi cu un şir de becuri fără abajururi montate deasupra. Karen şi-a verificat machiajul în oglindă – deşi machiajul este interzis şi sâmbăta, la fel ca în orice altă zi, ea era fardată strident.

— Craig, iubitul meu, zice că l-a văzut pe iubitul tău cu o altă fată la discotecă, aseară. Cu Shirley, cea care lucrează la spălătoria şcolii.

— Mulţumesc, am spus. Eu nu prea m-aş putea duce cu el la discotecă, nu?

— Nu te interesează? a întrebat de parcă nu-i venea să creadă.

Mă interesa, desigur, dar nu aveam de gând s-o las pe ea să-şi dea seama de asta. Am zâmbit doar şi am împins uşa, deschizând-o, după care m-am întors la masă.

Wim era tot acolo, lucru de care mă îndoisem pentru o secundă. M-am aşezat pe scaun şi l-am luat de mână, ştiind că eram priviţi de Karen.

— Hai să mergem! am zis.

— Ce ţi-a spus?

— Ştii mai bine ca mine că în oraşul ăsta toată lumea

ştie ce fac ceilalţi.

M-am ridicat şi mi-am pus sacoul.

I-a căzut faţa, dar în acelaşi timp, părea că încearcă să-şi aleagă cuvintele.

— Mori, eu…

— Haide! am spus.

Nu voiam să discutăm acolo, în faţa unor spectatori numai ochi şi urechi.

— Cum crezi c-ar putea să meargă lucrurile între noi dacă nu te văd decât la clubul de lectură, în după-amiezile de sâmbătă şi pentru vreo câteva ore, marţea, când ne plimbăm de colo-colo prin Shrewsbury? a întrebat el bătăios, în timp ce urcam dealul, trecând de Smiths şi de BHS. Nici măcar nu poţi merge cu mine la o petrecere.

— Îmi dau seama, am spus. Nu e vina mea că trebuie să rămân închisă în şcoală. Poate că n-o să meargă.

— Aşa că te-ai putea despărţi de mine pentru că am dansat cu Shirley?

Se uita la mine întrebător.

— Mai degrabă pentru că nu vreau să mă simt umilită din cauza asta, iar nu neapărat fiindcă te-ai întâlnit cu ea. Vreau să spun, este clar că n-aş putea veni cu tine la discotecă chiar dacă n-aş sta închisă în şcoală.

— Nu e chiar aşa, a spus el foarte repede. Nu mă interesează neapărat dansul, ci doar ocazia de a ieşi undeva.

— Şi nu te interesează nici Shirley, e şi ea tot o ocazie? l-am întrebat cu răutate.

— Sau aş putea eu să mă despart de tine pentru că de-abia reuşesc să te văd, ceea ce nu prea-mi convine, a spus el pe un ton ciudat de gânditor.

Ajunseserăm la colţul magazinului Thorntons, unde ar fi trebuit să cotim, dacă aveam de gând să mergem spre librărie şi spre Codrul Braconierului. M-am oprit şi s-a oprit şi el.

— Ar trebui să aibă vreun sens ce spui? l-am întrebat exasperată.

Băieţii sunt tare ciudaţi.

— Eşti de acord că am putea să ne despărţim chiar acum, la colţ de stradă, şi să nu ne mai spunem niciodată vreo vorbă bună unul altuia? m-a întrebat.

Vântul îi sufla părul şi i-l dădea pe spate, ceea ce-l făcea să arate mai frumos ca niciodată.

— Da! am spus.

Îmi puteam imagina totul mult prea bine, vorbind despre cărţi la clubul de carte, fără a ne mai uita unul la altul.

— Atunci, e în ordine. Dacă ne-am putea despărţi chiar acum, atunci orice magie ai fi făcut tu, n-a avut ca rezultat faptul că noi doi suntem împreună, a zis el.

— Ce?

Apoi m-am prins.

— Oh!

El a rânjit.

— Aşa că, dacă nu suntem împreună din cauză că magia ne-a forţat să fim împreună, atunci e în ordine.

Era cel mai răstălmăcit mod de a privi lucrurile care mi-ar fi trecut vreodată prin minte.

— Aşa că ce, tu ai făcut un *experiment ştiinţific* când te-ai dus cu Shirley la discotecă?

A avut decenţa de a arăta cât de cât jenat.

— Într-un fel. Urăsc ideea de a fi forţat să fac ceva anume. Urăsc ideea de Iubire Adevărată şi de Găsirea Persoanei Ideale şi, ştii şi tu, de a fi legat prin căsătorie, iar gândul că magia m-a determinat să fac asta…

— Wim, *eu* am recunoscut că îmi cam place de tine. Când m-ai întrebat *tu.* N-am spus şi nici n-aş spune ceva despre destin, despre iubire adevărată, despre căsătorie până la adânci bătrâneţi şi toate rahaturile astea. Nu asta caut, nu asta îmi doresc. Îmi doresc prieteni, nu nenorocita de Iubire Adevărată. Nu am de gând să mă căsătoresc niciodată sau, în orice caz, nu pentru mulţi ani de-acum încolo.

— Tu eşti cea care spune astea, a zis el, începând să meargă din nou, aşa că am început şi eu să merg, de data asta la vale. Nu magia. Îmi place de tine, chiar îmi place. Dar eu m-am gândit dacă ne-am *putea* despărţi, iar tu ai

fost de acord că am putea, nu că ar trebui s-o facem, aşa că va fi în ordine.

— Deci, de fapt nu vrei să ne despărţim?

— Nu, dacă nici tu nu vrei.

Ceea ce ştiu eu despre magie, iar el nu ştie, este că magia te păcăleşte foarte uşor şi că poate foarte simplu să determine oamenii să facă lucruri pe care ei oricum aveau de gând să le facă. Ar fi dovedit într-adevăr ceva doar dacă noi chiar ne-am fi despărţit, nu doar punându-ne de acord, în mod teoretic, că ne-am putea despărţi. Dar… nu-mi doream asta.

— Nici eu nu vreau, am spus.

— Ce i-ai spus?

— Cui?

— Micuţei domnişoare Hitler, acolo, în cafenea.

Am pufnit în râs

— O cheamă Karen. I-am spus că este evident că eu n-aş fi putut merge la discotecă, apoi i-am zâmbit. N-am vrut să-i ofer satisfacţie.

Ajunseserăm în faţa librăriei, aşa că el s-a oprit din nou.

— Atunci, continuă să zâmbeşti. N-o să mă mai întâlnesc cu Shirley.

— Nu-mi pasă dacă te întâlneşti cu Shirley, atâta timp cât ştiu şi eu despre asta, am spus… Aşa cred.

Eram destul de sigură cu privire la teoria asta a lui Heinlein, nu eram la fel de sigură despre cum anume trebuie pusă în practică.

— E o idioată, a spus el, ceea ce m-a făcut să mă simt sigură pe mine.

Este plăcut să ştii că eşti dorită pentru ceea ce eşti.

Am intrat în Codrul Braconierului şi am mers până la zidurile în ruină. Ghioceii se ofiliseră. Dădeau frunzele, dar alte flori nu răsăriseră încă din pământ. Locul fremăta de zâne, cele mai multe noduroase şi asemănătoare cu copacii, care însă nu ne dădeau nicio atenţie. Wim putea oarecum să le vadă, zicea că le vede dacă priveşte pieziş. Am stat pe zid o vreme, uitându-ne la ele. Apoi, pe când ne pregăteam să ne ridicăm, întâmplarea a făcut să-mi atingă

uşor bastonul şi atunci a scos un icnet.

— Acum chiar le pot vedea, a zis.

S-a aşezat din nou lângă mine, ţinând bastonul în poală.

— Omule! a exclamat el, deşi nu era chiar expresia potrivită.

Mult după aceea, când deja se uitase pentru o bună bucată de vreme la zânele ce roiau pe acolo, am spus că e timpul să plecăm şi am întins mâna după baston. Fără el, a reînceput să le zărească doar fugitiv.

— Aş vrea să aflu ce sunt, a spus el în timp ce ne îndreptam spre oraş. Nu vrei să-mi dai mie bastonul? Adică, mai ai unul la fel ca ăsta?

— Am, dar celălalt este din metal şi e hidos, iar ăsta îmi dă putere. Zânele mi l-au dat.

— Poate că ţi l-au dat pentru ca eu să le pot vedea, a sugerat el. Toate acele culori şi forme!

Părea beat. Sunt nişte simple zâne şi nu fac nimic interesant, m-am gândit.

— Poate, am spus. Acum am nevoie de el, orice ar fi.

M-a luat de mână în timp ce mergeam prin pădure.

— Îmi pare rău pentru treaba cu dansul, a spus. Nu mă refer la Shirley, am făcut asta cu un scop, ci mă refer la dansul în sine. Nu m-am gândit la implicaţii şi nu mi-am dorit să te fac să te simţi prost din cauză că tu nu poţi dansa.

— E în regulă, am spus, deşi nu era.

Piciorul începe să-şi recapete puterea pe care o avusese înainte să mi-l lege şi să mi-l distrugă. Am zile bune şi zile proaste. Mi-au spus că aşa va fi de acum încolo. Poate că acupunctura mă va ajuta, ori poate că voi ajunge să o fac eu însămi, iar asta mă va ajuta şi mai mult, dar de dansat nu voi mai fi în stare să dansez mult timp de acum încolo.

Autobuzul trebuia să sosească, aşa că ne-am îndreptat spre staţie.

— Deci, marţi seară, joi după-amiază şi sâmbăta viitoare? Dacă asta este tot ce mi se oferă, atunci accept, a spus el.

— Weekendul viitor e jumătatea semestrului, am spus.

Toată săptămâna viitoare, de fapt. Aşa că ziua de sâmbătă iese din discuţie.

— Pleci acasă?

— Rămân o noapte la Old Hall, cu Daniel, după care plec pentru câteva zile la Aberdare, ca să-i văd pe mătuşica Teg şi pe bunicul.

— Şi să-ţi omori mama? m-a întrebat. Nu, ştiu, dar eu aş putea. N-ar fi împotriva niciunei legi străvechi.

— Legile străvechi pe care le cunosc eu nu mi-ar da voie nici măcar să iau masa cu cel care mi-ar fi omorât mama, indiferent ce cred eu despre ea, am zis, deşi mă inspiram din Mary Renault, nu din vreo lege străveche reală.

Ciudat cum nimeni nu te mai învaţă în zilele noastre despre legile străvechi.

— Oricum, n-ar fi nevoie.

— Aş putea veni şi eu cu tine.

— Nu fi prostuţ, unde ai sta? Oricum, tu trebuie să mergi la lucru. Ne vedem când mă întorc acasă.

— O să-mi fie dor de tine, a spus el, după care m-a sărutat cu blândeţe, îndelung.

Ei, cel puţin nu este plictisitor.

Duminică, 10 februarie 1980

De dimineaţă a căzut o brumă îngheţată. Când m-am trezit, m-am uitat pe fereastră şi totul era acoperit de o pojghiţă albă. Până am plecat la biserică deja se topise.

Slujba a fost despre cum trebuie să ne exprimăm recunoştinţa şi despre cum nu ar trebui să omitem binecuvântările, ci ar trebui să alegem două lucruri speciale pentru noi, pentru care să ne arătăm recunoscători. Aşa că, în gând, atunci când a venit vremea rugăciunilor, mi-am exprimat recunoştinţa pentru Wim şi pentru sistemul ce permite împrumutul interbiblioteci.

I-am scris mătuşicii Teg, spunându-i că voi ajunge la ea duminica viitoare. Nici ieri n-am cumpărat o vedere pentru bunicu', şi nici săptămâna trecută, deoarece Wim mi-a distras atenţia în ambele dăţi. O să iau una şi o să i-o dau

personal.

Ceea ce mă-ngrijorează mai nou este ca nu cumva Wim să-şi dorească doar să facă magie şi să nu mă vrea pe mine, de fapt.

Luni, 11 februarie 1980

The Persian Boy este minunată. Ar putea fi cea mai bună carte a ei. Entuziasmată nu neapărat de ea, ci, mai degrabă, de faptul că m-am tot gândit la cărţile ei, am citit dintr-o suflare *Phaedrus* şi am început *The Laws,* după care m-am cam împotmolit.

Domnişoara Carroll pare mulţumită de mine atunci când citesc cărţi care nu sunt SF. A început o discuţie despre Grecia Antică şi a menţionat c-aş putea face un curs de limba greacă pentru începători, în timp ce aş urma şi studiile de nivel A. Încă nu ştiu sigur dacă voi continua să studiez aici, dar dacă aşa va fi, atunci ar fi o idee excelentă. Nu cred că mi se va permite să fac ceea ce face Wim, adică să amestec artele cu ştiinţele. De altfel, mi-ar plăcea să studiez limba engleză, istoria şi limba latină, ceea ce reprezintă o combinaţie destul de obişnuită şi de convenţională. Mi-ar plăcea să studiez în continuare ori fizica, ori chimia, însă, aşa cum a subliniat şi domnişoara Carroll, nu voi reuşi fără să studiez şi matematica. Aş putea trece testul la matematică, dar ca prin urechile acului şi dacă am noroc, iar ăsta e cel mai bun lucru pe care-l pot spera.

L-am întrebat pe doctor dacă întâlnirea noastră e confidenţială, iar el a răspuns că da, cum să nu. Apoi l-am întrebat dacă îmi dă o reţetă pentru pastile contraceptive. M-a întrebat dacă sunt activă sexual, iar eu i-am spus că încă nu, dar că mă gândesc să devin. S-a uitat la data naşterii şi a ţâţâit cam nemulţumit, însă mi-a dat reţeta. A zis că va trebui s-o iau timp de o lună înainte să-şi facă efectul, că va trebui să încep a doua zi după ce mi-a venit ciclul şi că, dacă voi uita să iau o pastilă va fi în regulă, dar nu mai mult de o singură dată, plus că ar trebui luate la

aceeaşi oră, în fiecare zi. Am luat reţeta şi am intrat la Boots pe drumul de întoarcere. Am cumpărat şi un pachet de prezervative (fii pregătită) şi un baton de ciocolată Cadbury Dairy Milk, mai mult ca pretext pentru celelalte cumpărături, decât pentru că mi-era poftă, deşi l-am mâncat oricum.

Păstrez pastilele şi prezervativele în geantă, pentru că nu există alt loc mai sigur.

Joi, 12 februarie 1980

Deirdre aproape a fost prinsă că a copiat traducerea mea din Virgiliu astăzi. Sunt două verbe, „progredior” şi „proficiscor”, care sunt, în mod ciudat, tot timpul la diateza pasivă, iar amândouă încep cu „pro”, şi unul înseamnă „a înainta”, iar celălalt „a pleca”, aşa că le încurc mereu, ceea ce s-a întâmplat şi în tema pe care a copiat-o Deirdre. Domnişoara Martin, care este foarte atentă, ne-a aruncat amândurora o privire aspră în momentul în care Deirdre a citit partea aceea cu voce tare, după care a spus că greşelile cu verbe la diateza pasivă par contagioase, apoi a chemat-o pe Deirdre în faţa clasei şi a pus-o să traducă paragraful următor, pe care n-ar fi trebuit să-l pregătim pentru azi. Deirdre nu s-a descurcat prea rău, aşa că m-am gândit că am scăpat amândouă. Apoi m-a pus pe mine să traduc în continuare, deci tot un paragraf care nu făcea parte din temă. La sfârşitul orei, în timp ce clopoţelul suna şi toată lumea se repezea să iasă pe coridor pentru a ajunge la ora de fizică, domnişoara Martin m-a oprit şi m-a întrebat:

— Tu şi Deirdre aţi colaborat cumva la acel fragment din Virgiliu, Morwenna?

— Se împotmolise un pic, am răspuns, ceea ce era adevărat şi suna mult mai bine decât dacă aş fi spus că a copiat după mine.

— N-o să înveţe niciodată dacă nu va învăţa să înveţe pe cont propriu, a spus domnişoara Martin, ceea ce a sunat ca un aforism, probabil unul din latină, unde ar fi compus, din

trei cuvinte, hai şase sau şapte.

Scrisoare de la Daniel, care a spus că mă va lua cu maşina vineri şi că este în regulă să plec la Aberdare duminică, adăugând şi că s-ar putea să am o surpriză până atunci. Mă întreb ce-o fi vrut să spună? Poate că mi-a trimis cărţi?

Clubul de carte diseară, unde vom vorbi despre *Pavane.*

Miercuri, 13 februarie 1980

Hussein a coordonat întâlnirea şi n-am vorbit doar despre *Pavane,* ci şi despre geniala *Times Without Number,* a lui Brunner, despre *The Man in the High Castle,* a lui Dick (pe care n-am citit-o), despre *Bring the Jubilee,* a lui Ward Moore, şi despre ideea de existenţă a paraistoriei. Am mai amintit şi despre *Up the Line,* despre *Guardians of Time* şi despre *A Dream of Wessex,* a lui Christopher Priest (trebuie s-o comand!), o carte despre care Wim spune că este genială. S-a pus întrebarea dacă aceste cărţi chiar sunt SF, ceea ce fireşte că sunt, sau dacă există o diferenţă între ideea de „paratimp" din *Lord Kalvan of Otherwhen,* şi o carte precum *Pavane,* a cărei acţiune se petrece în întregime într-un univers în care istoria a urmat un alt curs.

Ne-am tot întors la discuţia despre *Pavane* şi despre cum reuşeşte această carte să acopere o perioadă de timp atât de întinsă, lucru care, spune Greg, o face să fie SF, perspectiva. Apoi Brian a adus în discuţie cărţile cu Lord Darcy (îl ador pe Randall Garrett!) şi a întrebat dacă acestea sunt SF, ceea ce era evident o capcană, din moment ce sunt fantasy, doar că nu seamănă deloc cu cărţile fantasy, ci, seamănă cu cele SF. Harriet a spus că ea are senzaţia că aceste cărţi fac parte din categoria în care se încadrează povestirile onirice sau cele scrise de Dunsany[90] pentru cluburile de lectură, povestiri cu idei bizare. Eu n-am fost de acord (vorbind probabil prea mult

[90] Lord Dunsany, pseudonimul lui Edward John Moreton Drax Plunkett (1878-1957), scriitor britanic de fantasy.

şi prea vehement), deoarece consider că modul în care se aseamănă cu SF-ul se opune ideii de bizar, ele transformă magia şi o tratează ca pe o altă latură a ştiinţei, mai ales în *Too Many Magicians.*

Janine nu vrea să-mi vorbească, şi nici Pete. O să le treacă, spune Wim. Sper să fie aşa.

Hugh părea un pic confuz. Greg crede – mi-a spus asta în maşină – că Hugh a considerat că noi doi vom forma o pereche, din moment ce suntem de aceeaşi vârstă. N-am mai auzit niciodată ceva la fel de prostesc şi i-am spus-o, deoarece, deşi îmi place Hugh, nu m-am gândit niciodată la el în felul ăsta. Greg a râs doar şi a spus că astfel de situaţii se rezolvă de la sine, după care m-a întrebat dacă am citit ceva de McCaffrey. Nu ştiam ce legătură avea asta cu discuţia noastră, dar am vorbit despre stabilirea legăturii mentale cu dragonii şi despre altele asemenea pe tot drumul de întoarcere.

Mâine, mă întâlnesc iarăşi cu Wim în Gobowen. I se pare că ne întâlnim cam rar, însă mie mi se pare suficient. Am nevoie de timp ca să mă gândesc între întâlniri – şi ca să scriu totul în jurnal! Nu cred că el face asta.

Tocmai mi-am adus aminte că mâine este Ziua Îndrăgostiţilor. Nu cred că Wim îi va acorda o prea mare importanţă – sau o va face? N-am nici cea mai vagă idee. Domnişoara Carroll este de părere că pentru el s-ar putea să conteze şi că va trebui să pregătesc şi eu ceva pentru orice eventualitate. Problema este că n-am nimic la îndemână. Ea a sugerat o carte – normal că la asta s-a gândit! – şi ar fi fost o idee excelentă dacă aş fi avut timp să dau o fugă până la librărie. I-aş putea face o felicitare. Numai că nimeni n-ar vrea o felicitare făcută de mine. I-aş putea scrie un poem sau, mai simplu, aş putea să-i dau unul dintre poemele pe care deja le-am scris despre el. Şi dacă n-o să-i placă? N-am mai vorbit niciodată cu el despre poezie, aşa că habar n-am dacă îi place sau nu. Dacă nu l-ar urî pe Heinlein i-aş da lui *The Number of the Beast,* dar îl urăşte, aşa că nu i-o pot da. N-am nimic altceva nou şi probabil că deja are tot ce am eu aici.

Dacă aş pleca de la şcoală ceva mai devreme, cred că aş putea trece pe la librărie în drum spre gară.

Joi, 14 februarie 1980

Ei bine, a fost cam ciudat.

„Surpriza” lui Daniel a fost că şi-a făcut apariţia la şcoală pentru a mă duce cu maşina la Shrewsbury. Nu-mi dau seama de ce a decis să vină tocmai astăzi, când jumătatea semestrului este mâine, dar de la el nu mă aştept la ceva care are sens. Stătea afară, în maşină, arătând foarte mulţumit de propria persoană, precum pisica ce a mâncat toată smântâna. Am încremenit când l-am văzut, absolut îngrozită.

Urma să mă întâlnesc cu Wim în gara din Gobowen. N-aveam cum să iau legătura cu el pentru a-i spune ce s-a întâmplat. Dacă nu ne întâlneam, nu-l mai vedeam până după vacanţă. Va crede că i-am dat papucii chiar de Ziua Îndrăgostiţilor.

Alternativa era să-i spun lui Daniel despre Wim. Mă gândeam la asta în timp ce urcam în maşină. Problema era că încă nu-i spusesem nimic despre el, deoarece, ca de obicei, scrisorile mele către Daniel fuseseră exclusiv despre cărţi. Eram într-o situaţie deosebit de dificilă. Nu-i puteam cere lui Daniel să se întoarcă pur şi simplu şi să plece, ca să mă lase singură, ceea ce aş fi preferat de fapt.

— Am reuşit să scap, a spus Daniel. Am putea merge din nou la restaurantul chinezesc.

— Foarte drăguţ, doar că… am început, după care m-am oprit.

— Doar că ce? a întrebat el, pornind motorul şi conducând pe alee, printre cei doi ulmi uscaţi, care arată groaznic alături de ceilalţi copaci care au început deja să înfrunzească. Am crezut că vei fi încântată.

Suna chiar patetic.

— Trebuia să mă întâlnesc cu cineva în gara din Gobowen, am spus. Crezi că am putea merge până acolo ca să-l luăm şi pe el cu noi?

Daniel s-a albit la faţă, după care a zâmbit.

— Desigur, a spus, apoi a făcut o întoarcere în U pe drumul care era, din fericire, pustiu.

După aceea n-am mai putut să-i spun că mai întâi voiam să trec pe la librărie.

— Este iubitul tău sau doar un amic? m-a întrebat.

— Un fel de iubit. Ei, de fapt, da, este iubitul meu.

Mi se împleticea limba de stânjenită ce eram.

— Deci, vorbeşte-mi despre el!

Glasul lui Daniel suna încurajator, dar în acelaşi timp, cumva tulburat.

Nu prea ştiam ce să-i spun.

— Îl cheamă Wim. L-am cunoscut la clubul de carte. Are şaptesprezece ani. Îi plac Delany şi Zelazny. Studiază engleză, istorie şi chimie la nivel A la colegiu şi, în acelaşi timp, lucrează part-time. Mă gândesc să fac şi eu la fel la anul, dacă voi fi nevoită.

— De ce să fii nevoită? a întrebat Daniel.

— O să împlinesc şaisprezece ani în iunie. Nu mai trebuie să mă întreţii tu. Aş putea continua pe cont propriu.

— O să te întreţin atâta timp cât vei vrea să-ţi continui studiile la zi, a spus Daniel, fără să fi citit *Doorways in the Sand* sau *The Number of the Beast.*

— Ştii că a apărut un volum nou de Heinlein? l-am întrebat când mi-am adus aminte.

— Mi-ai spus duminică. Vreau să mi-o cumpăr, chiar dacă nu e cea mai bună carte a lui.

În acel moment am ajuns în gara din Gobowen. Era pustie. Ajunsesem şi eu o dată înaintea lui Wim, fiindcă el se aştepta să vin cu autobuzul, din două posibile direcţii, în timp ce eu îmi făceam apariţia cu maşina dintr-o a treia direcţie.

— O să ajungă şi el în curând, întotdeauna vine mai devreme, am spus.

Daniel a parcat perfect drept, în curtea din faţa gării.

— De când timp vă întâlniţi? m-a întrebat.

Am pus ceva şi de la mine.

— De aproape două săptămâni, am răspuns.

Spre lauda lui, Daniel n-a zis nimic despre faptul că ar fi trebuit să-i spun şi lui, sau că eram prea mică, sau ceva de genul ăsta.

— Încă un rol de îndeplinit, a spus el, deşi zâmbea. Mă simt surprinzător de agitat.

— Ei, cum crezi că mă simt eu? am întrebat.

A râs şi chiar atunci a apărut Wim, fără să mai pedaleze, cu părul în vânt.

— El este? a întrebat Daniel.

— Da, am spus, simţindu-mă mult mai mândră decât era cazul.

Am ieşit din maşina căreia Wim nu-i acordase nicio atenţie până în acel moment. Nu prea are spirit de observaţie.

A ieşit şi Daniel din maşină.

— Am putea pune bicicleta în portbagaj, a spus el.

— Aşteaptă aici să-i explic ce şi cum.

M-am îndreptat spre Wim. Daniel s-a sprijinit de maşină, fumând o ţigară şi uitându-se la noi. Wim m-a văzut, a văzut Bentley-ul, apoi l-a zărit pe Daniel şi mi-am dat seama că înţelesese situaţia.

— Wim, tatăl meu a apărut pe neaşteptate ca să mă ducă cu maşina la şedinţa de acupunctură. Nu m-a anunţat înainte. Vrei să vii cu noi în Shrewsbury?

Părea foarte surprins.

— Cu maşina? Cu tatăl tău?

— Pe el nu-l deranjează. Dacă vrei. Dar n-o să fim singuri şi nici n-o să putem vorbi despre magie sau despre altceva, fiindcă el nu ştie nimic despre astea.

— Totul pentru o existenţă bizară, a spus Wim, citându-l pe Zaphod[91].

Apoi m-a sărutat, un pic reţinut, totuşi curajos, având în vedere că Daniel stătea chiar în faţa noastră. A scos un pachet din buzunarul de la haină şi mi l-a înmânat, aproape sfidător.

— La mulţi de ani de Ziua Îndrăgostiţilor.

---

[91] Personaj din *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy.*

L-am desfăcut imediat. Erau trei cărţi! *A Touch of Strange,* de Theodore Sturgeon, cu o copertă minunată înfăţişând chipul unei femei şi luna, *Inverted World,* de Christopher Priest şi ceva de care nu mai auzisem până atunci, de o autoare necunoscută mie, *Gate of Ivrel,* de C. J. Cherryh. Am fost copleşită.

— Oh, Wim, ce drăguţ din partea ta. Nu am niciun titlu dintre cele pe care mi le-ai luat. N-am avut timp să-ţi cumpăr nimic, dar am compus ăsta pentru tine.

Am scos poemul din buzunar. Îl scrisesem frumos pe o coală de hârtie albastră, pe care mi-o dăduse domnişoara Carroll, cu cel mai frumos scris de mână al meu. (Era cel care începea cu: „Să te târăşti singur pe stâncile aride ale deşertului minţii”.)

L-a citit, iar eu am aşteptat privindu-l, conştientă în acelaşi timp că Daniel se afla în spatele meu. Wim a roşit şi l-a băgat în buzunar. Nu ştiu dacă i-a plăcut sau nu.

Apoi i l-am prezentat lui Daniel, iar ei şi-au dat mâinile ca nişte judecători. Lucrurile au devenit ceva mai simple atunci când au pus împreună bicicleta în portbagaj. Apoi ne-am urcat în maşină şi am pornit spre Shrewsbury. Pe drum, mi-am dat seama că vor petrece o oră doar ei doi, cât timp eu voi fi la şedinţa de acupunctură. Oare o fi existat vreodată vreo situaţie mai stânjenitoare? Daniel o merita, din cauză că nu anunţase că vine, totuşi săracul Wim chiar n-avea nicio vină.

În maşină am discutat despre Zelazny, un subiect profund şi foarte interesant, după care am vorbit despre *Empire Star* şi despre cum ar putea fi aceasta o simplă carte de aventuri, doar că nu este doar atât. Am simţit că Daniel şi Wim începeau să se placă datorită acestor discuţii, deşi fireşte că Wim stătea în spate, aşa că nu se puteau vedea. Am ajuns în Shrewsbury mai devreme decât eram programată pentru acupunctură. Ne-am uitat puţin la cărţile din librărie, iar Wim şi Daniel s-au contrazis din pricina lui Heinlein, cam aceleaşi contraziceri pe care le avusesem şi eu cu Wim, numai că acum a durat ceva mai mult. Eu eram de partea lui Daniel şi amândoi ştiau asta,

însă mi-am muşcat limba şi n-am spus nimic, uitându-mă în schimb la cărţi. Când Wim nu era atent, i-am cumpărat *Sign of the Unicorn* şi *Cat's Craddle* şi i le-am dat când am ieşit afară.

Apoi a trebuit să-i las singuri. Au căzut de acord să vină la clinică şi să mă ia de acolo după ce termin. Nu mi-a fost atât de teamă la acupunctură nici măcar la prima şedinţă, când îmi era frică de ace. Am încercat să mă liniştesc când m-am întins pe masă şi nu m-am mai concentrat asupra diagramei, asupra magiei sau asupra oricărui alt lucru. Nu părea să-mi facă la fel de bine ca de obicei, ori poate că deja mă simţeam mai bine când am intrat în cabinet şi n-am mai reuşit să-mi dau seama de diferenţă.

Mă aşteptau când am terminat şedinţa, amândoi rezemaţi de zid. Alături de Wim, Daniel arăta bătrân şi avea pielea lăsată. Ajunsă aproape de ei i-am auzit vorbind despre experienţa lui Wim la Seacon-ul din Brighton şi despre speranţele lui pentru Albacon-ul din Glasgow.

— Mi-aş dori să pot veni şi eu, a spus Daniel.

— Şi de ce nu vii? a întrebat Wim.

Daniel a ridicat din umeri cumva deznădăjduit.

Am mers la restaurantul chinezesc, unde am comandat tot cam ce mâncasem data trecută, eu şi Wim descurcându-ne mai greu cu beţişoarele. Am discutat mai mult despre Silverberg, deviind din când în când şi amintind de subiectele dezbătute marţi seara, la întâlnirea despre *Pavane.* Daniel a citit tot, mai puţin *A Dream of Wessex.* Efectiv vedeam cât de impresionaţi sunt unul de celălalt, ceea ce era adorabil şi ciudat în acelaşi timp. Când Daniel s-a dus la baie, Wim m-a luat de mână.

— Îmi place de tatăl tău, mi-a spus.

— Asta-i bine.

— Eşti atât de norocoasă.

— Presupun c-aş putea fi mult mai puţin norocoasă, am spus.

Cei mai mulţi poate că nu l-ar considera pe Daniel cel mai bun tată din lume, dar există alţii mult mai răi.

Apoi mi-am adus aminte de ultima ocazie când Wim

spusese acest lucru şi despre ce discutaserăm atunci.

— Oh, este minunat, mi-a spus că mă va susţine financiar până când îmi voi termina toate studiile. Dar el n-a citit…

Wim a izbucnit în râs, chiar când Daniel se întorcea, aşa că a trebuit să-i explicăm şi lui. Din fericire, i s-a părut amuzant.

Răvaşul lui Wim spunea „Ai primit un cadou”, al lui Daniel spunea „Norocul îi preferă pe cei îndrăzneţi”, iar al meu „A venit vremea să fii fericită”.

Apoi Daniel ne-a adus înapoi cu maşina. L-a întrebat pe Wim unde vrea să-l lase, iar el i-a răspuns că-l poate lăsa oriunde, numai să nu fie prea mult de pedalat, aşa că l-a lăsat aproape de intersecţia cu sens giratoriu. Am ieşit şi eu din maşină, în timp ce ei scoteau bicicleta din portbagaj, şi, curajoasă, i-am cerut lui Wim numărul de telefon.

— Te-aş putea suna săptămâna viitoare, când voi fi plecată. Şi mi-ar fi fost de ajutor şi în după-amiaza asta.

— Nu ţi-ar fi fost de ajutor, eu am venit de la serviciu.

Totuşi mi-a spus numărul, iar Daniel l-a notat şi el. Apoi Daniel i-a dat cartea lui de vizită – are cărţi de vizită! Eu şi Wim ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat cuminţi, apoi Daniel m-a dus înapoi la şcoală, exact la timp pentru teme.

Vineri, 15 februarie 1980

Pe Sharon au luat-o prima, ca de obicei. Părerea mea e că ai o mulţime de avantaje dacă eşti evreu. Totodată, ai şi o mulţime de responsabilităţi. Trebuie să-mi aduc aminte să-l întreb pe Sam ce se întâmplă dacă încalci regulile.

Totuşi, Daniel a fost unul dintre primii veniţi.

— Îmi place tânărul tău prieten, mi-a spus el în timp ce mă urcam în maşină.

— Şi el te place pe tine, am zis punându-mi centura de siguranţă.

— M-am gândit să-l invităm mâine la ceai, la Old Hall. Dacă ar veni cu trenul până în Shrewsbury, ne-am putea

întâlni cu el acolo. Voi doi aţi putea ieşi la o plimbare sau ceva, apoi am putea bea ceaiul împreună.

Daniel părea atât de nesigur şi de plin de speranţă, încât n-am putut să-l refuz. Şi, de asemenea, ştiam că şi lui Wim i-ar plăcea. I-ar plăcea să vadă Old Hall şi i-ar plăcea să le vadă pe mătuşi, pentru că i-am spus că pot face magie. Nu se teme de ele, căci el nu se teme de nimic. În plus, şi eu aş vrea să-l văd pe Wim, normal c-aş vrea chiar şi în împrejurări mai puţin favorabile.

— Grozav! Dar le-ai întrebat şi pe surorile tale?

— Anthea a venit cu ideea, a zis el.

— Credeam că n-ar fi de acord să mă întâlnesc cu un băiat din oraş.

— Păi... a ezitat Daniel. Au zis că pe vremea lor nu se proceda aşa, dar sunt sigur că-şi vor schimba părerea după ce-l vor întâlni şi vor vedea cât de inteligent şi de curtenitor este.

Apropo, *curtenitor* este un termen pentru *clasa de mijloc.* Mi-am dat seama singură de asta, odată ce am intrat la Arlinghurst. Cineva, nu mai ştiu exact cine, a spus cândva că sistemul social britanic este împărţit în funcţie de modul de-a vorbi. Wim are un accent de Shropshire, totuşi vorbeşte corect gramatical. E o persoană educată. Nu e o persoană înţepată şi pretenţioasă, ca fetele de la şcoală, dar cred că mă bucur că trece drept o persoană suficient de *curtenitoare* în ochii lui Daniel. Ce aiurea că astfel de lucruri chiar au importanţă!

Am luat cina cu toţii şi a trebuit să răspund la o mulţime de întrebări despre şcoală, despre Wim şi, din nou, despre şcoală. M-am străduit din răsputeri să fiu o Nepoată Bine-Crescută. Totul a mers ca uns. Nimeni n-a mai zis nimic de găurile din urechi.

După cină, l-am sunat pe Wim. A răspuns altcineva, presupun că mama lui, însă mi l-a dat foarte repede la telefon. Am fost uşurată că era acolo. Ar fi putut fi, la fel de uşor, cu Shirley, la discotecă.

— Ce planuri ai pentru mâine? l-am întrebat.

— De ce?

— Daniel se-ntreba dacă ţi-ar plăcea să treci mâine pe aici, la ceai. Ai putea veni cu trenul până în Shrewsbury, iar de acolo te luăm noi.

— Credeam c-o să pleci în sudul Ţării Galilor.

Părea că vorbeşte de la o mare depărtare.

— De-abia duminică, am zis. Dar e în regulă dacă nu vrei să vii. Nu lucrezi sâmbăta, nu?

— Ba lucrez, dar numai de dimineaţă.

— Păi, cum vrei tu.

Nu voiam să-l forţez.

— O să reuşesc să te văd? m-a întrebat. Adică, între patru ochi?

Bravo lui.

— Daniel a zis că am putea ieşi doar noi doi la o plimbare sau ceva de genul ăsta. Am destul de mult timp liber.

— Deci, cu ce ar trebui să mă îmbrac pentru ceaiul de la ora cinci într-un conac?

Ce drăguţ din partea lui că se gândea la aşa ceva!

— Ce porţi tu de obicei e în regulă, am spus. Nu e vorba de o cină simandicoasă, să trebuiască să porţi cravată neagră.

— Vor fi şi surorile?

— Categoric.

— Ce răsfăţ! a zis el ironic.

— Atunci, ne vedem mâine. La trenul de la ora unu?

— Pe mâine!

După ce a închis, m-am simţit înfrigurată şi însingurată, aşa că m-am tot plimbat din cameră în cameră pentru o vreme. Daniel bea ceva în biroul lui, iar surorile se uitau la televizor, în salon. Aproape că pare mai dificil să trebuiască să-l văd mâine, în loc să-l văd peste o săptămână. Prin urmare, încerc să mă îmbărbătez singură.

Sâmbătă, 16 februarie 1980

Soarele strălucea pe cer când Wim şi-a făcut apariţia în gară, îmbrăcat cu o cămaşă cu guler alb şi cu cravată, ceea

ce-l făcea să arate mai mic, aproape ca un elev de şcoală. Bineînţeles că nu i-am spus aşa ceva. Daniel s-a gândit foarte bine când ne-a condus cu maşina la castelul Acton Burnell. Castelul e o ruină, acoperit cu iarbă proaspăt crescută şi cu iederă.

— Nu mai este nimeni aici, a zis Wim când am ieşit din maşină.

— Ei, doar e februarie. Nu e tocmai sezonul turistic, a spus Daniel.

Wim a ridicat din sprâncene.

— Turişti, a continuat Daniel. Avem parte de o mulţime de turişti pe perioada verii. Acestea fiind zise, vă puteţi întoarce pe jos de aici. Aveţi de mers ceva mai mult de un kilometru şi jumătate. Sau, dacă nu vă place mersul pe jos, sună de la telefonul fix de peste drum, Morwenna, bine?

Chiar lângă poarta castelului se afla o cabină roşie de telefon.

— În regulă, am murmurat eu.

Se referea la faptul că piciorul s-ar putea să-mi facă figuri. Chiar n-ar trebui să fiu necioplită cu oamenii care-mi vor binele. Este o mojicie.

Zidul exterior era surpat, şanţul împrejmuitor era plin de urzici şi de-abia dacă îţi puteai da seama de rolul lucrurilor de acolo, asta doar în cazul în care ai mai fi văzut înainte un castel adevărat, cum ar fi Pembroke sau Caerphilly, unde totul este marcat. Erau zâne peste tot, desigur, de aceea şi sugerasem acest castel.

Mi-am dat seama mai demult că există două tipuri de oameni care se duc să viziteze castele. Există cei care spun „Şi aici se punea uleiul clocotit, iar aici stăteau arcaşii” şi cei care spun „Şi aici se punea canapeaua, iar aici se atârnau tablourile”. Într-un mod care mă mulţumea s-a dovedit că Wim făcea parte din prima categorie. El mai fusese la Conwy şi la Beaumaris cu şcoala, aşa că ştia câte ceva despre castele. Am rezistat amândoi unui asediu acerb (şi ne-am pipăit de vreo câteva ori prin unghere ferite de vânt) înainte ca el să întrebe măcar de zâne.

— O mulţime de zâne pe aici, am spus, aşezându-mă pe

un pervaz mai larg, astfel încât el să-mi ţină bastonul ca să poată vedea zânele.

Am privit afară prin deschizătura îngustă în formă de cruce pe unde trăgeau arcaşii, însă priveliştea atât de frumos încadrată nu dezvăluia decât stâlpi enormi de care atârnau fire pe deasupra câmpurilor ordonate ale comitatului Shropshire şi a cabinei telefonice roşii de jos.

Wim s-a aşezat lângă mine, ţinând bastonul în poală, şi s-a uitat la ele o vreme. Nu prea ne-au băgat în seamă cât am stat acolo. Când eram copii, zânele se jucau cu noi, de-a v-aţi ascunselea de cele mai multe ori, dar şi alte jocuri în care ne urmăream unii pe alţii. Cele din castel păreau că se joacă în acelaşi fel, intrând şi ieşind din camere, ascunzându-se unele de altele, ţâşnind pe lângă uşile deschise şi prin intrări ascunse în zidurile prăbuşite. Faptul că nu aveam bastonul nu mă împiedica să le văd, normal, aşa că am stat acolo, lângă Wim, minunându-ne cu glas tare de ce pot să facă. Apoi, una dintre ele, o zână-femeie înaltă, incredibil de înaltă, cu părul lung în care erau prinse pene de lebădă, s-a năpustit prin zidul prăbuşit, ne-a văzut şi s-a oprit. Am dat din cap către ea. S-a încruntat şi s-a apropiat de noi, după care s-a oprit în faţa noastră.

— Bună! am zis eu în engleză, apoi am adăugat în galeză: Bună dimineaţa!

— Pleacă! mi-a spus ea în engleză. Nevoie. În… a făcut un gest cu mâna.

— În Văi? am întrebat.

Eram obişnuită să merg pe ghicite atunci când stăteam de vorbă cu zânele.

— În Aberdare? În văile cu cărbune şi cu fier?

Îl simţeam pe Wim cum se uită la mine.

— Aparţii, a spus ea îndreptând un deget către mine.

— Aparţin locurilor din care vin? am întrebat. Plec mâine acolo.

— Pleacă! a zis ea. Alătură-te!

Apoi s-a uitat la Wim, a surâs şi şi-a trecut mâna pe obrazul lui.

— Frumos.

Ei bine, chiar era. Zâna s-a întors şi a trecut prin cadrul uşii, după care un alai de spiriduşi cenuşii au intrat printr-o gaură în perete şi au urmat-o afară fără ca măcar să arunce o privire în direcţia noastră.

Wim s-a uitat după ea, încă teribil de uimit.

— Uau! a exclamat după o vreme.

— Acum înţelegi de ce spun mereu că e foarte dificil să porţi o discuţie? am întrebat.

— E imposibil, da, a spus el. Fragmente disparate, aşa că nu-ţi poţi da seama dacă ai înţeles sau nu ce trebuie şi trebuie să completezi tu cealaltă jumătate a enunţului.

Vorbea fără să fie în întregime atent la ce spunea, privind încă în urma zânei.

— Chiar că era foarte frumoasă! a adăugat el.

— Ea spunea despre tine că eşti frumos.

A râs.

— Doar nu vorbeşti serios? Chiar vorbeşti serios? Isuse!

S-a mai uitat o dată după ea, însă dispăruse.

— Chiar eşti foarte frumos.

— Am coşuri pe faţă, a zis el. M-am tăiat când m-am bărbierit. Port o cravată idioată. Ea…

— Ai citit „Firiel"? În *Aventurile lui Tom Bombadil*[92]? Îţi aminteşti sfârşitul? Aşa te simţi tu acum.

— Tolkien chiar ştia despre ce vorbea, a spus Wim.

— Eu cred că el le-a văzut. Cred că le-a văzut şi le-a transpus în elfii pe care şi i-a dorit. Cred că ele sunt ecourile din ce în ce mai slabe ale acestora.

— Poate că le-a văzut pe când era copil şi apoi şi-a adus aminte de ele. Mi-aş dori să pot afla ce sunt de fapt. Ai dreptate, nu sunt fantome sau nu doar fantome. Nu sunt nici extratereştri. Sunt lipsite de substanţă. Când m-a atins…

— Pot căpăta ceva mai multă substanţă uneori, am spus eu, aducându-mi aminte de căldura dată de trupul lui Glorfindel aflat lângă mine în noaptea de Halloween.

---

[92] Cântec din *The Fellowship of the Ring,* primul volum al trilogiei *The Lord of the Rings.*

— Ce-a vrut să spună? Pleacă, nevoie, în, aparţii, pleacă, alătură-te.

Eram impresionată de faptul că îşi amintea cuvintele atât de exact.

— Cred că a vrut să spună că ar trebui să merg în Văi, deoarece este nevoie de mine acolo. Poate că ai dreptate în privinţa mamei mele, ori poate că este vorba despre cu totul altceva. Oricum, mâine plec.

— Jumătate din timp nici nu-mi vine a crede. Mă refer la ce mi-ai spus despre mama ta, la magie, la toate astea. Apoi apare ceva ca ea.

S-a întors către mine şi m-a cuprins în braţe, ţinându-mă strâns.

— Dacă ai de gând să te duci acolo ca să salvezi lumea, vreau să merg şi eu cu tine.

— O să te sun în fiecare zi, am spus.

— Ai nevoie de mine.

N-am întrebat la ce anume mi-ar fi el de ajutor, căci asta ar fi fost o cruzime din partea mea.

— Am mai făcut-o singură şi înainte.

— Ai sfârşit grav rănită şi aproape te-a ucis. Sora ta a murit.

— Acum ea nu mai poate face nimic de genul ăsta, am spus. Cred că nici măcar n-a intenţionat să ne omoare atunci. Iar asta nu e ceva neobişnuit. Sau este neobişnuit doar din cauză că s-a exprimat în engleză, aici, în aceste locuri, unde de obicei nici nu-şi bat capul cu mine. Poate o fi din cauză că suntem mai aproape.

— Auzi, nu e ceva neobişnuit!

Wim se uita la mine de parcă era cel mai ciudat lucru pe care îl auzise vreodată.

— Şi mai aproape de ce?

— De Ţara Galilor?

— Suntem mai aproape, în contextul în care suntem ceva mai departe de Oswestry. Graniţa cu Ţara Galilor este la doar câţiva kilometri distanţă de Oswestry.

— Bine. Dar ele vor ca eu să fac ceva, iar eu o voi face sau n-o voi face şi va funcţiona sau nu va funcţiona, iar eu

voi supravieţui sau nu voi supravieţui, am spus.

— Vin cu tine.

— Nu plec în Ţara Elfilor într-o aventură, am spus. Plec în sudul Ţării Galilor, unde, în afară de mersul în vizită la rudele mele un pic cam ciudate, probabil că va trebui să fac ceva pentru ele, ceva ce pentru noi pare lipsit de logică, cum ar fi să arunci o floare într-un lac sau un pieptene într-o mlaştină, ceva ce apoi va avea repercusiuni.

— Un pieptene într-o mlaştină? a venit vocea lui ca un ecou. Şi ce-a urmat?

— A făcut ca cineva să plece de acolo şi să moară, am spus eu, evitându-i privirea, vinovată, regretând că adusesem asta în discuţie.

— Mereu va trebui să faci astfel de lucruri? a întrebat.

— Nu ştiu. Întotdeauna am făcut astfel de lucruri. Doar că acum mi-am cam ieşit din mână. Şi mai cred – cred că cei mici ar putea fi mai pricepuţi la astfel de lucruri, din cauză că pentru ei există mai puţine nuanţe de gri.

— Aş putea să te ajut, a zis el.

— Am să văd. Dacă o să cred asta, o să te anunţ şi atunci o să poţi veni repede să-mi dai o mână de ajutor.

A părut mulţumit de propunerea mea, slavă cerului.

Am mers pe jos peste câmpuri, până la Old Hall. Există o cărare, pe care Daniel mi-a arătat-o pe hartă, aşa că mi-a fost uşor s-o găsesc, numai că ne-am încurcat un pic acolo unde lipseau indicatoarele.

În jur sunt doar câmpuri plictisitoare şi baloţi de paie.

Mătuşile au fost foarte amabile cu Wim, dar l-au privit de sus într-un mod revoltător. L-au întrebat cu ce se ocupă tatăl lui. Chiar şi eu am fost un pic surprinsă să aflu că este fermier. Wim nu se apropie deloc de imaginea de fiu de fermier pe care o aveam eu în minte. Are două surori mai mici, de opt şi de şase ani, Katrina şi Daisy. Nu mai auzisem aşa ceva înainte, în timp ce eu îi povestisem totul despre familia mea cea ciudată. Ştiam eu c-am vorbit prea mult!

Mâncarea a fost oribilă, prăjitură cu fructe greţoasă,

biscuiţi prea uscaţi, ceai apos şi, din cauză că era vremea ceaiului cu sandvişuri, felii de şuncă uscate. Pâinea a fost bună, Daniel o cumpărase din Shrewsbury.

Nu şi-au încercat magia pe Wim, sunt sigură că mi-aş fi dat seama. Au părut mulţumite de el şi de relaţia noastră. Era ceva normal, era ceea ce-şi doreau pentru mine. Nepoata Bine-Crescută trebuia să aibă un prieten şi, deşi ar fi putut fi altfel, mergea şi Wim destul de bine. Atâta timp cât urma să cresc, să plec de acolo şi să le las pe ele în pace, ar fi fost de acord cu tot ce-aş fi făcut. Nu erau malefice, la urma urmei, erau doar ceva mai ciudate, într-un mod specific englezilor.

Am mers la gară cu Daniel ca să-l conducem pe Wim.

— Ţine minte, sună-mă în fiecare zi şi, dacă ai nevoie de mine, vin imediat. Aş putea ajunge acolo în trei ore şi jumătate, a spus Wim.

Ce drăguţ din partea lui, sincer. O să-l văd din nou peste ceva mai mult de-o săptămână.

Duminică, 17 februarie 1980

În tren.

Inverted World este bizară. Nici măcar nu sunt sigură că este science-fiction. Finalul n-are niciun sens. Imediat ce-am terminat-o aş fi spus că mi-a plăcut destul de mult, însă acum nu mai sunt chiar sigură.

Mătuşica Teg vine să mă ia de la gara din Cardiff. Dar, dacă nu va veni, o să mă descurc. Am şase lire şi şaptezeci şi două de pence. Într-un fel, banii oferă o anumită libertate, însă nu e vorba de bani, ci de libertatea de a alege între mai multe variante. Cred că asta a vrut să spună şi Heinlein.

Calea ferată merge paralel cu graniţa galeză tot drumul. Cândva, am să merg şi eu în nordul Ţării Galilor sau chiar peste graniţa galeză despre care Wim a spus că se află la doar câţiva kilometri de Oswestry. Este trecută pe hartă, acum ştiu sigur. Aş vrea ca la geografie să ne înveţe despre hărţi, nu doar despre prostia de glaciaţiune. Deşi

presupun că mă ajută să înţeleg mediul înconjurător, ori, cel puţin, locurile în care au apărut gheţarii. În unele părţi ale lumii, glaciaţiunile au fost atât de dese, încât munţii au fost reduşi la nişte simple movile şi totul arată ca fundul plat al unui lac, cu excepţia locurilor în care au rămas nişte vârfuri ascuţite, acolo unde înainte fuseseră miezurile vulcanice ale munţilor. Ar fi grozav să văd aşa ceva, dar mă bucur că aici nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta. Îmi plac munţii aşa cum sunt.

După ce treci de Abergavenny (şi graniţa, în Ţara Galilor) îţi apare brusc în faţa ochilor o explozie de primule de-a lungul rambleului. Trebuie să-mi aduc aminte să-i spun şi lui bunicu'. Narcisele probabil au răsărit deja în Cardiff, numai bine pentru Sfântul David[93].

Notez toate astea în timp ce mă aflu în apartamentul mătuşicii Teg, chiar înainte de culcare.

Am fost să-l vedem pe bunicu', în timpul programului de vizită. Spre groaza mea, când am ajuns la el am găsit-o şi pe mătuşica Flossie, ceea ce-ar fi fost în regulă, numai că era împreună cu mătuşica Gwennie, pentru mine una dintre cele mai puţin agreabile persoane din lume. Nimic nu poate fi mai rău decât un salon plin cu bătrâni pe moarte şi senili, dar iat-o şi pe ea acolo. Mătuşica Gwennie n-are nicio noţiune de tact şi nu ştie ce înseamnă bunătatea. Este nepoliticoasă, enervantă şi foarte mândră de ea însăşi pentru că spune ceea ce gândeşte. Are optzeci şi doi de ani, însă toate astea nu se întâmplă din cauză că este bătrână şi lipsită de răbdare. Bunica obişnuia să spună că aşa era şi pe când avea şase ani.

— Deci, de ce a trebuit să fugi de Liz? a fost salutul mătuşicii Gwennie pentru mine.

— Pentru că e nebună şi pentru că nimeni nu poate trăi alături de ea, am spus.

Trebuie să-i ţii piept, altfel te calcă în picioare.

— Oare ce-o fi fost în mintea celor din familia mea de s-au gândit că acolo ar fi un cămin potrivit pentru mine?

---

[93] Sfântul David este ocrotitorul Ţării Galilor, celebrat pe data de 1 martie.

— Aha. Şi te simţi bine locuind cu tatăl tău bun de nimic?

— Nu-l văd prea des, sunt plecată la şcoală, am spus, ceea ce recunosc că a cam fost o eschivare.

Încercasem să ţinem ascuns faţă de bunicu' faptul că Daniel e implicat în toate astea, dar acum normal că totul ieşise la iveală. Încercând să mai calmeze un pic spiritele, mătuşica Teg a adus în discuţie planurile de a-l lua pe bunicu' de la Fedw Hir în vacanţa de vară, atunci când va fi în concediu şi se va putea ocupa de el. Mătuşica Gwennie a venit imediat cu ideea că mătuşica Teg ar trebui să renunţe la predatul la şcoală, să-şi vândă apartamentul şi să se mute înapoi în Aberdare, pentru a se putea ocupa tot timpul de bunicu'. Nu prea cred! În primul rând, imaginaţi-vă ce-o să se întâmple când el va muri! Nu-mi vine să cred că unii oameni, cei egoişti mai ales, precum mătuşica Gwennie, consideră că alţi oameni trebuie să se sacrifice pur şi simplu. Ea spune chestii, iar tu rămâi blocat, de-abia venindu-ţi a crede ce-i iese din gură. Bunicu' i-a spus să nu mai fie atât de tâmpită, singura noastră satisfacţie, de altfel.

În fine, mătuşica Gwennie ne-a spus o poveste haioasă despre cum a rămas fără permisul de conducere, o poveste pe care trebuie s-o notez. Are optzeci şi doi de ani, ţineţi minte. Venea cu maşina de la Manchester, unde locuieşte fiica ei cea îngrozitoare, şi se ducea spre Swansea, unde locuieşte ea. Se afla pe Drumul Principal al Văilor, care este o şosea naţională, cu două benzi pe fiecare sens de mers, totuşi nu este autostradă, aşa că poţi merge cu viteza maximă de 100 la kilometri pe oră. Ea mergea cu 140 la oră. Un poliţist a oprit-o – mai exact un mucos cu caş la gură, după spusele ei.

— Ştiţi cu ce viteză mergeaţi, doamnă? a întrebat-o.

— Cu 140, a răspuns.

Un răspuns corect, dar pe un ton lipsit de orice remuşcare.

— Sunteţi conştientă că pe drumul acesta limita de viteză este de 100?

— Tinere, a spus mătuşica Gwennie, eu am mers pe acest drum cu 140 la oră dinainte ca tu să te fi născut.

— Atunci a sosit momentul să rămâneţi fără permis, a spus el rapid ca fulgerul şi i l-a şi luat, aşa că a trebuit să-şi continue drumul cu trenul!

Spre deosebire de mine, ea urăşte trenurile.

— Nu suport trenurile. Urăsc gara din Crewe. Nu suport că trebuie să schimb peroanele. Trebuie să străbaţi tot peronul 12 pentru a lua trenul spre Cardiff, trebuie să urci pe scări, după care trebuie să le cobori! Nu, Luke, este pentru ultima oară când mă vezi! N-o să mai vin niciodată în sudul Ţării Galilor, decât după ce mor, aşa că sicriul meu va schimba peroanele în Crewe!

Am izbucnit în râs când am auzit-o, ceea ce, spre lauda ei, n-a deranjat-o absolut deloc.

L-am sunat pe Wim şi i-am spus că deocamdată n-am făcut niciun progres. Ar fi bine să-ncerc să-l găsesc pe Glorfindel mâine. I-am povestit mătuşicii Teg despre Wim şi ea a vrut să afle totul – nu cu ce se ocupă tatăl lui şi ce studiază, ci cum este el ca persoană. I-am spus că este extraordinar de frumos şi că îi cam place de mine. A zis că vrea să-l întâlnească. I-am spus că ar fi vrut şi el să vină aici şi a început imediat să se preocupe unde ar fi putut să doarmă. Canapelele ei maro fistichii sunt mult prea scurte pentru musafiri.

Luni, 18 februarie 1980

Am mers până în cwm. N-am minţit-o pe mătuşica Teg, deşi nici nu i-am spus adevărul în întregime. I-am spus că vreau să merg în cwm şi să fac o plimbare de una singură. Am trecut pe lângă bibliotecă. Pe acolo parcă nu dă nimeni niciodată. Nu ştiu de ce. Râul curge pe lângă drumul cu şine şi este la fel de plăcut ca întotdeauna, mai ales acum, când înfrunzesc fagii. Nu există culoare mai frumoasă decât verdele acela crud. Pe cer erau nori enormi, care pluteau deasupra văilor de parcă se grăbeau la o întâlnire în Brecon. Din când în când apărea soarele, făcând ca

aproape totul să pâlpâie într-o lumină verde.

Când am ajuns la Ithilien, i-am găsit acolo pe Glorfindel, pe Mor şi pe zânul care mi-a dat bastonul, alături de o mulţime de alte zâne. Pe multe dintre ele le cunoşteam destul de bine. Nu am de gând să încerc iar să interpretez conversaţia imposibilă pe care am purtat-o. Ceea ce a vrut Glorfindel să-mi spună a fost că trebuie să deschid cumva o poartă, pentru ca Mor să poată trăi alături de ei şi să devină asemenea lor şi, astfel, să le ofere posibilitatea de a folosi magia pe care ei deja o stăpânesc.

— Atunci, sunteţi şi voi tot fantome? am întrebat.

Ştiam că Wim îşi dorea să cunoască răspunsul şi, totodată, voiam să-l ştiu şi eu.

— Unii dintre noi, a spus el.

— Unii dintre voi? Atunci, restul ce sunt?

— Fiinţe, mi-a răspuns.

Da, bine, ştiam asta. Sunt fiinţe. Există. Se află acolo şi ştiu să facă magie şi vieţile lor merg mai departe, vieţi care, totuşi, nu se aseamănă cu ale noastre. Însă de unde vin ei? Cei care vorbesc au fost cândva oameni?

Poarta pe care vrea el s-o deschid trebuie deschisă cu sânge, desigur. Şi mai e ceva, ceva ce n-am înţeles. Am întrebat de mama şi mi-a spus că ea nu ne poate răni sau că nu ne va mai putea răni niciodată dacă voi face asta. Atunci, bineînţeles că o voi face pentru a preveni răul. Nu mai trebuie să am de-a face cu locul din Labirint, slavă cerului, căci ar fi însemnat un drum lung şi obositor. Trebuie doar să cobor până la vechea fabrică Phurnacite. Pot merge cu autobuzul aproape tot drumul. Să foloseşti sânge pentru magie este cam de fiecare dată riscant, dar Glorfindel ştie ce face. Mereu a ştiut. Ciudat este că, în ciuda acestui fapt, tot pe mine mă pune s-o fac, pentru că el nu poate mişca lucrurile din loc.

A fost ciudat să o văd pe Mor printre zâne, de parcă ar fi fost şi ea una. Mă simţeam destul de aiurea. Părea atât de singură. Nu-i crescuseră frunze sau ceva de felul ăsta, însă nu m-aş fi mirat dacă i-ar fi crescut.

În seara asta i-am dat telefon lui Wim şi i-am spus totul,

pe cât de bine m-am priceput.

— Care sunt riscurile? m-a întrebat.

— Păi, să fiu acaparată prea mult de magie sau să n-o mai pot controla.

— Ce vrei să spui, să fii acaparată prea mult? Adică să mori?

Glasul îi suna aproape disperat la celălalt capăt al liniei.

— Presupun că da.

— Presupui! Auzi, să ştii că vin acolo.

— Nu este nevoie. O să fiu în regulă. Glorfindel ştie ce face.

— Eşti mult mai optimistă decât mine.

Discuţiile la telefon sunt foarte nepotrivite, din cauză că lipsesc expresiile şi gesturile şi aşa mai departe. Nu sunt sigură că am reuşit să-l liniştesc pe deplin.

Cât despre partea cu mu ritul, ei bine, în ceea ce priveşte moartea adevărată lucrurile stau un pic diferit cu cei care ştiu că pot muri în orice moment şi cu cei care nu ştiu asta. Eu ştiu, Wim nu ştie. Aşa stau lucrurile. Nu-i doresc nimănui să treacă prin clipa aceea îngrozitoare în care mi-am dat seama că luminile care se îndreptau spre noi erau *reale.* Totuşi, fără o anumită înţelegere, oamenii ar crede că există lucruri care te pot ucide, iar în rest totul e sigur, nimic nu te poate răni. Nu aşa merg lucrurile. Noi trecuserăm de partea periculoasă, despre care ştiam că ne-ar putea ucide, mai aveam doar de traversat drumul. Cred că nici măcar n-a intenţionat să ne ucidă. I-am fi fost mai de folos în viaţă.

Trebuie s-o fac la apusul soarelui, ceea ce, conform ziarului *Western Mail,* înseamnă cinci şi jumătate.

Marţi, 19 februarie 1980

După prânz, am mers în vale cu autobuzul. Mătuşica Teg a trebuit să plece la şcoală pentru o şedinţă, apoi a venit şi ea la Fedw Hir, pentru vizita de la ora şapte. Am coborât din autobuz la Abercwmboi, în apropierea ruinelor fabricii Phurnacite. Am ajuns mai devreme. Îmi doream să-mi fi

făcut şi alte planuri pentru după-amiază, poate să mă întâlnesc cu Moira, cu Leah şi cu Nasreen. M-am gândit să le sun, dar mi-am adus aminte de petrecerea de-acasă de la Leah, când le-am văzut ultima oară, şi mi-am dat seama că ele nu-mi mai sunt prietene, ci doar cunoştinţe. Ar vrea să afle mai multe despre Wim, iar să vorbesc despre el în felul în care şi-ar dori ele să vorbesc ar face ca ceea ce simt cu adevărat să devină ceva ieftin.

La capătul drumului spre Phurnacite era un parapet din fier ruginit, de care era prinsă o pancartă. „Proiect de Recuperare a Terenurilor. Consiliul Districtual Mid-Glamorgan”. Mi-a crescut inima, căci mi-a adus aminte de marşul Stăpânilor Gondorului. Noi îi spuneam acestui loc Mordor, iar acum căzuse. Nu mai existau flăcări ale iadului. În unii copaci deja începuseră să apară primele semne de verde primăvăratic. Prin împrejurimi nu se afla nicio zână. Mă durea un pic piciorul, suficient, probabil, pentru a le ţine la distanţă.

Furnalele erau reci şi toate ferestrele erau sparte. Era jalnică, în ruină de cinci ani, încă nesurpată, nepotrivită pentru o adevărată fortăreaţă a zânelor. Pancarta referitoare la câini atârna strâmb. Câinii, dacă existaseră vreodată, dispăruseră odată cu muncitorii. Balta neagră încă mai arăta diabolic, deşi pe marginile ei crescuseră buruieni. Am ocolit-o, îndreptându-mă către cealaltă latură a fabricii, unde am putut să-mi înalţ privirea către dealuri şi să mă aşez într-o firidă. Voiam să mă odihnesc, pentru ca durerea din picior să scadă, astfel încât zânele să se poată apropia. Am citit *A Touch of Strange,* care este genială şi minunat scrisă, deşi un pic bizară. Sunt povestiri. Mă bucur că cel puţin una dintre cărţile pe care mi le-a dăruit Wim este bună.

După ce am terminat-o, în loc să mă apuc de *Gate of Ivrel,* am încercat să văd dacă pot face să-mi dispară durerea din picior aşa cum o face acupunctura. Nu e magie adevărată, şi totuşi este. Nu magia este cea care pătrunde în lume şi schimbă lucrurile. Totul se petrece în interiorul corpului meu. M-am gândit, stând acolo, că totul este

magie. Folosindu-te de lucruri, acestea stabilesc o legătură cu tine, iar tu, făcând parte din lumea reală, te conectezi cu ea, soarele revarsă magie, iar oamenii, animalele şi plantele cresc cu ajutorul luminii, lumea se modifică şi totul devine magic. Zânele sunt mai mult în lumea magiei decât în lumea reală, iar oamenii sunt mai mult în lumea reală decât în lumea magiei. Poate că zânele, cele care nu sunt oameni morţi rătăciţi, sunt întrupări, personificări ale magiei? Şi Dumnezeu? Dumnezeu este omniprezent, se mişcă peste tot, este tiparul după care se modelează toate, în continuă mişcare. De aceea, dacă amesteci prea des magia cu lumea reală, îşi face apariţia maleficul, pentru că lucrurile nu mai respectă acel tipar. Aproape că puteam vedea tiparul atunci când soarele şi norii se succedau pe cerul de deasupra dealurilor şi, în acelaşi timp, încercam să ţin un pic durerea la distanţă, acolo unde nu-mi putea face rău.

Glorfindel a fost primul care a venit, după care au apărut şi ceilalţi în urma lui. N-am mai văzut niciodată un asemenea alai de zâne, nici măcar anul trecut, când a trebuit să o oprim pe Liz. Privindu-l pe Glorfindel şi gândindu-mă la magie şi la toate celelalte, am hotărât că e mai bine dacă nu-i mai spun aşa, dacă încetez să-l mai încadrez într-un tipar pe care l-am găsit într-o poveste. Nu era numele lui, numele lui adevărat, deşi numele sunt etichete foarte folositoare. Zânele roiau peste tot în jurul meu, înconjurându-mă, apropiindu-se foarte mult. Nimeni nu-mi spusese să aduc ceva special, aşa că nu adusesem nimic, însă eram pregătită.

Soarele începea să coboare în spatele dealurilor. Glorfindel, fără să vorbească, ne-a condus pe toţi până lângă baltă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că acolo se va întâmpla totul. M-am oprit lângă baltă. Mor a venit lângă mine. Părea atât de mică şi, în acelaşi timp, atât de însingurată. De-abia mă puteam uita la ea. Expresia de pe chipul ei semăna cu a zânelor. Arăta ca ea însăşi, dar începea să fie din ce în ce mai diferită de ceea ce fusese înainte, pătrunzând deja pe tărâmul magiei. Deja era mai

mult zână decât fiinţă umană. Mi-am scos briceagul afară, pregătită să mă tai la degetul mare pentru a înfăptui actul magic, însă Glorfindel – nu mă pot gândi altfel la el – a clătinat din cap.

— Alătură-te, a spus el. Vindecă.

— Ce?

— Neîntregită.

A făcut un gest, arătând spre mine şi spre Mor.

— Fiţi împreună!

Zânul care îmi dăduse bastonul a venit mai în faţă.

— Fă-o, rămâneţi împreună! a continuat Glorfindel. Rămâi!

— Nu! am spus. Nu asta îmi doresc. Nici tu nu-ţi doreşti asta. La jumătatea drumului, aşa ai spus de Halloween. Aş fi putut s-o fac atunci, dacă mi-aş fi dorit asta.

— Rămâi! Vindecă! Alătură-te! a spus Glorfindel.

Bătrânul zân mi-a atins bastonul, iar acesta s-a transformat într-un cuţit, un cuţit ascuţit, din lemn. A făcut un gest, arătându-mi să mi-l înfig în inimă.

— Nu! am spus şi l-am aruncat la pământ.

— Viaţă, a spus Glorfindel. Printre. Împreună.

— Nu!

Am început să mă îndepărtez de cuţit, încet, pentru că, fireşte, mi-era şi baston, iar fără el ăsta era singurul mod în care mă puteam deplasa. Mor l-a ridicat de jos şi mi l-a întins.

— Dincolo de moarte, a spus bătrânul. Trăind printre, devenind, alăturându-te. Împreună. Vindecate. Putere, năzuinţă, influenţă, întotdeauna în siguranţă, întotdeauna puternice, împreună.

— Nu, am murmurat. Uitaţi care-i treaba, nu asta îmi doresc. Iarna trecută, probabil mi-aş fi dorit chiar după ce s-a întâmplat, dar acum, nu. Mor ştie. Glorfindel ştie. Am mers mai departe. S-au întâmplat anumite lucruri. M-am schimbat. Poate că voi mă puteţi vedea ca pe jumătatea unei perechi destrămate şi poate că puteţi privi moartea mea ca pe-o cale de-a rezolva ce-a rămas nerezolvat şi, astfel, să căpătaţi mai multă putere în lumea reală, însă nu

aşa văd eu lucrurile. Nu acum. Sunt la jumătatea drumului în multe privinţe.

— Ce-i făcut e bun făcut, a spus el, ceea ce n-a mai avut darul de a mă linişti, cum o făcuse înainte. Ajută! Alătură-te! Fă-o!

Mor mi-a întins cuţitul, cu lama îndreptată spre mine. Peste tot în jurul meu erau zâne, zâne care luaseră formă, tangibile, care mă împingeau spre cuţit. Cuţitul despre care ştiam prea bine că era real. Mă sprijinisem în el timp de săptămâni întregi. Stabilisem o legătură magică între mine şi acel obiect.

— Nu! Nu vreau! am insistat. Cu un pic de sânge şi cu un act de magie, pentru a o ajuta pe Mor, pentru a vă ajuta pe voi, dacă în felul ăsta v-aş putea ajuta, da, sunt de acord, dar nu să mor.

Ce ar crede Wim? Mai rău, ce-ar crede mătuşica Teg, care nu ştia nimic despre zâne, care s-ar gândi că am venit până aici fără să spun nimic, ca să mă sinucid? Şi cum rămâne cu Daniel?

— Nu pot!

Am încercat să mă retrag, departe de ele, însă mă tot împingeau înainte, mă împingeau în direcţia cuţitului.

— Nu! am spus din nou, ferm.

Erau peste tot în jurul meu, iar cuţitul se afla mai aproape, din ce în ce mai aproape, cuţitul care îmi voia sângele, viaţa, ademenindu-mă să devin o zână. Dacă aş fi o zână, aş putea vedea tiparul magiei tot timpul. N-ar mai exista durere, n-ar mai exista lacrimi. Aş înţelege magia. Aş fi alături de Mor, aş fi Mor, am fi o singură persoană, împreună. Dar noi n-am fost niciodată aşa, şi cu asta, basta! Am făcut un pas în spate şi am început să vorbesc cât de calm eram în stare:

— Nu! Nu vreau să devin zână. Nu vreau să mă alătur vouă. Vreau să trăiesc şi să fiu o fiinţă umană. Vreau să cresc în lumea reală.

Faptul că vorbeam calm m-a ajutat, la fel cum Litania Împotriva Fricii este mereu de ajutor, pentru că magia se hrăneşte cu frică. Iar îndepărtarea ei din suflet m-a ajutat

şi mai mult, căci de data asta magia se mai hrănise şi cu altceva, cu acea parte din mine care îşi dorea dintotdeauna să devin o zână.

În faţa mea erau Mor şi cuţitul iar în spatele ei, balta. Peste tot în jurul meu erau zâne. Am întins mâna după cuţit. Orice ar fi fost, era din lemn, iar lemnului îi place să ardă, arderea îi este caracteristică lemnului, orice foc este focul solar. Soarele apunea, însă lemnul s-a aprins şi eu eram o flacără, una ce a păstrat conturul siluetei mele pentru o clipă, apoi s-a transformat într-o vâlvătaie enormă. Pământul de aici cunoştea focul. Aici au ars flăcările iadului, aici a fost procesat cărbunele din mine pentru a fi îndepărtate funinginea şi otrava. Cărbunele voia să ardă, cunoştea focul chiar mai bine ca lemnul. Zânele au zburat de lângă mine, toate, mai puţin Mor, care încă mai ţinea cuţitul în flăcări şi, astfel, încă mai eram conectate. Eram două siluete în flăcări, fiecare reflexia celeilalte.

N-aveam la mine o frunză de stejar şi nici nu ne aflam în apropiere de poarta către moarte, însă eu eram foc şi ea era foc, iar eu aveam tiparul şi o iubeam. Nu era una cu mine, dar o simţeam în inima mea şi o voi păstra mereu acolo.

— Ţine-te bine, Mor! am spus şi, deşi era în flăcări, mi-a zâmbit cu adevărat, zâmbetul ei din dimineaţa de Crăciun, pe când bunica încă mai trăia, iar noi ne trezeam şi vedeam baloanele atârnate în hol, ceea ce însemna că Moş Crăciun trecuse pe acolo şi lăsase cadouri care aşteptau să fie deschise. Am creat un portal între flacără şi locul în care se încadra moartea în tipar şi am împins-o acolo, cu tot cu cuţit, apoi l-am închis şi m-am prăbuşit la pământ, unde flacăra s-a stins încet, până când am redevenit eu însămi.

Încă mai ardeam, încă mai eram o flacără, însă acum ştiam s-o sting, să mă întorc la vechea formă, din carne şi oase, la cea care sunt. Ar fi fost uşor să uit, să fiu mistuită în această transformare. Am întins mâna spre picior. Odată cu vechea formă a revenit şi durerea. Nu eram nici măcar

pârlită, însă piciorul meu protesta din cauză că îmi sprijineam greutatea pe el.

Zânele se retrăseseră, dar tot mai roiau în jurul meu. Glorfindel arăta mâhnit, iar bătrânul era furios.

— Adio! am spus şi am făcut câţiva paşi înapoi, încet, urcând dealul.

Soarele apusese şi totul era învăluit în umbrele amurgului. Zânele se evaporau. M-am întors uşor.

Şi iat-o, fireşte, pe drum, în amurg. Probabil că mătuşica Gwennie îi spusese că eram prin împrejurimi, iar ea urmărise agitaţia zânelor pentru a mă găsi.

Nu s-a schimbat deloc. Arată ca o vrăjitoare. Are părul lung şi uleios, brunet, piele negricioasă, nas coroiat şi un neg pe obraz. Nu ţi-ai putea imagina pe cineva mai asemănător unei vrăjitoare – deşi fireşte că Surorile sunt tot vrăjitoare, dar ele sunt blonde şi de la ţară. Era îmbrăcată cu hainele ei obişnuite – adică fiecare al treilea articol de îmbrăcăminte ce i-a picat în mână, când a scotocit prin garderobă. Numărând astfel, găsea hainele cel mai puternic încărcate cu magie, sau asta era ideea. Tot astfel găsea lucruri neverosimil de neasortate şi nepotrivite pentru anotimp. Purta o bluză tricotată plină de petice şi o fustă neagră, lungă şi subţire.

— Mamă! am exclamat, aproape şoptit.

Eram îngrozită, mult mai tare decât fusesem din cauza zânelor şi a cuţitului. Întotdeauna m-am temut de ea.

— Ai fost mereu cea care a semănat cu mine, a spus pe un ton firesc.

— Nu! am zis, însă vocea mi s-a frânt şi a ieşit tot o şoaptă.

— Împreună am putea realiza atât de multe. Te-aş putea învăţa atât de multe lucruri.

Îmi amintesc cum am enervat-o noi odată, în perioada uneia dintre cele mai aprige crize de nebunie. Cred că aveam zece sau unsprezece ani. M-a împins pe scări, din cauză că mă trimisese la magazin după ţigări, iar eu venisem cu mâna goală, fiindcă nu voiseră să mi le vândă. Sângeram, iar Mor m-a ridicat de jos şi atunci am văzut o

pasăre neagră fâlfâind încet pe deasupra porţilor cimitirului – era probabil o cioară, însă la vârsta aia noi le spuneam corbi. Oricum, în galeză cuvântul este acelaşi pentru ambele păsări. „Stând, cândva, la miez de noapte”[94] a început Mor şi eu am acompaniat-o, iar ea, Liz, mama, s-a retras în casă şi s-a dus în camera ei, în timp ce noi recitam din *Corbul* lui Poe, din ce în ce mai tare.

Am văzut tiparul lumii. Am trimis-o pe Mor acolo unde se presupune că trebuie să ajungă oamenii după ce mor. Am fost o flacără. Mama era o vrăjitoare jalnică, asemenea unei însăilări de petice, care a folosit magia pentru a trăi o viaţă din care nu i-a mai rămas pic de demnitate şi care acum a devenit doar o spirală de ură ce se mistuie pe sine, în zădărnicie. Noi deja îi îngrădiserăm puterea cu ajutorul zânelor.

— N-am nimic să-ţi spun! am zis eu cu voce tare şi am făcut un pas în faţă.

Am mai făcut un pas, ceea ce mi-a mai trimis un puseu de durere în picior, dar am ignorat durerea, am ignorat-o pe mama. Îmi dădeam seama că încerca un act de magie, unul direcţionat împotriva mea, însă protecţiile pe care le făcusem la şcoală au rezistat, iar vraja se scurgea în pământ, fără nicio putere, aşa cum se întâmplă cu durerea în timpul şedinţelor de acupunctură.

Am mai făcut un pas şi am trecut pe lângă ea. Ea a întins mâinile şi m-a înhăţat, la propriu. Avea degetele ca nişte gheare.

M-am întors şi am privit-o. Ochii ei erau înspăimântători, la fel ca întotdeauna. Am tras adânc aer în piept.

— Dă-mi drumul! am spus, făcând-o să-şi ia mâinile de pe mine.

S-a întins să mă lovească şi atunci mi-am dat seama că ridicase braţul. Eram mai înaltă decât ea. Am împins-o, folosindu-mă de elanul pe care şi-l luase şi de mişcarea propriu-zisă. A căzut. Am păşit peste ea şi-am început să urc dealul. Nu puteam fugi, de-abia şchiopătam, dar am

---

[94] *Corbul,* trad. Mihu Dragomir, în Edgar Allan Poe, *Poezii şi poeme,* Editura Tineretului, Bucureşti, 1964.

continuat să merg aşa, şontâc-şontâc.

— Cum îndrăzneşti? a întrebat ea căzută la pământ.

Părea chiar surprinsă. Apoi a reluat actul de magie şi, aşa cum făcuse şi când a murit Mor, a trimis siluete iluzorii monstruoase, care mă învăluiau în timp ce mergeam. Atunci încercaserăm să le ignorăm. Acum le-am acceptat prezenţa şi le-am confruntat. Erau siluete goale şi triste, care nu găseau nicio teamă care să le hrănească.

Am auzit un zgomot ca de sfâşiere, m-am întors şi am icnit de groază. Luase cu ea *The Lord of the Rings,* ediţia într-un singur volum, care-i aparţinea, prima pe care o citisem, şi rupsese o pagină. A aruncat-o înspre mine ca pe-o suliţă arzătoare, străbătând aerul dintre noi. Era destul de întuneric încât să lumineze în jur şi să arunce peste tot umbre cu forme bizare. M-am ferit. A mai rupt o pagină. Era o tortură pentru mine. Ştiu că, în general, cărţile sunt doar cuvinte, iar eu mai aveam două exemplare, dar îmi doream să mă întorc şi să-i smulg cartea din mână. Suliţele nu erau la fel de vătămătoare precum profanarea cărţii, nu mi-ar fi făcut rău nici dacă m-ar fi lovit. Cum putea să se folosească de cărţi împotriva mea? Însă mi-am dat seama că nu era greu să aibă o asemenea idee.

Şi eu aş fi putut face acelaşi lucru. Am preluat controlul siluetelor monstruoase şi le-am trimis în direcţia ei. S-au preschimbat în dragoni, broaşte ţestoase extraterestre enorme, oameni în costume de astronauţi şi un băiat şi-o fată în armuri, cu săbiile scoase, formând o barieră între noi, protejându-mă, năpustindu-se spre ea prin întuneric. Am mai făcut un pas în susul dealului, îndepărtându-mă.

Şi ea putea ignora o iluzie, fireşte.

Suliţele continuau să vină spre mine. Nu mai erau din flăcări acum şi-mi era mult mai greu să le văd. Probabil că smulsese mai multe pagini o dată şi le aruncase cu violenţă. M-am oprit şi am întins mâinile după tiparul lumii. Paginile înseamnă hârtie. Hârtia înseamnă lemn, aşa că e uşor să faci o suliţă, dar ce-şi doreşte lemnul să fie cu adevărat? Una dintre ele a trecut atât de aproape încât am

simţit curentul de aer iscat şi atunci am înţeles şi am râs. Era ceea ce spusese şi Mor cândva, cu mult, mult timp în urmă. Nici măcar nu era greu. Suliţa care fusese o pagină a devenit un copac. Aşa s-a întâmplat şi cu celelalte, cele care deja fuseseră aruncate şi care acum zăceau înfipte în pământ. Pentru o clipă au rămas acolo, înrădăcinate, cu ramurile crescând, stejari, frasini, porumbari, fagi, scoruşi şi brazi, copaci maturi, uriaşi, impunători, plini de frunze. Apoi au început să coboare dealul, Codrul Burnham o ia-nspre Dunsinane[95].

— Huornii vor fi de ajutor, am spus eu cu lacrimi în ochi.

Dacă iubeşti suficient de mult cărţile, te vor iubi şi ele, la rândul lor.

Nu erau iluzii. Erau copaci. Copacii erau ceea ce hârtia obişnuia să fie şi ceea ce-şi dorea să redevină. Nici măcar n-o mai puteam zări printre ei. Spumega de furie şi urla ceva. Paginile se transformau în copaci imediat ce le rupea, ba chiar mai repede. Cartea din mâinile ei a devenit o masă enormă de iederă şi de rugi de mure, întinzându-se în toate direcţiile. Toată pustietatea ce luase locul fabricii Phurnacite se transformase într-o pădure, iar ruinele vechii fabrici se aflau în mijlocul ei. Erau şi zâne printre copaci. Normal că erau. O bufniţă a planat pe deasupra bălţii întunecate.

— Câteodată durează mai mult decât îţi poţi închipui, am spus.

Am urcat dealul, îndepărtându-mă de Phurnacite. Ea încă mai urla acolo, printre copaci. Am continuat să mă îndepărtez, cât de rapid puteam, ceea ce nu era chiar foarte rapid. Nu mă mai putea ajunge. Am mai făcut doi paşi şi am ieşit pe drum.

Odată ajunsă acolo, m-am putut agăţa de zăbrelele parapetului, pentru a mă sprijini în timpul mersului. Îmi erau de ajutor, aproape la fel de folositoare ca un baston. Trebuia doar să ajung până în staţia de autobuz. Vechiul meu baston era în casa bunicului. Apoi mi-am dat seama că

[95] Trimite la William Shakespeare, *Macbeth,* Actul 5, Scena 3.

arăt exact ca proasta de Fanny Robin[96] din cartea aia idioată a lui Hardy, târându-mă agăţată de un parapet, şi am început să chicotesc.

Când am ajuns la capătul parapetului, aproape de staţia de autobuz, chicotind în continuare, deja mă aşteptau.

Am fost mai mult decât un pic surprinsă să-l văd pe Wim, înmărmurită să-l văd pe Daniel (cum de-a scăpat de-acolo?) şi am rămas perplexă când l-am văzut pe Sam. Cei trei parcă se materializaseră acolo de nicăieri, precum Sfânta Treime, deşi fireşte că explicaţia era destul de simplă. Wim se hotărâse să vină după mine şi-i telefonase lui Daniel, care-i telefonase lui Sam. Nu mă văzuseră preschimbându-mă într-o flacără şi transformând paginile în copaci sau, cel puţin, Daniel nu mă văzuse. Wim s-ar putea să fi văzut ceva cu coada ochiului. Nu ştiu ce văzuse Sam. El doar surâdea.

Nu aveam absolut deloc nevoie de ei, dar mă bucuram tare mult că erau lângă mine.

Miercuri, 20 februarie 1980

Am mers cu maşina pentru a-mi recupera bastonul, apoi am plecat cu toţii la Fedw Hir, pentru a-l vizita pe bunicu'. N-o să-l ierte pe Daniel prea curând, totuşi asta e situaţia, n-ai ce-i face. Mătuşica Teg a gătit cina pentru toţi, ajutată de mine, şi am hotărât să petrecem noaptea în casa lui bunicu', deoarece în apartament nu aveam loc. Era la fel ca într-unul din visele alea în care toată lumea se află în locul nepotrivit. Lui bunicu' i-a plăcut de Wim. Întotdeauna şi-a dorit un fiu. Iar lui Wim chiar i-a plăcut de Sam. Este tare ciudat să-i văd pe toţi împreună.

Şi iată-mă şi pe mine, încă în viaţă, încă în această lume. Am de gând să trăiesc în lumea asta până când, ei bine, până când voi muri. De Paşti voi merge la Glasgow şi voi vedea ce înseamnă, de fapt, un fandom science-fiction. La anul, în iunie, voi lua examenele şi voi obţine calificările necesare. Apoi mă voi înscrie pentru studiile de nivel A şi-

[96] Personaj din *Far From the Madding Crowd.*

mi voi da toată silinţa să învăţ cât mai bine. Voi merge la universitate. Voi trăi, voi citi, voi avea prieteni, un karass, oameni cu care să vorbesc. Mă voi maturiza, mă voi schimba, voi fi eu însămi. Voi petrece timp în biblioteci oriunde m-aş duce. Poate că voi ajunge şi-n bibliotecile altor planete, cine ştie. Voi vorbi cu zânele atunci când le voi vedea şi voi face magie atunci când voi avea nevoie de protecţie – nu am de gând să dau nimic uitării. Dar n-o voi folosi pentru a trişa, sau pentru a-mi schimba viaţa, sau pentru a ieşi din tipar. Se vor întâmpla lucruri despre care n-am nicio idee. Mă voi schimba şi mă voi maturiza într-un viitor complet diferit faţă de trecut. Voi trăi. Voi fi eu însămi. Îmi voi citi cartea. Nu-mi voi arunca niciodată cărţile în apă şi nici nu-mi voi rupe bastonul. Voi învăţa trăindu-mi viaţa. În cele din urmă, mă voi apropia de moarte şi voi muri, şi voi merge mai departe, în moarte, către o nouă viaţă, către cer sau către cine ştie ce lucruri neştiute care li se întâmplă oamenilor după ce mor. Voi muri, voi putrezi, mă voi reîntoarce la stadiul de celulă şi voi fi iarăşi viaţă, mă voi întoarce în tipar, pe indiferent ce planetă se va nimeri să fiu la vremea respectivă.

Asta este viaţa şi aşa intenţionez să mi-o trăiesc.

Gate of Ivrel s-a dovedit genială.

Listă de titluri

2001, de Arthur C. Clarke *(2001: Odiseea spaţială,* Ed. Nemira, 2010)

A Canticle for Leibowitz, de Walter M. Miller Jr. *(Cantică pentru Leibowitz,* Ed. RAO, 1997)

A Dream of Wessex, de Christopher Priest

A Gift from Earth, de Larry Niven

A Spell for Chameleon, de Piers Anthony

A Touch of Strange, de Theodore Sturgeon

A Wizard of Earthsea, de Ursula K. Le Guin *(Un vrăjitor din Pământşimare,* Ed. Art, 2016)

An Old Captivity, de Nevil Shute

„And I Awoke and Found Me Here on The Cold Hill's Side", de James Tiptree Jr.

Babel 17, de Samuel R. Delany

Beyond the Tomorrow Mountains, de Sylvia Engdahl

Born With the Dead, de Robert Silverberg

Brat Farrar, de Josephine Tey

Brave New World, de Aldous Huxley *(Minunata lume nouă,* Ed. Polirom, 2011)

Breakfast of Champions, de Kurt Vonnegut *(Micul dejun al campionilor,* Ed. Polirom, 2008)

Bring the Jubilee, de Ward Moore

Callahan's Crosstime Saloon, de Spider Robinson

Cat's Cradle, de Kurt Vonnegut *(Leagănul pisicii,* Ed. Art, 2016)

Chaining the Lady, de Piers Anthony

Charisma, de Michael Coney

Childhood's End, de Arthur C. Clarke *(Sfârşitul copilăriei,* Ed. Nemira, 2016)

Citizen of the Galaxy, de Robert A. Heinlein

City of Illusions, de Ursula K. Le Guin (*Oraşul iluziilor,* Ed. Nemira, 2015)

City, de Clifford D. Simak

Creatures of Light and Darkness, de Roger Zelazny

Crow, de Ted Hughes

Dangerous Visions, Harlan Ellison (editor) *(Viziuni periculoase,* Ed.
Trei, 2013)
Destinies, de Spider Robinson
Doorways in the Sands, de Roger Zelazny
Dragonquest, de Anne McCaffrey
Dragonsinger, de Anne McCaffrey
Dragonsong, de Anne McCaffrey
Dune, de Frank Herbert *(Dune,* Ed. Nemira, 2012)
Dying Inside, de Robert Silverberg
Elsie Dinsmore, serie de Martha Finley
Empire Star, de Samuel R. Delany
Ensign Flandry, de Poul Anderson
Eric, or Little by Little, de Frederic William Farrar
Far From the Madding Crowd, de Thomas Hardy *(Departe de lumea dezlănţuită,* Ed. Corint, 2015)
„Forgotten Enemy”, de Arthur C. Clarke
Gate of Ivrel, de C. J. Cherryl
Glory Road, de Robert A. Heinlein
God Bless You, Mr. Rosewater, de Kurt Vonnegut *(Fii binecuvântat, domnule Rosewater sau Nu strica orzul pe gâşte,* Ed. Univers, 1980)
Greyfriars, de Frank Richards
Guardians of Time, de Poul Anderson *(Păzitorii timpului,* Ed. Nemira, 1999)
Have Spacesuit, Will Travel, de Robert A. Heinlein
„He Who Shapes”, de Roger Zelazny („Plăsmuitorul”, Ed. Adevărul S.A., 1993)
Hello Summer, Goodbye, de Michael Coney
Heritage of the Star, de Sylvia Engdahl
„Houston, Houston, De You Read?”, de James Tiptree Jr. („Huston, Huston, mă auzi?” în Almanah Anticipaţia, Ed. Ştiinţă şi Tehnică, 1992)
I Capture the Castle, de Dodie Smith
I, Claudius, de Robert Graves *(Eu, Claudius împărat,* Ed. Humanitas, 2003)
„If All Men Were Brothers, Would You Let One Marry Your Sister?”, de Theodore Sturgeon („Dacă toţi bărbaţii

ar fi fraţi, l-ai lăsa pe unul să se însoare cu sora ta?” Ed. Trei, 2013)

Imperial Earth, de Arthur C. Clarke

Inverted World, de Christopher Priest *(Lumea inversă,* Ed. Nemira,

2007)

Isle of the Dead, de Roger Zelazny

Jane of Lantern Hill, de L. M. Montgomery

Little Women, de Louisa May Alcott (*Micuţele doamne,* Ed. Corint Junior, 2013)

Lord Foul’s Bane, de Stephen Donaldson (*Blestemul nobilului Foul,* Ed. Nemira, 2009)

Lord Kalvan of Otherwhen, de H. Beam Piper

„Love Is the Plan, the Plan Is Death”, de James Tiptree Jr. („Iubire e planul, planul e moarte”, CPSF Anticipaţia, 1996)

Make Room! Make Room!, de Harry Harrison

Malory Towers, serie, de Enid Blyton şi Pamela Cox

Mere Christianity, de C. S. Lewis (*Creştinism, pur şi simplu,* Ed. Humanitas, 2004)

Mission of Gravity, de Hal Clement

Nine Princes in Amber, de Roger Zelanzy (*Nouă prinţi din Amber,* Ed. Tritonic, 2007)

Out of the Silent Planet, de C. S. Lewis (*Departe de planeta tăcută,* Ed. Logos, 1995)

Pavane, de Keith Roberts

Phaedrus (*The Charioteer),* de Mary Renault

Pollyanna, de Eleanor H. Porter (*Domnişoara Pollyanna,* Ed. Sophia, 2015)

Prince Caspian, de C. S. Lewis (*Prinţul Caspian,* Ed. Arthur, 2016)

Punch, revistă satirică

Purposes of Love, de Mary Renault

Red Shift, de Alan Garner

Return to Night, de Mary Renault

Ringworld, de Larry Niven (*Lumea inelară,* Ed. Teora, 1997)

Roadmarks, de Roger Zelazny

Sign of the Unicorn, de Roger Zelazny *(Semnul unicornului,* Ed. Tritonic, 2007)

Silver of the Tree, de Susan Cooper

Space Hostages, de Nicholas Fisk

Stand on Zanzibar, de John Brunner (*Zanzibar*; Ed. Nemira, 1995)

Starship Troopers, de Robert A. Heinlein *(Infanteria stelară,* Ed. Paladin, 2017)

Stepsons of Terra, de Robert Silverberg

Telempath, de Spider Robinson

Telepathist, de John Brunner *(Telepatul,* Ed. Baricada, 1994)

The Best of Galaxy, Jim Baen (editor)

The Broken Sword, de Poul Anderson

The Bull from the Sea, de Mary Renault

The Chrysalids, de John Wyndham *(Crisalidele,* Ed. Leda, 2006)

The Crystal Cave, de Mary Steward

The Dark Is Rising, de Susan Cooper *(Tărâmul întunericului. Potirul de sub stâncă,* Ed. Corint, 2012)

The Daughter of Time, de Josephine Tey

The Dispossessed, de Ursula K. Le Guin *(Deposedaţii,* Ed. Nemira, 1995)

The Dream Master, de Roger Zelazny

The Einstein Intersection, de Samuel Delany *(Intersecţia Einstein,* Ed. Pygmalion, 1995)

The End of Eternity, de Isaac Asimov *(Sfârşitul eternităţii,* Ed. Teora, 1994)

The Eye of the Huron, de Ursula K. Le Guin *(Ochiul bâtlanului,* Ed. Infotronic, 1996)

The Farthest Shore, de Ursula K. Le Guin *(Cel mai îndepărtat ţărm,* Ed. Alexandria, 2010)

The Flight of the Horse, de Larry Niven

„The Girl Who Was Plugged In”, de James Tiptree Jr.

The Greeks, de H. D. F. Kitto

The Grey King, de Susan Cooper

The Guns of Avalon, de Roger Zelanzy *(Armele din Avalon,* Ed. Tritonic, 2007)

The Hobbit, de J. R. R. Tolkien *(Hobbitul,* Ed. RAO, 2012)

The Last Battle, de C. S. Lewis *(Ultima bătălie,* Ed. Arthur, 2017)

The Last of the Wine, de Mary Renault

The Last Starship from Earth, de John Boyd

The Lathe of Heaven, de Ursula K. Le Guin *(Sfâşierea cerului,* Ed. Trei, 2013)

The Laws, de Mary Renault

The Left Hand of Darkness, de Ursula K. Le Guin *(Mâna stângă a întunericului,* Ed. Nemira, 2014)

The Left Hand of the Electron, de Isaac Asimov

The Lord of the Rings, de J. R. R. Tolkien *(Stăpânul inelelor,* Ed. RAO, 2012)

The Magus, de John Fowles: *(Magicianul,* Ed. Polirom, 2013)

The Man in the High Castle, de Philip K. Dick *(Omul din castelul înalt,* Ed. Nemira, 2013)

The Moon is a Harsh Mistress, de Robert A. Heinlein *(Luna e o doamnă rea,* Ed. Paladin, 2017)

The Mote in God's Eye, de Larry Niven şi Jerry Pournelle *(Lumea Pay,* Ed. Teora. 1999)

The Number of the Beast, de Robert A. Heinlein

The Persian Boy, de Mary Renault

The Shockwave Rider, de John Brunner *(Călător pe unda de şoc,* Ed. Domino, 1997)

The Silmarillion, de J. R. R. Tolkien *(Silmarillion,* Ed. RAO, 2006)

The Sirens of Titan, de Kurt Vonnegut *(Sirenele de pe Titan,* Ed. Art, 2015)

The Spell Sword, de Marion Zimmer Bradley

The Starlight Barking, de Dodie Smith *(Noapte de vară,* Ed. RAO, 2004)

The Sword of Shannara, de Terry Brooks *(Sabia Shannara,* Ed. Minerva, 2008)

The Wind's Twelve Quarters, de Ursula K. Le Guin

The Word For World is Forest, de Ursula K. Le Guin *(Lumii îi spuneau pădure,* Ed. Mondial, 1993)

The World Inside, de Robert Silverberg

This Immortal, de Roger Zelazny *(Nemuritorul,* Ed. Nemira, 2010)

Time Enough for Love, de Robert A. Heinlein

Times Without Number, de John Brunner *(Timpuri nenumărate,* Ed. Vremea, 1996)

Too Many Magicians, de Randall Garrett

Triton, de Samuel R. Delany

Up the Line, de Robert Silverberg

Vicinity Cluster, de Piers Anthony

Voyage to Alpha Centauri, de Robert Silverberg

Waldo and Magic, Inc., de Robert A. Heinlein

Warm Worlds and Otherwise, de James Tiptree Jr.

Welcome to the Monkey House, de Kurt Vonnegut (*Bun venit printre maimuţe,* Ed. Humanitas, 2008)

„Weyr Search”, de Anne McCaffrey

What Katy Did, de Susan Coolidge

When Hitler Stole Pink Rabbit, de Judith Kerr

World of Ptavvs, de Larry Niven

Premiile HUGO, NEBULA și BRITISH FANTASY
pentru cel mai bun roman

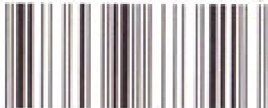
Aceasta nu este o poveste simpatică și nu este nici o poveste ușor de spus.
Dar este o poveste despre zâne,
așa că simțiți-vă liberi să vă gândiți la ea ca la o poveste cu zâne.
Oricum, nu e ca și cum o să-i dați crezare.

Rămasă infirmă în urma unui accident, Mori fuge de la mama ei și ajunge să locuiască cu tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată. Citește enorm, ține un jurnal și tot ce-și dorește este să întâlnească pe cineva cu aceleași pasiuni. Între timp, se mulțumește să discute cu zânele despre minunata, și totuși periculoasa, lume a magiei. Trimisă la un internat unde prietenii adevărați sunt greu de găsit, Mori încearcă să se desprindă de copilăria nefericită și să trăiască în lumea reală, în ciuda suferințelor pe care le are de înfruntat.

În lume sunt o mulțime de lucruri îngrozitoare, e adevărat, dar sunt și câteva cărți minunate.

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606- 8673-51- 6
9 786068 673516